

**Laurell K.
Hamilton**

**Poljubac
sjena**

Laurell K. Hamilton

Poljubac sjena

Za sve koji su održavali stare priče na životu u malim sobama i velikim kućama, uz svjetlost vatre i struje, za svakoga tko je zadržao vjeru i za one koji su jednostavno voljeli dobru priču.

Zahvale

Robinu Bellu na mnogim stvarima, od kojih je istraživanje Kelta samo mali dio. Darli Cook, bez koje bi toliko toga ostalo neučinjeno. Deborah Millitello, koja je pročitala ovu knjigu i proglasila je dobrom.

Cijeloj mojoj grupi pisaca, koji zbog vremenskih ograničenja nisu uspjeli pročitati ovu, konačnu verziju: Tomu Drennanu, Rettu MacPhersonu, Marelli Sands, Sharon Shinn i Marku Sumneru. I svima u Ballantineu i Del Reyu, a osobito mojoj urednici, Shelly Shapiro.

Poglavlje I

Dvadeset i treći kat, a jedino što se vidjelo kroz prozore bio je sivi smog. Mogu oni to zvati Gradom anđela ako hoće, ali ako je vani i bilo nekih anđela, zacijelo su letjeli naslijepo.

Los Angeles je mjesto gdje se ljudi, s krilima ili bez, dolaze sakriti.

Sakriti od drugih, od samih sebe. Ja sam se došla sakriti i uspjela sam, no, buljeći tako u taj gusti, prljavi zrak, željela sam se vratiti kući. Dom je bio ondje gdje je zrak uglavnom plav i gdje ne trebate zalijevati zemlju da bi narasla trava. Dom je bio Cahokia u Illinoisu, no nisam se mogla vratiti, jer kad bih se vratila, ubili bi me moji rođaci i njihovi saveznici. Svi žele biti vilinske princeze kad odrastu. Vjerujte mi. To je precijenjeno. Začulo se kucanje na vratima ureda. Otvorila su se prije nego što sam dospjela bilo što reći. Moj šef, Jeremy Grey, stajao je na do vratku.

Bijaše to nizak, siv čovjek, visok sto četrdeset devet centimetara, dva i pol centimetra niži od mene. Bio je siv od Armani odijela do košulje i svilene kravate. Samo su njegove cipele bile crne i sjajne. Čak mu je i koža bila jednolično blijedosiva. Ne zbog bolesti ili starosti. Ne, on je bio trow¹ u najboljim godinama, tek mrvicu preko četiri stotine. Oko očiju i uzduž tankih usana imao je sitne bore koje su mu davale zreli izgled, ali on nikad neće ostarjeti. Bez pomoći smrtne krvi i prilično ozbiljne čarolije,

¹ U tradiciji škotskih otočja Orkney i Shetland, trow je maleno nadnaravno biće, nalik na trolla iz skandinavske predaje. Trowovi su obično niski, ružni, te plahe i lupeške prirode. Noćna su stvorenja, pa brežuljke u kojima žive obično napuštaju navečer, da bi ulazili u kuće gdje ljudi spavaju. Prema tradiciji, ljubitelji su glazbe, pa narodne pripovijetke govore o njihovom običaju da otimaju glazbenike, mameći ih u svoje jazbine.

Jeremy bi mogao živjeti vječno. Teoretski. Znanstvenici kažu da će se za otprilike pet milijardi godina Sunce raširiti i progutati Zemlju. Vile to neće preživjeti. Umrijet će. Broji li se pet milijardi godina kao vječnost? Ne bih rekla. Premda je dovoljno blizu tome da bismo mi ostali bili zavidni.

Naslonila sam se leđima na prozor i na gusti, nepomični smog. Dan je bio siv kao i moj šef, no njegova je boja bila hladna, svježa siva, nalik oblacima prije proljetne kiše. Ono što je ležalo s druge strane prozora izgledalo je teško i gusto, poput nečega što biste pokušali progutati, ali nikako ne biste mogli protjerati kroz grlo. Bio je to dan od kojeg se možeš zagrenuti, ili je možda samo moje raspoloženje bilo takvo. "Izgledaš potišteno, Merry", reče Jeremy. "Sto te muči?" Zatvorio je vrata iza sebe, provjerivši jesu li dobro sjela. Privatnost, davao nam je privatnost. Možda zato da mi ugodni, ali nekako nisam baš vjerovala u to. Neka napetost oko njegovih očiju, određeni položaj njegovih mršavih, dobro krojenih ramena, govorili su mi da nisam ja jedina loše volje toga dana. Možda je to bilo zbog vremena odnosno nedostatka istog. Dobra kiša, pa čak i dobar vjetar, rastjerali bi smog i omogućili gradu da ponovno počne disati.

"Nostalgija", rekoh. "Što te muči, Jeremy?"

Malo se nasmiješio. "Ne mogu te prevariti, ha, Merry?"

"Ne", rekoh.

"Lijepa odjeća", reče on.

Kad mi je Jeremy davao komplimente na odjeću, znala sam da izgledam privlačno. On je uvijek izgledao besprijekorno, čak i u trapericama i majici kratkih rukava, koje je nosio samo kad se apsolutno morao maskirati. Jednom sam vidjela Jeremyja kad je u tri minute pretrčao dva kilometra u Guccijevim mokasinama, loveći sumnjivca. Dobro, pomoglo mu je to što su njegova spretnost i brzina bile veće od ljudskih. Kad ja pretpostavim da ću možda morati nekoga ganjati, što je rijetkost, onda izvadim tenisice za trčanje i ostavim visoke pete kod kuće. Jeremy je u oči unio onaj pogled koji vam upućuje muškarac kojem se sviđa to što vidi. Nije to bilo ništa osobno, nego je među vilinskim bićima uvreda ignorirati nekoga tko se očigledno trudi biti privlačan, što je poput pljuske koja znači da nije uspio. Ja sam, čini se, uspjela.

Probudila sam se u tom smogu i odjenula se živahnije nego inače, da se pokušam razvedriti. Tamnoplavi sako, srebrni gumbi u dvoredu, plisirana

suknja iste plave boje koja je bila toliko kratka da joj se ispod sakoa vidio samo rub. Suknja je bila toliko kratka da bih, prekrižim li krivo noge, razotkrila vrhove crnih samostojećih čarapa na bedrima. Štikle visoke pet centimetara od lakirane kože, pomagale su u isticanju nogu. Kad ste niski poput mene, morate nešto učiniti da bi vam noge izgledale dugačko. Moje štikle su najčešće bile osamcentimetarske. Moja kosa je u odrazima u zrcalima bila tamno, raskošno crvena. Boje bliže crvenoj nego kestenjastoj, boje koja je imala crne odsjaje, a ne uobičajene smeđe, kakve ima većina crvenokosih. Kao da je netko uzeo tamnocrvene rubine i ispreo ih u kosu. Te je godine to bila vrlo popularna boja. Krvavo kestenjastom su je zvali na visokom vilinskom kraljevskom dvoru. Vilinski crvena, sidhe² grimizna, ako idete u dobar frizeraj.

To je zapravo bila moja prirodna boja. Sve dok te godine nije postala popularnom, te su najzad dobro pogodili nijansu, morala sam skrivati svoju pravu boju. Nosila sam crnu, jer je, uz moju boju kože, izgledala prirodnije od ljudske crvene. Mnogi ljudi koji boje kosu griješe, misleći da sidhe grimizna nadopunjuje boju prirodnih crvenokosih. Nije točno. To je jedina prava crvena boja za koju znam, a koja odgovara blijedoj, posve bijeloj boji kože. To je crvena boja za nekoga tko izgleda divno u crnoj, u pravoj crvenoj, u tamnoplavoj. Jedino što sam i dalje trebala skrivati bile su blistavo zelena i zlatna boja mojih očiju, te sjaj moje kože. Za oči sam koristila tamnosmeđe kontaktne leće. Moja koža – njoj sam morala obuzdati boju glamurom, magijom. Čvrstom koncentracijom, nalik na pozadinsku glazbu u glavi, na to da mi pažnja nikad ne smije popustiti, da ne bih počela svijetliti.

Ljudi ne svijetle u pravom smislu riječi, ma koliko sjajni bili. Nisam smjela svijetliti ni ja, pa sam zato oči prekrivala kontaktnim lećama. Također sam oko sebe satkala čaroliju nalik na dugačak, udoban kaput, iluziju da sam obično, ljudsko biće s malo krvi nižih vilinskih bića u svojoj loži, stvorenje koje ima određene psihičke i mistične sposobnosti,

² Sidhe su vrsta nadnaravnih bića iz irske i škotske pretkršćanske mitologije. Često kontaktiraju s ljudima, a premda su im izgledom slični, razlikuju se od njih po izuzetnoj ljepoti i nadnaravnim sposobnostima. Oni su narod božice Dane (Tuatha De Danaan), žive pod zemljom, u zemljanim brežuljcima, te ih često smatraju prirodnim duhovima koji upravljaju vegetacijskim ciklusima. Zovu ih raznim imenima, između ostalog Gospodom i damama (Lords and Ladies), Dobrim ljudima (the Good People) i vlastelom (the Gentry)).

što me čini uistinu izuzetnom detektivkom, ali ne previše posebnom. Jeremy nije znao što sam ja. Nitko u agenciji nije znao. Ja sam bila jedan od najslabijih pripadnika kraljevskog dvora, no biti sidhe znači nešto čak i u najlakšoj kategoriji. Značilo je da sam uspješno skrivala svoje pravo ja, svoje stvarne sposobnosti, od šačice najboljih magova i medija u gradu. Možda i u zemlji. Nije to mala stvar, ali ta vrsta glamura, koja mi je najbolje išla, ne bi spriječila nož da nađe put do mojih leđa, ni čaroliju da mi zdrobi srce. Za to sam trebala vještine koje nisam imala, što je bio jedan od razloga zašto sam se skrivala. Nisam se mogla boriti sa sidhima i preživjeti. Najbolje je bilo da se sakrijem.

Imala sam povjerenja u Jeremyja i ostale. Oni su mi bili prijatelji. Ono u što nisam imala povjerenja, bilo je što bi im sidhe mogli učiniti ako me nađu, te ako moji rođaci otkriju da su moji prijatelji znali za moju tajnu. Kad bi se uistinu pokazalo da je nisu znali, sidhe bi ih ostavili na miru i nautili bi samo meni. Nezanjanje je ovdje bilo blagoslov, premda sam mislila da će neki od mojih jako dobrih prijatelja to smatrati nekom vrstom izdaje. Ali, ako je izbor bio ili oni živi, s cijelim dijelovima tijela, no ljuti na mene, ili oni umrli na mukama, ali ne i ljuti ha mene, ja bih izabrala ljuti. Mogla sam živjeti s njihovom ljutnjom. Nisam bila sigurna da bih mogla živjeti s njihovim smrtima na duši.

Znam, znam. Zašto ne odem u Ministarstvo ljudskih i vilinskih poslova i dobijem azil? Moji rođaci bi me vjerojatno ubili kad bi me našli, no kad bih izašla u javnost i prozračila naše prljavo rublje u svjetskim medijima, tada bi me sasvim sigurno ubili. I ubili bi me polaganije.

Stoga, ništa od policije, ništa od veleposlanika, samo vrhunška igra skrivača.

Nasmiješila sam se Jeremyju i dala mu ono što sam znala da želi: pogled koji je govorio da cijenim vitki potencijal njegova tijela ispod tog savršenog odijela. Ljudima bi to djelovalo poput flerta, ali vilinskim bićima, svim vilinskim bićima, to nije bilo ni blizu flertu.

"Hvala, Jeremy, ali nisi ušao zato da mi daješ komplimente na odjeću."

Ušao je dublje u sobu, pogladivši rub mog stola manikiranim prstima.

"Imam dvije žene u uredu. Žele biti klijenti", reče on. "Žele biti?" upitah.

Okrenuo se i naslonio na stol, ruku prekrivenih na prsima. Oponašao je moj položaj na prozoru, bilo nesvjesno ili namjerno, mada nisam znala zašto. "Mi se obično ne bavimo razvodima", reče Jeremy. Pogledala sam ga širom otvorenih očiju, odmaknuvši se od prozora. "Lekcija broj jedan, Jeremy: Detektivska agencija Grey se nikad, ali nikad, ne bavi razvodima."

"Znam, znam", reče on. Odgurnuo se od stola i došao do mene, zagledan u maglu. Nije izgledao ništa sretnije nego što sam se ja osjećala. Ponovno sam se naslonila na staklo, tako da mu bolje vidim lice. "Zašto kršiš svoje kardinalno pravilo, Jeremy?"

On odmahne glavom ne pogledavši me. "Dođi ih vidjeti, Merry. Ja vjerujem tvojoj procjeni. Ako ti kažeš da ne ulazimo u to, onda nećemo. Ali, mislim da ćeš se osjećati isto kao ja."

Dodirnula sam mu rame. "A kako se ti to osjećaš, šefe, osim zabrinuto?" Prešla sam dlanom niz njegovu ruku i to ga je nagnalo da me pogleda.

Oči su mu od ljutnje postale tamnosive, poput ugljena. "Dođi ih upoznati, Merry. Ako nakon toga budeš ljuta kao ja, pričepit ćemo tog gada."

Stisnula sam njegovu ruku. "Jeremy, opusti se. Pa to je samo jedan razvod."

"A što ako ti kažem da je to pokušaj ubojstva?" Glas mu je bio miran.

Doista nije odgovarao žaru u njegovim očima, i opipljivoj napetosti njegove ruke.

Udaljila sam se od njega. "Pokušaj ubojstva? O čemu to govoriš"

"O najjezivijoj smrtnoj čaroliji koja je ikad ušetala u moj ured."

"Muž je pokušava ubiti?" rekoh upitnim tonom.

"Netko pokušava, a žena kaže da je to muž. Ljubavnica se slaže sa ženom."

Pogledala sam ga u nevjerici. "Želiš reći da su u tvom uredu žena i ljubavnica?"

Kimnuo je i nasmiješio se kroza sav taj bijes.

Uzvratila sam mu osmijehom. "Pa, to još nismo vidjeli."

Primio me za ruku. "Ne bismo tako nešto vidjeli "čak i da se bavimo razvodima", reče. Njegov se palac trljao naprijed-natrag po člancima mojih prstiju. Bio je uzrujan, inače me ne bi toliko dodirivao. To

mu je bio način da se smiri, poput kamena kušača. Podigao je moju šaku do svojih usana i usadio brz poljubac na moje prste. Mislim da je primijetio što radi, da pokazuje koliko je uzrujan. Zabljesnuo me bijelim osmijehom, najboljim navlakama koje novac može kupiti, te se okrenuo prema vratima.

"Prvo mi odgovori na jedno pitanje, Jeremy."

Popravio je svoje odijelo, brižnim ga kretnjama namještajući onako kako je trebalo stajati. "Pitaj."

"Zašto se ti toga bojiš?"

Smiješak je blijedio sve dok mu lice nije postalo ozbiljno. "Imam loš predosjećaj o ovom slučaju, Merry. Proricanje nije moj dar, ali ovo mi smrdi."

"Onda ga odbij. Mi nismo murja. Mi ovo radimo za jako lijepu plaću, a ne zato što smo se zakleli da ćemo služiti i štiti, Jeremy."

"Ako se i dalje budeš mogla okrenuti i otići nakon što ih upoznaš, učinit ćemo tako."

"Zašto je moj glas iznenada predsjednički veto? Na vratima piše Grey, a ne Gentry."

"Zato što je Teresa toliko empatična da ne bi mogla odbiti nikoga."

Roane je previše mekog srca da odbije žene u suzama. Popravio je svoju golublje sivu kravatu, gladeći dijamantnu iglu. "Ostali su dobri za rutinske poslove, ali nisu sposobni donositi odluke. Ostaješ još ti." Pogledala sam ga u oči, pokušavajući mimo ljutnje i zabrinutosti pročitati što se stvarno događa u njegovoj glavi.

"Ti nisi empatičan, i nisi mekog srca, i donosiš sjajne odluke, pa zašto onda ne možeš donijeti ovu?"

"Zato što, ako ih odbijemo, neće više imati kamo otići. A ako napuste ovaj ured bez naše pomoći, obje su mrtve."

Zurila sam u njega i napokon shvatila. "Ti znaš da bismo trebali dići ruke od ovoga, ali se ne možeš natjerati da im presudiš. Ne možeš se natjerati da ih osudiš na smrt."

Kimnuo je. "Da."

"A zašto misliš da ja to mogu, ako ti ne možeš?"

"Nadam se da je jedno od nas dovoljno pri sebi da ne bude toliko glupo."

"Ja ne želim da svi poginete zbog stranaca, Jeremy, pa se pripremi na odustajanje od tog slučaja." Čak je i meni moj glas zazvučao okrutno i

hladno.

On se ponovo nasmiješio. "Eto moje male, hladnokrvne kuje."

Odmahnula sam glavom i krenula prema vratima. "To je jedan od razloga zašto me voliš, Jeremy. Možeš računati na mene da neću podviti rep."

Izašla sam na hodnik koji je prolazio između ureda, sigurna da ću odbiti te žene. Sigurna da ću ja biti taj zid koji će nas sve spasiti od Jeremyjevih dobrih namjera. Božica zna da sam i ranije znala griješiti, ali rijetko kad toliko koliko ću upravo pogriješiti.

Poglavlje 2

Iz nekog razloga sam mislila da ću moći prosuditi koja je od dvije žene supruga, a koja ljubavnica, jednostavno ih pogledavši. Međutim, na prvi pogled, obje su bile privlačne žene, ležerno odjevene, poput prijateljica koje su izašle u kupnju i na ručak. Jedna žena je bila niska, premda nekoliko centimetara viša i od Jeremyja i od mene. Plava kosa odrezana tik iznad ramena, s nemarnim kovrčama koje su odavale da su prirodne i da im ništa posebno nije učinila tog jutra. Bila je dražesna na onaj način djevojke-iz-susjedstva, s izuzetnim plavim očima što su zauzimale većinu njezina lica. Obrve su joj se izvijale guste i crne, kao protuteža čipki od tamnih trepavica što su uokvirivale te oči na vrlo dramatičan način – premda su me te tamne obrve potakle na razmišljanje o tome koliko prirodna bi mogla biti njezina plava kosa. Nije bila našminkana, a ipak je uspijevala biti jako zgodna na eteričan, vrlo prirodan način.

Uz šminku i uz malo truda bila bi bomba. Ali, za to bi trebalo više od šminke i odjeće koja joj bolje pristaje.

Sjedila je zgrčena na naslonjaču za klijente, ramena pogrbljenih kao da očekuje udarac. Njezine krasne oči su me gledale poput očiju jelena ukočenog pred svjetlima automobila, kao da ne može zaustaviti to što se događa, a događa se nešto loše.

Druga žena je bila visoka, sto sedamdeset centimetara ili više, vitka, s dugom, svijetlosmeđom kosom koja se protezala, ravna i blistava, do njezina struka. Na prvi pogled mi se učinilo da je u ranim dvadesetima. Tada su nam se pogledi sreli, a u smeđim dubinama njezinih očiju bilo je žara koji me potaknuo da joj dodam još deset godina. Takav pogled jednostavno ne dobijete puno prije tridesete. Izgledala je samopouzdanje od plavuše, no oko njezinih očiju bio je oprez, u ramenima napetost, kao da je boli nešto duboko iznutra. Kostu su joj bile tanane, kao da je ono što se nalazi ispod kože načinjeno od nečeg nježnijeg nego što je obična kost. Samo jedna stvar može visokoj, dominantnoj osobi dati taj nježni izgled: bila je dijelom sidhe. O, bilo je to prije nekoliko generacija, ništa toliko intimno kao moje veze s dvorom, ali negdje je neka pra-pra-pra-baka legla s nečime što nije bilo ljudsko i zatim odšetala trudna. Vilinska krv bilo koje vrste označi obitelj, no čini se da krv sidha u genima ostaje zauvijek, kao da se, jednom kad se umiješa, nikad više ne može iščistiti.

Mogla sam se kladiti da je plavuša supruga, a ova druga ljubavnica. Plavuša je izgledala utučenije, što je uobičajena pojava uz muškarca zlostavljača. Oni mogu zlostavljati sve žene u svojim životima, no najbolje ili najgore će obično ostaviti za najbližu obitelj. Moj djed je to uvijek tako radio.

Ušla sam u sobu nasmiješena, ruke ispružene za rukovanje, kao da su to klijenti kao i svi drugi. Jeremy nas je upoznao. Mala plava je bila supruga, Frances Norton; visoka smeđa je bila ljubavnica, Naomi Phelps.

Naomin stisak bio je čvrst, a ruka joj je na dodir bila hladna, a te neobične kosti su se pomicale ispod njezine kože. Zadržala sam njezinu ruku u svojoj samo malčice predugo, uživajući u osjetu njezina dodira. Bilo je to najbliže što sam došla drugom sidhu u tri godine. Čak ni dodir nekih vilinskih bića nije običan. Ima nešto u kraljevskoj krvnoj lozi što slični na drogu. Kad jednom to kušate, nedostaje vam.

Gledala me zbunjeno, i ta je zbunjenost bila vrlo ljudska. Pustila sam joj ruku i pokušala se pretvarati da sam ljudsko biće. Bilo je dana kad mi je to i bolje išlo. Bilo je dana kad je išlo i lošije. Mogla sam joj pokušati uzeti psihičku mjeru, da vidim ide li joj u prilog nešto više od

strukture kostiju, ali smatralo se neljubaznim pokušati pročitati magične sposobnosti druge osobe odmah nakon upoznavanja. Među sidhima to se smatra otvorenim izazovom, uvredom, jer znači da ne vjerujete da se ta druga osoba može zaštititi od vaše najbezazlenije magije. Naomi to vjerojatno ne bi shvatila kao uvredu, ali njezino neznanje ne bi bilo nikakva isprika za moju grubost.

Frances Norton mi je pružila ruku kao da se boji dodira, napola savijenu, tako da je može zataknuti natrag uz svoje tijelo čim ja završim N njom. Bila sam jednako ljubazna prema njoj kao i prema drugoj ženi, no kad sam prste približila njezinoj koži, osjetila sam čaroliju. Ona tanka linija energije koja obavija svakog od nas, njezina aura, pritiskala je moju kožu kao da me želi spriječiti da je dodirnem. Nečija magija je bila toliko gusta u njezinu tijelu da joj je ispunila auru kao prljava voda čistu čašu. Na neki način, ta žena više nije bila svoja. To nije bila opsjednutost, ali je bila njezina bliska rođakinja. U svakom slučaju, to je predstavljalo kršenje nekoliko ljudskih zakona, i to krivičnim djelima.

Progurala sam šaku kroz tu mutnu energiju, hvatajući njezinu. Čarolija je pokušala prodrijeti kroz moju kožu i uspeti se mojom rukom. Ništa se tu nije moglo vidjeti očima, ali kao što možete vidjeti stvari u snovima, tako sam i ja osjećala nejasnu tamu koja se trudi uspuzati uz moju ruku. Zaustavila sam je tik ispod lakta i morala sam se koncentrirati da je ogulim s ruke, kao da skidam rukavicu. Prošla je kroz moje štitove kao da ih nije ni bilo. Nema puno stvari koje to mogu učiniti.

Nijedna od njih nije ljudska.

Zurila je u mene širom, širom otvorenih očiju. "Št... što to radite?"

"Ne radim ništa vama, gospođo Norton." Moj glas je zvučao pomalo odsutno, daleko, jer sam se koncentrirala na guljenje čarolije sa sebe, tako da je nimalo ne ostane na meni kad ispustim njezinu ruku. Pokušala je odmaknuti ruku, ali joj nisam dopustila. Počela ju je vući, slabašno, ali mahnito.

Druga žena je rekla: "Pustite Frances, odmah."

Bila sam gotovo slobodna, umalo spremna da je pustim, kad me druga žena zgrabila za rame. Dlačice na mome vratu su se podigle, a ja sam izgubila koncentraciju, jer sam sad osjećala Naomi Phelps. Čarolija je navrla natrag u moju ruku i već je bila na pola puta do mog ramena prije nego što sam se uspjela koncentrirati dovoljno da je zaustavim. Ali, sve što sam mogla učiniti bilo je da je zaustavim. Nisam je mogla

odgurnuti natrag, jer je previše moje pažnje bilo usmjereno na drugu ženu.

Nikad ne dodirujte nekoga dok se bavi magijom, ili medijskim stvarima, osim ako baš želite da se nešto dogodi. To mi je, više od ičega, odavalo da se nijedna od tih žena nije bavila magijskom praksom, niti je bila aktivni medij. Nitko tko je prošao makar i minimalnu obuku ne bi to učinio. Osjećala sam ostatke nekog obreda kako se drže za Naomino tijelo. Nečeg složenog. Nečeg sebičnog. Misao koja je nepozvana ušla u moj um bila je lakomost. Nešto se hranilo njezinom energijom i ostavilo je psihičke ožiljke za sobom.

Odskočila je od mene, obgrlivši tu ruku drugom na svojim grudima. Osjetila je moju energiju, dakle, imala je talenta. To me nije čudilo. Začudilo me to što je bila neuvježbana, možda potpuno neuvježbana. U današnje vrijeme idu po vrtićima i testiraju ljude na nadnaravne sposobnosti i mistične talente, no to je u šezdesetima bio novi program.

Naomi je uspjela ostati neopažena, a sad je prešla tridesetu i još se nije pozabavila svojim sposobnostima. Većina neuvježbanih medija do svoje tridesete postanu luđaci, kriminalci ili samoubojice. Morala je biti vrlo jaka osoba da bude toliko prisebna kao što je djelovala. Ali, ta me vrlo jaka žena gledala kroz suze koje su joj navirale u očima.

"Nismo došle ovamo da nas se zlostavlja."

Jeremy je zakoračio bliže nama, ali pazio je da ne dotakne nijednu od nas. Bio je previše pametan za to. "Nitko vas ne zlostavlja, gospođice Phelps. Čarolija na gospođi Norton se pokušala... zalijepiti za moju kolegicu. Gospođica Gentry je samo htjela odgurati čaroliju sa sebe kad ste je vi dodirnuli. Ne biste nikad trebali dodirivati nekoga tko se upravo bavi magijom, gospođice Phelps. Rezultati mogu biti nepredvidivi." Žena je gledala malo jedno, malo drugo, a njezino lice je jasno govorilo da nam ne vjeruje.

"Idemo, Frances. Idemo odavde, jebote."

"Ne mogu", reče Frances glasom koji je postao tih i podređen. Zurila je u mene, očima punim očitog straha, ali me se i bojala.

Ona je osjećala energiju omotanu oko naših ruku koja nas je silila da ostanemo spojene, ali mislila je da ja to radim. "Kunem vam se, gospođo Norton, ne radim to ja. Kakva god bila, ta čarolija upotrijebljena protiv vas, misli da sam ukusna. Moram je oguliti sa sebe i pustiti da se vrati u vas."

"Ja je se želim riješiti", reče ona glasom visokim od nejasnog

nagovještaja histerije.

"Ako je ne odgurnem sa sebe, onaj tko vam je to učinio moći će me pratiti. Uspjet će me pronaći. Saznat će da radim u detektivskoj agenciji koja je specijalizirana za natprirodne probleme i magična rješenja." To je bio naš slogan. "Znat će da ste došli ovamo po pomoć. A mislim da to ne želite, gospodo Norton."

Slabašno drhtanje krenulo je od njezinih šaka i proširilo joj se rukama, te je na koncu stajala ondje i tresla se kao da joj je hladno. Možda i jest, ali to nije bila ona vrsta hladnoće koju bi sredila jedna majica vise. Nikakvu količina vanjske topline ne bi mogla izliječiti tu hladnoću iznutra. Morala se ugrijati počevši od oštećene srži svoje duše, pa sve do vrhova prstiju. Netko bi morao u nju ulijevati energiju, magiju, malo pomalo, kao da otapa neko prastaro tijelo pronađeno smrznuto u ledu.

Kad biste ga otopili prebrzo, učinili biste više štete nego da ste ga jednostavno ostavili na miru. Toliko precizna upotreba magije nadilazila je moje sposobnosti. Sve što sam ja mogla učiniti, bilo je da joj dam određenu mjeru mira, da odstranim nešto njezina straha – ali tko god ju je začarao, osjetio bi i to. Ne bi mi radi toga mogao ući u trag, ali znao bi da je posjetila magijskog iscjelitelja, nekoga tko joj je pokušao pomoći na nadnaravnoj razini. Nazovite to slutnjom, ali tko god ju je začarao, ne bi to volio. Možda bi mogao učiniti nešto nesmotreno, kao recimo, ubrzati proces.

Osjećala sam usisavajuću energiju čarolije koja se trudila probiti moju obranu, nahraniti se i na meni. Bila je nalik magičnom raku, ali lako prijelaznom poput prehlade. Koliko je već ljudi zarazila? Koliko je ljudi hodalo svijetom s tom čarolijom koja iz njih isisava djeliće njihove energije? Netko pomalo vidovit mogao bi znati da se nešto događa, ali ne i što. Izbjegavao bi Frances Norton jer bi mu ona naudila, ali možda tjednima, mjesecima, ne bi shvatio da umor, nejasan osjećaj beznada, depresiju, zapravo uzrokuje čarolija.

Počela sam joj govoriti što se spremam učiniti, no pogledavši u njezine razrogačene oči, odustala sam od toga. Samo bi se još više napela, još više prestravila. Najbolje što sam mogla bilo je da joj sve to učinim nevidljivim koliko je god moguće. Htjela sam se pokušati potruditi da ne osjeti kako čarolija klizi natrag u nju, no to je bilo najviše što sam mogla.

Čarolija je postala gušća, crnja, stvarnija, već samo od tih nekoliko

dotatnih trenutaka sjedenja na mojoj koži. Počela sam je guliti s ruke. Prianjala je poput katrana, te mi je ovaj put trebalo mnogo više koncentracije da je odgurnem, namotavajući je unatrag oko nje same, poput debele tkanine. Svaki centimetar moje kože koji bih oslobodila osjećala sam lakšim, čišćim. Nisam mogla ni zamisliti kako bi bilo živjeti potpuno obavijen tom stvari. Bilo bi to kao da cijeli svoj život živite u blagom nedostatku kisika, ugurani u mračnu prostoriju u koju nikad ne ulazi svjetlost.

Oslobodila sam svoju šaku i počela polako odvajati prste od njezine. Ona je bila posve mirna dok mi je dodirivala kožu, poput zečice u travi koja se očajnički nada da će je lisica zaobići bude li samo uspjela ležati dovoljno mirno. Mislim da Frances Norton još nije bila shvatila da ju je lisica napola već progutala, i samo su joj se još noge batrgale po zraku.

Kad sam povukla prste čarolija je još visjela s njih, a zatim je sjela nazad na svoje mjesto oko nje, uz gotovo čujan zvuk. Obrisala sam ruku o sako. Bila sam očišćena od čarolije, no imala sam strahovitu potrebu da operem ruku jako vrućom vodom uz mnogo sapuna. Obična voda i sapun ne bi pomogli, ali malo soli ili svete vodice bi mogli pomoći.

Ona se srušila u naslonjač zaklonivši lice rukama, podrhtavajući u ramenima. Prvo sam mislila da plače bez glasa. Ali, kad ju je Naomi zagrlila, podigla je lice lišeno suza. Frances se tresla, samo se tresla, kao da više ne može plakati, ne zato što ne bi htjela, već zato što su sve suze iscijeđene iz nje. Sjedila je ondje dok ju je ljubavnica njezina muža grlila i zibala. Tresla se toliko jako da su joj počeli cvokotati zubi, ali ni u jednom trenutku nije zaplakala. Na neki način, sve je to izgledalo još gore zato što nije plakala.

"Ispričajte nas na trenutak, dame. Bit ćemo pred vratima", rekla sam. Pogledala sam Jeremyja i uputila se prema vratima, znajući da će me slijediti. U hodniku je zatvorio vrata za nama.

"Žao mi je, Merry. I ja sam se rukovao s njom, ali ništa se nije dogodilo. Čarolija nije reagirala na mene."

Kimnula sam. Vjerovala sam mu. "Možda sam ja jednostavno ukusnija."

Nacerio se. "Pa, ne bih znao iz iskustva, ali mogao bih se kladiti u to."

Ja sam se nasmiješila. "Tjelesno, možda, ali mistično si ti jednako moćan na svoj način kao i ja na svoj. Gospodine i Damo, ti si bolji mag

nego što ću ja ikada biti, pa ipak čarolija nije reagirala na tebe."

On odmahne glavom. "Ne, nije. Možda si u pravu, Merry. Možda je to preopasno za tebe."

Namrštila sam se. "On sad postaje oprezan."

Pogledao me, pokušavajući nabaciti neutralan izraz na lice. "Zašto imam osjećaj da nećeš biti hladnokrvna kuja kojoj sam se nadao?"

Naslonila sam se na suprotni zid i pogledala ga široko otvorenih očiju.

"Ta stvar je toliko zloćudna da ćemo moći pozvati policiju u pomoć."

"Dovođenje policije ih neće spasiti. Nemamo dovoljno dokaza da se radi o mužu. Ako to ne možemo dokazati na sudu, onda on ne ide u zatvor, a to znači da će biti slobodan da baci još magije na njih. Trebamo ga zaključati u zaštićenu ćeliju, iz koje im neće moći nauditi."

"Trebala bi im magična zaštita dok ga ne pritvorimo. To nije posao za detektive. To je posao za dadilje."

"Uther i Ringo su sjajne dadilje", reče on.

"Valjda."

"Još nisi zadovoljna. Zašto?"

"Trebali bismo dići ruke od ovoga", reko. "Ali ti to ne možeš", reče on. Sad se smiješio.

"Ne, ne mogu." U Sjedinjenim Državama je bilo mnogo detektivskih agencija koje su se navodno specijalizirale za natprirodne slučajeve. To je bio veliki biznis, nadnaravnost, ali većina agencija nije mogla opravdati svoju reklamu. Mi smo mogli. Mi smo bili jedna od šačice agencija koja se mogla pohvaliti osobljem u cijelosti sastavljenim od magičara i medija. Također smo bili jedina agencija koja se mogla pohvaliti da su svi njezini zaposlenici, osim dvoje, vilinskog roda. Nema baš mnogo punokrvnih vila koje mogu podnijeti život u velikom, napućenom gradu.

L.A. je bio bolji od New Yorka ili Chicaga, ali je ipak bilo iscrpljujuće biti okružen tolikim metalom, tolikom tehnologijom, tolikim ljudima.

Meni to nije smetalo. Moja ljudska krv mi je davala ljudsku toleranciju na zatvore od čelika i stakla. Kulturološki i osobno, više sam voljela prirodu, ali je nisam morala imati. Bila je lijepa, ali nisam poboljševala i bljedila bez nje. Neke vile bi. "Kad bih ih barem mogla odbiti, Jeremy."

"I ti imaš loš predosjećaj u vezi ovoga, zar ne?"

Kimnula sam. "Aha." Ali, da ih izbacim van, viđala bih njezino drhtavo lice bez suza u svojim snovima. Koliko sam ja znala, one bi se mogle vratiti i opsjedati me nakon što bi taj, tko god to bio, koji ih ubija dovršio posao. Mogle bi se vratiti kao pravedničke sablasti i kinjiti me jer sam im svjesno oduzela posljednju priliku da prežive. Ljudi uvijek misle da duhovi opsjedaju one ljude koji su ih ubili, ali to uopće nije istina. Čini se da duhovi imaju zanimljiv smisao za pravdu, a s obzirom na sreću koja me je pratila u životu, bilo bi baš u mom stilu da ih vučem za sobom sve dok ne nađem nekoga da ih polegne. Ako bi se dale polegnuti. Katkad su duhovi previše žilavi za to. Tada biste mogli završiti s obiteljskim duhom poput banshee³, koja zavija na svaku smrt. Sumnjala sam da ijedna od tih žena ima toliko snažnu narav, ali kad bi imale, zaslužila bih to.

Moj vlastiti osjećaj krivnje natjerao me da se vratim u taj ured, a ne strah od odmazde sablasti. Neki ljudi kažu da vilinska bića nemaju dušu, da nemaju osjećaj osobne odgovornosti. Za neke vile to je istinito, ali za Jeremija nije bilo, a ni za mene. Utoliko gore, ponekad. Utoliko gore.

Poglavlje 3

Naomi Phelps je uglavnom pričala, dok je Frances samo sjedila i drhturila. Naša tajnica joj je donijela vruću kavu i deku. Ruke su joj se toliko tresle da je prolila kavu po deki, ali dio je uspjela popiti. Bilo zbog topline ili zbog kofeina, ali izgledala je malo bolje.

³ *Prema irskoj mitologiji, banshee je vila vjesnica smrti; nadnaravno biće ili duh ženskog spola koji navještava nečiju skorbu smrt glasnim naricanjem, obično u blizini kuće dotične osobe.)*

Jeremy je pozvao Teresu da uđe kako bi poslušala žene. Teresa je naš kućni medij. Bila je visoka 175 centimetara, vitka, visokih jagodičnih kostiju, duge, svilene, crne kose, te kože boje bijele kave. Prvi put kad sam je vidjela znala sam da u njoj ima sidhe krvi pomiješane s afričko-američkom, te s vilinskom krvi nečega što nije bilo s visokog dvora.

Ovo posljednje dalo joj je blago zašiljene vrhove ušiju. Mnogi tobožnji vilenjaci si ugrađuju hrskavične implantate ne bi li im uši izgledale šiljato. Puste kosu da im naraste do gležnjeva i pokušavaju se praviti da su sidhe. Međutim, nijedan čistokrvni sidhe nikad nije imao šiljate uši. To je znak miješane krvi, ne sasvim čiste. Ali, neki dijelovi folkloru umiru teže od drugih. Za veliku većinu ljudi, ako ste stvarno sidhe, morate imati šiljate uši.

Teresa je imala jednako nježne kosti kao i Naomi, ali nikad nisam došla u napast primiti Teresinu ruku. Ona je bila jedna od najmoćnijih vidovnjakinja na dodir koje sam ikad upoznala. Trošila sam pozamašnu količinu energije pazeći da me ne dodirne, od straha da bi mogla saznati moje tajne i sve nas izložiti pogibelji. Sjedila je u naslonjaču sa strane, promatrajući dvije žene tamnim očima. Nije im ponudila ruku. Štoviše, zaobišla ih je u širokom luku, tako da nijednu od njih ni slučajno ne dodirne. Njezino lice nije odavalo ništa, ali osjetila je čaroliju, opasnost, čim je ušla u sobu.

"Ne znam koliko ljubavnica je imao", govorila je Naomi, "deset, dvadeset, stotine." Slegnula je ramenima. "Sve što znam zasigurno jest da sam ja zadnja u dugačkom nizu."

"Gospodo Norton", reče Jeremy.

Frances okrene oči prema njemu, smeteno, kao da nije očekivala da će se od nje tražiti da doprinese priči.

"Imate li ikakve dokaze o svim tim ženama?"

Progutala je slinu i rekla glasom koji je bio gotovo šapat: "Polaroidi, on ima polaroide." Zagledala se u svoje krilo, promrmljavši: "On ih zove svojim trofejima."

Morala sam pitati. "Je li vam on pokazao te slike ili ste ih vi našli?" Podigla je pogled, a oči su joj bile prazne – bez ljutnje, bez srama, prazne. "Pokazao mi ih je. On voli... voli mi pričati o tome što je s njima radio. U čemu je svaka od njih dobra, bolja od mene."

Otvorila sam usta, pa zatvorila, jer nisam mogla smisliti baš ništa što bih mogla reći da joj pomognem. Bila sam bijesna umjesto nje, ali

Frances Norton je bila ta koja je trebala biti ljuta u ime Frances Norton. Moja ljutnja bi nam mogla pomoći riješiti trenutačni problem, ali ne bi joj iznova vratila snagu. Kad bismo i uspjeli eliminirati muža, to ne bi popravilo svu štetu koju je počinio. Frances je mučilo mnogo više toga od same čarolije. Naomi je dodirнула njezinu ruku, tješeći je. "Tako me je pronašla. Vidjela je moju sliku, a onda smo jednog dana jednostavno nabasale jedna na drugu. Uхватила sam je kako bulji u mene u jednom restoranu. On ju je bio probudio kad se vratio kući i ispričao joj što mi je radio." Bio je Naomin red da obori pogled, praznih ruku okomito oslonjenih na noge. "Vidjele su mi se modrice." Podigla je glavu i pogledala me u oči. "Frances je došla za moj stol. Zasukala je rukav i pokazala svoje modrice. Zatim je samo rekla: 'Ja sam njegova žena.' Tako smo se upoznale." Na ovo posljednje se plaho nasmiješila, onom vrstom smiješka koji imate kad objasnite kako ste upoznali svoju ljubav. Nježna priča koju pričate drugima.

Uputila sam joj bezizražajan pogled, no zapitala sam se ima li u njihovom odnosu i nešto više, a ne samo zlostavljanje i muž. Ako su bile ljubavnice, to bi moglo izmijeniti postupak iscjeljivanja. U mističkim stvarima emocije se vrlo često moraju uzeti u obzir. Kako su ljubav i mržnja različite energije, s njima različito postupate. Trebali bismo saznati kakav je točno odnos između te dvije žene prije nego što započnemo ozbiljan rad na iscjeljenju, ali ne danas. Danas ćemo samo saslušati ono što nam žele reći.

"To je bilo vrlo hrabro od vas", reče Teresa. Njezin glas, kao i sve drugo na njoj, bio je nekako mekan i ženstven, ali s prikriivenom snagom, poput čelika prekrivena svilom. Uvijek sam mislila da bi Teresa, premda nikad nije otputovala dalje od Meksika, bila vrhunska južnjačka ljepotica. Francesine su oči bljesnule prema njoj, vratile se na njezino krilo, pa se opet podigle, a usta su joj se pomakla. Bio je to gotovo smiješak.

Zbog tog malog pokreta osjećala sam se bolje u vezi te žene. Ako se mogla početi smiješiti, početi ponositi snagom koju je pokazala, onda će možda s vremenom biti dobro.

Naomi joj je stisnula ruku i uputila joj osmijeh pun ponosa i nježnosti. Opet mi se učinilo da su vrlo bliske. "Bio je to moj spas. Od trenutka kad sam upoznala Frances, počela sam pokušavati prekinuti s njim. Ne znam kako sam mu dopustila da mi nanosi bol. Ja nisam takva. Mislim, ja nikad, ali nikad, nisam dopustila muškarcu da me zlostavlja."

Njezino je lice pokazivalo sram koji je osjećala, kao da je trebala spasiti samu sebe.

Frances je položila svoju ruku na njezinu, pružajući utjehu i istovremeno je dobivajući.

Naomi joj se nasmiješila, a zatim je okrenula svoje zbunjene oči prema nama. "On je poput droge. Kad vas jednom dotakne, čeznete za njegovim dodirirom. I ne samo njegovim. On kao da vas seksualno probudi, tako da vas tijelo boli od čežnje za dodirirom." Opet je pogledala dolje. "Nikad prije nisam bila tako jako seksualno svjesna drugih ljudi.

U početku mi je bilo neugodno, ali i uzbudljivo. Zatim mi je počeo nanositi bol. Prvo su to bile samo sitnice, zavezao bi me, a onda... udaranje po stražnjici." Natjerala se da podigne pogled, prisilila se da nas pogleda u oči. Toliki bijes, kao da nas izaziva da mislimo sve najgore o njoj. U njoj je bilo jako puno snage. Kako ju je taj čovjek pripitomio? "Učinio je bol dijelom užitka, ali kasnije je počeo raditi gore stvari.

Stvari koje su samo boljele. Pokušala sam ga uvjeriti da prestane s perverzijama, ali tada me počeo ozbiljno tući, bez glumatanja da je to dio seksa." Usta su joj drhtala, oči još uvijek prkosile. "Ali, stvarno ga je uzbuđivalo što me tuče. To što mene to nije uzbuđivalo, što me plašilo, to mu se također sviđalo."

"Fantazije o silovanju", rekla sam.

Kimnula je glavom, očiju širom otvorenih dok se trudila spriječiti suze, koje su joj blistale u očima, da poteku. Držala se vrlo mirno, pokušavajući sve to zadržati u sebi. "Ne samo fantazije, na kraju."

"On vas voli uzeti silom." Ovo se začulo od supruge.

Pogledala sam ih obje i svladala potrebu da zavrtim glavom. Godine, od šesnaeste do tridesete, provela sam na Tamnom dvoru⁴, godine svog seksualnog buđenja, tako da sam bila upoznata sa spajanjem užitka i bola. Ali, bol se međusobno dijelila, te se nikad nije nanosila protiv nečije volje. Ako partner bol nije smatrao užitkom, onda to nije bio

⁴ Jedna od raznih klasifikacija vilinskih bića u škotskoj mitologiji i folkloru je podjela na Svijetli i Tamni dvor (Seelie and Unseelie courts), na kojima žive dobre, odnosno zle vile. Svijetli (blagoslovljeni ili sveti) dvor je skloniji ljudskim bićima, te njegovi pripadnici pružaju ljudima pomoć, katkad je zatraže, upozore ljude kad ih ovi nehotice uvrijede i uzvraćaju im ljubaznosti; ipak, katkad znaju biti i podli. Tamni (bezbožni, nesveti, prokleti) dvor čine zle vile sklone nedjelima, koje nije potrebno uvrijediti da bi napale; za ovu vrstu vila se smatralo da su u bliskom srodstvu s vješticama.

seks. To je bilo mučenje. Velika je razlika između mučenja i malo žešćeg seksa. Ali seksualni sadisti ne vide razliku. U ekstremnim oblicima nisu sposobni za seks bez nasilja, ili makar terora nad svojom žrtvom. No većina sadista je sposobna za normalniji seks. To mogu upotrijebiti da vas zavaraju, no na kraju ne mogu održati normalnu vezu. Na kraju, ono što uistinu žele mora izaći na vidjelo, i oni to moraju dobiti.

Kako to da sam bila toliki stručnjak? Kao što rekoh, godine svog seksualnog buđenja provela sam na Tamnom dvoru. Nemojte me krivo shvatiti. I Svijetli dvor ima svoju vrstu neobičnih aktivnosti, ali njegovi pripadnici su ipak skloniji prosječnom ljudskom poimanju dominacije i pokornosti. Tamni dvor pruža mnogo više dobrodošlice takvim stvarima, ili je jednostavno otvoreniji prema njima. Također je moguće da je Kraljica zraka i tame, moja tetka, vrhovna vladarka tog dvora u zadnjih tisuću godina, koje stoljeće više ili manje, izuzetno sklona dominaciji, na granici seksualnog sadizma. Ona je uredila dvor prema svome ukusu, kao što je i moj ujak, Kralj svjetlosti i iluzije, uredio svoj dvor prema svome ukusu. Čudno, ali lakše vam je bilo spletkariti i lagati na Svijetlom dvoru. Oni se bave iluzijama. Ako izvana sve izgleda dobro, onda je zacijelo dobro. Tamni dvor je pošteniji, uglavnom.

Teresa reče: "Naomi, je li to vaša prva veza sa zlostavljačem?" Ženu kimne.

"Još ne razumijem kako sam dopustila da postane toliko gadno."

Pogledah Teresu, a ona mi vrlo neprimjetno kimne. To je značilo da je čula odgovor i da je žena govorila istinu. Kao što sam rekla, Teresa je jedna od najmoćnijih vidovnjakinja u zemlji. Nisu samo njezine ruke ono na što trebate paziti. Najčešće može procijeniti lažete li ili ne. Morala sam biti vrlo oprezna u njezinoj blizini u posljednje tri godine koliko smo radile zajedno.

"Kako ste ga upoznali?" upitah. Nisam koristila njegovo ime, niti sam govorila gospodin Norton, jer su obje žene jako pazile da govore samo on ili njega, kao da ne postoji nijedan drugi muškarac, pa ćete već znati o kome pričaju. Mi smo znali.

"Javila sam se na mali oglas."

"Što je pisalo u oglasu?" upitah.

Ona slegne ramenima. "Uobičajene stvari, osim na kraju. Na kraju oglasa je pisalo da on traži magični odnos. Ne znam što je to bilo u tom oglasu, ali kad sam ga pročitala, morala sam ga upoznati."

"Čarolija prisile", reče Jeremy.

Ona ga pogleda. "Molim?"

"Ako ste dovoljno moćni, možete staviti čaroliju na oglas, tako da vam on donese ono što stvarno želite, ne nužno ono što piše da želite.

Na taj sam način ja dao oglas na koji mi se javila gospođica Gentry. Samo bi ljudi s magijskim sposobnostima opazili čaroliju na oglasu, a samo bi ljudi s vrlo iznimnim darom uspjeli prodrijeti do pravog teksta u pozadini. Pravi tekst je navodio drugačiji broj telefona od oglasa. Znao sam da je svatko tko nazove taj broj sposoban za ovaj posao."

"Nisam znala da se takve stvari mogu raditi s novinama", reče Naomi. "Mislim, to je otisnuto, a on nije mogao dodirnuti svaki primjerak."

Već i to što je znala da je nemogućnost fizičkog dodirivanja svakog primjerka činila čaroliju teže izvedivom značilo je da Naomi zna više o teoriji magije nego što sam mislila. Ali bila je u pravu.

"Morate biti dovoljno moćni da bi oglas, da bi riječi koje ste utisnuli u pozadinu, nosile čaroliju. To je jako teško, a činjenica što je on to bio kadar učiniti, otkriva nam s kakvom ćemo se vrstom vještine suočiti."

"Znači, oglas je zvao mene k njemu?" upita ona.

"Možda ne baš osobno vas", reče Jeremy, "ali, nešto u vezi vas je bilo točno ono što je on htio ili trebao."

"Većina tih žena izgleda vilinski", reče Frances.

Svi smo je pogledali. Ona je na to trepnula. "Šiljate uši. Jedna žena je imala mačje zelene oči koje kao da su svijetlile na slici. Boje kože koje nisu ljudske, kao zelena, plava. Tri žene imale su više... dijelova od ljudskog bića, ali ne u smislu deformacija, nego je to jednostavno bio dio njihova izgleda."

Bila sam impresionirana. Impresionirana što je to primijetila i spojila to u svojoj glavi. Kad bismo je mogli spasiti, udaljiti je od njega, izvukla bi se. "Što je rekao o Naomi?"

"Da je djelomično sidhe. To ga je stvarno jako palilo, da je žena djelomično sidhe. Zvao ih je svojim kraljevskim kurvama."

"Zašto vilinske žene?" upita Jeremy.

"Nikad mi to nije rekao", odgovori Frances.

"Mislim da to ima neke veze s obredom", reče Naomi.

Svi smo se okrenuli prema njoj. Jeremy i ja smo u isti glas upitali:

"Kakvim obredom?"

"Prve noći me odveo u apartman koji je unajmio. U spavaćoj sobi su bila zrcala na zidovima i golemi, kružni krevet. Pod je bio od lijepog, sjajnog drva, s perzijskim sagom pod krevetom. Sve kao da je blistalo. Kad sam se popela na krevet, osjetila sam nešto, kao da sam prošla kroz duha. Te prve noći nisam znala što je to, ali jedne noći sam se poskliznula na tepih, a ispod njega se nalazio dvostruki krug urezan u drvo na podu, sa simbolima u prstenu oko kruga. Shvatila sam da je krevet u sredini kruga. Nisam prepoznala simbole, ali dovoljno sam upućena da bih znala da je to bio magijski krug, mjesto na kojem se obavljaju magijski obredi."

"Je li u krevetu ikad učinio nešto što je nalikovalo obrednoj magiji?" upitala sam.

"Ništa što bih ja prepoznala. Samo smo se ševili, puno."

"Je li bilo nečega što je svaki put bilo isto?" upita Jeremy.

Ona odmahne glavom. "Ne."

"Je li seks uvijek bio u tom apartmanu?" upita Jeremy.

"Ne, ponekad smo se sastajali u jednom hotelu."

To me iznenadilo. "Radi li on nešto u apartmanu, unutar kruga, što ne radi nigdje drugdje?"

Snažno se zacrvenjela. "To je jedino mjesto na koje dovodi i druge muškarce."

"Druge muškarce da se ševe s njim?" upitah.

Ona odmahne glavom. "Ne, nego sa mnom."

Podigla je pogled prema nama, kao da očekuje da uzviknemo "užas", ili možda "kurvo". Što god da je vidjela, smirilo ju je. Svi smo mi znali dobro složiti bezizražajno lice kad smo trebali. Osim toga, malo grupnog seksa je djelovalo pitomo nakon saznanja da je svojoj ženi pokazivao slike svojih ljubavnica, s detaljima. To je bila novost. Grupni seks je poznat mnogo duže od polaroida.

"Jesu li to uvijek bili isti muškarci?" upita Jeremy.

Ona odmahne glavom. "Ne, ali su se poznavali. Mislim, nije baš da je dovodio strance s ulice." Zvučala je kao da se brani, kao da bi to onda bilo još mnogo gore, a nije bilo baš toliko strašno.

"Jesu li se ponavljali?" upita Jeremy.

"Tri muškarca sam vidjela više od jedanput."

"Znate li njihova imena i prezimena?"

"Samo imena. Liam, Donald i Brendan."

Djelovala je vrlo sigurno u ta imena. "Koliko ste puta vidjeli ta tri muškarca?"

Nije nas htjela pogledati u oči. "Ne znam. Mnogo puta."

"Pet puta", upita Jeremy, "šest, dvadeset šest?"

Ona zatečeno podigne pogled. "Ne dvadeset puta, ne toliko."

"Onda koliko?" upita on.

"Možda osam, možda deset, ali ne više od toga."

Činilo se da joj je važno što to nije bilo više od deset puta. Je li to bio čarobni rez? Više od deset puta gore je nego samo osam? "A grupni seks, koliko je to bilo puta?"

Opet se zacrvnjela. "Zašto vas to zanima?"

"Vi ste to nazvali obredom, ne mi", reče Jeremy. "Zasad ne vidim mnogo obreda u tome, ali brojevi mogu imati mistično značenje. Broj ljudi unutar kruga. Broj puta kad ste u krugu bili s više muškaraca. Vjerujte mi, gospođice Phelps, mene ovo ne uzbuđuje."

Ona opet obori pogled. "Nisam htjela reći..."

"Da, jeste", reče Jeremy, "ali razumijem zašto ste sumnjičavi prema svakom muškarcu, bilo ljudskom ili ne." Vidjela sam ideju kako mu obasjava lice.

"Jesu li svi muškarci bili ljudi?"

"Donald i Liam su imali šiljate uši, ali osim toga, svi su izgledali ljudski."

"Jesu li Donald i Liam bili obrezani?" upitah.

Glas joj je bio užurban, a boja njezinih obraza je opet bila jarka. "Zašto vas to zanima?"

"Jer bi pravo muško vilinsko biće bilo staro stotine godina, a nikad nisam čula za židovske vilenjake, stoga, ako su bili vilenjaci, ne bi bili obrezani."

Pogledala me u oči. "Oh", izustila je, a zatim razmislila o izvornom pitanju. "Liam je bio, ali Donald nije."

"Kako je Donald izgledao?"

"Visok, mišićav, kao dizač utega, plava kosa do struka."

"Je li bio lijep?"

I o tome je morala razmisliti. "Zgodan, ne lijep, zgodan."

"Koje su mu boje bile oči?"

"Ne sjećam se."

Da su mu oči bile neke od intenzivnijih nijansi kako se kod

vilinskih bića znalo događati, sjećala bi se. Da nije bilo šiljatih ušiju, mogao je to biti bilo koji od desetak takvih muškaraca sa Svijetlog dvora. Na Tamnom dvoru su bila samo tri plavokosa muškarca, a nijedan od moja tri ujaka nije dizao utege. Morali su biti pažljiviji prema svojim rukama, da ne bi razderali kirurške rukavice koje su uvijek nosili. Rukavice su sprečavale da se otrov, koji su njihove ruke prirodno lučile, trljanjem ne prenese na nekog drugog. Rođeni su prokleti.

"Biste li prepoznali tog Donalda da ga ponovo vidite?"

"Bih."

"Je li bilo išta isto na svim muškarcima?" upita Jeremy.

"Svi su imali dugu kosu kao i on, do ramena ili dulju."

Duga kosa, mogući hrskavični implantati u ušima, keltska imena – meni je to vuklo na tobožnje vilenjake. Još nikad nisam čula za seksualni kult među tobožnjim vilenjacima, ali nikad ne smijete podcijeniti ljudsku sposobnost da iskvare ideale.

"Dobro, gospođice Phelps", reče Jeremy. "A što je s tetovažama, simbolima ispisanim na njihovim tijelima, nakitu koji su nosili?"

"Na sve to je odgovor ne."

"Jeste li se sastajali samo noću?"

"Ne, ponekad poslije podne, ponekad noću."

"Nikakvo posebno vrijeme u mjesecu, blizu nekog praznika?" upita Jeremy.

Namrštila se. "Viđam ga tek nešto malo više od dva mjeseca. Nije bilo nikakvih praznika, i ne, u nikakvo posebno vrijeme."

"Jeste li spavali s njim ili s drugima određeni broj puta tjedno?"

O ovome je morala razmisliti, no najzad je zavrtjela glavom. "To se mijenjalo."

"Jesu li recitali ili pjevali?" upita Jeremy.

"Ne", reče ona.

Meni to baš i nije djelovalo kao neki obred. "Zašto ste upotrijebili naziv obred, gospođice Phelps? Zašto niste rekli čarolija?"

"Ne znam."

"Znate", reko. "Vi se ne bavite magijom. Mislim da ne biste upotrijebili naziv obred bez razloga. Samo razmislite na trenutak. Zašto ta riječ?"

Razmišljala je o tome buljeći u prazno, ne videći ništa, sa sitnim borama od mrštenja među obrvama. Trepnula je i pogledala me. "Jedne

noći sam ga čula kako razgovara preko telefona." Oborila je pogled, a zatim ga podigla, ponovo prkosna, i znala sam da joj se ne sviđa ono što se spremala izreći. "Zavezao me za krevet, ali ostavio je vrata malo otvorena. Čula sam što govori. Rekao je: 'Obred će noćas biti dobar', zatim je stišao glas previše da bih ga mogla čuti, a onda je rekao: 'Ove neuvježbane daju tako lako.'" Pogledala me. "Nisam bila djevica kad smo se upoznali. Bila sam... iskusna. Prije njega sam mislila da sam dobra u krevetu."

"A zašto mislite da niste?" upitah.

"Rekao mi je da nisam dovoljno dobra u običnom seksu da bih ga zadovoljila, tako da me treba zlostavljati da bi malo začinio stvar, da mu ne bude dosadno." Pokušala je ostati prkosna, ali nije uspjela. Povrijeđenost joj se vidjela u očima.

"Jeste li ga voljeli?" Potrudila sam se da pitanje bude nježno.

"Kakve to veze ima?"

Frances ju je uhvatila za ruku i zadržala je u svom krilu. "U redu je, Naomi. Oni će nam pomoći."

"Ne vidim što ljubav ima s bilo čime od ovoga", reče ona.

"Ako ga volite, bit će vas teže osloboditi njegova utjecaja, to je sve", rekla sam.

Nije, se činilo da je primijetila da sam voljeli zamijenila s volite.

Odgovorila je na pitanje. "Mislila sam da ga volim."

"Volite li ga još?" Nije mi se sviđalo što je to moram pitati, ali morali smo znati.

Uzela je malenu šaku druge žene među obje svoje, a članci na prstima su joj pobijelili od grčevitog stiska. Suze su najzad kliznule niz njezino lice. "Ne volim ga, ali..." morala je nekoliko puta duboko udahnuti prije nego što je uspjela završiti, "ali ako ga vidim, i ako zatraži seks, kao da ne mogu reći ne. Čak i kad je užasno i kad me boli, sam seks je ipak bolji od svega što sam ikada osjetila. Mogu reći ne preko telefona, ali ako se pojavi, onda ga pustim... mislim, borim se ako me tuče, ali ako to radi za vrijeme seksa... sve se pomiješa."

Frances je ustala, stala iza naslonjača druge žene i raširila svoju deku na obje zagrlivši je s leđa. Nježno ju je tješila i ljubila po glavi kao što biste ljubili dijete.

"Jeste li se skrivali od njega?" upitah.

Ona kimne. "Ja jesam, ali Frances... Može je pronaći ma gdje bila."

"Slijedi čaroliju", reko.

Obje žene su kimmule, kao da su toliko i same shvatile. "Ali, ja sam se sakrila. Promijenila sam stan."

"Čudi me što vas nije ulovio", rekla sam. "Zgrada je zaštićena", reče ona.

Na ovo sam raširila oči. Da bi zgrada bila zaštićena, ne samo jedan stan, već čitava zgrada, zaštitne čarolije su morale biti stavljene u temelje zgrade. Zaštite je trebalo preliti betonom i zakucati na mjesto čeličnim gredama. Za to je bio potreban krug vještica, ili više krugova. Nijedan magičar to ne bi mogao učiniti sam. To nije jeftin postupak. Samo su se najskuplji neboderi i kuće mogli time pohvaliti.

"Kako zarađujete za život, gospođice Phelps?" upita Jeremy, jer mislim da on, kao ni ja, zapravo nije očekivao da bi te dvije žene mogle platiti naš honorar. Imali smo dovoljno novca u banci, na agencijskom računu i na našim osobnim računima, tako da smo povremeno mogli preuzimati poslove iz milosrđa. Nismo to pretvorili u naviku, ali neke slučajeve ne radite zbog novca, nego zato što ih jednostavno ne možete odbiti. Oboje smo mislili da će ovaj biti jedan od takvih.

"Imam zakladu koja mi je počela isplaćivati novac prošle godine. Sad imam pristup svom novcu. Vjerujte mi, gospodine Grey, mogu platiti vaš honorar."

"To je vrlo dobro znati, gospođice Phelps, ali iskreno, nisam bio zabrinut zbog toga. Nemojte to širiti uokolo, ali ako je netko dovoljno duboko u nevolji, mi ga ne odbijamo zato što nam ne može platiti."

Zacrvenjela se. "Nisam željela reći da ste... žao mi je." Ugrizla se za usnicu.

"Naomi vas nije htjela uvrijediti", reče Frances. "Bogata je cijeli život, a mnogi su to pokušali iskoristiti."

"Nisam se uvrijedio", reče Jeremy. Premda sam ja znala da malo ipak jest. Ali, on je bio vrlo poslovan poslovni čovjek. Nećete se ljutiti na klijenta, ne ako preuzmete njegov slučaj. Ili barem ne dok ne napravi nešto stvarno strašno.

Teresa upita: "Je li vam on ikad pokušao uzeti novac?"

Naomi je pogleda, a na licu joj se vidjela osupnutost. "Ne, ne."

"Zna li da ga imate?" upitah ja.

"Da, znao je, ali mi nikad nije dopuštao da bilo što platim. Rekao je da je staromodan što se toga tiče. Uopće ga nije bilo briga za novac. To je

bila jedna od stvari koje su mi se na njemu odmah svidjele."

"Znači, nije mu do novca", rekla sam.

"Novac ga ne zanima", reče Frances.

Pogledala sam u te velike, plave oči, i više nisu izgledale zastrašeno. I dalje je stajala iza Naomi, još uvijek ju je tješila, i kao da je iz toga izvlačila snagu. "A što ga zanima?" upitah.

"Moć", reče ona.

Kimnula sam. Bila je u pravu. U zlostavljanju se uvijek radi o moći, na ovaj ili onaj način. "Kad je rekao da neuvježbane lako daju, mislim da nije govorio o vašim seksualnim vještinama."

Naomi se držala za Francesine ruke, pritišćući ih o svoja ramena.

"A na što je onda mislio?"

"Vi ste neuvježbani u mističnim umijećima."

Namrštila se. "Što sam onda tako lako davala, ako ne seks?"

Frances joj odgovori: "Moć."

"Da, gospođo Norton, moć."

Naomi se još više namrštila. "Kako to mislite, moć? Nemam ja nikakvu moć."

"Vašu magiju, gospođice Phelps. Uzimao je vašu magiju."

Pogledala me još zapanjenije, usta otvorenih u mali, iznenađeni "o".

"Ja ne znam nikakvu magiju. Ponekad imam slutnje u vezi nekih stvari, ali to nije magija."

To je, jasno, bio razlog zbog kojeg je on to uspio učiniti. Zapitala sam se jesu li sve te žene bile neuvježbani mistici? Ako su neuvježbane, bit će nam teško ubaciti se u njegov mali svijet. Ali, ako su samo trebale biti djelomično vilinskog porijekla i magijski talentirane... pa dobro, već sam i prije radila kao mamac.

Poglavlje 4

Tri dana poslije, stajala sam usred Jeremyjeva ureda, odjevena ni u što osim u čipkasti crni grudnjak s umecima za podizanje grudi, odgovarajuće gaćice i crne samostojeće čarape. Muškarac kojeg nikad prije nisam vidjela pipao je po prednjoj strani mog grudnjaka. Ja obično planiram da ću spavati s muškarcem prije nego što mu dopustim da mi pipa grudi, ali ovo nije bilo ništa osobno, već sasvim poslovno. Maury Klein je bio stručnjak za zvuk i trudio se pričvrstiti sićušnu žicu s mikrofonom pod moju desnu dojku, gdje će žica košarice grudnjaka spriječiti Alistaira Nortona da ga osjeti, ukoliko rukom prijeđe preko mojih rebara ili dojke. Prtljao je po toj žici već tridesetak minuta, od čega je petnaest utrošio pokušavajući pronaći najbolje mjesto za skrivanje žice u procijepu između mojih grudi. Klečao je ispred mene, vrha jezika stisnutog između zubi, očiju koje su iza naočala sa žicanim okvirom netremice promatrale njegove ruke, od kojih je jedna utonula gotovo nestavši s vidika u košarici mog grudnjaka, a druga pridržavala materijal grudnjaka dalje od moje dojke tako da bi mogao lakše raditi. Nategnuvši grudnjak, izložio je sobi moju bradavicu i veći dio ostatka moje desne dojke. Da Maury nije toliko očigledno zaboravio kako na moje draži, tako i na našu publiku, optužila bih ga da mu treba toliko vremena jer se dobro zabavlja, ali imao je onaj koncentrirani pogled, koji je odavao da doista nije svjestan toga što radi, osim što se tiče poslovnog dijela. Sad sam shvaćala zašto su se žene na tajnim zadacima znale žaliti na njega.

Pitale su zašto on ustraje na tome da sve to ne obavi u privatnosti. Želio je svjedoke da nije prešao granice. Premda, iskreno, da su svi svjedoci bili ljudskog roda, vjerojatno bi bili na mojoj strani. Stiskao je, podizao i na razne načine natezao moje poprsje, kao da nije pričvršćeno ni za koga. To što je radio bilo je vrlo intimno, ali on to nije činio namjerno.

Bio je poslovični štreber, ili možda rastreseni profesor. Imao je samo jednu ljubav, a to su bili njegovi skriveni mikrofoni i skrivene kamere. Ako ste u Los Angelesu htjeli najbolje, išli ste Mauryju Kleinu. On je instalirao sigurnosne sustave holivudskim zvijezdama, no njegova istinska strast bili su prislušivanje i nadzor. Kako napraviti još manju opremu, i kako je što bolje sakriti.

U jednom trenutku čak je predložio da bi se žica mogla sakriti unutar mog tijela. Nisam stidljiva, ali stavila sam veto na tu zamisao.

Maury je odmahnuo glavom i promrmljao: "Ne znam kako bi to podnijela kvaliteta zvuka, ali volio bih da mi netko jednom dopusti da pokušam."

Da, imao je asistenta, čitaj "čuvara", te vjerojatno diplomata za hitne slučajeve.

Chris – ako je imao prezime, ja ga nikad nisam čula – je upozorio Mauryja da ne bude tako grub i bezobziran. Oblijetao je oko mene sve dok ga nisam uvjerila da sam dobro. Sad se držao blizu Mauryja, poput kirurške sestre spremne da mu doda koji god ezoterični instrument zatreba.

Jeremy je sjedio za svojim stolom gledajući predstavu, dlanova spojenih na jagodicama prstiju, s razdraganim osmijehom na licu. Pokazao je pristojnu strast u očima kad sam skinula haljinu i svukla se do donjeg rublja, ali nakon toga se još samo trudio ne prasnuti u smijeh zbog totalnog nedostatka strasti u Mauryju Kleinu. Jeremy mi je dao kompliment o zapanjujućem kontrastu između savršeno bijele boje moje kože i crnila rublja. Uvijek se očekuje da kažete nešto lijepo kad prvi put vidite kako netko izgleda neodjeven.

Roane Finn je sjedio na uglu Jeremyjeva stola nesvjesno klataći nogama, kao da i on uživa u predstavi. On mi nije trebao davati komplimente. Vidio me голу prošle noći i već mnogih noći prije te. Na njemu biste prvo primijetili njegove oči, goleme krugove sjajne smeđe boje, koje su dominirale njegovim licem kao što mjesec dominira noćnim nebom. Zatim je upitno biste li opazili njegovu crvenkastosmeđu kosu i način na koji mu prijanja uz lice, svijajući se preko stražnjeg dijela njegova ovratnika, ili pak njegove usne, savršeni napučeni luk crvene boje. Pomislili biste da je tu boju dobio pomoću ruža za usne, ali nije. Bila je potpuno prirodna. Koža mu je izgledala bijelo, ali zapravo nije bila, ili barem nije bila čisto bijela. Kao da je netko uzeo moju blijedu put i dodao joj kap crvenkastosmeđe boje njegove kose. Kad je nosio smeđu ili neku drugu jesensku boju, koža kao da bi mu potamnijela. Bio je točno moje visine, te je na prvi pogled djelovao sitno, ali tijelo koje se vidjelo ispod crne odjeće koju je odjenuo te večeri, izgledalo je čvrsto i mišićavo. Znala sam zasigurno da nije samo jak. Bio je gibak.

Također sam znala da po leđima i ramenima ima ožiljke od opeklina, poput bijelih žuljeva na glatkoj svili njegova tijela. Ožiljci su nastali kad je neki ribar spalio njegovu tuljansku kožu. Roane je bio

selkie⁵, pripadnik tuljanskog naroda.

Nekoć je mogao odjenuti svoju tuljansku kožu i pretvoriti se u tuljana, a zatim se opet izvući iz nje i postati čovjekom, ili bolje rečeno, uzeti ljudski oblik. Tada je neki ribar našao njegovu kožu i spalio je. Koža nije bila samo magično sredstvo za mijenjanje oblika. Nije bila čak ni samo dio Roanea. Koža je bila u istoj mjeri on kao što su to bile njegove oči ili njegova kosa. Roane je jedini čovjek-tuljan za kojeg sam ikad čula da je preživio uništenje svog drugog ja. Preživio je, ali više nikad neće moći promijeniti oblik. Bio je osuđen na vječnu vezanost za kopno, zauvijek lišen druge polovice svog svijeta.

Katkad bih se noću probudila u praznom krevetu. Kad smo bili u mom stanu, on bi zurio kroz prozor ni u što. Kad smo bili kod njega, gledao bi van u ocean, ili bi nestajao u valovima dok bih ja promatrala s balkona. Nikad me nije probudio i zamolio da mu se pridružim. To je bila njegova privatna bol, nije bila za dijeljenje. To je valjda bilo u redu, jer u dvije godine koliko smo proveli kao ljubavnici, ja nikad nisam u potpunosti skinula svoj glamur. On nikad nije vidio moje ožiljke od dvovoja. Te ozljede bi me označile kao nekoga tko je intiman sa sidhima. Možda sam bila beznadan slučaj u napadačkim čarolijama, ali na dvorovima je malo tko bio bolji od mene u osobnom glamuru. To mi je pomagalo u skrivanju, ali gotovo ni u čemu drugome. Roane nije mogao probiti moje štitove, no znao je da su tu. Znao je da imam zadržku čak i u trenucima prepuštanja. Da je bio ljudsko biće pitao bi zašto, ali nije bio, pa nije ni pitao, baš kao što ja njega nikad nisam ispitivala o zovu valova.

Ljudsko biće ne bi moglo ne zabadati nos, ali ljudski ljubavnik također ne bi mogao mirno sjediti dok neki drugi muškarac prtlja po

⁵ *Prema predaji škotskog otočja Orkney, wanes ili selkies su ljudi-tuljani, odnosno morske vile koje pod vodom imaju oblik tuljana, no na kopnu poprime ljudsko obličje. Kad roane iziđe na kopno, skine svoju tuljansku kožu kako bi se pretvorio u čovjeka. Mora je dobro sakriti, jer izgubi li je, ne može se više pretvoriti u tuljana, te ostaje zarobljen u ljudskom obliku sve dok je ponovno ne pronađe. Moguće su ljubavne veze, pa i brakovi s potomstvom, između ljudi i roanea zarobljenih u ljudskom obliku. No, pronađe li roane svoju tuljansku kožu, napustit će svoju ljudsku obitelj zauvijek i vratiti se u more. Prema raznim vjerovanjima, osim što su vile koje mijenjaju oblik, wanes takoĐer mogu biti i pali anĐeli, ljudi kaĐnjeni oblikom tuljana, ili pak duše utopljenika koje jednom na godinu smiju izaći na kopno u svom ljudskom obliku*

mojim grudima. U Roaneu nije bilo ljubomore. Znao je da meni to ništa ne znači, pa nije značilo ni njemu.

Jedina druga žena u prostoriji bila je detektivka Lucinda – zovite me Lucy – Tate. Radili smo s njom na nekoliko slučajeva u kojima počinatelj nije bio ljudsko biće, pa bi njihovi mamci završavali začarani, raspamećeni, ili ubijeni. U stvari, to što smo Jeremy i mi ostali povremeno radili za policiju, bio je prvi put da je Zakon o raspolaganju magijom bio nategnut toliko da obuhvati policijski rad. Ali, svi smo mi zadovoljavali uvjet posjedovanja magijskih sposobnosti koje su nas činile idealnima za te poslove, što je za njih značilo da mogu zanemariti svu obuku koju bi neki nemagijski murjak trebao proći, te nas jednostavno poslati na posao. Bili smo neka vrsta pomoćnika u hitnim slučajevima. Zakon o raspolaganju magijom zaslužan je za to što sam ja postala detektivkom čim sam sišla s autobusa, da tako kažem, bez svih onih silnih sati obuke koje inače trebate proći da biste dobili tu dozvolu u Kaliforniji. Detektivka Tate se naslonila na zid i odmahivala glavom.

"Isuse, Klein, nije čudo da dobivate pritužbe zbog seksualnog napastovanja."

Maury je trepnuo kao da mora dovući svoju pažnju natrag iz velike udaljenosti. Tako izgledaju ljudi na kraju snažne čarolije, kao da se upravo bude, a san još nije završio. Niste mogli naći pukotinu u Mauryjevoj snazi koncentracije. Najzad se okrenuo prema detektivki, ruku još uvijek unutar mog grudnjaka.

"Ne znam na što mislite, detektivko Tate."

Ja sam je pogledala preko glave klečećeg Mauryja. "On to stvarno ne zna", rekla sam.

Osmjehnula mi se. "Oprostite zbog zlostavljanja, Merry. Da nije najbolji u tome što radi, nitko ga ne bi trpio."

"Mi rijetko koristimo zvučnu opremu i skrivene kamere", reče Jeremy, "ali kad ih koristimo, radije ću platiti za najbolje."

Tateova ga pogleda. "Naš odjel ga sigurno ne bi mogao priuštiti."

Maury progovori ne odvrćući pažnju s mog poprsja. "Znao sam besplatno raditi za policiju, detektivko Tate."

"I mi to doista cijenimo, gospodine Klein." Izgled njezina lica nije baš odgovarao riječima – vragolasta iskrica u oku i cinizam na licu. Činilo se da je cinizam profesionalna deformacija. Vragolasta iskrica je bila čista Lucy Tate. Ona kao da se uvijek svemu tiho smijala. Ja sam bila prilično

sigurna da je to bio zaštitni mehanizam koji je skrivao njezinu pravu osobnost, ali još nisam dokučila od čega se skrivala. To nije bila moja stvar, ali priznat ću određenu količinu vrlo nevilinske radoznalosti prema detektivki Lucy Tate. Upravo to savršenstvo njezine kamuflaže, činjenica da nikad ne vidite dalje od tog ležernog, nasmijanog štita, poticala je u meni želju da ga probijem. Roaneovu bol sam vidjela, pa sam ga mogla pustiti na miru. Ali u Lucy nisam mogla razaznati ništa, a nije mogla ni Teresa, što je, naravno, značilo da detektivka Tate raspolaže znatnim natprirodnim moćima. Ali, nešto joj se dogodilo u ranoj mladosti što ju je navelo da sakrije svoje moći toliko duboko da čak ni ona nije znala da ih ima. Nitko od nas joj nije to objasnio. Život detektivke Tate činio se dobrim. Izgledala je sretno. Kad bi razderala ožiljak i otvorila ranu koja je natjerala njezine moći da se sakriju, sve bi se to moglo promijeniti. Moglo bi biti toliko traumatično da se nikad ne bi oporavila. Tako da smo je puštali na miru, ali razmišljali smo o njoj, te nam je ponekad suzdržavanje od toga da je ne bockamo magijom ili natprirodnim tintama, tek toliko da vidimo što bi se dogodilo, padalo teže nego što je trebalo.

Maury se nagnuo unatrag, najzad odmaknuvši ruke. "Evo, mislim da je ovako dobro. Staviti ću samo mrvicu selotejpa da se ne pomakne, i spremni ste."

Chris mu je na dlanu pružio nekoliko već pripremljenih komadića selotejpa, predvidjevši tu potrebu. Maury ih je uzeo bez komentara.

"Vidjeli ste što sam morao učiniti da uguram mikrofon unutra. E, a taj tip će morati učiniti isto to da bi ga našao."

Zamolio me da mu pridržim nategnuti grudnjak kako bi mogao lijepiti selotejp objema rukama. To je bila najljubaznija stvar koju je učinio u posljednjih četrdeset i pet minuta.

Ustao je i odmaknuo se korak unatrag. "Stavite grudnjak onako kako ga inače nosite."

Namrštila sam se. "Ovako ga inače nosim."

On učini mali pokret svojim rukama na visini prsa. "Znate, ušuškajte ovu, tako da odgovara drugoj."

"Ušuškajte", rekla sam, ali sam se i nasmiješila, jer sam napokon shvatila što želi reći.

On uzdahne i krene prema meni. "Pokazat ću vam."

Podigla sam ruku. "Ne trebam pomoć." Nagnula sam se prema naprijed i migoljeći se utrpala desnu dojku u košaricu grudnjaka, no

moralala sam upotrijebiti ruku da sve sjedne na svoje mjesto. Grudnjak ga je toliko podizao da je moje, i inače lijepo poprsje, sada izgledalo stvarno opsceno, ali kad sam rukom prešla preko mjesta gdje sam trebala osjetiti mikrofon, sve što sam osjećala bili su žica košarice i materijal.

"Savršeno", reče Maury. "Možete se razodjenući, samo zadržite grudnjak na sebi, i on neće shvatiti." Nagnuo je glavu na stranu, kao da se upravo nečega sjetio. "Zalijepio sam mikrofon na grudnjak, tako da ga možete skinuti ako morate, samo ga ostavite u dometu od metar i pol. Što bliže, to bolje. Da sam mikrofon podesio tako da bude osjetljiviji, primali bismo vaš puls i šuškanje odjeće. Ja to mogu isfiltrirati, ali to je lakše učiniti nakon što se traka već snimi nego prije toga. Pretpostavljam da noćas želite da se možete čuti, u slučaju da vaš zločinac izmakne kontroli."

"Da", reče Jeremy, "bilo bi lijepo znati treba li Merry pomoć." Sarkazam je bio previše blag za Mauryja.

"Možda smo mogli prilijepiti mikrofon za elastični vrh čarape, ali ne bih mogao obećati da čarapa neće skliznuti i razotkriti mikrofon. Ako budete skidali grudnjak, pazite na to da presavijete tkaninu tako da se mikrofon ne vidi."

"Ne planiram ga skidati."

Maury slegne ramenima. "Samo vam želim ukazati na sve mogućnosti koje imate."

"Hvala vam, Maury", rekla sam.

Maury kimne. Chris je već skupljao komadiće koji su se rasuli po podu.

Roane skoči sa stola, podižući s njega svoju presavijenu haljinu. Držao je kvadrat crne tkanine, pružajući ruke prema meni. Morala sam kupiti crnu haljinu, zbog savjeta da je lakše skrivati stvari na crnoj nego na svjetlijim bojama. Nikad nisam nosila nerazblaženo crno ako sam to ikako mogla izbjeći, premda je to bila boja koja mi je dobro stajala. Bila je to omiljena boja na Tamnom dvoru, zato što ju je kraljica najviše voljela nositi.

Roane je pustio da se svilena haljina odmota iz njegovih ruku držeći je za ramena, a tada je počeo vrlo polako, vrlo precizno, rukama namotavati haljinu prema gore, gledajući cijelo to vrijeme u moje lice. Kad je od haljine ostala još samo tanka vrpca što je visjela iz njegovih malenih, snažnih ruku, kleknuo je pred mene, rastvorivši haljinu da bih

mogla zakoračiti u nju.

Položila sam ruku na njegovo rame zbog ravnoteže i zakoračila u krug tkanine. Roane je počeo puštati haljinu da mu klizi iz ruku, istovremeno ih podižući, tako da je haljina padala oko mene poput kazališnog zastora kad se spušta. Kad je podigao ruke koliko god je klečeći mogao, haljina mi je bila do struka. Ustao je, rukama se lagano oslanjajući na moje kukove. Taj ga je pokret doveo dovoljno blizu za poljubac. Oči su mu bile točno na visini mojih. Bilo je u tom kontaktu očima neke intimnosti koju nikad nisam imala ni sa kim drugim. Nikad prije nisam bila s nekim niskim poput mene. To je misionarski položaj činilo nevjerojatno intimnim.

Roane je podizao haljinu sve dok nisam provukla ruke kroz naramenice, zatim ju je povukao iznad mojih ramena, zaobišao me te se našao iza mojih leđa, pa navukao i posljednje dijelove svile na mjesto. Počeo je zatvarati zatvarač na leđima. Haljina se sužavala dok se zatvarala, kao da mi polako steže struk, rebra, grudi. Dekolte je bio u obliku slova V i vrlo odvažan, što je bio još jedan razlog za grudnjak s umecima. To je bio jedini koji sam našla a koji se mogao nositi ispod te haljine ne provirujući iz nje. Haljina je bila bez rukava i pristajala mi je poput svjetlucave druge kože, čineći moju put vrlo bijelom u usporedbi s tom tamnom tkaninom. Posve namjerno sam htjela da bude uska. Gornji dio je djelovao gotovo nevidljivo i pružao je pogled na moje grudi, no kad biste pokušali uvući ruku u izrez, ne biste mogli zbog opasnosti da ćete poderati haljinu. Bude li se Alistair Norton htio igrati mojim grudima, morat će igranje ograničiti na izložena mjesta, osim ako bi se ostvario scenarij silovanja, no prema Naomi, fantazije o silovanju su izbijale na vidjelo tek nakon dva mjeseca ili više. Prvi mjesec je bio savršena ljubavna priča. Budući da nam je ovo bio prvi spoj, Alistair će se vjerojatno ponašati najbolje što može. Morala bih skinuti haljinu da bi imao priliku pronaći mikrofon, a nisam planirala skidati haljinu. Roane je zatvorio zatvarač, pričvrstivši kukicu na vrhu. Palcima je prešao preko gole kože gornjeg dijela mojih leđa najlaganijim dodirrom, a onda se udaljio za jedan korak. Palcima je zapravo prešao preko ožiljaka na mojim leđima koje nije mogao ni vidjeti, niti osjetiti. Imala sam dovoljno povjerenja u svoje sposobnosti da nosim haljinu u kojoj bi se ti ožiljci vidjeli da nije bilo mog glamura. Sličili su na nabore na koži, zauvijek smrznute. Jedan sidhe je bio pokušao promijeniti moj oblik u dvoboju.

Mnoga vilinska bića mogu mijenjati svoj oblik, ali samo sidhe mogu mijenjati oblike drugih, protiv njihove volje. Ja ne mogu mijenjati ni svoj ni tuđi oblik, što je još jedan bod protiv mene na dvorovima.

"Kako to uspijevate?" upita detektivka Tate. Pitanje me zbunilo i natjeralo da se okrenem prema njoj.

"Što to?" upitala sam.

Chris je bacio pogled naviše, pakirajući opremu. Maury je već prtljao po odašiljaču srednje veličine, radeći na njemu sićušnim odvijačem.

Nije nas uopće primjećivao.

"Stojite ovdje gotovo jedan sat samo u donjem rublju, s muškarcem koji vam pipa grudi, ali to nije seksualno. Više je kao komedija zabranjena za mlade od sedamnaest. Onda vam Roane pomogne s haljinom, uopće ne dotakne vašu голу kožu, samo povuče zatvarač, i iznenada je seksualna napetost u sobi toliko gusta da se može hodati po njoj. Kako, dovraga, to uspijevate?"

"Mi, mislite Roane i ja, ili mi, kao..." Ostavila sam misao nedovršenu.

"Mislim vi, vile", reče ona. "Vidjela sam Jeremyja kad je to izveo s jednom ljudskom ženom. Vi ste ekipa koja može šetati uokolo potpuno gola a da se ja u istoj prostoriji osjećam posve ugodno, a zatim, posve odjeveni, učinite neku sitnicu i ja se odjednom osjećam kao da bih trebala izaći iz sobe." Ona odmahne glavom. "Kako to radite?"

Roane i ja smo se pogledali i u njegovim sam očima vidjela isto ono pitanje za koje sam znala da se nalazi u mojima. Kako objasniti što znači biti vilinsko biće nekome tko to nije? Odgovor je, naravno, da ne možete. Možete pokušati, ali rijetko uspijete.

Jeremy je pokušao. On je, najzad, bio šef. "To je dijelom ono što znači biti vilinsko biće, biti stvorenje čula." Ustao je iz svog naslonjača i prišao joj, bezizražajnog lica i tijela. Uzeo je njezinu ruku i podigao je do usana, spuštajući čedni poljubac na članke njezinih prstiju. "Biti vilom je razlika između toga, i ovoga." Opet je uzeo istu ruku i podigao je mnogo sporije, očiju uperenih u njezino lice i punih one pristojne strasti koju bi svaki vilinski mužjak mogao osjetiti prema visokoj, privlačnoj ženi. Zadržala je već i od samog pogleda. Ovaj put joj je poljubio ruku polaganim dodirrom usana, neznatno se zadržavši gornjom usnom na njezinoj koži dok se odmicao. Sve je bilo pristojno, bez otvorenih usta,

bez jezika, ništa nametljivo, ali njezinim se obrazima razlila boja, a ja sam na drugom kraju sobe znala da joj se disanje produbilo, da joj se puls ubrzao.

"Je li ovo odgovor na vaše pitanje, detektivko?" upita on. Ona se slabašno nasmije, držeći tu ruku u drugoj i privinuvši je uz tijelo. "Nije, ali se bojim ponovo pitati. Mislim da ne bih mogla podnijeti još jedan odgovor i nastaviti raditi noćas."

Jeremy se lagano naklonio. Znala to Tate ili ne, upravo mu je dala vrlo vilinski kompliment. Svakome je drago kad ga cijene. "Zagrijali ste srce ovoga starca."

Tada se nasmijala, raspoloženo i ushićeno. "Vi možda jeste mnogo toga, Jeremy, ali nikad nećete biti starac."

On se opet naklonio, a ja sam shvatila nešto što prije nisam. Jeremyju se sviđala detektivka Tate, sviđala mu se onako kako se muškarcu sviđa žena. Svi mi dodirujemo ljude više nego što se oni dodiruju međusobno, ili barem više nego što se većina američkih ljudi dodiruje međusobno.

Međutim, on je mogao izabrati i drugi način da to "objasni" detektivki Tate. Odlučio ju je dodirnuti na način na koji je nikad prije nije dodirnuo, dopustio si je to, jer mu je dala izgovor da to učini a da ne ispadne napastan. Na takav su način vilinska bića koketirala kad bi se osjećala pozvano. Katkad bi to bio samo pogled, no vilinska bića ne idu ondje gdje nisu tražena. Premda naši muškarci znaju napraviti istu grešku koju ponekad čine i ljudski muškarci, krivo shvatiti malo koketiranja kao poziv na seks, pravo silovanje je gotovo nepoznato među nama. S druge strane, naša verzija silovanja na spoju popularna je već stoljećima.

Zanimljivo kako me pomisao na silovanje na spoju vratila na posao koji je bio pred nama. Približila sam se stolu kod kojeg sam ostavila cipele i navukla ih, stekavši tako osam dodatnih centimetara visine.

"Sad možete reći svom novom partneru da se smije vratiti unutra", rekla sam Lucy.

Većina vilinskih bića, a osobito sidhe, ustrajanje na čednosti u situaciji koja nije seksualna smatraju uvredom. To je objašnjavalo publiku. Poslati ih van podrazumijevalo bi nedostatak povjerenja ili otvorenu nesklonost. Bila su samo dva izuzetka. Prvi je bio ako se neka osoba nije mogla civilizirano ponašati. Detektiv John Wilkes nikad prije nije radio s neljudima. Nije ni trepnuo kad me Maury zamolio da se razodjenem, no

kad sam skinula haljinu bez upozorenja i ne ispraznivši sobu prije toga, detektiv je prolio vruću kavu po svojoj košulji. Kad je Maury ugurao ruku u moj grudnjak, Wilkes je rekao: "Što ovaj, dovraga, radi?"

Zamolila sam ga da pričeka vani.

Lucy se tiho nasmijala. "Jadan mali, mislim da je dobio opekotine drugog stupnja od one kave kad ste skinuli haljinu."

Slegnula sam ramenima. "Sigurno ne vidi puno golih žena."

Ona se nasmiješila, odmahnuvši glavom. "Imala sam posla s vilinskim bićima, čak i s nekoliko gostujućih sidha, i od svih koje sam upoznala, vi ste jedini skromni."

Namrštila sam se. "Nisam skromna. Samo mislim da vaš partner, ako je gledajući me kako se skidam u donje rublje gotovo progutao vlastiti jezik, zacijelo nije jako iskusan."

Lucy pogleda Roanea i Jeremyja. "Zar ona ne zna kako izgleda?"

"Ne", reče Roane.

"Ja mislim, premda ne znam, da je naša Merry odrasla negdje gdje su je smatrali ružnim pačetom", reče Jeremy.

Pogledala sam ga u oči, a puls mi je bubnjao u vratu. Ova primjedba je bila malo previše blizu istini da bi bila ugodna. "Ne znam o čemu vi dečki pričate."

"Znam da ne znaš", reče Jeremy. Bilo je nekog znanja u njegovim tamnosivim očima, nagađanja koje je bilo blizu sigurnosti. U tom trenutku sam shvatila da on pretpostavlja tko sam ja, što sam ja. Ali, nikad ne bi pitao. Čekao bi dok ja ne budem spremna govoriti, ili bi pitanje ostalo dovijeka neizgovoreno između nas. Pogledala sam Roanea. On je bio jedini vilinski ljubavnik u mom životu koji nije došao u moj krevet zato da ostvari svoje političke ambicije.

Za njega, ja sam bila samo Merry Gentry, ljudsko biće s vilinskim precima, ne princeza Meredith NicEssus. Zagledala sam se u to poznato lice i pokušala pročitati njegov izraz. Bio je nasmiješeno bezizražajan. Ili mu nikad nije palo na pamet da bih ja mogla biti nestala sidhe princeza, ili je tu posumnjao već davno, ali nikad ne bi bio toliko nevidavan da to spomene. Ili je Roane znao od početka? Je li to bio razlog što mi je prišao? Odjednom se sva sigurnost koju sam bila izgradila s tim ljudima, mojim prijateljima, počela urušavati oko mene.

Nešto od ovoga se vjerojatno vidjelo na mom licu jer me Roane dodirnuo. Ustuknula sam od njega. Njegovo lice je odavalo povrijeđenost,

zbunjenost. Nije znao. Naglo sam ga zagrlila, sakrivši lice od njegova pogleda, ali sam i dalje gledala Jeremyja.

Kako me izgled Roaneova lica ohrabrio, tako me izgled Jeremyjeva uplašio. Trebalo je samo spomenuti moje pravo ime nakon što se spusti noć, i ono bi doplutalo do moje tetke. Ona je bila Kraljica zraka i tame, a to je značilo da će sve izrečeno kad padne mrak na koncu stići do njezinih ušiju. Činjenica da su ukazanja izgubljene vilinske američke princeze postala popularnija od ukazanja Elvisa koristila mi je. Njezina magija je uvijek slijedila pogrešne tragove. Princeza Meredith skija u Utahu. Princeza Meredith pleše u Parizu. Princeza Meredith kocka u Las Vegasu. Nakon tri godine, još sam bila priča za naslovnice tabloida, premda su u zadnje vrijeme naslovi spekulirali o tome jesam li jednako mrtva kao i kralj rock and rolla.

Kad bi mi Jeremy u lice izgovorio moje ime naglas, te riječi bi odjeknule, a kad bi naposljetku doplutale do nje, ona bi znala da sam živa, i znala bi da je Jeremy izgovorio moje ime. Čak i da pobjegnem, ispitivala bi njega, a ako ne bi uspjela ljubaznim metodama, prešla bi na mučenje. Čula sam da je kreativna ljubavnica. Znam da je inventivan mučitelj.

Odmaknula sam se od Roanea i dala im dio istine. "Moja majka je bila ona lijepa."

"Kako ti to znaš?" upita Jeremy. Pogledala sam ga. "Tako mi je rekla."

"Mislite, vaša majka vam je rekla da vi niste lijepi?" upita Lucy. Moraš biti ljudsko biće da budeš toliko izravan.

Kimnula sam.

"Nemojte me krivo shvatiti, ali kakva gadura."

Na to sam mogla reći samo jedno: "Slažem se, a sad idemo oдавde."

"Ne želimo da gospodin Norton čeka", reče Jeremy.

"Ja bih ipak više voljela da ga pokušamo uloviti na osnovi dokaza o pokušaju ubojstva", reče Lucy.

"Ne možemo zajamčiti dokaz smrtne čarolije koji bi prošao na sudu", rekoх ja.

"Ali", reče Jeremy, "noćas bismo mogli dokazati da koristi magiju za zavоđenje žena. Magijski potpomognuto zavоđenje, prema kalifornijskom zakonu smatra se silovanjem. Trebamo ga strpati u zatvor, što dalje od njegove žene, a ovo je najsigurniji način da to učinimo. Ne

može se izvući uz jamčevinu ako protiv njega podignem krivičnu optužbu koja uključuje magiju."

Lucy kimne. "Slažem se da je taj plan sjajan za gospođu Norton, ali što ćemo s Merry? Što ako tip izvuče taj magični afrodizijak koji je koristio s drugim ljubavnicama, onima koje ga se nikako nisu mogle zasititi, kao Naomi Phelps?"

"Računamo na to", rekla sam.

Pogledala me. "A što ako to djeluje? Što ako počnete dahtati preko mikrofona?"

"Onda Roane u ulozi ljubomornog dečka provaljuje vrata i izvlači me van."

"A ako je ja ne budem mogao nagovoriti da krene, onda ulijeće Uther kao moj prijatelj, i pomaže mi odvesti moju ženu kući."

Lucy zakoluta očima. "Pa, što Uther želi, Uther dobije."

Uther je bio visok oko četiri metra i imao je glavu koja je bila više svinjska nego ljudska, s po dvije savijene kljove sa svake strane njuške. On je bio okovani Jack⁶, ali je dobio ime Uther Squarefoot.

Nije bio baš koristan za tajne poslove, ali bio je pakao na kotačima kad smo trebali mišiće. Uther se bio ispričao i izašao iz sobe kad je shvatio da haljina silazi s mene. Rekao je samo: "Ništa osobno, Merry, nemoj praviti od buhe slona, ali gledanje bilo koje privlačne žene gotovo gole nije dobro za muškarca ako nema nade da će se rasteretiti od misli koje se pojavljuju nepozvane." Tek kad je stigao do vrata, pognuvši svoja velika ramena dovoljno nisko da se provuče kroz njih, shvatila sam nešto što sam trebala znati i prije. Uther je visok četiri metra, poput velikog ogra⁷ ili vrlo malenog diva, a u području Los Angelesa baš i nema puno ženki njegovih dimenzija. Ovdje je proveo zadnjih desetak godina. To je puno vremena bez dodira drugog golog tijela. Kako strahovito usamljeno.

Da nitko nije pogodio tko sam ja uistinu, i da zbog čarolija Alistaira Nortona nisam sišla s uma, pobrinula bih se da Utheru nađem nekoga.

⁶ *Okovani Jack (Jack-in-irons) je divovski duh iz narodnih priča Yorkshirea, koji opsjeda puste ceste i plaši ljude. Odjeven je u dronjke, s njega vise lanci i odrezane glave njegovih žrtava, a u ruci nosi palicu sa šiljcima.*

⁷ *Ogar (ogre) je veliko, zlo i ružno čudovište donekle ljudskog oblika. U bajkama i folkloru, ogri često imaju običaj jesti ljudska bića, a uglavnom ih se prikazuje s velikom glavom, dugom kosom, golemim trbuhom i snažnim tijelom.*

Uther nije bio jedini divovski vilenjak koji luta izvan dvorova, samo je bio jedini u bližoj okolici. Kad i ne bismo našli nekoga njegove veličine mogli bismo smisliti druga rješenja. Seks ne mora značiti spolni odnos. Ima žena na ulici koje bi napravile otprilike sve za nekoliko stotina dolara, osobito ako im je redovna cijena dvadeset. Da sam stvarno bila prava vila sve do nožnih prstiju, bila bih sama poševala Uthera. To bi učinio pravi prijatelj. Ali odgajana sam izvan dvora, među ljudima, od šeste do šesnaeste godine. To je značilo da bez obzira koliko vilinska bila, neki od mojih stavova bili su ljudski.

Ja ne mogu biti ljudsko biće, jer to nisam. Ali ne mogu u potpunosti biti ni vilinsko biće, jer nisam ni to. Napola sam s Tamnog dvora, ali nisam jedna od njih. Djelomično sam sa Svijetlog dvora, ali ne pripadam svjetlucavom soju. Dijelom sam tamni sidhe, dijelom svijetli sidhe, a ipak nijedna strana ne svojata pravo na mene. Uvijek sam bila vani i gledala unutra, nosa pritisnuta o prozorsko staklo, no unutra nikad nisam bila dobrodošla. Shvaćala sam izolaciju i usamljenost. Osjećala sam bol zbog Uthera. Kajala sam se što mu nisam mogla pomoći s malo prijateljskog, usputnog seksa, ali nisam, i ne bih mogla. Kao i obično, bila sam vilinsko biće u dovoljnoj mjeri da shvatim problem, a opet previše ljudsko biće da bih ga riješila. Jasno, da sam bila čisti Svijetli sidhe, ne bih taknula Uthera ni po koju cijenu. On tada ne bi bio vrijedan moje pažnje. Svijetli se ne jebu s čudovištima. A Tamni sidhe... pa, definirajte čudovište.

Uther nije bio čudovište prema kriterijima Tamnih, ali Alistair Norton bi mogao biti. Ili čudovište, ili srodni duh tame.

Poglavlje 5

Alistair Norton nije izgledao kao čudovište. Očekivala sam da će biti

zgodan, no svejedno sam bila razočarana. Nešto u svima nama duboko vjeruje da se zlo vidi izvana, te da bismo svi trebali moći prepoznati zle ljude samo ih pogledavši, ali eto, to ne ide tako. Provela sam dovoljno vremena na oba dvora da bih znala da ljepota i dobrota nisu isto. Ja sam bolje od bilo koga znala da je ljepota savršena maska za najmračnija srca, no ipak sam htjela da mi lice Alistaira Nortona pokaže kakav je iznutra. Htjela sam neku vidljivu oznaku Kaina na njemu. Ali on je ušao u restoran nasmiješen, visok, širokih ramena, lica puna čistih anđela, muževan gotovo do boli. Njegove usne bile su pomalo pretanke za moj ukus, lice malo previše muževno, oči vrlo obične smeđe boje. Kosa, zavezana odostraga u uredan konjski rep, bila je neke čudne nijanse smeđe, ni svijetle ni tamne. Ali morala sam tražiti nesavršenosti, jer ih jednostavno nije bilo.

Osmijeh mu je bio brz i omekšao je njegovo lice do pristupačnijeg, manje manekenski savršenog oblika. Smijao se duboko i šarmantno. Njegove velike šake nosile su srebrni prsten s dijamantom velikim poput mog palca, ali ne i vjenčani prsten. Nije bilo čak ni izdajničke, blijede linije na mjestu s kojeg je prsten skinut. Koža mu je bila dovoljno tamna da bi se trebala vidjeti svjetlija linija. On nikad nije nosio prsten. Oduvijek sam mislila da svaki muškarac koji ne želi nositi vjenčani prsten vjerojatno planira varati. Uvijek ima izuzetaka, ali ne mnogo.

Što se njega ticalo, djelovao je zadovoljno. "Tvoje oči sjaje kao zeleni dragulji."

Smeđe kontaktne leće sam ostavila u uredu. Moja prirodna boja očiju stvarno je sjajila. Zahvalila sam mu na komplimentu, glumeći stidljivost, gledajući u svoje piće. Nije to bila stidljivost. Trudila sam se od njega sakriti prezir u svojim očima. I ljudska i sidhe kultura gnušaju se preljubnika. Sidhe se ne uzrujavaju oko bluda, no jednom kad stupite u brak, kad date svoju riječ da ćete biti vjerni, tada morate biti vjerni. Nijedno vilinsko biće ne trpi prekršitelje zakletvi. Ako je vaša riječ bezvrijedna, onda ste i vi takvi.

Dotaknuo mi je rame.

"Tako savršeno bijela koža."

Kad ga nisam otjerala, nagnuo se i utisnuo nježan poljubac na moje rame. Pomilovala sam ga po licu dok se udaljavo, a to kao da je bio neki znak.

Poljubio me u vrat, milujući mi rukom kosu. "Kosa ti je kao crvena

svila", dahnuo mi je u kožu. "To ti je prirodna boja?"

Okrenula sam se prema njegovom licu i odgovorila mu, usnama tik iznad njegovih. "Da."

Poljubio me, i bio je to nježan, dobar prvi poljubac. Gadilo mi se što izgleda toliko iskreno. Najstrašnije je bilo to što bi on stvarno mogao biti iskren, što bi na početku zavođenja doista mogao misliti svaku riječ koju izgovori. Već sam vidala takve muškarce. Kao da su vjerovali u vlastite laži, da će ovaj put to biti prava ljubav, ali to nikad ne potraje, jer nijedna žena nije dovoljno savršena za njih. Jasno, nisu žene te koje nisu dovoljno savršene. Muškarac je taj. On se trudi ženama ili seksom ispuniti neku prazninu u sebi. Ako ljubav bude prava i seks dovoljno dobar, onda će se ovaj put osjećati ispunjeno. Ovaj put će najzad biti čitav. Serijski ženskari u jednom su pogledu kao serijski ubojice.

I jedni i drugi vjeruju da će sljedeći put biti savršen, da će ih sljedeće iskustvo upotpuniti i zaustaviti tu beskrajnu žudnju. Ali to se nikad ne dogodi.

Prošaptao je: "Idemo odavde."

Kimnula sam, ne vjerujući svom glasu. Čekalo me puno ljubljenja zatvorenih očiju, jer katkad sam mogla lagati očima, no katkad i nisam. Bit će mi dovoljno teško prisiliti tijelo da ne pokaže otpor dok me bude dodirivao. Očekivati od mojih očiju da pokazuju želju i ljubav, bilo bi previše.

Njegov auto je odgovarao ostatku njegove osobe: skup, elegantan, brz. Crni Jaguar sa sjedalima od crne kože, tako da je osjećaj bio nalik uranjanju u lokvu crnila. Zakopčala sam sigurnosni pojas. On nije. Vozio je brzo, krivudajući u slalomima kroz gužvu. Bilo bi dojmljivije da nisam i ja vozila po Los Angelesu već tri godine. Svi su vozili tako, iz puke samoobrane.

Kuća je bila uredna i mala, najmanja u susjedstvu, no imala je najveće dvorište. Sa svih strana je bilo uistinu dovoljno zemlje da bi čak i stanovnik srednjeg zapada rekao da je to dobro dvorište. Kuća je izgledala kao mjesto gdje djeca čekaju da se tata vrati kući, dok mama juri uokolo u svom strogom poslovnom odijelu i trudi se osmisлити večeru nakon teškog radnog dana.

Na trenutak sam se upitala je li me zapravo doveo u svoj dom, onaj koji je dijelio s Frances. Ako jest, to bi bila promjena njegova uobičajena ponašanja, a to mi se nije sviđalo. Zašto bi mijenjao uzorak? Znala sam da

nije našao mikrofon i da nije dotaknuo moju torbicu, što je značilo da ne zna za kameru skrivenu u njoj. Odlagala sam uključivanje do trenutka kad dodemo u njegovu ljubavno gnijezdo. Nije mogao znati. Ringo je bio na položaju izvan kuće Nortonovih i čuvao je gospođu Norton. U slučaju da Alistair postane previše nasilan prije nego što ga uspijemo strpati u zatvor, Ringo se trebao osloniti na vlastitu procjenu treba li ili ne intervenirati. Nisam pogledom tražila Ringa. Ako je bio tu, nisam htjela skrenuti pažnju na njega.

Alistair mi je otvorio vrata da mi pomogne izaći iz auta. Dopustila sam mu to, jer sam pokušavala razmišljati. Napokon sam se odlučila za iskrenost, neke vrste. "Siguran si da nisi oženjen?"

"Zašto pitaš?"

"Ovo izgleda kao kuća za obitelj."

Nasmijao se i privukao me u zagrljaj. "Nema obitelji, samo sam ja. Upravo sam se uselio."

Podigla sam pogled prema njemu. "Kupuješ za budućnost? Ono, klinci i obitelj?"

Prinio je moju ruku svojim usnama. "Uz pravu ženu, sve je moguće."

Gospode i Damo, kako je samo dobro znao koliko mrkve zanjihati pred nosom većine žena. Da vam naslutiti da biste baš vi mogla biti ona žena koja će ga pripitomiti, s kojom će se smiriti. Većina žena to voli.

Ja sam bila pametnija. Muškarci neće osnovati obitelj zbog prave žene.

Osnovat će je jer su najzad spremni za to. S kojom se god ženom vidali kad postanu spremni, to je žena s kojom će se i smiriti, i to nije nužno najbolja ili najdražesnija, već jednostavno ona koja je slučajno bila pri ruci kad je došlo pravo vrijeme. Neromantično, ali ipak istinito.

Iselio se iz svog stana. Zašto? Je li to imalo neke veze s tim što ga je Naomi Phelps naglo ostavila? Je li ga to uznemirilo dovoljno da se preseli? Ili je taj potez planirao cijelo vrijeme? Nije bilo načina da to saznam ako ne pitam, a pitati nisam mogla. Dok me Alistair Norton uvodio kroz vrata borila sam se s porivom da se osvrnem, da pogledom potražim Jeremyja i ostale. Znala sam da je moja potpora tu negdje. Znala sam to jer sam im vjerovala. Alistair nije vozio dovoljno brzo da bi ga oba vozila izgubila iz vida. Kombi za zvučnu opremu i skrivanje Uthera te auto s Jeremyjem za volanom, za slučaj da zatrebaju veću pokretljivost

dok prate Nortona, ili pak jednostavno da bi se mogli izmijeniti, da on ne primijeti jedan te isti auto već predugo iza sebe. Bili su tu negdje i slušali su nas. Znala sam to, no svejedno bi mi bilo drago da sam se mogla okrenuti i vidjeti ih. Čista, obična nesigurnost s moje strane.

Osjetila sam zaštitne čarolije i prije nego što su se vrata otvorila.

Kad sam prešla preko praga, osjetila sam snagu magije na svojoj koži. On je to opazio. "Znaš li što je to što osjećaš?"

Mogla sam lagati, ali nisam. Voljela bih da mogu reći da je to bilo zato što sam slutila da će se Alistairu svidjeti što sam uvježbani mistik, ali to nije bio pravi razlog. Htjela sam da shvati da nisam bespomoćna. "Imaš zaštitne čarolije na vratima", rekla sam. Zrak u prostoriji mi je pritiskao kožu i obuzeo me osjećaj da ne mogu dovoljno duboko udahnuti, kao da ga nema dovoljno. Maknula sam se s popločanog ulaznog prostora, u nadi da će se atmosfera popraviti. Nije. Samo je postajala sve težom, kao da hodajući ulazite u sve dublju vodu. Toplu, tijesnu vodu od koje vam se ježi koža.

Znala sam da je moćan po čarolijama koje je bacio na svoju ženu i ljubavnicu. Ali količina moći što je ispunjavala tu praznu dnevnu sobu bila je više nego ljudska. Jedini način na koji bi ljudski vještac mogao dobiti toliku količinu moći bio je da se nagodi s neljudskim stvorovima.

Nisam računala na to. Nitko od nas nije.

Nešto mi je rekao, ali ga nisam čula. Moj um je vrištao: "Bježi! Bježi odmah!" No da sam učinila tako, Alistair bi i dalje slobodno mogao ubijati svoju ženu i mučiti druge. Moj odlazak bi spasio mene, ali ne bi pomogao našim klijenticama. Bio je to jedan od onih trenutaka kad sam morala odlučiti hoću li zaraditi plaću ili neću.

Jednu stvar sam ipak znala. Dečki u kombiju su morali saznati što sam otkrila. "Ta zaštita ne služi tome da zadrži određene stvari vani, zar ne, Alistair? Iako će spriječiti ulazak drugih sila. Zaštita služi tome da nitko ne osjeti koliko moći imaš unutra." Glas mi je zvučao zadihano, kao da imam problema s disanjem.

Tada me pogledao, i prvi put sam u njegovim očima vidjela nešto što nije bilo ni ugodno ni nasmijano. Na trenutak je u tim smeđim očima bilo čudovište. "Trebao sam znati da ćeš ti to osjetiti", reče. "Moja mala Merry, sa svojim sidhe očima, kosom i kožom. Da si visoka i mršava, prošla bi kao sidhe."

"To su mi već rekli", primijetih.

Ispružio je ruku prema meni. Posegnula sam za njom, no morala sam se probiti kroz magiju u prostoriji, kao da guram ruku kroz nešto nevidljivo, gusto, što pecka kožu. Njegovi su prsti dodirnuli moje i udar energije, nalik na statiku, poskočio je između nas. On se nasmijao i obuhvatio moju ruku svojom. Prisilila sam se da je ne povučem, ali nisam se mogla prisiliti na smiješak. Već i samo disanje u toj magiji stvaralo mi je dovoljno teškoća. Ja sam živjela na mjestima toliko prepunim magijom da su zidovi stenjali od nje, ali ovoj je magiji bilo dopušteno da ispuni raspoloživi prostor poput vode, tako da više nije ostalo mjesta za zrak. Alistair je vjerojatno mislio da je velik, moćan vještac kad može prizvati toliku moć, ali bio je tek beba od vješca ako je nije mogao bolje kontrolirati. Mnogi ljudi mogu prizvati moć. Prizivanje nije mjera vaše snage kao praktikanta. Bitno je ono što možete učiniti s tom moći. Premda sam se, dok me vukao, nježno, kroz tu lelujavu šikaru energije, zbilja upitala što on to radi sa svom tom magijom. Možda ju je rasipao samo je puštajući da se kovitla uokolo, ali ipak ne dobivate toliko energije ako nemate nekog pojma o tome što činite, i neki plan o tome što ćete s njom.

Moj glas je zazvučao čudno čak i meni, usiljeno i zadihano.

"Dnevna soba je puna magije, Alistair. Što ćeš učiniti sa svim tim?" Nadala sam se da svi u kombiju to čuju.

"Dođi da ti pokažem", reče on. Bili smo kod zatvorenih vrata na zidu s lijeve strane.

"Što je iza ovih vrata?" upitala sam. To su bila jedina vrata koja su se vidjela s ulaza. Na dnu dnevne sobe nalazio se otvoreni hodnik koji je vodio dalje u kuću, te otvoreni ulaz u kuhinju. Ovo su bila jedina zatvorena vrata, a ako me dečki budu morali spašavati, nisam htjela da lutaju. Htjela sam da ulete ravno unutra i izvuku me van.

"Hajde da se ne pretvaramo, Merry. Znamo zašto si tu, zašto smo oboje tu. To je spavaća soba." Otvorio je vrata, i bila je to spavaća soba. Bila je crvena, od kreveta na četiri stupa s baldahinom, preko draperija koje su prekrivale sve zidove, pa do saga. Kao da stojite u grimiznoj baršunastoj kutiji. Između teških draperija nalazila su se zrcala nalik na dragulje, postavljena tako da očaraju oko. Nije bilo prozora. Bila je to zatvorena kutija i središte magije prizvane u tu kuću.

Magija se valjala preko mene kao krzno koje steže oko vrata, toplo, tijesno, zagušljivo. Nisam mogla disati, nisam mogla govoriti. Moja stopala su se prestala odazivati, no Alistair kao da to nije opazio. I dalje

me vodio povukavši me u sobu tako da sam posrnula, a jedino što me spriječilo da padnem na ulašteno drvo na podu bile su njegove ruke.

Pokušao me podići u naručje, no ja sam se srušila ostatak udaljenosti prema podu pa nije uspio. Nisam izgubila svijest. Samo nisam htjela da me podigne, jer sam znala kuda bi me odnio: na krevet. A ako je ondje bilo središte sve te moći, tada nisam htjela tamo, ne još. "Čekaj", rekla sam, "čekaj. Daj djevojci trenutak da dođe do daha."

Odmah do vrata se nalazila mala komoda s ladicama, visoka otprilike do struka. Oslonila sam se na rub komode da se osovim na noge, premda mi je Alistair nudio svoju pomoć, vrlo brižno. Postavila sam torbicu na rub komode i dvaput stisnula ručku da upalim skrivenu kameru. Ako je kamera radila, imala je gotovo savršen pogled na krevet.

Prišao mi je s leđa, zagrlio me odostraga pribivši mi ruke na bokove, ali ne prejako. Namjera mu je bila da me zagrli. To što sam se ja uspaničila nije zapravo bila njegova greška. Pokušala sam se opustiti uz njegovo tijelo, obavijena njegovim rukama, ali nisam mogla. Magija je bila previše gusta i nisam se mogla opustiti. Najviše što sam uspjela postići bilo je da se ne odmaknem.

Nosom mi je dodirnuo obraz, milujući mi usnama kožu. "Ne nosiš nikakav puder."

"Ne treba mi." Okrenula sam glavu tek toliko da ga ohrabrim da me nastavi ljubiti po licu i niz vrat. Nije mu trebao jači poticaj da nastavi napredovati prema dolje. Njegove su usne stale na mom ramenu, no njegove su ruke skliznule s mojih, da bi mi obuhvatile struk.

"Bože, kako si sitna. Mogu te potpuno obuhvatiti prstima."

Nježno sam se odmaknula od njega prema krevetu. Sve sam slabije osjećala magiju. Imala sam godine prakse u ignoriranju zapanjujućih količina moći. Ako ste osjetljivi na takve stvari i ne želite poludjeti, prilagodite se. Magija može postati poput bijelog šuma, poput zvukova grada na koje se osvrćete samo kad se koncentrirate.

Stajala sam na šarenom perzijskom sagu koji je okruživao krevet, baš kao što je Naomi opisala. Ali nisam se mogla prisiliti da prijedem tih zadnjih nekoliko koraka do kreveta jer sam osjećala krug koji je ležao ispod saga kao veliku ruku što me gura dalje od sebe. Bio je to krug moći, ono u čemu stojite dok čarate, tako da što god prizvah, to ne može ući unutra i pojesti vas; ili biste pak mogli prizvati nešto u taj krug dok vi stojite izvan njega, na sigurnom. Kako nisam vidjela rune, nisam mogla

znati kakva je to bila vrsta kruga, štit ili zatvor. Možda to ne bih znala reći čak ni kad bih vidjela rune i konstrukciju kruga.

Ja sam poznavala sidhe čarolije, ali postoje i druge vrste moći, drugi mistični jezici na kojima se radi s magijom. Postojala je mogućnost da ne prepoznam ništa na krugu, a tada bi preostao još samo jedan način da saznam kakav je taj krug... ući u njega.

Pravi je problem bio u tome što su neki krugovi napravljeni tako da zadrže vilinska bića u zarobljeništvu, te bih, kad jednom uđem, mogla imati poteškoća s izlaženjem. Ako se tu stvarno radilo o grupici tobožnjih vilenjaka, onda nas vjerojatno ne bi pokušavali zarobiti, ali nikad se ne zna. Volite li dovoljno jako nešto što nikad ne možete dodirnuti ni zadržati, tada se ljubav može ukiseliti u ljubomoru razorniju od svake mržnje.

Alistair je olabavio kravatu dok mi se približavao, sa smiješkom u kojem se vidjelo očekivanje koje mu je izvijalo usnice. Bio je krajnje arogantan, siguran u sebe i u mene. Toliko me privlačila mogućnost da jednostavno odem, samo zato da vidim tu aroganciju kako nestaje. Još nije napravio ništa mistično, a kamoli nelegalno. Jesam li bila previše laka? Možda je štedio mistične stvari za one koje se nećaju? Bih li trebala više oklijevati? Ili biti agresivnija? Što bi Alistaira Nortona navelo da za kameru napravi nešto protuzakonito? Još sam se pokušavala odlučiti bih li radije bila nespremna djeвица ili pohotna kurva kad je stao pred mene. Ponestalo mi je vremena.

Sagnuo se da me poljubi, a ja sam podigla glavu njemu ususret propevši se na nožne prste, oslanjajući se svojim rukama o njegove radi ravnoteže. Njegov se biceps zaoblio pod mojim dlanom, napeo se pod tkaninom sakoa. Mislim da toga uopće nije bio svjestan, obična navika. Poljubio me kao što je naizgled radio sve drugo, s uvježbanom lakoćom, ugodnom vještinom. Obuhvatio me oko struka, privio uz svoje tijelo, podigao s poda. Ponio me unatrag, prema krugu. Izvukla sam se iz poljupca dovoljno da uspijem izreći: "Čekaj, čekaj." Ali, već smo bili ondje i na trenutak mi je ponestalo daha, dok se nismo našli s druge strane, unutar kruga. Kao da smo bili u središtu oluje. Unutrašnjost kruga bila je mirna, najspokojnije mjesto koje sam osjetila u cijeloj kući. Napetost koje uopće nisam bila svjesna nestala je iz mojih ramena i leđa.

Alistair je obuhvatio i moje noge u naručje, pa me ponio duž kreveta hodajući na koljenima. Kad smo se približili sredini kreveta,

spustio me i ostao na koljenima, gledajući me, nadvisujući me poput tornja. Ali ja sam već tri godine radila s Utherom. Metar i osamdeset nije ništa ako na ručak idete s četiri metra.

Mislim da nisam izgledala dovoljno impresionirano, jer je skinuo kravatu i bacio je na krevet, te prstima posegnuo za gumbima košulje. Namjeravao se skinuti prvi. To me iznenadilo. Osoba opsjednuta kontrolom obično želi da se žrtva skinе prva. On se već riješio sakoa i košulje te je rukama posezao za pojasom, prije nego što sam ja uspjela smisliti što da poduzmem. Dobrom se idejom činilo usporiti ga.

Sjela sam, dodirnuvši mu ruke. "Uspori. Daj mi da uživam u razotkrivanju. Navalio si kao da večeras imaš još jedan spoj." Držala sam ga za ruke trljajući mu kožu i milujući ga po golim podlakticama.

Usredotočila sam se na osjet sićušnih dlačica na njegovim podlakticama i na to kako se povijaju pod mojim dodirom. Kad bih se usredotočila samo na tjelesne osjete, i to pojedinačne, mogla bih lagati očima, ili makar pokazati iskreno zanimanje. Trik je bio u tome da ne razmišljam previše o tome koga dodirujem.

"Nema nikoga osim tebe noćas, Merry." Povukao me na koljena, a onda prošao rukama kroz moju kosu, puštajući je da mu klizi kroz prste, tako da je na kraju držao moje lice između svojih velikih dlanova. "Neće biti nikog drugog ni za jedno od nas nakon ove noći, Merry."

Nije mi se sviđjelo kako je to zazvučalo, no to je bila prva stvar koju je rekao a koja je na neki način bila psihotična, tako da sam nešto ipak dobro radila. "Kako to misliš, Alistair? Bježimo u Las Vegas?"

Nasmiješio se, još uvijek držeći moje lice, piljeći u moje oči kao da ih želi utisnuti u pamćenje. "Vjenčanje je samo obred, ali noćas ću ti pokazati što znači istinsko sjedinjenje s muškarcem."

Podigla sam jednu obrvu prije nego što sam i shvatila da to činim. Znajući da se to na mom licu već vidi, rekla sam: "Bogme, ti stvarno imaš visoko mišljenje o sebi."

"Ne hvalim se bez razloga, Merry." Poljubio me, nježno, a zatim otpuzao do uzglavlja kreveta. Pritisnuo je drvo i naglo su se otvorila malena vrata. Tajni pretinac, kako elegantno. Okrenuo se sa staklenom bočicom u rukama. Bila je to jedna od onakvih kićenih, oblih staklenih bočica u kojima valjda trebate držati skupe parfeme, ali to nikad nitko ne čini.

"Skini haljinu", reče.

"Zašto?"

"Ovo je ulje za masažu." Podigao je bočicu na svjetlo da bih vidjela gusto ulje kroz staklo boje rubina.

Nasmiješila sam mu se i pokušala u taj osmijeh ubaciti sve što je htio: seks, flert, malo cinizma. "Prvo hlače."

On mi se nacerio, očito zadovoljan. "Mislio sam da si rekla da želiš polako."

"Ako se skidamo, onda ti prvi."

Počeo se okretati da bi vratio bočicu u pretinac.

"Ja ću ti je pridržati", rekla sam.

Zaustavio se usred pokreta, okrenuo se ponovo prema meni s gotovo opipljivom strašću u očima. "Samo ako staviš malo na grudi dok se ja skidam."

"Hoće li mi umrljati haljinu?"

Činilo se da zaista razmišlja o tome, lice mu je postalo zamišljeno, na njemu se nazirala inteligencija. "Nisam siguran, ali kupit ću ti novu ako se uništi."

"Muškarci će svašta obećati kad ih ponese trenutak", rekla sam.

"Daj mi da vidim kako ulje klizi niz tu čistu, bijelu kožu. Neka blistaju za mene." Pružio mi je bočicu, omotavši moje prste oko nje.

Opet me poljubio, zadržavši svoje usne na mojima, ispitujući ih jezikom, otvarajući mi njime usta da bi poljubac bio jači. Povukao se, usporeno. "Molim te, Merry, molim te."

Odmaknuo se, ali ne daleko, opet s rukama na pojasu. Polako je izvukao kožni jezik kroz zlatnu kopču, odugovlačeći svaki pokret promatrajući me. Morala sam se nasmiješiti, jer je radio točno ono što sam zatražila. Polako se skidao.

Najmanje što sam mogla učiniti bilo je da učinim to što je htio. Grudnjak je ostavljao moje grudi dovoljno otkrivenima, pa ništa nisam morala podizati iz haljine. Izvukla sam čep iz bočice. Čep je na sebi imao jedan od onih dugačkih, staklenih štapića kojima se prevlači po koži. Pomirisala sam ulje. Mirisalo je na cimet i vaniliju. Miris mi je bio pomalo poznat, ali nisam znala zašto. Ulje je bilo gotovo prozirno.

"Zar ga ne treba prvo ugrijati?" upitah.

"Reagira na toplinu tijela." Izvukao je remen iz zadnje omčice na hlačama i bacio ga između nas na krevet. "Tvoj red."

Izvadila sam čep iz bočice. Ulje je visjelo s njega u teškim kapima.

Vrhom staklenog štapića dodirnula sam izloženu kožu dojke. Ulje je već bilo toplo, na tjelesnoj temperaturi. Povukla sam štapićem preko brežuljaka grudi, a stazica ulja ga je slijedila, stvorivši na mojoj koži tragove nalik na guste suze. Učinilo mi se da se miris cimeta i vanilije upija u moju kožu poput tople euforije.

Alistair je otkopčao hlače i polako je otvarao zatvarač. Imao je minimalističke crvene gaćice, koje kao da je odjenuo da bi odgovarale sobi. Skerletna boja bila je vrlo jarka na pozadini njegove puti, pripijena uz njegovo tijelo poput druge kože. Legao je na krevet da skine hlače ne skidajući pogled s mene, te sam sad ja na koljenima nadvisivala njega, kao on maloprije mene.

I dalje na leđima, ispružio je ruku i vršcima prstiju prešao preko ulja, razmazujući ga po mojoj koži. Podigao se na koljena milujući izloženi dio mojih grudi, i pokušavajući prste uvući pod haljinu kako bi ih mogao bolje dodirnuti, no bila je preuska. Prethodno planiranje sprečava neugodno drpanje. Protrljao je nauljene ruke o svoja prsa, a zatim mi uzeo bočicu i povukao staklenim čepom po mojim ustima, kao da mi nanosi sjajilo za usne. Ulje je bilo slatko na mojim usnama, gusto i slatko. Poljubio me, i dalje držeći bočicu objema rukama, samo svojim ustima dodirujući moja. Ljubio me kao da želi pojesti ulje s mojih usana. Rastopila sam se u poljupcu, milujući njegova nauljena prsa, osjećajući njegove trbušne mišice pod dlanovima. Ruka mi je kliznula niže po njegovoj prednjoj strani, i pronašla ga tvrdog i spremnog.

To dodirivanje kroz moje tijelo je poslalo trnce nalik udaru energije. Tada sam shvatila da uživam i da sam zaboravila zašto sam tu. Izvukla sam se iz poljupca i pokušala se pribрати, razmisliti. Nisam htjela razmišljati. Htjela sam ga dirati i htjela sam da on dira mene. Grudi su me boljale od želje da ih dotakne. Usta su mi gotovo gorjela od žudnje da prijeđu udaljenost između nas. Nagnuo se prema meni po još jedan poljubac, a ja sam otpuzala unatrag, srušivši se na leđa u žurbi da povećam udaljenost između nas.

Alistair je dopuzao do mene na koljenima i na jednoj ruci. U drugoj je držao bočicu. Opkoračio me kao konj koji stoji nad svojim ždrabetom. Moj pogled je samo klizio niz njegovo tijelo, prema onoj tvrdoći sprijeda. Nisam mogla zadržati oči na njegovu licu. Bilo je neugodno i zastrašujuće.

"Glupa sam", rekoh, "tako sam glupa. U ulju je neka čarolija."
Njegov glas je zazvučao kao gotovo promukao šapat. "Ulje je čarolija."

Isprva nisam shvatila što time misli, ali znala sam da ga ne želim više nimalo staviti na sebe. On je počeo otvarati bočicu, a ja sam sjela i uhvatila njegove ruke svojim, da zadržim čep na proklesoj stvari.

Onog trenutka kad sam mu dodirnula ruke, izgubila sam. Opet smo se ljubili, a to mi nije bila namjera. Činilo se da što se više ljubimo, to se više želim ljubiti, kao da se čarolija hrani sama sobom.

Bacila sam se unatrag na krevet, prekrivši lice rukama. "Ne!" Shvatila sam što je to bilo: Branwynove suze, Aevalova radost, Fergusov znoj. Moglo je pretvoriti ljudsko biće u sidhe ljubavnika na jednu noć. Moglo je čak i sidha pretvoriti u seksualnog roba, ako taj sidhe ne bi imao pristup drugim sidhima. Nikakvo vilinsko biće, bez obzira koliko darovito i koliko moćno, ne može se mjeriti sa sidhima, tako kažu.

Možete zaboraviti kakav je njihov dodir. Možete pokušati prestati sanjati o svjetlećoj puti i očima nalik na rastopljene dragulje, o kosi dugačkoj do gležnjeva rasutoj po vašem tijelu. Ali čežnja uvijek ostaje tu negdje, odmah ispod površine, kao kod alkoholičara koji više nikad ne smije popiti nijedno piće, od straha da to jedno nikad ne bi bilo dovoljno da mu utaži žeđ.

Zavrištala sam, glasno, dugo i neartikulirano. Branwynove suze su imale još jednu popratnu pojavu. Nikakav glamur im se nije mogao suprotstaviti. Zato što im se vaša koncentracija nije mogla suprotstaviti. Osjetila sam kako glamur curi s mene, osjetila sam svoju kožu kao da sam duboko udahnula cijelim tijelom.

Polako sam spustila ruke i zagledala se u zrcalo na stropu. Moje su oči sjajile kao trobojni dragulji. Vanjski rubmojih šarenica bio je rastopljeno zlato, unutar njega se nalazio krug zelene boje zada, te najzad smaragdna vatra, koja je plamsala oko zjenice. Samo sidhe i mačke mogu imati takve oči. Moja usta su bila mješavina grimiznih nijansi: ostaci mog ruža i skerletni sjaj samih usana. Koža mi je bila toliko čiste bijele boje da je blistala poput najsvršenijih bisera. Iz moje kože je ponovno isijavalo svjetlo, kao svijeća iza vela. Moja crveno-crna kosa padala je oko tih sjajnih boja kao prolivena, tamna krv. Da mi je kosa bila posve crna, izgledala bih poput Snjeguljice izrezbarene od dragulja. Nisam to bila samo ja bez glamura. To sam bila ja kad je moć bila u meni, kad je magija bila u zraku.

"Moj Bože, ti jesi sidhe", prošapta on.

Okrenula sam te bliješćeće oči prema Alistairu. Očekivala sam strah

u njegovim očima, no ondje je bila samo neka vrsta blagog čuđenja.

"Rekao je da ćeš doći budemo li odani, budemo li doista vjerovali, i evo te."

"Tko je rekao da ću doći?"

"Sidhe princeza za užitak." Govorio je glasom u kojem je bilo strahopoštovanja, ali njegove su ruke kliznule pod moju haljinu, a prsti se omotali oko ruba mojih gaćica. Sčepala sam njegovo zapešće i ošamarila ga drugom rukom. Ošamarila sam ga dovoljno snažno da mu na licu ostane crveni otisak mog dlana. Imali smo sve dokaze koje smo trebali da ga strpamo u zatvor. Nisam se više morala igrati. Možete uzeti energiju Branwynovih suza i preusmjeriti je sa seksa na nasilje, barem tako kažu na Tamnom dvoru. Kanila sam pokušati. Stvarno sam kanila pokušati.

Da mi je uzvratio udarac, možda bih i uspjela, ali nije. Srušio se tijelom na mene, prignječivši me na krevet. Bio je toliko nisko na mom tijelu da je njegovo lice bilo u razini mog. U jednom trenutku sam ga pogledala u oči i vidjela istu onu opsjednutu žudnju u njegovim očima koju sam osjećala u svojim. Suze su djelovale u oba smjera. Niste ih mogli koristiti za zavođenje a da i sami ne budete zavedeni.

Ispustio je tihi zvuk duboko iz grla i poljubio me. Ugrizla sam ga za usne, rukom poseгнуvši za kopčom koja mu je odostraga držala kosu u repu. Naglo sam je povukla i prosula oko sebe njegovu do ramena dugačku kosu, poput svilenog zastora. Uronila sam ruke u tu kosu i grabila je prstima dok sam istraživala njegova usta.

Pokušao mi je slobodnom rukom prodrijeti u haljinu do grudi, ali još je bila preuska. Povukao je tkaninu i tijelo mi se naglo trgnulo od te sile dok se tkanina razdirala, a njegova ruka pohrlila u moj grudnjak. Dodir njegove ruke na mojim grudima me nagnao da naglo zabacim glavu, da oslobodim svoja usta od njegovih. Izenada sam gledala u zrcala iza nas, na suprotnom zidu. Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim da nešto nije u redu. Djelomično zbog smućenosti. Alistair mi je ljubio vrat, prelazio usnama po mojoj koži, silazio sve niže. Djelomično zbog magije nekog drugog. Netko moćan nije htio da znam da nas gleda. Ali zrcala su bila prazna, poput očiju slijepca. Pogledala sam u zrcalo iznad kreveta, no i ono je bilo prazno, kao da Alistair i ja nismo tu.

Tada sam osjetila čaroliju kao veliku, otvorenu ranu koja izvlači moju moć na površinu, sve dok se nije počela izljevati iz pora na mojoj koži, a zatim uvis, uvis prema toj zrcalnoj površini. Što god to bilo,

hranilo se mojom moći poput nadnaravne pijavice. Uvlačilo je moć polako, kako da je siše na slamku. Učinila sam jedino čega sam se mogla sjetiti. Porinula sam moć u grlo čarolije, našopala tu magiju svojom moći. Njezin tvorca to nije očekivao, a čarolija je zadržala. U zrcalu se pojavio neki lik, ali ni Alistairov, ni moj. Lik je bio visok, vitak, potpuno obavijen sivim ogrtačem koji mu je prekrivao svaki centimetar tijela. Ogrtač je bio iluzija, iluzija koja je skrivala vješca na drugom kraju čarolije. Svaka iluzija se može razotkriti.

Alistairova usta su nježno zagrizla moju dojku, i moja se koncentracija razbila. Pogledala sam kako uvlači moju bradavicu u usta. Osjećala sam kao da njegova usta potežu neki vrući konopac koji mi je spajao dojke izravno s preponama. Istrgnuo mi je uzdah iz grla, prisilio me da se izvijam pod njegovim dodirom. Jedan mali dio mene mrzio je to što taj muškarac može natjerati moje tijelo na takvu reakciju, no veći dio se pretvorio u sve same živčane završetke i pohotnu put. Tonula sam sve dublje u Branwynove suze, utapala sam se u njima. Ubrzo više neće biti razmišljanja, samo osjeti. Nisam mogla misliti o tome kako da prizovem moć. Sve što sam mogla namirisati, osjetiti, okusiti, bili su cimet, vanilija i seks. Uzela sam taj seks, tu žudnju, omotala ga u svom umu i zarinula ga u čaroliju. Ogrtač je zalepršao, te sam umalo vidjela što se nalazi ispod njega, ali Alistair se u tom trenutku uspravio na koljena i zaklonio mi pogled.

Povukao je svoje gaćice niz kukove, niz bedra, i odjednom sam se zatekla kako zurim u njegovu tvrdu, blistavu veličinu. Pogled mi je na trenutak oduzeo dah, ne zato što bi bio toliko divan, već jednostavno zbog snage žudnje. Kao da je moje tijelo vidjelo lijek za svu tu žudnju, a lijek je ležao ispružen preko Alistairova trbuha. Ne znam je li to bilo zbog pogleda na njegovu golotinju ili zbog moći koju sam zarinula u čaroliju, ali osjećala sam se malo više svojom. Bila sam pulsirajuća, nimfomanska ja, ali i to je bilo poboljšanje.

Sjela sam. Prednja strana haljine bila je razderana, a grudnjak povučen prema dolje, tako da su mi grudi bile gole. Rekla sam: "Ne, Alistair, ne. Nećemo to raditi."

Trnci energije prosuli su se krevetom, valjajući se mojim naježenim tijelom. Alistair je pogledao uvis, kao da je vidio nešto što ja nisam, i izgovorio: "Ali, rekao si da koristim samo male količine. Previše bi je moglo otjerati u ludilo." Slušao je, zaokupljena izraza lica. Ja ništa nisam

čula.

Što god bilo to u zrcalu, nije se skrivalo od Alistaira, već samo od mene.

Alistair je otvorio bočicu. Stigla sam reći: "Ne." Moja ruka se ispružila prema naprijed, kao da želi spriječiti udarac. Bacio je ulje na mene. Kao da me dodirnula neka velika, tekuća ruka. Nisam se mogla pomaknuti, nisam mogla ništa osim vrištati. Prolio je ulje na moj trbuh. Natopilo mi je haljinu, ušlo u kožu ispod nje. Podigao mi je donji dio haljine, a ovaj put ga nisam mogla zaustaviti. Bila sam ukočena, svladana. Izlio je ulje preko satena mojih gaćica, a ja sam se srušila leđima na krevet, izvijajući kralježnicu, rukama gužvujući plahte. Osjećala sam kako mi koža bubri, rasteže se od žudnje koja je svodila cijeli svijet na potrebu da me se dodirne, zagri, uzme. Nije uopće bilo važno tko. Čaroliji je bilo svejedno, pa je bilo i meni. Raširila sam ruke prema golom muškarcu koji je klečao iznad mene. Srušio se na mene. Osjećala sam ga napetog i teškog kroz saten svojih gaćica. Čak je i taj maleni komad odjeće bio previše. Željela sam ga u sebi, željela ga više nego što sam ikad željela bilo što i bilo koga.

Tada se nešto spustilo iz ogledala. Bila je to sitna crna točka, no privukla je moju pažnju, iznudila ju je. Približavala se i vidjela sam da je to mali pauk koji visi sa svilene niti. Gledala sam pauka kako se polako približava Alistairovu ramenu. Pauk je bio malen, crn i sjajan poput lakirane kože. Moje je tijelo postalo hladnije, moja glava bistrija. Jeremy se nečime uspio probiti do mene. Već sam shvatila da čarobnjak na drugom kraju čarolije drži sve njih u klopci izvan kuće.

Osjetila sam glatki vrh Alistairova penisa kako klizi rubom mojih gaćica, dodirujući moju natečenu vlažnost. Zaječala sam, ali ipak sam mogla govoriti, ipak sam mogla misliti. Ako se ne uspijem izvući, to će uistinu biti silovanje. "Prestani, Alistair, prestani!" Koprčala sam se ispod njega da se izvučem van, ali bio je prevelik, pretežak. Bila sam zarobljena. Počeo je ulaziti u mene. Stavila sam ruku između njegovih i svojih prepona. Mogao je prodrijeti u mene, ali kao da mu je to odvuklo pažnju. Prtljao je po mojoj ruci, pokušavajući je maknuti, tako da može završiti. Završitala sam: "Jeremy!"

Alistair i ja smo se natezali ondje gdje sumi bile ruke i krajičkom oka opazila sam zrcalo. Bilo je puno sive, uskovitlane magle. Magla je podrhtavala, mreškala se poput vode. Napela se u luk, kao mjehur. Tek

sam tada shvatila da je čarobnjak sidhe. On ili ona skrivali su se od mene, ali zrcala, to je bila magija sidha. Tada je Alistair dobio bitku i ugurao vrh sebe u mene. Zaječala sam, napola iz protesta, napola iz užitka. Moj um to nije želio, ali ulje je i dalje vladalo mojim tijelom. Zavrištala sam: "Ne!" ali moji kukovi su se izvijali pod njim, trudeći se da mu pomognu da klizne u mene. Željela sam, trebala sam ga imati u sebi, osjetiti njegovo golo tijelo u svom. Pa ipak, vrištala sam: "Ne!" Alistair se pokolebao i povukao iz mene tu malu dužinu koju je osvojio, uspravio se na koljena, počevši se rukom po leđima. Kad ju je vratio naprijed, na njoj je bila malena, grimizna mrlja. Zgnječio je pauka. Još jedan mali crni pauk gmizao mu je niz ruku. Otresao ga je. Još dva pauka su puzala preko njegovih ramena. Pokušao je dodirnuti sredinu svojih leđa i okrenuo se poput psa koji ganja svoj rep, pa sam mu ugledala leđa. Koža na leđima mu se raspuknula, a iz nje se izlivala bujica malih, crnih paukova. Miljeli su preko njega nalik crnoj vodi, pokretnoj, drugoj koži koja grize. Zavrištao je, udario se rukom po leđima, zgnječio ih nekoliko, ali neprestano ih je nadolazilo sve više, sve dok se nije pretvorio u pokretnu masu paukova. Ulazili su u njegova otvorena usta dok je zavijao, dok se gušio, no on je i dalje vrištao.

Sva su zrcala pulsirala, disala, staklo se savijalo unutra-van, kao nešto gipko i živo. Čula sam muški glas u svojoj glavi: "Zavući se pod krevet, odmah." Nisam raspravljala. Otkotrljala sam se s kreveta i zavukla se pod njega. Crvene plahte prosule su se preko ruba, zaklonivši mi sve osim tanke trake svjetlosti.

Prolomio se zvuk stakla koje se razbija, kao da se tisuću prozora skršilo odjednom. Alistairovi krici su nestali pod grmljavinom padajućeg stakla. Staklo se smrskavalo na sagu poput lomljive tuče, proizvođeći treštavi, oštar zvuk.

Tišina je postupno punila sobu, dok se staklo slijegalo u njoj. Razlegao se zvuk drva koje puca. Nisam mogla vidjeti, no pretpostavila sam da su to bila vrata. "Merry, Merry!" Bio je to Jeremy.

Roane poviče: "Merry, Bože dragi."

Dopuzala sam do ruba kreveta i podigla rub plahte, ugledavši pod koji je svjetlucao srebrnim sjajem. Zazvala sam: "Ovdje sam. Ovdje sam." Ispružila sam ruku izvan okvira kreveta, mašući, ali nisam se mogla dalje pomaknuti, a da se ne porežem na staklo.

Neka je ruka uhvatila moju i netko je položio sako preko stakla,

tako da me Roane uspio izvući ispod kreveta. Tek kad me počeo zibati u naručju, sjetila sam se da sam još natopljena Branwynovim suzama i što bi to moglo značiti za nas. Ali uspjela sam dobaciti kratki pogled na ono što je ležalo na krevetu, a to mi je otelo riječi iz usta. Mislim da sam zaboravila disati na trenutak ili dva.

Roane me prenio preko sobe do vrata. Zurila sam preko njegova ramena u ono što je ležalo na krevetu. Znala sam da je to bio muškarac. Znala sam čak i da je to bio Alistair Norton, ali da nisam znala u što gledam, nisam sigurna da bih shvatila da se radi o ljudskom biću. Silueta je bila jednako crvena kao i plahte na kojima je ležala. Staklo ju je pretvorilo u hrpu sirova mesa. Od sve te krvi nisu se vidjeli pauci. Znala sam dvije stvari, možda tri. Prvo, čarobnjak na drugom kraju čarolije bio je sidhe; drugo, on ili ona su me pokušali ubiti; treće, da nije bilo Jeremyja koji je provukao svoju čaroliju kroz zaštite, ja bih sad bila samo nešto manja crvena hrpica na krvlju natopljenom krevetu. Dugovala sam Jeremyju jako veliku uslugu.

Poglavlje 6

Policija mi nije dopustila da se istuširam. Nisu mi dali čak ni da operem ruke. Četiri sata nakon što me Roane iznio iz sobe, još sam se trudila objasniti policiji što se točno dogodilo Alistairu Nortonu. Nije mi baš uspijevalo. Nitko nije vjerovao mojoj verziji događaja. Svi su pregledali snimku i svejedno mi nisu vjerovali. Mislim da je jedini razlog što me nisu optužili za Alistairovo umorstvo to što se otkrilo da sam ja princeza Meredith NicEssus. Znali su, kao i ja, da trebam samo zatražiti

diplomatski imunitet i mogla bih išetati kroz vrata. Zato nisu žurili s optužbama.

Ono što nisu znali bilo je da sam ja željela izbjeći uplitanje diplomacije jednako gorljivo kao i oni. Čim bih zatražila diplomatski imunitet, oni bi stupili u kontakt s Odborom za ljudsko-vilinske odnose. Odbor bi stupio u kontakt s veleposlanikom sidhe dvorova. Veleposlanik bi stupio u kontakt s Kraljicom zraka i tame. Rekao bi joj točno gdje se nalazim. Poznavajući moju tetu, ona bi im rekla da me čuvaju na "sigurnom" dok ne stigne neki njezin gardist i odvede me kući. Bila bih poput zeca u stupici, dok ne naiđe netko da mi slomi vrat i odnese me kući kao nagradu.

Sjedila sam za malenim stolom sa čašom vode pred sobom. Deku koju su mi dali dečki iz hitne pomoći bila je prebačena preko naslona mog stolca. Služila je tome da me ugrije, za slučaj da sam u šoku, te da prekrije uništenu prednjicu moje haljine. U posljednjih nekoliko sati povremeno mi je bilo hladno i trebala mi je deka, ali preostalo vrijeme činilo mi se da mi krv ključa. Ili sam drhtala ili sam se gotovo znojila, što je bila kombinacija šoka i Branwynovih suza. Ti prelasci iz jedne krajnosti u drugu uzrokovali su mi nevjerovatnu glavobolju. Nitko mi nije htio dati ništa protiv glavobolje, jer su me svi planirali uskoro odvesti u bolnicu – uvijek uskoro, nikad sada.

Kad su stigli prvi policajci, još sam pomalo svijetlila. Nisam mogla vratiti glamur sve dok je ulje bilo u mom organizmu. Stoga se nisam mogla sakriti. Neki od prvih tipova u uniformi su me prepoznali; jedan od njih je rekao: "Vi ste princeza Meredith." Blaga kalifornijska noć udahнула je oko nas i znala sam da je samo pitanje vremena kad će Kraljica zraka i tame poslati nekoga da istraži ovaj najnoviji šapat. Morala sam pobjeći iz grada prije nego što se to dogodi. Imala sam još najmanje jednu noć, možda dvije, prije dolaska Garde moje tetke. Imala sam vremena sjediti ondje i odgovarati na pitanja, ali zamaralo me stalno odgovarati na jedna te ista pitanja.

Pa zašto sam onda i dalje sjedila u stolcu tvrdog naslona, gledajući preko malenog stola u detektiva kojeg nikad prije nisam vidjela? Kao prvo, čak i da odem odavde bez optužbe, ne zatraživši diplomatski imunitet, oni bi svejedno javili političarima. Javili bi im zato da osiguraju vlastite guzice. Kao drugo, htjela sam da mi detektiv Alvera povjeruje u vezi Branwynovih suza i ozbiljnosti situacije, ako negdje vani toga ima

još. Ulje je vjerojatno bilo dar od sidha koji je postavio čaroliju pijavice. Ta jedna bočica možda je bila sve što je itko izvan dvorova posjedovao. To je bio najbolji scenarij. Ali ako je postojala makar i najmanja mogućnost da su ljudi, sa ili bez pomoći sidha, dokučili kako proizvesti Branwynove suze, te ako je ulje dospjelo na tržište, onda se to mora zaustaviti.

Naravno, postojala je još jedna mogućnost. Onaj sidhe koji je ubacio Nortona u svoju malu prijevaru s magičnim silovanjem, davao je Branwynove suze možda još mnogima. To je, po svoj prilici, bio vjerojatniji od dva najgora scenarija, ali nisam mogla reći policiji da je neki drugi sidhe imao posla s Alistairom Nortonom. Sa stvarima koje se tiču sidha ne idete ljudskoj policiji, ne ako želite zadržati sve dijelove tijela na sebi.

Policajci dobro znaju nanjušiti laž, ili možda, da uštede vrijeme, jednostavno pretpostave da svi lažu. Iz kojeg god razloga, detektivu Alveri se nije sviđala moja priča. Sjedio je preko puta mene, visok, taman, vitak, sa šakama koje su izgledale preveliko za njegova uska ramena. Njegove oči su bile ujednačeno smeđe boje, s porubom od tamnih trepavica radi kojih ste ih morali primijetiti, ili sam to možda samo ja večeras primjećivala. Jeremy je stavio zaštitnu čaroliju na mene da mi pomogne svladati Branwynove suze. Ucrtao mi je rune na čelo svojim prstom i svojom moći. Policajci ništa nisu mogli vidjeti, no kad bih se koncentrirala, ja bih ih osjećala kao hladnu vatru. Bez Jeremyjeve čarolije, Božica zna što bih do tada već učinila. Nešto neugodno i droljasto. Čak sam i ovako, zaštićena runama, bila vrlo svjesna svih muškaraca u sobi.

Alvera me gledao prekrasnim, nepovjerljivim očima. Promatrala sam kako je oblik njegovih usana tvorio riječi, imao je tako široka usta, usta za ljubljenje. "Jeste li čuli što sam upravo rekao, gospođice NicEssus?"

Trepnula sam i shvatila da nisam. "Žao mi je, detektive. Možete li ponoviti?"

"Mislim da se ovo ispitivanje približava kraju, detektive Alvera", reče moja odvjetnica. "Očigledno je da je moja klijentica vrlo umorna i u šoku."

Moja je odvjetnica bila partnerica u Jamesu, Browningu i Galanu. Ona je bila Galan. Obično se Browning bavio pravnim poslovima Detektivske agencije Grey. Mislim da je Eileen Galan bila tu jer je

Jeremy spomenuo silovanje. Žena će biti suosjećajnije, ili je to barem bila teorija.

Sjedila je pokraj mene u svom tamnom, prugastom kompletu sa suknjom, tako uredna i izglačana da je izgledala kao da je upravo odmotana. Njezina plava kosa sa sve više sijedih vlasi bila je savršeno uređena; njezina je šminka bila bez mane. Čak su i njezine crne salonke s visokom petom sjajile. Bilo je dva sata ujutro, a Eileen je izgledala kao da je upravo dovršila krepki doručak, te jedva čeka pozdraviti dan. Alverin pogled je prelazio preko mene, od grudnjaka s umecima koji je otvoreno izlagao moje grudi, do, najzad, mojih očiju. "Meni ne izgleda kao da je u šoku, odvjetnice."

"Moja klijentica je silovana, detektive Alvera. A ipak je nisu odveli u bolnicu, niti ju je pregledao liječnik. Jedini razlog zbog kojeg nisam zahtijevala te stvari odlučnost je moje klijentice da odgovori na vaša pitanja i pomogne vam u ovoj istrazi. Iskreno, počinjem misliti da moja klijentica noćas nije u stanju štiti svoje interese. Vidjela sam na snimci brutalnost koju je pretrpjela. Moram se zauzeti za Meredithina prava, čak i ako ona to ne želi."

Alvera i ja smo pogledali jedno u drugo preko stola. Sljedeće riječi je izrekao gledajući ravno u mene, znakovitim pogledom. "I ja sam vidio snimku, odvjetnice. Činilo se kao da vaša klijentica uglavnom uživa. Govorila je ne, ali njezino tijelo je stalno činilo da."

Ako je Alvera mislio da ću pokleknuti pod pritiskom njegova čeličnog pogleda i njegovih uvreda, nije me poznavao. To mu čak ni inače ne bi upalilo, a noćas sam jednostavno bila previše tupa da bih zagrizla tako jadan mamac.

"To je vrijeđanje, ne samo moje klijentice, nego svih žena, detektive Alvera. Ovaj razgovor je završen. Očekujem policijsku pratnju do bolnice, radi pregleda nakon silovanja."

Samo ju je pogledao tim zgodnim, blaziranim očima. "Žena može stalno govoriti ne, prestani, ali ako se igra s muškarčevim kurcem, onda ga ne možete kriviti što prima zbrkane poruke."

Nasmiješila sam se, odmahujući glavom.

"Vama je to zabavno, gospođice NicEssus? Ta snimka možda i posluži kao dokaz silovanja, ali također prikazuje kako ste vi pretvorili Alistaira Nortona u hrpu sirova mesa."

"Još jednom, ja nisam ubila Alistaira Nortona. A što se tiče

silovanja, vi se ili namjerno trudite biti uvredljivi da biste me razljutili dovoljno da kažem nešto nepromišljeno, ili ste muška šovinistička svinja. Ako je točno ono prvo, tratite svoje vrijeme. Ako je točno ovo drugo, tratite moje."

"Žao mi je što čujem da je odgovaranje na pitanja o čovjeku kojeg ste ostavili da iskrvari do smrti u vlastitom krevetu, u njegovoj vlastitoj kući, gubitak vašeg vremena."

"Kakav je to čovjek koji ima kuću za koju njegova žena ne zna?" upitala sam.

"Varao je ženu, dakle zaslužio je smrt, je li tako? Ja znam da vi vile dižete firku oko braka i monogamije, ali smrtna kazna mi se čini malo prežestokom."

"Moja klijentica je više puta rekla da nije ona prizvala čaroliju od koje su popucala zrcala."

"Ali, ona je živa, odvjetnice. Ako nije prizvala tu čaroliju, kako je onda znala kada da se skloni?"

"Već sam vam rekla da sam prepoznala čaroliju, detektive Alvera."

"Zašto Norton nije prepoznao čaroliju? Bio je na glasu kao veliki mag. I on je također trebao shvatiti što će se dogoditi."

"Rekla sam vam da Branwynove suze utječu na ljude jače nego na sidhe. On nije obraćao toliko pažnje na svoju okolinu kao ja."

"Otkud su stigli paukovi?"

"Ne znam." Nisam mu kanila reći da je Jeremy napravio to s paukovima, jer bi onda njega počeli kriviti i za zrcala, ili bi nas možda oboje optužili za zavjeru.

Odmahnuo je glavom. "Jednostavno recite da ste vi to učinili. U samoobrani."

"Jedini razlog zašto i dalje sjedim ovdje jest taj što želim da vi policajci shvatite koliko opasno može biti to čarobno ulje. Ako negdje ima još Branwynovih suza, morate ih naći i uništiti."

"Čarolije za požudu ne djeluju, gospođice NicEssus. Afrodizijaci ne rade. Čarobni napitak od kojeg će žena skinuti gaće za čovjeka kojeg ne želi, to je obično sranje. To ne postoji."

"Željet ćete da ne postoji ako se pojavi među običnim ljudima."

Možda je Norton imao jedinu bocu, ali za slučaj da toga negdje ima još, molim vas da potražite njegove prijatelje."

Okrenuo je nekoliko stranica unatrag u notesu koji je već dugo

ležao na stolu netaknut. "Aha, Liam, Donald i Brendan, bez prezimena.

Dvojica od njih imaju vilinska uha, a svi imaju dugu kosu. Ma da, naći ćemo ih, nema problema. Jasno, oni bi mogli imati niži prioritet, jer ih ne traže zbog optužbe za ubojstvo."

Eileen je opet ustala. "Dodite, Meredith, ovaj razgovor je završen, i mislim ozbiljno." Pogledala nas je oboje kao da smo zločesti prvašići koji se neće usuditi raspravljati s njom. Ja sam bila umorna, a oni mi nisu htjeli vjerovati u vezi Branwynovih suza. Ustala sam.

Ustao je i Alvera. "Sjednite, Meredith."

"Toliko smo si dobri da se oslovljavamo imenom, Alvera? Ja ne znam vaše."

"Raimundo. Sad sjednite."

"Ako," rekla sam, "ako zatražim diplomatski imunitet, izaći ću odavde i više neće biti bitno tko je u pravu, a tko u krivu." Pogledala sam ga, a zahvaljujući Jeremyjevoj zaštiti, uspjela sam mu uzvratiti izravnim pogledom u oči. Kad sam se koncentrirala, jedva sam primjećivala liniju njegove gornje usnice.

Dugo me motrio prije nego što je rekao: "Što vas sprečava da zatražite diplomatski imunitet i izađete kroz ova vrata, princezo?"

"To što mi ne vjerujete za ulje požude, Raimundo." Nasmiješio se. "Ma jasno da vam vjerujem."

Odmahnula sam glavom. "Neće ići, detektive. Laž me neće zadržati u ovoj sobi." Blefirala sam, nadajući se da me neće prisiliti da stanem iza svojih riječi.

"A što hoće?" reče on.

Sjetila sam se. Morala sam dokazati policiji koliko ozbiljne Branwynove suze doista mogu biti. Seks sa sidhom zauvijek će opsjedati ljudsko biće, ali mu neće trajno nauditi ako ga samo malo proba, da stekne dojam. Možda malo snova, ili pojačana revnost u spavaćoj sobi neko vrijeme, ali ništa loše. Trebali ste spojiti tijela i magiju na vrlo intiman način da biste prešli točku s koje nema povratka. Kad bismo mogli podijeliti samo najblaži dojam, svi bi preživjeli.

"A što kad bih vam mogla dokazati da ulje požude djeluje?" Prekrižio je ruke preko prsa, uspjevši izgledati još ciničnije, što sam do tada smatrala nemogućim. "Slušam."

"Vi vjerujete da nema te čarolije koja vas može na mjestu natjerati da poželite neku neznanku, točno?"

Kimnuo je. "Točno."

"Imam li vaše dopuštenje da vas dotaknem, detektive?"

Nasmiješio se, a pogled mu je lutao prednjicom moje haljine. Nadala sam se da se namjerno trudi biti uvredljiv jer u suprotnom nije bio baš bistar, a ja sam trebala da bude dobar u svom poslu. U politički osjetljivom slučaju poput ovog, Alvera je bio ili najbolje ili najgore što su imali. Ili su se nadali da će kao super-detektiv razjasniti cijelu stvar, ili su ga preventivno nudili kao žrtvenog jarca, za trenutak kad sranje postane neizbježno. Navijala sam za super-detektiva, ali sam sve više slutila da se radi o žrtvenom jarcu. Naravno, budući da sam ja lagala u vezi nekoliko stvari, možda i nisam htjela da bude previše dobar u svom poslu. Ali nisam lagala o onome o čemu je on mislio da lažem.

Poštenja mi.

"Prije jedne minute sam bio Raimundo. Sad tražite dopuštenje da me dotaknete i opet sam detektiv."

"To se zove tehnikom distanciranja, detektive Alvera", rekla sam. "A ja sam, eto, mislio da želite da postanemo bliski, a ne distancirani."

Čula sam kako Eileen Galan uvlači dah da progovori i zaustavila sam je, podigavši ruku. "U redu je, Eileen, on ne može biti toliko glup ako je uspio postati detektiv, a to znači da me izaziva. Ne znam što se nada time dobiti."

Humor je iscurio iz njegovih očiju, ostavljajući ih hladnima i tamnima, nečitim poput kamena. "Volio bih istinu."

"Satima ste pazili kako se ponašate ovdje. Iznenada, u zadnjih trideset minuta, uspjeli ste me seksualno uvrijediti nekoliko puta i buljili ste u moje grudi. Otkud ta promjena?"

Hladne oči su gledale u moje lice jedan otkucaj srca ili dva.

"S poslovnim i profesionalnim držanjem dobivao sam samo sranja."

"U početnim izvještajima navedena sam kao žrtva silovanja, vjerovali vi u to ili ne. Vaše ponašanje u zadnjih pola sata moglo bi vas dovesti na pogrešnu stranu parnice pokrenute zbog seksualnog uznemiravanja." Njegove su oči bljesnule prema mojoj, i dalje tihoj odvjetnici, a potom se vratile na mene. "Vidao sam žrtve silovanja, princezo. Vodio sam ih u bolnicu, držao ih za ruke dok su plakale. Jednoj djevojčici bilo je samo dvanaest godina. Bila je toliko traumatizirana da nije mogla govoriti. Trebalo mi je devet dana rada s psihoterapeutom da

od nje dobijem imena njezinih napadača. Vi se ne ponašate kao žrtva silovanja." Odmahnula sam glavom. "Vi arogantni... muškarce." Ovu posljednju riječ izgovorila sam kao najgoru uvredu. "Jesu li vas ikada silovali, Raimundo?"

Trepnuo je, no njegove su oči ostale neutralne. "Ne."

"Odkud vam onda pravo da meni govorite kako bih se trebala ponašati, što bih trebala osjećati, niti bilo što drugo. Noćas nisam toliko skršena. Dijelom zbog te proklete čarolije, ali dijelom i zato, detektive, što kakvih sve silovanja ima, ovo i nije bilo toliko strašno. Eileen je rekla da je bilo brutalno. Dobro, ona je pravica. Ja joj mogu oprostiti izbor riječi, ali ona ne može znati što to stvarno znači. Nikad nije vidjela što muškarac može učiniti ženi ako je zbilja hoće ozlijediti. Ja sam vidjela brutalno, detektive, i ovo što se noćas dogodilo nije bilo brutalno, ali to što ne umirem krvareći kroz cjevčice i što mi je lice i dalje prepoznatljivo ispod modrica, ne znači da to nije bilo silovanje."

Nešto je prošlo kroz njegove oči, nešto što nisam mogla pročitati, a potom mu oči opet više ništa nisu odavale. "Ovo vam nije bio prvi put, zar ne?" Glas mu je bio tih, nježan. Pogledala sam u pod, bojala sam se susreta s njegovim očima. "Ne meni, detektive, ne meni."

"Prijateljica", rekao je istim tim nježnim glasom.

Tada sam podigla pogled, a to nenadano pokazivanje suosjećanja gotovo me slomilo, gotovo navelo da mu se poželim povjeriti. Gotovo. Sjetila sam se Keelinina lica pod maskom krvi, s jednom očnom šuplji nom zgnječenom tako da joj je oko visjelo na obrazu. Da je imala nos, bio bi slomljen, no njezina majka je bila brownie⁸, a oni nemaju ljudske nosove.

Tri ruke su joj ležale pod nespretnim kutovima, kao slomljene noge pauka. Nijedan sidhe iscjelitelj nije htio položiti ruke na nju jer je bila toliko blizu smrti, a oni ne bi riskirali vlastite živote za mješanku između

⁸ Brownie je dobroćudni kućni duh ili vilenjak iz škotske predaje. Brownieji žive u neiskorištenim dijelovima ljudskih kuća, a u zamjenu za male darove u hrani, pomažu ljudima u kućnim poslovima. Ne vole biti viđeni, te rade samo noću. Napustit će kuću ako se ti darovi nazovu plaćom, ili ako ih ljudi zloupotrebljavaju, jer im je stalo samo do toga da se ljudi prema njima ophode ljubazno i s poštovanjem

goblina⁹ i brownieja.

Moj otac ju je odnio u ljudsku bolnicu i obavijestio organe reda o napadu. Moj otac je bio Princ vatre i mesa, pribojavala ga se čak i njegova sestra kraljica, pa nije bio kažnjen zbog toga što je upleo ljude. To je bilo dostupno javnosti. Mogla sam govoriti o tome a da ne budem kažnjena. Bilo je tako dobro znati da postoji nešto o čemu sam te noći mogla reći cijelu istinu.

"Ispričajte mi", rekao je, a glas mu je postao još tiši.

"Kad smo obje imale sedamnaest godina, moja najbolja prijateljica Keelin Nic Brown bila je silovana." Glas mi je bio bezizražajan i prazan, kao Alverinc oči nekoliko trenutaka prije. "Slomili su joj kosti oko jednog oka, tako da je oko samo ležalo na njezinu licu, visjelo je na nitima." Duboko sam udahнула i odgurala to sjećanje, nesvjesna toga da sam ga gurala rukama, kao da će to pomoći, sve dok nisam završila pokret. "Vidala sam pretučene ljude, ali ne toliko, nikada toliko. Pokušali su je nasmrtno prebiti, i vrlo im je malo nedostajalo da uspiju u tome." Ponovo sam stekla kontrolu nad sobom. Uspjela sam se ne rasplakati. Bilo mi je drago zbog toga. Mrzila sam plakati. Od toga sam se uvijek osjećala tako slabom.

"Žao mi je", reče on.

"Ne treba vam biti žao, detektive Alvera. Gledanje Keelin kako se oporavlja dalo mi je mjeru za nasilje. Ako nije bilo toliko loše kao ono što se dogodilo Keelin, onda ne može biti tako strašno. Na taj način sam se provukla kroz neke jako gadne stvari bez histerije."

"Kao noćas", reče on tim istim glasom tipa nagovori-samoubojicu-da-side-s-ruba.

Kimnula sam. "Da, kao noćas, mada priznajem da je ovo što se dogodilo Alistairu Nortonu jedna od najgorih stvari što sam ih ikad vidjela, a vidjela sam dosta ružnih stvari. Ja ga nisam ubila. Ne kažem da ga možda ne bih ubila da je dovršio silovanje. Kad bih se oporavila od čarolije požude, možda bih ga ulovila. Ne znam. Ali netko drugi se

⁹ Goblin je zlo, mrzovoljno ili nevaljalo stvorenje iz narodne predaje. Često ga se opisuje kao groteskno deformiranog zloduha, s rasponom visine od patuljaste do ljudske. Goblinima se pripisuju različite sposobnosti, izgledi i osobine, ovisno o priči i zemlji porijekla. U nekim slučajevima, goblini su iritantna stvorenja u srodstvu s browniejima.

pobrinuo za to umjesto mene."

"Tko?" upita on.

Moj se glas spustio do šapta. "I ja bih to htjela znati, detektive, doista bih htjela."

"Trebate me dodirnuti da mi dokažete da je to vaše ulje požude stvarno?" Kimnula sam.

"Imate moje dopuštenje", reče Alvera.

"Ako vam dokažem da je čarolija požude stvarna, dovest ćete ljude iz odjela za narkotike?"

"Da."

"Zakunite se", rekla sam, "vašom časnom riječi."

Oči su mu postale posve ozbiljne. Činilo se kao da razumije da njegova riječ meni znači nešto što možda ne bi značila ljudskom biću.

Najzad je kimnuo. "Dobro, dajem vam svoju riječ."

Bacila sam pogled na Eileen Galan, pa unatrag na jednosmjerno staklo na suprotnom zidu. "Izgovoreno pred svjedocima. Čuvajte se samih Bogova prekršite li svoje obećanje."

Kimnuo je. "Bih li trebao očekivati udar munje?"

Odmahnula sam glavom. "Ne, ne udar munje."

Počeo se smijuljiti, ali budući da ja nisam izgledala kao da mi je smiješno, osmijeh mu je izbljedio. "Ja držim svoju riječ, princezo."

"Nadam se da je tako, detektive, za dobro svih nas."

Eileen me odvela na stranu, nekoliko koraka dalje od detektiva. "Što kanite učiniti, Meredith?"

"Bavite li se vi bilo kojom mističnom vještinom?" upitala sam. "Ja sam pravnica, nisam vještica."

"Onda samo gledajte. Bit će samo po sebi razumljivo, na neki način." Nježno sam se odmaknula od nje i ponovo prišla Alveri. Stala sam dalje od njega nego što bih inače učinila, tek dovoljno blizu da ga mogu dodirnuti. Imala sam ulja na prstima, ali nešto ga se i obrisalo. Htjela sam da to upali, pa sam povukla prstima preko grudi, gdje se nanoseno ulje još sjajilo. Branwynove suze imale su dugi rok upotrebe. Ispružila sam ruku prema Alverinom licu.

On se nagnuo unatrag, izvan mog dosega.

Podigla sam jednu obrvu, ruke još ispružene u zraku. "Rekli ste da vas mogu dodirnuti."

Kimnuo je. "Oprostite, navika." Zakoračio je bliže meni, ali nas je

usmjerio tako da smo bili potpuno izloženi pogledu naše publike iza jednosmjernog stakla. Vidljivo se ukočio da ne bi ustaknuo od mene.

Nisam bila načisto zbog čega ne želi da ga dotaknem; zbog toga što sam vila, ili zato što je mislio da sam nekoga ubila magijom, ili pak zbog tko zna kojeg ezoteričnog, policijskog razloga.

Prelazila sam prstima po njegovim punim usnama dok nisu zablistale kao da nosi sjajilo. Njegove su se oči raširile i izgledao je pomalo ošamućeno. Udaljila sam se nekoliko koraka od njega, a on je posegao za mnom, pa se zaustavio. Prekrižio je ruke preko prsa i pokušao progovoriti, no tada je odmahnuo glavom.

Vratila sam se do svog stolca i sjela. Prekrižila sam noge, a suknja mi je bila dovoljno kratka da sam na trenutak otkrila čipkasti rub samostojećih čarapa. Alvera je to primijetio. Promatrao je svaki pokret mojih ruku dok sam gladila suknju kako bi sjela na mjesto. Vidjela sam bilo na njegovom vratu, kako mu skače pod kožom. Raširene oči, poluotvorena usta dok se pokušavao svladati, bili su vrlo zanimljivi. Trebalo mi je više samokontrole nego što je bilo lijepo da ne prijedem udaljenost između nas i napravim prvi potez. Još sam bila na sigurnom iza Jeremyjevih runa, ali ne prići mu, bio je čin snage volje.

Eileen Galan je gledala malo u jedno, malo u drugo, sa zbunjenim izrazom na licu. "Jesam li nešto propustila?"

Alvera me samo gledao grleći samog sebe rukama, kao da se boji pomaknuti, pa čak i progovoriti, od straha da bi ga svaki pokret prema naprijed gurnuo preko ruba i u moj zagrljaj.

Odgovorila sam joj. "Da, propustili ste nešto."

"Što?"

"Branwynove suze", rekla sam tiho.

Alvera je zatvorio oči, a tijelo mu se počelo lagano ljuljati.

"Je li vam dobro, detektive?" upita Eileen.

Otvorio je oči i rekao: "Da, dobro..." Vratio je pogled na mene.

"... mi je." Ali ovo zadnje se jedva čulo. Na njegovu se licu vidjela panika, kao da ne može vjerovati o čemu razmišlja.

Ne znam koliko dugo bi on mogao tako stajati ondje, ali meni je ponestalo strpljenja. Prešla sam prstom preko bijelih, sjajnih brežuljaka svojih grudi, i nije bilo potrebno ništa više.

Prešao je prostoriju u tri koraka, zgrabio mi podlaktice i povukao me na noge. Bio je gotovo trideset centimetara viši od mene, pa se morao

nespretno sagnuti, ali uspio je. Položio je te usne za ljubljenje na moje, i njihov prvi dodir skršio je Jeremyjevu krhku čaroliju. Odjednom sam se pretvorila u pulsirajuće, žudno stvorenje. Moje tijelo je još željelo dovršiti ono što mu je ranije bilo uskraćeno. Ljubila sam ga kao da jedem s njegovih mekih usana, moj jezik je nešto tražio duboko u njemu. Moje nauljene ruke su mu milovale lice. Što više ulja završi na njemu, to će jača biti čarolija. Obgrlio me oko struka i podigao do razine svojih očiju, tako da se više ne mora saginjati.

Omotala sam noge oko njegova struka i osjetila ga kroz slojeve tkanine koji su nas razdvajali. Tijelo mi je pulsiralo od tog dodira i prekinula sam poljubac, ne da udahnem, nego da zaječim.

Pritisnuo me na stol, trljajući preponama o mene. Dok je ležao na stolu, bio je previsok da bi me mogao i ljubiti i zadržati naša tijela stiješnjena, pa se podigao na ruke kao u sklek, i dalje svojim tijelom pritišćući moje.

Dizala sam pogled cijelom dužinom njegova tijela i napokon ga pogledala u oči. U njima je bila ona tama koja u muškarčeve oči obično dolazi tek kasnije, kad više nema odjeće ni povratka. Zagrabila sam šakama njegovu košulju i povukla, gumbi su se razletjeli, njegova prsa i trbuh su zasjali goli. Podigla sam se u neku vrstu trbušnjaka da bih mu polizala prsa, pomilovala njegov ravni trbuh. Pokušala sam mu ugurati ruku u hlače, no porazio me njegov remen.

Soba se odjednom napunila policajcima u uniformama i detektivima u civilnoj odjeći. Vukli su Alveru s mene, a on se borio s njima. Morali su hrpimice naskočiti na njega, planina uniformi ga je povukla do poda. Vrištao je, neartikulirano.

Ja sam ležala na stolu, suknje podignute do struka, tijela toliko prepuna krvi i žudnje da se nisam mogla pomaknuti. Bila sam ljuta, ljuta što su nas zaustavili. Znala sam da sam glupa. Znala sam da ne želim seks u sobi za ispitivanje, pred cijelom policijskom stanicom, pa ipak... i dalje sam bila ljuta, i dalje puna žudnje.

Mladi uniformirani murjak stajao je pokraj stola. Pokušavao je ne buljiti i nije mu išlo. Bilo je lako uhvatiti njegovu ruku, utisnuti mu Suze u točku bila na zapešću. Njegova krv je udarala po mojoj ruci, a on se nagnuo nad mene i poljubio me prije nego što je itko shvatio što se događa.

Netko je rekao: "Isuse, Riley, ne diraj je!"

Ruke su zgrabile Rileyu, otrgnule ga s mojih usana, iz mojih ruku. Posegla sam za njim, sjela, vrišteći: "Ne!" Počela sam ustajati sa stola da ulovim jednog od njih, kad mi je neki detektiv ščepao ruke i prisilio me da ostanem sjediti na rubu stola. Zapiljio se u svoje dlanove kao da ih je opekao na mojim golim rukama. Rekao je, tiho: "O, Bože." Tik prije nego što se nagnuo da me poljubi, povikao je: "Dovedite neke policajke ovamo." Kasnije sam saznala da je taj proćelavi muškarac srednje građe, snažnih ruku i mišićava tijela poručnik Peterson. Morali su mu staviti lisičine kako bi ga uspjeli odvući iz sobe. Na meni je raslo brdo policajki sve dok se više nisam mogla kretati. Dvije policajke imale su istih problema kao i muškarci, isto kao što barem jednom muškarcu ne bi smetalo to što me ne smije natezati.

Nema boljeg razotkrivanja od razotkrivanja na poslu!

Uveli su Jeremija da ponovi zaštitnu čaroliju. Smirila sam se, na kraju, ali nisam uopće mogla pričati. Jeremy me uvjerio da će on razgovarati s odjelom za narkotike umjesto mene, premda sam bila prilično sigurna da će policajci koji su bili u prostoriji sa mnom biti uvjerljivi u pogledu pogibeljnosti Branwynovih suza.

Roane me čekao s parom kirurških rukavica na rukama da me može dodirnuti, te s jaknom da mi prekrije glavu, tako da me ljudi ne prepoznaju. Policija nas je izvela kroz stražnja vrata. Zasad se činilo da mediji ne znaju da sam se najzad pojavila, ni pod kakvim okolnostima.

Ali netko iz policijske stanice ili hitne pomoći će progovoriti. Možda će to učiniti zbog novca, možda će to učiniti slučajno, ali mediji će saznati.

To je bilo samo pitanje vremena. Utrka u kojoj će se pokazati koji će me psi naći prvi: tabloidi ili Kraljičina garda. Da mi je bilo dobro, ušla bih u svoj auto i odvezla se iz države te noći. Ili bih sjela na prvi avion za bilo kamo. Ali Roane me odveo u svoj stan, jer je bio bliže od mog.

Meni je bilo svejedno kuda idemo, pod uvjetom da ondje postoji tuš. Da nisam ubrzo oslobodila svoje tijelo od Suza ili se poševala, sišla bih s uma. Ja sam bila za tuš. Nisam shvatila, dok nije bilo već prekasno, da je Roane bio za seks.

Poglavlje 7

Prednji dio mog mozga znao je da me Roane trebao odvesti do mog auta. Ondje se, zalijepljen ljepljivom trakom ispod vozačeva sjedala, nalazio paket s novcem i novim identitetom, upotpunjenim vozačkom dozvolom i kreditnim karticama. Uvijek sam planirala da ću se jednostavno odvesti iz grada ili na aerodrom, te sjesti na prvi let koji mi se sviđa. Bio je to dobar plan. Policija je vjerojatno do sad već stupila u kontakt s veleposlanstvom, pa će moja tetka prije zore znati gdje sam, tko sam i što sam radila tri godine.

Primitivni, stražnji dio mog mozga htio je skočiti na Roanea dok je vozio sto pedeset po autoputu. Osjećala sam svoju kožu, raširenu i natečenu od želje. Čak sam u autu sjedila na rukama da ga ne bih dirala. Samo nam je još trebalo da na njega prenesem Suze. Barem jedno od nas dvoje je moralo biti prisebno te noći, a dok se ne istuširam, to nisam mogla biti ja.

Uspela sam se stubama u Roaneov stan grleći samu sebe, utiskujući si prste toliko snažno u mišice da su na njima ostajali tragovi noktiju.

Jedino me to sprečavalo da dodirnem Roanea koji se penjao stubama ispred mene.

Ostavio je vrata otvorena iza sebe, pa sam pošla za njim u sobu.

Stao je nasred velikog, otvorenog prostora. Čak je i u tami ta soba bila neobično svijetla, bijeli zidovi blještali su na mjesecini. Roane je stajao kao tamna figura usred sveg tog srebrnog sjaja. Gledao je kroz prozor u more, kao što je činio svaki put kad bismo ušli u njegov stan, stao bi i zagledao bi se kroz niz prozora koji su tvorili zapadni i južni zid. Iza tih prozora prostiralo se i valjalo more, iskričava, žustra masa srebra i tame, s okvirom od bijele pjene, što je, nalik na čipkasti porub, jezdila

valovima dok su se valjali prema obali.

Ja bih uvijek bila tek druga u Roaneovu srcu, jer je njegova ljubav pripadala njegovoj prvoj ljubavnici – moru. Tugovao bi što ju je izgubio i kad bi od mene ostala tek prašina u grobu. Bilo je usamljenosti u toj spoznaji. Iste one usamljenosti koju sam osjetila na dvoru, promatrajući sidhe kako se prepiru oko uvreda što su izgovorene stotinu godina prije nego što sam se rodila, te znajući da će se ti isti sidhe i dalje svadati oko toga stotinu godina nakon moje smrti. Osjećala sam gorčinu, donekle, ali uglavnom sam samo bila vrlo svjesna toga da ne pripadam ondje.

Bila sam sidhe, pa nisam mogla biti čovjek, no bila sam smrtna, pa nisam mogla biti sidhe. Ni usred ni mimo. Usprkos osjećaju usamljenosti i odbačenosti, moj pogled je kliznuo prema krevetu. Ondje je bio brežuljak od bijelih plahti i razbacanih jastuka – Roane je presvukao posteljinu, ali nije baš napravio krevet. Ako su plahte bile čiste, njemu nije bilo jasno čemu se truditi izravnati nabore. Izenada mi se pojavila slika njega golog na tim bijelim plahtama. Vizija je bila toliko oštra da me zaboljela, stegnula mi je želudac, stisnula me ondje dolje, te sam počela teško disati. Naslonila sam se na zatvorena vrata dok se nisam uspjela pokrenuti, a onda sam se uspravila. Neće mene kontrolirati kemikalije i magija. Ja sam sidhe, slabi, niži sidhe, ali to nije mijenjalo činjenicu da sam vrhunac svega što smo i mi i ljudi nazivali magičnim. Ja nisam nekakva ljudska seljačina koja je prvi put okusila nešto vilinsko. Ja sam princeza sidha, i ja ću se, tako mi Božice, tako i ponašati.

Zaključala sam vrata iza sebe, a čak ni zvuk brave koja sjeda u utor nije naveo Roanea da se okrene. On će općiti pogledom na more sve dok ne bude spreman za mene. Te noći nisam imala strpljenja za to. Prošla sam pokraj njega kroz zamračenu sobu, do kupaonice! Upalila sam svjetlo u kupaonici i zatreptala u blještavilu. Kupaonica je bila sitna, jedva je bilo mjesta za zahodsku školjku, maleni umivaonik i kadu.

Kada je vjerojatno bila izvorni dio kuće jer je bila duboka, s nogama u obliku šapa s pandžama, i djelovala je vrlo antikno. Zastor za tuširanje visio je sa šipke iznad kade. Na zastoru su bili tuljani iz cijelog svijeta, a pokraj svake slike bili su otisnuti njihovi uobičajeni nazivi. Naručila sam ga iz jednog od onih kataloga koje kao da neprestano dobivate ako ste završili biologiju i našla sam ga među majicama sa životinjskim motivima, svijećama u obliku životinja, knjigama o putovanjima na Sjeverni pol i o ljetima provedenim u promatranju vukova

na zabačenim mjestima. Roaneu se sviđao zastor, a meni se sviđalo što sam mu ga darovala. Voljela sam se ševiti s njim pod tušem dok nas okružuje moj dar njemu.

Odjednom me zabljesnula slika njegova mokrog i golog tijela, osjet njegove kože kliske od sapuna. Tiho sam opsovala i povukla zastor u stranu. Otvorila sam toplu vodu. Morala sam skinuti Suze sa sebe prije nego što učinim nešto što ću zažaliti. Te noći bih bila na sigurnom. Nitko se ne bi mogao pojaviti na mojim vratima do sutra, najranije. Mogla sam uzeti Roanea, ispuniti ruke svilom njegove kože, odjenuti svoje tijelo slatkim mirisom njegove blizine. Kome bi to smetalo? To su govorile Suze, ne ja. Ta noć mi je trebala da dobijem prednost ako sam namjeravala uspjeti pobjeći iz grada. Policiji se moj odlazak iz grada ne bi svidio, ali murjaci me ne bi ubili, a moja obitelj bi. Dovraga, Kalifornija čak ni nema smrtnu kaznu.

Haljina je bila razderana dovoljno da pokušam svući rukave preko ramena kao da skidam jaknu, ali zatvarač je još uvijek držao. Prednja strana haljine bila je posve natopljena i teška od ulja. Nikad nisam poznavala nikoga tko bi potratio toliko nečega što su čak i sidhe sma trali toliko vrijednim. Međutim, možda se onaj sidhe čarobnjak nadao da, poginem li i ja s Alistairom Nortonom, nitko neće saznati što su Branwynove suze. Sidhe su bili veliki snobovi oko toga što niža vilinska bića znaju, a što ne. On, ona ili oni možda su mislili da su, uz mene mrtvu, sigurni.

Taj sidhe, tko god bio, Branwynove je suze dao smrtniku da ih upotrijebi protiv drugih vilinskih bića. Kazna za to je vječno mučenje. Besmrtnost ima nekoliko loših strana. Jedna od najgorih je što kazna može trajati jako, jako dugo. Naravno, može i užitak. Zatvorila sam oči, kao da će to otjerati slike koje su me opet preplavile. Nisam više mislila o Roaneu. Već o Griffinu.

On je bio moj zaručnik sedam godina. Da smo uspjeli napraviti dijete, bili bismo žena i muž. Ali nije bilo djeteta, a naposljetku je ostala samo bol. Varao me s drugim sidhe ženama, a kad sam pokazala loš ukus i pobunila se, rekao mi je da je umoran od hodanja s polusmrtnicom.

Htio je pravu stvar, a ne blijedu kopiju. Još sam čula njegove riječi što su mi pekle uši, no iza spuštenih kapaka gledala sam njegovu zlatnu put, njegovu bakrenu kosu rasutu preko moga tijela, onaj sjaj nalik svjetlosti svijeeće što plamti uzduž njegove blještave duljine. Nisam o

njemu razmišljala već godinama, a sad sam ga mogla okusiti na usnama.

Na tu jednu noć, koliko je djelovalo, ulje je moglo niže vilinsko biće ili čovjeka učiniti sidhom. Oni bi svijetlili kao da imaju našu moć, te bi davali i uzimali užitak kao netko od nas. Bio je to velik dar, ali kao i većina magičnih darova, i ovaj je imao dvije strane medalje. Dotično ljudsko ili vilinsko biće provelo bi ostatak svog života čeznući za tom moći, za tim dodirom. Ljudsko biće bi moglo propasti i umrijeti od tog osjećaja manjka. Roane je bio vila bez magije, bez svoje tuljanske kože. Nije imao nimalo vlastite magije kojom bi se mogao zaštititi od onoga što bi mu Suze mogle učiniti.

Znala sam da mi jako nedostaje dodir drugog sidha, ali do tog trenutka nisam shvatila koliko jako. Da je u drugoj sobi bio Griffin, otišla bih njemu. Možda bih mu ujutro nožem probola srce, ali te noći bih otišla njemu.

Čula sam Roanea na vratima iza mene, ali nisam se okrenula.

Nisam ga htjela vidjeti kako stoji ondje. Nisam bila sigurna bi li to moja zloupotrebljavana snaga volje mogla podnijeti. Prednjica moje haljine bila je razderana, uništena, ali ipak nisam mogla sama otvoriti zatvarač na leđima. "Možeš li me, molim te, otkopčati?" Grlo mi je bilo stisnuto i glas mi je zvučao kao da riječi treba vući s mojih usana. Mislim da je to bilo zato što sam htjela reći: "Uzmi me, ti nasilna zvijeri", no tome je nedostajalo određenog dostojanstva, a Roane nije zaslužio da ga ostavim da čezne za nečime što više nikad neće moći dodirnuti. Mogla sam odbaciti svoj glamur i spavati s njim i nakon ove noći, no svake noći kad bi me dodirnuo u mom stvarnom obliku, samo bi pojačavao svoju ovisnost.

Otkopčao me i vratio ruke gore da pomogne haljini da sklizne niz moja ramena. Odskočila sam od njega. "Koža mi je natopljena Suzama.

Ne diraj me."

"Čak ni u rukavicama?" upita on.

Zaboravila sam na kirurške rukavice. "Ne, mislim da ćeš u rukavicama biti dovoljno zaštićen."

Podigao je tkaninu s mojih ramena, polako, oprezno, kao da me se boji dodirnuti. Izvukla sam ruke, ali tkanina je bila toliko natopljena uljem da haljina nije mogla kliznuti niz mene. Lijepila se za mene poput masne, teške ruke, zatežući mi kožu dok sam je gulila s tijela. Roane mi je pomogao svući mokru tkaninu preko bokova kleknuvši, tako da izađem iz

nje. Bila sam nestabilna na visokim petama i tiho sam opsovala što ih nisam prije skinula. Zatvorila sam oči da ga ne gledam dok mi pomaže u svlačenju. Dotaknula sam mu rame da vratim ravnotežu na visokim petama i svejedno umalo pala, jer je moja ruka dotaknula голу kožu.

Otvorila sam oči i zatekla ga kako kleči ispred mene, bez odjeće osim rukavica. Odskočila sam unatrag dalje od njega, tako naglo da sam završila u kadi, na dupetu, s jednom rukom ispruženom prema naprijed, da ga zadržim dalje od sebe. Sjedila sam u nekoliko centimetara vode i pipajući tražila slavinu da zatvorim mlaz. Premda bi mi možda bilo bolje da sam ga ostavila da teče i uvukla se pod njega.

Roane se smijao. "I mislio sam da ću te otkopčati prije nego što primijetiš, ali nisam znao da ćeš zatvoriti oči." Skinuo je rukavice zubima, i dalje držeći moju haljinu prebačenu preko podlaktice. Uronio je gole ruke u uljem natopljenu tkaninu i privio je na gola prsa. Ja sam neprestano odmahivala glavom. "Ne znaš što radiš, Roane." Pogledao me preko ruba kade i u njegovim velikim smeđim očima nije bilo ničega nevinog. "Noćas mogu biti sidhe za tebe."

Sjedila sam u kadi kao da se spremam okupati u donjem rublju i pokušala zazvučati razumno. Sva krv kao da je napustila moj mozak i skupila se na drugim mjestima. Bilo je teško tako razmišljati. "Večeras ne mogu stvoriti glamur, Roane."

"Ne želim da imaš glamur. Želim biti s tobom, Merry. Neću maske. Neću iluzije."

"Bez svoje vlastite magije, bit ćeš poput ljudskog bića. Nećeš se moći zaštititi od čarolije. Bit ćeš..."

"Neću se sasušiti i umrijeti od želje za tijelom sidha, Merry. Možda sam ostao bez magije, ali besmrtan sam."

"Možda nećeš umrijeti Roane, ali puno je vremena dovijeka žudjeti za nečime što ne možeš imati."

"Znam što hoću", reče on.

Zaustila sam da mu kažem makar dio istine, dio razloga zbog kojeg sam se morala očistiti i otići iz grada. Ali on se uspravio, a meni je glas zamro u grlu. Nisam mogla ni disati, a kamoli govoriti. Mogla sam samo zuriti.

Rukama je zasukao haljinu toliko snažno da su mu se mišići napeli.

Iz tkanine se iscijedilo ulje i stalo kliziti u sporim trakama od njegovih prsa preko ravne glatkoće njegova trbuha, spuštajući se sve niže.

Već je bio uspravan i tvrd, ali kad je ulje kliznulo preko njega, oštar siktaj mu je zaustavio dah. Jednom rukom je prešao preko trbuha, razmazavši ulje u svjetlucaj sloj na blijedoj savršenosti svoje kože. Trebala sam mu reći da prestane, trebala sam vrištati upomoć, ali gledala sam njegovu ruku kako ide sve niže, dok se nije obuhvatio i nanio ulje na svoju tvrdoću. Glava mu se trznula unatrag, oči se zatvorile, a riječi se u glasnom uzdahu otele iz njegova stisnutoga grla. "O, Bogovi."

Sjećala sam se da je postojalo nešto važno što sam trebala reći ili učiniti, ali života mi, nisam se uspijevala sjetiti što je to bilo. Mislila sam na stvari, a ne na riječi. Riječi su me napustile, ostavljajući samo slike: vid, dodir, miris, te najzad, okus.

Roaneova koža imala je neodoljiv okus cimeta i vanilije, no ispod toga se nalazilo nešto zeleno, biljno, laganog i čistog okusa, kao da pijem izvorsku vodu izravno iz srca Zemlje. Ispod svega toga je bio okus njegove kože, sladak, ugodan i pomalo slankast od znoja. Završili smo na krevetu. Moja odjeća je nestala, premda se nisam mogla sjetiti kako se to dogodilo. Bili smo goli i skliski od ulja, na čistim, bijelim plahtama. Osjet njegova tijela kako klizi po mojem oteo mi je uzdrhtali dah iz poluotvorenih usana. Ljubio me, pipkao jezikom i otvorila sam mu se, pridignuvši se s kreveta da silom uvedem njegov jezik dublje u svoja usta. Moji kukovi su se pokrenuli s poljupcem, a on je to shvatio kao poziv, kliznuo niz mene, polako, dok nije osjetio da sam vlažna i spremna, a tada se zabio u mene cijelom dužinom, onoliko brzo, onoliko duboko, koliko je god išlo. Zaječala sam pod njim, tijelo mi se propelo na krevetu, pa opet palo na plahte dok sam zurila gore u njega.

Lice mu je bilo tik do mog, oči toliko blizu da su ispunjavale cijeli moj vidokrug. Gledao mi je lice dok se micao u meni, napola oslonjen na ruke, da bi mogao vidjeti moje tijelo kako se izvija pod njim. Nisam mogla mirovati. Morala sam se micati, morala sam mu se izdizati ususret, sve dok nismo uskladili, ritam iskovan od mesa koje se ševi, od grmljavine u našim srcima, od skliskih sokova naših tijela i pulsiranja svakog živca. Kao da je jedan dodir bio mnogo milovanja; jedan poljubac, tisuću poljubaca. Činilo mi se da me svaki pokret njegova tijela puni poput tople vode koja nadire i nadire, ispunjavajući mi kožu, mišiće, krv, kosti, dok se sve zajedno nije pretvorilo u jedinstven nalet topline koji je rastao i rastao, kao pritisak svjetlosti kad noć blijedi. Moje tijelo je pjevalo. Vršci prstiju su mi trnuli, i baš kad sam pomislila da ne mogu

više izdržati, toplina se pretvorila u usijanje i protutnjala preko mene, kroz mene. Iz udaljenosti sam čula zvukove, vrištanje: to je bio Roane i to sam bila ja. Srušio se na mene, odjednom teži, a vrat mu se našao uz moje lice, pa sam osjetila njegov puls kako lupa po mojoj koži kao da trči. Ležali smo tako, isprepleteni onoliko intimno koliko to muškarac može biti sa ženom, grlili jedno drugo dok nam srca nisu usporila.

Roane je prvi podigao glavu, pridignuvši se na ruke da pogleda u mene. Pogled mu je bio pun čuđenja, kao pogled djeteta koje je saznalo za novu igračku, za koju do tog trenutka nije znalo da postoji. Nije rekao ništa, samo me promatrao smiješeći se.

I ja sam se smiješila, ali u mom osmijehu bio je tračak sjete. Sad sam se prisjetila onoga što sam bila zaboravila. Trebala sam se istuširati i pobjeći iz grada. Nipošto nisam smjela dodirnuti Roanea s Branwynovim suzama na našim tijelima, ali šteta je bila učinjena.

Moj glas je izašao tih, neobičan čak i za moje uši, kao da jako dugo nismo progovorili. "Pogledaj si kožu."

Roane je bacio pogled na svoje tijelo i frknuo poput zbunjene mačke.

Otkotrljao se s mene i sjeo, razgledavajući svoje šake, ruke, sve. Svijetlio je nježnom, gotovo jantarnom svjetlošću, nalik na odraz vatre u zlatnom dragulju, a dragulj je bio njegovo tijelo. "Što je ovo?" upitao je, tihim i gotovo preplašenim glasom.

"Ti si sidhe, ove noći."

Pogledao me. "Ne razumijem", rekao je. Uzdahnula sam. "Znam."

Stavio je dlan tik iznad moje kože. Ja sam svijetlila bijelim, hladnim svjetlom, poput mjesečine zarobljene u staklu. Jantarni sjaj njegova dlana odražavao je moj bijeli sjaj, pretvarajući ga u svijetložuti, dok mu se dlan kretao iznad moje kože. "Što mogu učiniti s tim?"

Gledala sam ga kako pomiče tu blještavu ruku niz moje tijelo, i dalje pazeći da me ne dodirne. "Ne znam. Svaki sidhe je drugačiji. Svaki od nas ima drugačije sposobnosti. Različite varijacije na temu."

Spustio je dlan na ožiljak na mojim rebrima, odmah ispod moje lijeve dojke. Kad je bilo hladno, bolio me kao kad probada artritis, ali nije bilo hladno. Odmaknula sam njegovu ruku s tog znaka. Imao je oblik savršenog otiska dlana, većeg od Roaneova, s vitkijim prstima. Bio je smeđe boje i lagano izdignut iznad okolne kože. Ožiljak bi pocrnio kad bi mi koža svijetlila, kao da ga svjetlost ne može dotaknuti, kao bolna točka.

"Što se dogodilo?" upitao je.

"Bila sam u dvoboju."

Ponovo mi je dodirnuo ožiljak, a ja sam uhvatila njegovu ruku, i pritisnula nam kožu jednu o drugu, gurajući taj njegov jantarni sjaj u svoj bijeli. Osjećaj je bio kao da nam se šake stapaju u jednu, kao da se meso razdvaja, guta. Istrgnuo mi se, protrljao dlanom prsa, ali time je samo razmazao ulje po dlanu, a to mu nije pomoglo. Roane još nije shvaćao da je do tada kušao tek mali dio onoga što može značiti biti sidhe.

"Svaki sidhe ima moć u ruci. Neki mogu iscijeliti dodirom. Neki mogu ubiti. Sidhe s kojom sam se borila položila je dlan na moja rebra. Slomila mi je rebra, rastrgala mišiće i pokušala zdrobiti srce, i sve to uopće mi ne razderavši kožu."

"Izgubila si dvoboj", reče on.

"Izgubila sam dvoboj, ali sam preživjela, a meni je to uvijek dovoljna pobjeda."

Roane se namršti. "Izgledaš tužno. Znam da si uživala. Čemu toliki jad?" Prebukao je prstom po mome licu, a sjaj se pojačavao ondje gdje smo se dodirivali. Okrenula sam lice od njega.

"Prekasno je da te spasim, Roane, ali nije prekasno da spasim sebe."

Osjetila sam kako je legao pokraj mene i pomaknula se tek toliko da cijelom dužinom svog tijela ne dodirne cijelu dužinu mog. Pogledala sam ga s udaljenosti od nekoliko centimetara.

"Spasiš se od čega, Merry?"

"Ne smijem ti reći zašto, ali moram otići noćas, ne samo iz ovog stana, nego iz grada."

Izgledao je preplašeno. "Zašto?"

Odmahnula sam glavom. "Kad bih ti to rekla, bio bi u još većoj opasnosti nego što već jesi."

Prihvatio je to i nije ponovno pitao. "Mogu li ti ikako pomoći?" Nasmiješila sam se, pa se nasmijala. "Ne mogu ići ni do svog auta, a kamoli do aerodroma dok svijetlim kao izlazeći mjesec, a ne mogu ni stvoriti glamur dok ulje ne prestane djelovati."

"Koliko dugo?" upitao je.

"Ne znam." Pogledala sam niz njegovo tijelo i vidjela da je mlohav, premda se u pravilu brzo oporavljao. Ali ja sam znala nešto što on nije. Noćas sam, htjela ili ne htjela, bila sidhe.

"Kakvu ti moć imaš u ruci?" upitao je, iako mu je dugo trebalo da postavi to pitanje. Zacijelo je silno želio znati kad je pitao bez mog poticaja.

Sjela sam. "Nemam je."

Namrštio se. "Rekla si da je svi sidhe imaju."

Kimnula sam. "To je jedan od mnogih izgovora koji su drugi godinama koristili da mi uskrate."

"Uskrate što?"

"Sve." Povukla sam rukom tik iznad linije njegova tijela, a jantarni sjaj se pojačao, prateći moj dodir poput vatre kad puhnete u nju da je razgorite. "Kad su nam se ruke spojile, to je bila jedna od popratnih pojava magije. Možemo to učiniti čitavim tijelima."

Na to je podigao obrve.

Obuhvatila sam ga dlanom i reagirao je, ali kad sam ulila moć u njega, učas je postao krut, spreman. To mu je stegnulo trbušne mišiće, natjeralo ga da sjedne i odmakne svoju ruku sa sebe. "Ovo je bilo gotovo previše dobro. Umalo je zaboljelo."

Kimnula sam. "Da."

Nasmijao se uznemireno. "Mislio sam da ti nemaš moć u ruci."

"Nemam, ali sam potomak pet različitih božanstava plodnosti. Mogu ti ga dizati cijele noći, koliko god brzo i koliko god puta hoćemo." Nagnula sam svoje lice prema njegovom. "Noćas si kao dijete, Roane. Ti ne možeš kontrolirati moć, ali ja mogu. Mogu te prisiliti da svršiš opet, i opet, sve dok se ne izgrebeš do krvi i ne počneš me preklinjati da prestanem."

Ležao je na krevetu, a ja sam se nadvila nad njega, pa je sad gledao gore u mene, raširenih očiju, crvenkastosmeđe kose prosute oko lica. Noćas mu je kosa bila gotovo iste nijanse kao moja... gotovo. Progovorio je zadihano i brzo. "Ako to učiniš, i tvoje će meso također biti izgrebeno do krvi."

"Zamisli da nisam jedini sidhe u ovoj sobi, Roane. Zamisli na što bismo te mogli natjerati, a ti nas ne bi mogao zaustaviti." Ovo zadnje sam izgovorila u njegove poluotvorene usne. Kad sam ga poljubila, odmaknuo se kao da ga je zaboljelo, a znala sam da nije. Uzmaknula sam tek toliko da mu vidim lice. "Bojiš me se."

Progutao je knedlu u grlu. "Da."

"Dobro. Sad počinješ shvaćati što si prizvao u ovu sobu. Moć

dolazi s cijenom, Roane, a užitak također. Ti si prizvao oboje, i da sam ja drugačiji sidhe, skupo bi ih platio." Gledala sam kako mu strah prelazi licem, ispunjava mu oči. Svidalo mi se to. Svidala mi se opasnost koju strah može dati seksu. Ne veliki strah, kad stvarno niste sigurni hoćete li oboje ostati živi, već manji strah, u kojem riskirate krv, bol, ali ništa što ne bi zacijelilo, ništa što ne biste željeli. Golema je razlika između malo igranja igrice i okrutnosti. Mene nije privlačila okrutnost.

Gledala sam dolje u Roanea, tu slatku put, te divne oči, i poželjela noktima izgrepsti to savršeno tijelo, zarinuti zube u njegovo meso i isisati tek malkice krvi s mnogo različitih mjesta. Ta misao je napela moje tijelo na mjestima gdje većina ljudi ne reagira na nasilje, bez obzira koliko blago. Možda sam krivo spojena, ali jednom dođete do točke kad ili prihvatite tko ste i što ste, ili osudite sami sebe da u jadu provedete sve svoje dane. Drugi će vas ljudi pokušavati ojaditi; ne pomažite im tako što ćete to činiti sami. Željela sam podijeliti malo boli, malo krvi, malo straha, ali Roanea ništa od toga nije privlačilo. Nanošenje boli neće mu donijeti užitak, a mene pak nije privlačilo mučenje. Nisam bila seksualni sadist, a Roane nikad neće saznati koliko sreće ima da taj konkretni krivi spoj nije jedna od mojih potreba. Naravno, uvijek je bilo drugih potreba.

Željela sam ga, željela sam ga toliko jako da nisam imala povjerenja u samu sebe hoću li biti dovoljno oprezna. Roane će nositi čežnju za ovim iskustvom do groba, kad god to bude, ali bi od ove noći mogao ponijeti i više od samo psihičkih ožiljaka, ne budem li oprezna. Čak i sad, čak i ovdje, s njim kao sidhom na ovu jednu noć, nisam mogla odbaciti svu svoju samokontrolu. I opet sam ja morala biti ona odgovorna, ona koja će reći što ćemo raditi, a što nećemo, ona koja će reći koliko daleko će stvari ići. Bila sam do bola umorna od toga što uvijek ja povlačim crtu.

Nije mi nedostajala samo magija, već i to da netko drugi bude odgovoran, ili barem jednak. Nisam se htjela brinuti oko toga hoću li ozlijediti svog ljubavnika. Željela sam da moj ljubavnik bude kadar zaštititi se, tako da ja doista mogu raditi što želim, ne plašeći se za njegovu sigurnost. Jesam li stvarno tražila previše?

Opet sam pogledala Roanea. Ležao je na leđima jedne ruke prebačene preko glave, druge položene preko trbuha i jedne noge privučene u koljenu, tako da je bio izložen u svom svojem sjaju. Strah mu je izbljedio s lica, ostavivši iza sebe samo žudnju. Nije imao pojma

koliko bi se stvari mogle pogoršati u sljedećih nekoliko sati ne budem li jako pazila.

Sakrila sam lice u dlanove. Nisam htjela paziti. Te sam noći željela sve što mi je magija mogla pružiti i dovraga s posljedicama. Možda se, ako ga dovoljno jako ozlijedim, Roane neće osvrtni na ovo kao na nešto divno. Možda neće čeznuti za tim kao za nekim zlatnim snom. Možda će se bojati ovoga kao noćne more. Tihi glas u mojoj glavi rekao je da bi to na duge staze bilo bolje. Natjerati ga da se boji nas, našeg dodira, naše magije, tako da više nikad ne zaželi dodir sidhskih ruku na svom tijelu. Malo boli sada, da mu se kasnije prištedi cijela vječnost patnje. Znala sam da su to laži, pa ipak ga nisam mogla pogledati.

Njegovi su prsti prešli preko mojih leđa, a ja sam odskočila kao da me udario. Zadržala sam ruke na licu. Nisam bila spremna ponovo gledati.

"Ovo na tvojim ramenima nisu ožiljci od opekotina, zar ne?"
Spustila sam ruke, no i dalje sam oči držala zatvorenima. "Ne."

"A od čega su?"

"Od jednog dvoboja. On me magijom pokušao prisiliti da promijenim oblik usred borbe." Čula sam, osjetila Roanea kako se kreće po krevetu, kako mi prilazi, ali me nije pokušao opet dotaknuti. Bila sam mu zahvalna.

"Ali mijenjanje oblika ne boli. To je divan osjećaj."

"Možda jednom roaneu, ali ne i nekome od nas. Mijenjanje oblika je bolno, kao da ti se sve kosti lome i preoblikuju odjedanput. Ja uopće ne mogu mijenjati svoj oblik, ali vidjela sam druge kako to čine. Bepomoćan si tih nekoliko minuta koliko ti treba da promijeniš oblik."

"Taj drugi sidhe te htio dekoncentrirati."

"Da." Otvorila sam oči i zagledala se u crnilo prozora. Bili su poput tamnih ogledala, odražavali su Roanea koji je sjedio odmah iza mene, tijela napola zaklonjena pogledu, blještava poput sunca iza mjeseca mog tijela. Tri prstena boje u mojim očima su svijetlila dovoljno snažno da biste čak i s te udaljenosti mogli razaznati pojedine boje: boje smaragda, zada i tekućeg zlata. Čak su i Roaneove oči posvijetlile do smeđe boje tamnog meda, poput ulaštene bronce. Sidhe magija mu je pristajala. Posegao je za mnom, a ja sam postala napeta. Prevukao je dlanom po namreškanoj koži ožiljaka.

"Kako si ga spriječila da te pretvori u nešto drugo?"

"Ubila sam ga." U prozorima sam vidjela kako su se Roaneove oči

raširile, osjetila sam kako mu se tijelo napelo.

"Ubila si kraljevskog sidha?"

"Da."

"Ali oni su besmrtni."

"Ja sam doista smrtna, Roane. Koji je jedini način na koji sva vječna vilinska bića mogu umrijeti?"

Gledala sam kako mu misli titraju licem i najzad opazila shvaćanje u njegovim očima.

"Razmjenom smrtno krevi. Smrtnik podijeli našu besmrtnost, a mi podijelimo smrtnikovu smrtnost."

"Upravo tako."

Sjeo je blizu mene pridignuvši se na koljena, ali govorio je mom odrazu, a ne izravno meni. "Ali to je vrlo specifičan obred. Ne možeš slučajno prizvati smrtnost."

"Obred prije dvoboja obvezuje oba sudionika na borbu do smrti. Kod Tamnih sidha, prije bitke se razmjenjuje krv."

Njegove oči su se još više raširile, te su postale nalik na dvije goleme lokve tame. "Kad su popili tvoju krv, podijelili su tvoju smrtnost."

"Da."

"Jesu li oni to znali?"

Tu sam se nasmiješila. Nisam si mogla pomoći. "Ne, dok Arzhul nije umro, proboden mojim bodežom."

"Sigurno si mu priuštila tešku bitku kad ti je pokušao promijeniti oblik. To je snažna čarolija za sidhe. Ako se nije bojao smrti, sigurno si ga gadno ozlijedila."

Odmahnula sam glavom. "Pravio se važan. Nije mu bilo dovoljno što me naumio ubiti. Htio me prije toga poniziti. Ako jedan sidhe prisili drugoga da promijeni oblik, to je dokaz da je moćniji čarobnjak."

"Znači, pravio se važan", reče Roane. To je vjerojatno bilo najviše što bi se približio pitanju što je dalje bilo. "Probola sam ga, htjela sam mu samo odvratiti pažnju, ali moj otac mi je uvijek govorio da ne tratim udarac uzalud. Čak i kad znaš da se boriš s besmrtnikom, udari ga kao da može umrijeti, zato što smrtni udarci više bole, čak i ako neće ubiti."

"Jesi li ubila onu koja ti je napravila ovaj ožiljak?" Rukom mi je straga pogladio rebra.

Zadrhtala sam od njegova dodira, i to ne zato što je boljelo. "Ne, Rozenwyn je još živa."

"Zašto ti onda nije zdrobila srce?"

Ruke su mu kliznule oko mog struka, privinuo me uza svoje tijelo, zibao me. Prepustila sam se oblinama njegovih ruku, i čvrstoj toplini njegova tijela. "Jer je njezin dvoboj bio nakon Arzhulovog, pa kad sam je ubola, uspaničila se, mislim. Proglasila se pobjednicom ne dokrajčivši me."

Protrljao je svoj obraz o moj i oboje smo promatrali kako se boje miješaju ondje gdje nam se koža dodirivala. "To je bio zadnji dvoboj, znači", rekao je.

"Ne", odgovorih.

Poljubio me u obraz, vrlo nježno. "Ne."

"Ne, bio je još jedan." Okrenula sam se licem prema njemu.

Okrznuo me usnama, ne baš pravim poljupcem.

"Što je bilo?" Izgovorio je te riječi toplim dahom u moja usta.

"Bleddyn je nekoć bio pripadnik Svijetlog dvora, prije nego što je učinio nešto toliko grozno da o tome nitko ne želi govoriti, pa su ga izbacili. Ali bio je toliko moćan da ga je Tamni dvor prihvatio. Njegovo pravo ime se izgubilo, pa je postao Bleddyn. To znači vuk ili otpadnik, ili je barem značilo prije podosta vremena. Što znači da je on bio otpadnik čak i među tamnim dvorjanima."

Roane me poljubio u vrat sa strane, ondje gdje mi je puls udario tik ispod kože. Puls mi se ubrzao od tog laganog dodira. Podigao je lice dovoljno da upita: "Na koji način je bio otpadnik?" Na to je počeo ljubljjenjem osvajati put niz moj vrat.

"Bio je sklon strahovitim napadajima bijesa bez razloga. Da nije bio okružen besmrtnicima, ubijao bi ljude, i prijatelje i neprijatelje."

Roaneovi poljupci su dospjeli do mog ramena, pa do ruke. Prekinuo je tek toliko da kaže: "Samo bijes?" Tada je sagnuo glavu i nastavio me ljubiti dok nije naišao na pregib lakta. Podigao mi je ruku da priljubi usta na nježnu kožu na pregibu. Iznenada je oštro usisao kožu, zarinuvši mi zube u ruku dovoljno snažno da me zaboli, dovoljno da naglo udahnem. Roanea nije uzbudivala bol, ali bio je pažljivi ljubavnik i znao je što se meni sviđa, baš kao što sam ja znala što se sviđa njemu. No odjednom se više nisam mogla koncentrirati na to što sam pričala.

Podigao je lice s moje ruke na kojoj je ostao okrugao, gotovo savršen otisak njegovih malih, oštih zubi. Nije probio kožu. Nikad ga nisam uspjela uvjeriti da ode toliko daleko, ali otisak na mojoj koži mi se

sviđao, naveo me da se nagnem prema njemu.

Zaustavio me, upitavši: "Jesu li to bili samo napadaji bijesa, ili je Bledbyn bio opasan i radi još nekih stvari?"

Trebao mi je trenutak da se prisjetim. Morala sam sjesti malo dalje od njega. "Ako želiš čuti priču, pazi kako se ponašaš."

Legao je na bok, jednu ruku podvivši pod glavu poput jastuka. Protegnuo se cijelim tijelom, tako da sam morala primijetiti mišiće koji su se kretali pod tom blještavom kožom. "Mislio sam da se pristojno ponašam."

Odmahnula sam glavom. "Navest ćeš me da se zaboravim, Roane. Ne želiš to."

"Želim te noćas, Merry. Želim cijelu tebe, bez glamura, bez skrivanja, bez suzdržavanja." Naglo je sjeo, zagledavši se u moje lice iz tolike blizine da sam se počela odmicati, ali me primio za ruku. "Noćas želim biti ono što ti trebaš, Merry."

Odmahnula sam glavom. "Ne razumiješ što tražiš."

"Ne, ne razumijem, ali ako ikada dobiješ sve, bit će to noćas."

Uhvatio me i za drugu ruku te nas oboje povukao na koljena, zarivši prste toliko jako u mene da sam znala da ću sljedeći dan imati modrice. Od tog snažnog pokreta srce mi je brže zakucalo. "Živim već stoljećima, Merry. Ako je netko od nas dijete, onda si to ti, ne ja." Njegove riječi su bile strastvene, nikad ga nisam vidjela ovakvog, tako uvjerljivog, tako odlučnog.

Mogla sam reći: "Roane, to me boli", ali u tom dijelu sam uživala, pa sam umjesto toga rekla: "Ne zvučiš mi kao inače."

"Znao sam da zadržavaš glamur na sebi čak i kad spavamo zajedno, ali nikad nisam ni sanjao koliko skrivaš." Pretresao me dvaput, dovoljno snažno da sam mu skoro rekla da me stvarno boli. "Ne skrivaj se, Merry." Tada me poljubio, prignječivši svoje usne na moje, nasilno stišćući svoja usta na moja, toliko jako da bi, da ih nisam otvorila, porezao bilo svoje usne, bilo moje, na našim zubima. Silom me polegao na krevet, ali nisam se dobro provodila. Voljela sam bol, a ne silovanje.

Zaustavila sam ga rukom na njegovim prsima, odguravši ga od sebe. Još je bio iznad mene, neobično divljih očiju, ali je slušao. "Što pokušavaš učiniti, Roane?"

"Što se dogodilo u tvom zadnjem dvoboju?"

Promjena teme bila je prebrza za mene. "Molim?"

"Tvoj zadnji dvoboj, što se dogodilo?" Njegov glas, njegovo lice, bili su sama ozbiljnost, dok je njegovo golo tijelo pritiskalo moje.

"Ubila sam ga."

"Kako?"

Nekako sam znala da me ne pita za tehničku stranu tog ubojstva.

"Podcjenjivao me."

"Ja te nikad nisam podcjenjivao, Merry. Nemoj se umanjivati za mene. Nemoj me smatrati lošijim samo zato što nisam sidhe. Ja sam vilinski stvor, bez ijedne kapi smrtne krvi u žilama. Ne boj se za mene." Njegov glas je opet bio normalan, ali i dalje se osjećao žestoki ton u pozadini.

Pogledala sam njegovo lice i ondje vidjela ponos, ne muški ponos, već vilinski ponos. Tretirala sam ga kao da je nešto manje od vilinskog bića, a zaslužio je bolje, ali... "A što ako te nehotice ozlijedim?"

"Zacijelit će", reče.

Morala sam se nasmiješiti, jer sam ga u tom trenutku voljela, ne onom ljubavlju o kojoj pjevaju bardovi, ali ipak ljubavlju. "Dobro, ali onda ćemo izabrati neki položaj u kojem si ti dominantan, ne ja." Jedna misao mu je ispunila pogled. "Nemaš povjerenja u sebe."

"Ne", rekla sam.

"Onda vjeruj meni. Neću se slomiti."

"Obećavaš?" upitah.

Nasmiješio se i poljubio me u čelo, nježno, kao da sam dijete.

"Obećavam."

Uzela sam ga za riječ.

Završila sam stišćući rukama hladne, metalne šipke uzglavlja. Roaneovo tijelo je prikovalo moje na krevet, prepona uronjenih u moje guzove. Bio je to položaj koji mu je davao velik dio kontrole, te držao većinu mog tijela okrenutu od njega. Nisam ga mogla dirati rukama. Bilo je toliko stvari koje nisam mogla raditi u tom položaju, a upravo sam ga zato i odabrala. Osim vezanja, to je bila najsigurnija stvar koje sam se uspjela dosjetiti, a Roane nije volio vezanje. Pokraj toga, stvarne opasnosti nisu imale nikakve veze s rukama, sa zubima, ni s bilo čime čisto tjelesnim. Okovi zapravo i ne bi stvarno pomogli, osim utoliko što bi me podsjećali da pazim. Jako sam se bojala da ću negdje u tom vrtlogu magije i puti zaboraviti na sve osim užitka, te da će Roane patiti zbog toga, pri čemu nisam mislila patiti na dobar način.

U trenutku kad je uklizao u mene znala sam da sam u nevolji. Bio je strahovit, tako oslonjen na ruke da bi se mogao zabijati u mene punom snagom svojih leđa i kukova. Jednom sam vidjela Roanea kako je protjerao šaku kroz automobilska vrata, kako bi na nadobudnog uličnog lopova ostavio dojam da nismo vrijedni truda. Kao da se trudio probiti put kroz moje tijelo i izaći na drugu stranu. Shvatila sam nešto što prije nisam. Roane je mislio da sam ja ljudsko biće vilinske krvi, no ipak ljudsko. On je bio jednako oprezan sa mnom kao i ja s njim. Razlika je bila u tome što sam se ja pribojavala da će njega ozlijediti moja magija, a on se bojava svoje tjelesne snage. Noćas neće biti suzdržavanja, neće biti prave sigurnosti ni za jedno od nas. Prvi put sam shvatila da bih ja mogla završiti ozlijeđena, a ne Roane. Seks s oštricom stvarne opasnosti, ništa bolje od toga. Dodajte tome još i magiju koja vam je mogla rastopiti kožu, i noć je mnogo obećavala.

Njegovo tijelo je uhvatilo žestok ritam, ulazeći i izlazeći iz mog; čuo se zvuk mesa koje udara u meso svaki put kad se zarinuo u mene. To, to je bilo ono što sam toliko dugo željela. Uzeo je moje tijelo i osjetila sam prvi val užitka. Odjednom sam se zabrinula da će me dovesti do vrhunca prije nego što magija stigne ojačati.

Raširila sam svoju metafizičku kožu kao što sam bila raširila noge, no umjesto da mu dopustim da uđe u mene, ja sam posegnula za njim. Otvorila sam njegovu auru, njegovu magiju, kao on moju haljinu nešto ranije. Njegovo tijelo je počelo tonuti u moje, ne fizički, ali učinak je iznenađujuće sličan. Pokolebao se, tijela utaknutog u moje, stao je.

Osjećala sam njegov puls kako sve više ubrzava, ne od tjelesnog napora, već od straha. Potpuno se izvukao iz mene, i na jedan bolni trenutak sam pomislila da će prestati, da će sve prestati. Tada je ponovo ušao u mene, i bilo je kao da se potpuno predao meni, nama, noći.

Jantarni i mjesečev sjaj naših tijela širili su se dok se nismo našli u čahuri od svjetlosti, topline, magije. Svaki nalet njegova tijela pojačavao je moć. Svaki pokret mog tijela ispod njegova dovlačio je još magije u nešto nalik na gusti štitić oko nas, tijesan i zagušljiv. Znala sam da u sebe pokušavam uvući njega, ne njegov organ, već njega, kao da ga moja magija želi ispiti. Utisnula sam prste u metalne šipke kreveta toliko snažno da mi se metal usjekao u kožu i natjerao da porazmislim.

Roane se tijelom srušio na mene, tako da se linija njegovih prsa i trbuha prilagodila mojim leđima, dok su mu prepone uranjale između

mojih nogu. Iz tog kuta nije mogao dobiti toliku snagu, no magija je plamtjela oko nas zbog dodira tolike kože. Naša tijela su se spojila kao naše ruke nešto ranije, i osjetila sam kako tone u moja leđa dok nam se srca nisu dodirnula, kucajući nepravilno, ali zajedno, u plesu intimnijem od svega što smo do tada činili.

Naša srca su se počela usklađivati, sve bliže i bliže, sve dok im ritam nije postao identičan, i to je postalo jedno srce, jedno tijelo, jedno biće, te više nisam znala gdje prestajem ja, a počinje Roane.

U tom trenutku gotovo savršenog sjedinjenja prvi put sam čula more. Tiho, šuštavo žuborenje valova na obali. Lebdjela sam bestjelesna, bezoblična, u blještavoj svjetlosti, bez ičega osim kucanja naših spojenih srca, po čemu bih znala da sam još od mesa, a ne od čiste magije. I u tom blještavom, bezobličnom mjestu, bez tijela koja nas sadrže, začuo se strujeći, srljajući, nadirući zvuk vode. Šum oceana prigušio je naša srca i ispunio blještavilo prostora oko nas. Otkucaji naših srca potonuli su u valove. Tonuli smo sve dublje u krug zasljepljujuće svjetlosti pod vodom, i nije bilo straha. Došli smo kući. Bili smo okruženi vodom sa svih strana i osjećala sam pritisak dubina koji nam tlači srca kao da nas želi zdrobiti, ali znala sam da neće. Roane je znao da neće. Ta misao, misao o odvojenosti, poslala nas je ravno uvis, uvis prema površini nevidljiva oceana što nas je okruživao. Bila sam svjesna koliko je strahovito leden, i bilo me strah, no Roane se nije bojao. On se radovao. Izronili smo, i premda sam znala da smo još stiješnjeni na krevetu u njegovom stanu, osjetila sam udar zraka u lice. Duboko sam udahnula i iznenada postala svjesna da je more toplo. Voda je bila toliko topla, toplija od krvi, dovoljno topla da bude gotovo vruća.

Odjednom sam opet postala svjesna svog tijela. Osjećala sam Roanea u sebi. Ali ocean se vrtložio i tekao preko nas. Oči su mi govorile da sam još na krevetu, da se rukama držim za uzglavlje, ali osjećala sam toplu, toplu vodu kako se valja preko nas. Nevidljivi ocean ispunio je blještavu svjetlost naša dva spojena tijela kao voda akvarija za zlatne ribice, ocean sadržan u našoj moći kao u metafizičkom staklu. Naša tijela su bila poput stijenja plutajuće svijeće, uhvaćene u vodi, staklu, vatri, i mesu. Osjet nevidljivog oceana polako je nestajao. Bliještanje naših tijela počelo se uvlačiti u naše kože. Tada nas je obuzeo užitak, a toplina koja je bila u vodi, u svjetlosti, udarila je u nas. Zavrištali smo. Toplina je postala vrućina, ispunila me, prolila se iz moje kože, mojih ruku. Zvukovi su se

otimali iz mojih usta, previše primitivni da bi bili vrištanje. Roaneovo tijelo se propelo uz moje, a magija nas je držala oboje, razvlačeći orgazam dok nisam osjetila da se metal kreveta počinje topiti pod mojim prstima. Roane je zavrištao, i to nije bio vrisak užitka. Najzad, najzad smo bili slobodni. Otkotrljao se s mene i čula sam da je pao na pod. Okrenula sam se, još ležeći na trbuhu.

Ležao je na boku, s jednom rukom u zraku, tražeći me. Uspjela sam nakratko ugledati njegovo lice s raširenim i užasnutim očima prije nego što mu se licem prelilo krzno, a on se čitav urušio u vrtlog glatkog krzna.

Sjela sam na krevet, ispruživši ruke prema njemu, znajući da ne mogu učiniti baš ništa. A onda je, na podu tog stana, odjednom ležao tuljan. Veliki tuljan crvenkastog krzna, koji me gledao Roaneovim smeđim očima. Mogla sam samo zuriti. Nije bilo riječi kojima bih se mogla izraziti.

Tuljan se nespretno primaknuo krevetu, a onda se šav, kojeg ranije ondje nije bilo, otvorio s prednje strane životinje i Roane je ispuzao van. Ustao je, držeći novu kožu u rukama. Gledao me s izrazom nježna čuđenja na licu. Plakao je, ali mislim da to nije znao.

Prišla sam mu, dodirнула kožu, dodirнула njega, kao da nijedno nije bilo stvarno. Zagrlila sam ga i moje su ruke otkrile da su mu leđa iscijeljena, netaknuta, s kožom jednako glatkom i savršenom kao i na ostatku njegova tijela. Ožiljci od opekotina su nestali.

Opet je navukao kožu na sebe, prije nego što sam došla do riječi. U mene je gledao tuljan, koji se kretao sobom nespretnim, gotovo zmijolikom pokretima, a zatim je iz kože ponovo iskoračio Roane.

Okrenuo se prema meni i počeo se smijati.

Uhvatio me oko bedara i podigao iznad glave, omotavši nas oboje u tuljansku kožu. Zaplesao je po sobi, smijući se, a suze na licu mu se još nisu ni osušile. I ja sam također plakala i smijala se.

Roane se sršio na krevet bacivši prvo mene poprijeko, poledice preko tuljanske kože. Odjednom sam bila toliko umorna, užasno umor na. Morala sam se istuširati i krenuti. Više nisam svijetlila. Bila sam skoro sigurna da opet mogu stvoriti glamur, ali nisam mogla držati oči otvorene. Samo sam se jednom u životu napila, i tad sam se onesvijestila. Upravo to mi se sad događalo. Bila sam na pragu nesvjesticke od Branwynovih suza, ili od jednostavno previše magije.

Zaspali smo sklupčani u zagrljaj, s kožom omotanom oko nas.

Zadnja stvar na koju sam pomislila prije nego što smo utonuli u san dublji od prirodnog, nije bila moja sigurnost. Koža je bila topla, jednako topla kao Roaneove ruke oko mene, i znala sam da je ta koža isto tako živa, isto tako dio njega. Uronila sam u tamu sklupčana između djelova komada Roaneove topline, Roaneove magije, Roaneove ljubavi.

Poglavlje 8

Glas je tiho govorio: "Merry, Merry." Ruka je pomilovala moj obraz i odmaknula mi kosu unatrag. Okrenula sam se, obrazom milujući ruku, i otvorila oči. Ali svjetlo na stropu je bilo upaljeno i na trenutak me zaslijepilo. Podigla sam ruku da zaštitim oči i okrenula se na bok, ukopavši glavu u jastuk.

Uspjela sam izgovoriti: "Ugasi svjetlo."

Osjetila sam da se krevet pomiče i trenutak kasnije, rub svjetlosti pod jastukom je nestao. Podigla sam glavu s jastuka i ugledala sobu u gotovo savršenoj tami. Bila je skoro zora kad smo Roane i ja zaspali. Vani je trebalo biti svjetlo. Sjela sam i pogledala po mračnoj sobi. Nekako me nije iznenadilo što je pokraj prekidača za svjetlo stajao Jeremy. Nisam se ni trudila tražiti Roanea. Znala sam gdje je. U oceanu je, sa svojom novom kožom. Nije me ostavio nezaštićenu, ali me ostavio. Možda je to trebalo povrijediti moje osjećaje, ali nije. Ja sam Roaneu vratila njegovu prvu ljubav, more.

Ima jedna stara izreka: nikad ne stoj između vile i njezine magije. Roane je bio u naručju svoje voljene, a to nisam bila ja. Možda se više nikad nećemo vidjeti, a nije rekao zbogom. No znala sam da ću, budem li ikad trebala nešto što bi mi on mogao dati, moći sići do mora i pozvati ga,

i on će doći. Ali nije mi mogao dati ljubav. Voljela sam Roanea, ali nisam bila zaljubljena u njega. Sreća moja.

Kleknula sam gola na zgužvane plahte, zagledana kroz crne prozore.

"Koliko smo dugo spavali?"

"Sad je osam sati, petak navečer."

Skliznula sam s kreveta i ustala. "O, Bože moj."

"To bi valjda značilo da je loše što si još u gradu, a pao je mrak."

Pogledala sam ga.

Stajao je pokraj dovratka i prekidača za svjetlo. Bilo je teško reći u tami, no činilo se da je nosio jedno od svojih uobičajenih odijela, besprijeekorno skrojenih i elegantnih. Ali u njemu je bilo prikrivene napetosti, kao da je želio reći druge stvari, izravnije stvari, ili kao da je možda već nešto saznao. Nešto loše.

"Što se dogodilo?"

"Još ništa", reče on.

Pogledala sam ga. "Što misliš da će se dogoditi?" Nisam baš uspjela ukloniti sumnju iz glasa.

Jeremy se nasmijao. "Ne brini, ja nisam nikoga zvao, ali siguran sam da policija već jest. Ne znam zašto si se skrivala sve ovo vrijeme, ali ako se skrivaš od sluagha¹⁰, od Vojske, onda si u velikoj nevolji."

"Sluagh" je uvredljiv naziv za niža Tamna vilinska bića. Vojska je pristojan izraz. Prvo je vrijeđao, na pristojnost je pomislio kasnije. Tako dakle. Samo bi pripadnik Tamnog dvora smio reći "sluagh" a da to ne bude smrtna uvreda.

"Ja sam princeza Tamnih. Zašto bih se ja skrivala od njih?"

Naslonio se leđima na zid. "Pitanje je sad, jel'da."

Čak i s druge strane sobe utonule u tamu mogla sam osjetiti težinu njegovog pogleda, njegov intenzitet. Bilo je nevidljivo da jedno vilinsko biće postavlja izravna pitanja drugome, ali oh, kako je želio pitati. Mogli ste osjetiti neizgovorena pitanja kao nešto opipljivo u zraku između nas.

¹⁰ U irskoj i škotskoj narodnoj predaji, Sluagh su nemirni duhovi mrtvih, obično zlih grešnika koji nisu dobrodošli ni u raj ni u pakao, niti u poganski drugi svijet. Problematični su i destruktivni, uvijek donose nevolje. Viđa ih se kako lete u jatima sa zapada, a često pokušavaju ući u kuću umiruće osobe ne bi li joj oteli dušu, otkud običaj zatvaranja prozora koji gledaju na zapad. Sluagh neki također smatraju irskom verzijom Divljeg lova.

"Skoči pod tuš kao dobra curica." Podigao je torbu s poda pokraj svojih nogu. "Donio sam ti odjeću. Dolje je kombi s Ringom i Utherom. Odvest ćemo te na aerodrom."

"Pomaganje meni moglo bi biti vrlo opasno, Jeremy."

"Onda požuri."

"Nemam putovnicu."

Dobacio mi je mali, papirom omotani paket na krevet. To je bio paket s dokumentima koji su bili prilijepljeni ispod vozačkog sjedala mog auta. Donio mi je moj novi identitet. "Kako si znao?"

"Skrivala si se od ljudskih organa reda, od svojih... rođaka i njihovih vjernih pristaša tri godine. Glupa nisi. Znala si da će te pronaći, dakle, imala si plan da se osiguraš. Makar, da ti kažem za sljedeći put, ja bih sakrio dokumente negdje drugdje. Ovo je bilo jedno od prvih mjesta na koje sam pogledao."

Pogledala sam u paket, pa u njega. "To nije sve što je bilo ispod sjedala."

Otvorio je sako poput modela koji na pisti publici pokazuje glatke linije svoje košulje i kravate. Ali načas se ukazao pištolj zataknut u pojas njegovih hlača. Vidio se samo nešto tamniji oblik na pozadini pepeljaste boje njegove košulje, no ja sam znala da je to devetmilimetarski LadySmith, jer je to bio moj pištolj. Iz jednog džepa izvadio je dodatni šaržer. "Kutija s dodatnim streljivom je u torbi s tvojom odjećom." Položio je pištolj na vrh paketa omotana selotejpom i udaljio se zaobišavši krevet, tako da se paket našao između nas.

"Izgledaš živčano, Jeremy."

"Ne bih trebao?"

"Živčano zbog mene. Nisam mislila da će te impresionirati što sam iz kraljevske obitelji." Promatrala sam njegovo lice, pokušavajući pročitati što se nalazi ispod, ali nisam mogla. Nešto je skrivao.

Podigao je lijevu ruku. "Recimo samo da Branwynove suze imaju dugi rok upotrebe. Istuširaj se."

"Ja više ne osjećam čaroliju."

"Jako dobro, ali vjeruj mi što se tiče tuša." Pogledala sam ga.

"Smeta ti što me vidiš голу."

Kimnuo je. "Ispričavam se zbog toga, ali to je razlog što su Ringo i Uther dolje u kombiju. Mjera opreza."

Nasmiješila sam mu se i shvatila da mu želim prići bliže, malo

smanjiti tu opreznu distancu. Nisam željela Jeremyja na onaj način, ali želja da vidim do koje mjere mogu vladati njime bila je u meni poput mračne misli. Nije bilo nalik na mene da ispitujem granice svojih prijatelja. Neprijatelja možda, ali prijatelja ne. Je li to bio ostatak žudnje od prošle noći, ili su Suze još utjecale na mene više nego što mi se činilo? Nisam dugo razmišljala. Samo sam se okrenula i otišla u kupaonicu. Brzi tuš, i bit ćemo na putu za aerodrom.

Dvadeset minuta kasnije bila sam spremna, unatoč tome što mi je kosa još bila potpuno mokra. Odjenula sam mornarsko plave, ozbiljne hlače, svilenu bluzu smaragdno zelene boje, te mornarsko plavi sako, u kompletu s hlačama. Jeremy mi je također odabrao par crnih salonki s niskom petom, te priložio par crnih samostojećih čarapa. Budući da nisam posjedovala nikakvu drugu vrstu čarapa, to mi nije smetalo. Ali ostalo... "Sljedeći put kad mi budeš birao odjeću u kojoj ću trčati da si spasim život, molim te, ubaci neke tenisice. Salonke nisu baš prava stvar za to, bez obzira koliko niske pete imale."

"Ja nikad nemam nikakvih problema u svečanim cipelama", reče on. Izvalio se na jedan od kuhinjskih stolaca tvrdog naslona. Stolec je zahvaljujući njemu djelovao ugodno, a on je izgledao šarmantno dok se tako izležavao. Jeremy je imao previše samokontrole u krutom, suvremenom smislu, da bi ga se ikad nazvalo mačkastim. Ali upravo je mačka ono na što sam pomislila dok sam ga gledala tako omotanog oko stolca. Samo što mačke ne poziraju. One samo jesu. Jeremy je definitivno pozirao, trudio se djelovati kao da mu je ugodno, no nije uspijevao.

"Žao mi je što sam zaboravio tvoje smeđe kontaktne leće. Ali mislim da to nije problem. Meni se sviđaju oči zelene kao žad, dojmljive su.

Pristaju ti uz bluzu, a vrlo su ljudske. Premda bih ja zadržao više crvene u kosi i učinio je manje kestenjastom."

"Crvena kosa se odmah vidi, čak i u gužvi. Glamur bi mi trebao pomoći da se sakrijem, a ne da se istaknem."

"Znam mnoge vile koje ne koriste glamur ni za što drugo osim za privlačenje pažnje, da bi bile ljepše, egzotičnije."

Slegnula sam ramenima. "To je njihov problem. Meni ne treba reklama."

Ustao je. "Toliko vremena, a ja nikad nisam ni naslutio da si sidhe. Mislio sam da si vilinsko biće, pravo vilinsko biće, i da to iz nekog

razloga skrivaš, ali nikad nisam naslutio istinu." Odmaknuo se od stola s rukama na bokovima. Napetost koja je bila u njemu otkad me probudio sad je isijavala iz njega.

"To te muči, je li?" rekla sam.

Kimnuo je. "Ja bih trebao biti veliki mag. Trebao sam prozrijeti opsjenu. Ili je i ovo isto opsjena? Jesi li ti bolji mag od mene, Merry? Jesi li skrivala i svoju magiju?" Prvi put sam osjetila moć kako raste oko njega. Mogao je to biti samo štit. A opet, mogao je biti početak nečeg većeg.

Stajala sam mu sučelice, u raskoraku, s rukama na bokovima, oponašajući njegov položaj. Prizivala sam svoju moć, polako, oprezno. Da smo bili revolveraši, njegov pištolj bi bio izvađen, ali ne i uperen u mene. Ja bih još pokušavala zadržati svoj pištolj u futroli. Mislili biste da nakon sveg tog vremena nemam povjerenja više ni u koga, no jednostavno nisam mogla vjerovati da mi je Jeremy neprijatelj.

"Nemamo vremena za ovo, Jeremy."

"Mislio sam da ću se prema tebi moći ponašati kao da se ništa nije promijenilo, ali ne mogu. Moram znati."

"Znati što, Jeremy?"

"Želim znati koliko je toga u zadnje tri godine bilo laž." Osjećala sam njegovu moć kako diše oko njega, kako ispunjava taj uski mali prostor njegove osobne aure. Pumpao je puno moći u svoje štitove. Puno moći.

Moji štitovi su stalno bili na mjestu, čvrsti i spremni za pružanje otpora. Meni je to bilo automatski. Toliko automatski da je većina ljudi, pa čak i oni vrlo osjetljivi, pogrešno shvaćala moje štitove kao moju normalnu razinu moći. To je značilo da sam se suočila s Jeremyjem sa štitovima u punoj snazi, nisam im ništa morala dodavati. Moji štitovi su bili bolji od njegovih, to je činjenica. Moje napadačke čarolije s druge strane, pa, vidjela sam Jeremyja kako radi s magijom. Nikad se ne bi probio kroz moje štitove, ali ja njega nikad ne bih mogla ozlijediti magijom. Stvar bi se svela na udarce ili oružje. Nadala sam se da se neće morati svoditi ni na što.

"Vožnja do aerodroma još vrijedi, ili si se predomislio dok sam se tuširala?"

"Vožnja do aerodroma vrijedi", reče on. Većina sidha mogu vidjeti magiju u bojama ili oblicima, ali ja to nikad nisam mogla. Unatoč tome mogu je osjetiti, a Jeremy je prenatrpao sobu svom tom energijom koju je

ulijevao u štitove.

"Pa zašto se onda praviš važan svojom moći?"

"Ti si sidhe. Ti si Tamni sidhe. To je samo jedan korak iznad sluagha."

Jeremyjev naglasak s brda na sjeveru Škotske izbijao je u njegovim rečenicama. Još nikad nisam čula da je izgubio svoj naglasak koji je govorio, ja-sam-obični-Amerikanac-ni-od-kud-posebno. Prije me to uznemiravalo, jer se mnogi sidhe ponose time što zadržavaju svoje izvorne naglaske, kakvi god oni bili.

"I što želiš reći?" Imala sam tjeskobni osjećaj da znam na što cilja s tim. Gotovo da bih se radije potukla.

"Tamni žive od varanja. Ne smije im se vjerovati."

"Meni se ne smije vjerovati, Jeremy? Tri godine prijateljstva tebi znače manje od starih priča?"

Neka gorka misao mu je prohujala licem. "Nisu to priče", a naglasak mu se opet pojačao. "Kao dječaka su me izbacili iz zemlje trowa. Svijetlom dvoru je bilo ispod časti primijetiti dječaka trowa, ali Tamni dvor prima sve."

Usta su mi se razvukla u nenamjerni smiješak. "Ne sve." Mislim da Jeremy nije shvatio sarkazam.

"Ne, ne sve." Bio je toliko ljut da su mu šake počele lagano drhtati. Očekivalo me plaćanje računa za nepravdu staru stoljećima. Ne bi mi bio prvi put. Vjerojatno mi ne bi bio ni zadnji, ali to me svejedno razljutilo. Nismo imali vremena za njegove izljeve bijesa, a kamoli za jedan moj.

"Žao mi je što su te moji preci zlostavljali, Jeremy, ali to je bilo prije mog vremena. Tamni dvor većinu mog života ima publicista."

"Da širi laži", reče on s toliko snažnim naglaskom da je bio gotovo grlen.

"Hoćeš da usporedimo ožiljke?" Izvadila sam bluzu iz hlača i dala mu da vidi ožiljak u obliku otiska dlana na mojim rebrima.

"Opsjena", reče on, ali zvučao je sumnjičavo.

"Možeš ga dodirnuti ako želiš. Glamur će prevariti vid ali ne i dodir, ne kod drugog vilinskog bića." To je u najboljem slučaju bila djelomična istina, jer sam ja glamurom mogla prevariti sva osjetila, pa i u drugih vila, ali to nije bila uobičajena sposobnost čak ni među sidhima, te sam se kladila da će mi Jeremy povjerovati. Ponekad je uvjerljiva laž brža od neželjene istine.

Prišao mi je polako, s očitim nepovjerenjem na licu. Stegnulo me oko srca kad sam vidjela taj izraz na Jeremyjevu licu. Buljio je u ožiljak, ali je ostao izvan dosega mog dodira. Znao je da se najjača osobna magija sidha aktivira dodirom, što je značilo da je poznao sidhe intimnije nego što sam mislila.

Uzdahnula sam i ispreplela prste na vrhu glave. Košulja je skliznula dolje i prekrila ožiljak, no znala sam da Jeremy može i sam podići tkaninu. Neprestano je buljio u mene dok se približavao točki gdje bih ga mogla doseći rukom. Dodirnuo je zelenu bluzu, no piljio je u moje oči vrlo dugo prije nego što ju je podigao, kao da mi želi pročitati misli. Ali moje se lice vratilo onom poznatom, ljubaznom, neodređenom izrazu laganog dosađivanja koji sam usavršila na dvoru. Mogla sam gledati kako mi muče prijatelja, ili pak nožem probosti nečija crijeva s tim istim izrazom na licu. Nećete preživjeti na dvoru ako vam lice odaje osjećaje.

Jeremy je polako podigao tkaninu ne skrećući pogled s mog lica.

Najzad ga je morao spustiti, a ja sam jako pazila da ne napravim nikakav pokret, ma kako malen, koji bi ga preplašio. Mrzila sam što me Jeremy Grey, moj prijatelj i moj šef, tretira kao vrlo opasnu osobu. Kad bi samo znao koliko sam bezopasna.

Prešao je prstima preko izdignute, pomalo grube kože.

"Ima još ožiljaka na mojim leđima, ali upravo sam se odjenula, pa ako nemaš ništa protiv, ne bih išla dalje od ovoga."

"Zašto ih nisam vidio kad si bila gola u mom uredu, kad su ti namještali žicu?"

"Nisam htjela da ih vidiš, ali ne trudim ih se skrivati kad su mi ispod odjeće."

"Nikad ne rasipaj magičnu energiju", reče on, kao da govori samome sebi. Odmahnuo je glavom kao da čuje nešto što ja ne čujem. Pogledao me, a oči su mu bile zbunjene. "Nemamo vremena stajati ovdje i svađati se, zar ne?"

"To sam već rekla."

"Sranje", reče on. "Ovo je čarolija nezadovoljstva, nepovjerenja, nesloge. To znači da stižu." Strah mu je preletio licem.

"Mogli bi biti još miljama daleko, Jeremy."

"A mogli bi biti i tu pred vratima", reče on.

Imao je pravo. Ako su pred vratima, onda bi moglo biti sigurnije nazvati policiju i čekati da stigne pomoć. Ja ne bih rekla da bi se loši

momci Tamnih skrivali uokolo po grmlju, no bila sam prilično sigurna da bi policija, kad bih nazvala detektiva Alveru i rekla da će princeza Meredith uskoro biti ubijena na njegovom teritoriju, poslala pomoć.

No ako je to moguće, radije bih zbrisala. Morala sam doznati što je vani.

Jeremy me čudno pogledao. "Sjetila si se nečega. Čega?"

"Vojska se ne sastoji od sidha, osim jednoga ili dvoje, koji idu s njom kao čuvari, gospodari lova. Lov je jeziv dijelom i zbog toga. Možda i ne mogu pronaći sidhe ako oni ne žele da ih nađem, ali ostatak Vojske mogu naći."

Zamahnuo je rukama u širokom luku. "Onda, daj, svakako." Nije raspravljao. Nije me pitao mogu li to učiniti, nije li to sigurno. Samo je prihvatio. Više se nije ponašao kao moj šef. Ja sam bila princeza Meredith NicEssus, i ako sam ja rekla da mogu pretražiti noć da pronađem Vojsku, on mi je vjerovao. Nikad ne bi povjerovao Merry Gentry, ne bez dokaza.

Izbacila sam moć daleko, zadržavši štitove na mjestu, no zavitlala sam je naširoko. To je bilo opasno, jer ako su iznad nas, onda je to otvaranje moglo biti baš ono što im je trebalo da me svladaju, ali to je ipak bio jedini način da saznam koliko su blizu. Osjetila sam Ringa i Uthera vani, osjetila sam njihova bića, njihovu magiju. Bila je tu i sila mora i ritam kopna, magija svih živih bića, ali ništa drugo. Izbacivala sam sve dalje i dalje. Kilometar za kilometrom ničega nije bilo, a tada, ondje, gotovo na rubu moje granice, nešto je pritiskalo zrak poput oluje koja se približava, no to nije bila oluja, ili barem ne oluja od vjetra i kiše. Bila je predaleko da bih mogla jasno osjetiti kakva to vilinska stvorenja jure sa sidhima, no i to je bilo dovoljno. Imali smo nešto vremena. Povukla sam se u svoje štitove i dobro ih stegnula.

"Kilometrma su daleko odavde."

"Kako su onda napravili čaroliju nesloge?"

"Moja tetka bi je mogla prošaptati u noć i ona bi našla svoj cilj."

"Iz Illinoisa?"

"Možda bi joj trebalo dan ili tri, ali da, iz Illinoisa. Ali nemoj izgledati toliko zabrinuto. Ona nikad ne bi osobno prljala ruke dužnostima tipa uhvati-i-donesi. Možda me i želi ubiti, ali ne na daljinu. Htjet će od mene napraviti primjer, a radi toga će me netko morati dovesti kući."

"Koliko vremena imamo?"

Odmahnula sam glavom. "Jedan sat, možda dva."

"Onda te stignemo odvesti na aerodrom na vrijeme. Pomoć u bijegu iz grada jedino je što ti mogu ponuditi. Neki sidhe čarobnjak, koji čak nije ni bio ondje, držao me izvan kuće Alistaira Nortona. Ja ne mogu nadjačati magiju sidha, a to znači da ti neću biti ni od kakve pomoći."

"Ti si poslao paukove kroz zaštite u Nortonovoj kući. Upozorio si me da se sklonim pod krevet. Bio si sjajan."

Čudno me pogledao. "Ja sam mislio da si ti napravila paukove."

Jedan trenutak samo smo se gledali. "Nisam ja", rekla sam.

"Nisam ni ja", reče on, tiho.

"Znam da je ovo klišej, ali, ako nisi ti, a nisam ni ja..." ostatak sam ostavila neizrečenim.

"Uther nije sposoban za takvo što."

"Roane se ne bavi aktivnom magijom", rekla sam. Iznenada mi je postalo hladno, a to nije imalo nikakve veze s temperaturom. Jedno od nas je to moralo izgovoriti naglas. "Onda, tko je to bio? Tko me spasio?"

Jeremy je odmahnuo glavom. "Ne znam. Ponekad se Tamni znaju sprijateljiti s tobom prije nego što te slome."

"Ne vjeruj u sve priče koje čuješ, Jeremy."

"To nije priča." Bijes je ove jednostavne riječi učinio ljutitima i neugodnima. Odjednom sam shvatila koliko ga je zapravo strah. Bijes je bio paravan za strah. Sve njegove reakcije imale su osobni okus. Nije ga bilo samo općenito strah. Taj strah je bio određen, utemeljen na nečemu drugačijem od priča i legendi.

"Jesi li imao bliske i osobne susrete s Vojskom?"

Kimnuo je i otključao vrata. "Možda imamo samo jedan sat. Idemo odavde."

Pritisnula sam vrata rukama, spriječivši ga da ih otvori. "Ovo je važno, Jeremy. Ako si robovao nekome od njih, onda će taj sidhe imati... moć nad tobom. Moram znati što su ti učinili."

Tada je napravio nešto što nisam očekivala. Počeo je otkopčavati košulju.

Podigla sam obrve. "Nisi više pod utjecajem Branwynovih suza, nadam se?"

Na to se nasmiješio, ne svojim uobičajenim smiješkom, no i to je bilo poboljšanje. "Jednom sam se sprijateljio s jednim pripadnikom Vojske." Ostavio je kravatu i okovratnik stegnutim, no otkopčao je ostatak, skinuo sako, presavio ga preko ruke i okrenuo mi leđa. "Digni

košulju."

Nisam željela podići tu košulju. Već sam viđala što moji rođaci mogu učiniti kad postanu kreativni. Bilo je toliko mnogo užasnih mogućnosti, a nijednu od njih nisam htjela vidjeti urezanu u Jeremyjevu kožu. Ali podigla sam krutu, sivu tkaninu jer sam morala znati. Nisam naglo udahnula jer sam bila pripremljena. Vrištanje bi bilo pretjerivanje.

Leđa su mu bila prekrivena ožiljcima od opekotina, kao da je netko više puta pritisnuo usijani žig u njegovo meso, samo što je ovaj žig bio u obliku dlana. Dotaknula sam njegove ožiljke kao on moje, lagano, prstima prelazeći po rubovima. Htjela sam staviti svoju ruku, no zastala sam i upozorila ga. "Želim staviti ruku na jedan ožiljak, da procijenim veličinu."

Kimnuo je.

Ruka je bila mnogo veća od moje, veća od ožiljka na mom tijelu. Muška ruka, prstiju debljih nego u većine sidha. "Znaš li ime onoga tko ti je to napravio?"

"Tamlyn", rekao je. Zvučao je kao da mu je neugodno, a i trebalo mu je biti.

Tamlyn je bio John Smith među vilinskim pseudonimima. Tamlyn, uz Robina Goodfellowa i još nekoliko drugih, bio je omiljen lažni identitet kad je trebalo skrivati prava imena.

"Sigurno si bio jako mlad ako nisi ništa posumnjao kad ti je rekao to ime", rekla sam. Kimnuo je. "Bio sam."

"Mogu li provjeriti tvoju auru?"

Nasmiješio mi se preko ramena. Taj pokret naborao je kožu na njegovim leđima, od čega su se ožiljci složili u oblike. "Aura je pomodarska riječ. Vile je ne koriste."

"Osobna moć, onda", rekla sam, ali zurila sam u njegova leđa.

Podigla sam tkaninu košulje preko njegovih ramena. "Jesi li bio vezan dok su ti to radili?"

"Da, zašto?"

"Možeš li staviti ruke u položaj u kojem su ti bile vezane?"

Udahnuo je kao da će pitati zašto, no na kraju je samo podigao ruke iznad glave i primaknuo se vratima, tako da mu se tijelo naslonilo na njih. Dizao je ruke sve dok ih nije ispružio koliko god je mogao, lagano prema van u odnosu na tijelo, tako da je tvorio oblik slova Y.

Košulja je bila skliznula natrag na mjesto i morala sam je opet podići. A kad sam to učinila, ugledala sam ono što sam i mislila da ću

naći. Ožiljci u obliku dlanova stvorili su sliku. Bila je to slika zmaja, ili, točnije, europskog zmaja, dugačkog i zmijolikog. Pomalo je podsjećao na istočne zmajeve zbog oblika glave, ali to je definitivno bio zmaj.

No ožiljci bi stvorili tu sliku samo kad bi Jeremy zauzeo isti položaj kao kad su ga mučili. Kad bi spustio ruke, koža bi se raširila i ostali bi samo ožiljci.

"Možeš spustiti ruke", rekoh.

Učinio je tako, okrenuvši se da me pogleda. Počeo je gurati košulju u hlače. Mislim da uopće nije bio svjestan toga što radi. "Izgledaš zabrinuto. Što si vidjela u ožiljcima, a što nitko drugi nije?"

"Nemoj još gurati košulju u hlače, Jeremy. Moram ti staviti zaštitnu čaroliju na leđa.

"Što si vidjela, Merry?" Prestao je prtljati s košuljom, ali je nije ponovo izvadio.

Odmahnula sam glavom. Jeremy je nosio te ožiljke već stoljećima i nikad nije shvatio da se taj sidhe malo poigrao s njegovim leđima. To je bio znak ogromnog prezira prema žrtvi, bešćutnosti koju je bilo teško shvatiti. Jasno, to je moglo biti i vrlo praktično; okrutnost sa svrhom, takoreći. Taj sidhe, tko god bio, mogao je ugraditi čaroliju u ožiljke. Mogao bi biti kadar prizvati zmaja iz njegove kože, ili ga natjerati da se pretvori u zmaja. Vjerojatno ne, ali bolje spriječiti nego liječiti. "Pusti me da ti zaštitim leđa, pa ću ti ispričati na putu do kombija."

"Imamo li vremena?" upita on.

"Naravno. Pridrži košulju da mi ne smeta, tako da ožiljci budu otkriveni."

Izgledao je kao da mi ne vjeruje, no kad sam ga okrenula prema vratima, nije raspravljao. Držao je svilenu košulju tako da mi ne smeta dok radim.

Ulila sam moć u ruke kao da držim toplinu u spojenim dlanovima.

Polako sam otvorila ruke, okrenuvši dlanove prema Jeremyjevim golim leđima. Stavila sam dlanove tik iznad njegove kože. Drhtava toplina mu je pomilovala leđa i Jeremy je zadrhtao pod njezinim dodirrom.

"Kakve to rune koristiš?" upitao je, pomalo bez daha.

"Ne koristim", rekla sam. Razvukla sam tu toplu energiju preko ožiljaka, niz njegova leđa. Počeo se okretati.

"Ne miči se."

"Kako to misliš, ne koristiš rune? Što drugo možeš koristiti?"

Morala sam kleknuti da se pobrinem da moć pokrije svaki ožiljak. Kad sam se uvjerila da je sve pokriveno, zapečatila sam zaštitu, vizualizirajući moć kao sloj blistavog, žutog svjetla tik iznad njegove kože. Zapečatila sam rubove sjaja, tako da se držao za njegovu kožu poput štita.

Jeremy je drhtureći izdahnuo. "Što koristiš, Merry?"

"Magiju", rekla sam, i ustala.

"Mogu li spustiti košulju?"

"Da."

Siva svila je pala na mjesto, a zaštita je bila toliko čvrsta u mojim mislima da sam imala osjećaj da bi se svila trebala zgužvati preko magije, ali nije. Svila je kliznula preko njegovih leđa kao da im ja ništa nisam učinila, ali ni trenutka nisam dvojila da sam dobro obavila posao.

Počeo je gurati košulju na mjesto prije nego što se uopće okrenuo da me pogleda. "Koristila si samo svoju osobnu magiju za ovo?"

"Da."

"Zašto ne rune? One pojačavaju našu magiju."

"Mnoge rune su zapravo drevni simboli za davno zaboravljena božanstva ili stvorenja. Tko zna? Mogla bih prizvati upravo onog sidha koji te ozlijedio. Nisam to smjela riskirati."

Navukao je sako, izravnao kravatu. "Sad mi reci što te to preplašilo u ožiljcima na mojim leđima?"

Otvorila sam vrata od stana. "Dok idemo prema kombiju." Izašla sam u hodnik prije nego što se stigao pobuniti. Potrošili smo previše vremena, ali ne zaštititi njegova leđa bilo bi nezamislivo neoprezno. Lupkali smo silazeći niz stube u našim svečanim cipelama.

"Što je to bilo, Merry?"

"Zmaj. Europski zmaj, u stvari, jer nije imao noge."

"Vidjela si viziju u ožiljcima?" Stigao je do vanjskih vrata prije mene i pridržao ih otvorenima iz stare navike. Ja sam izvukla pištolj s leđa, otpustivši kočnicu.

"Mislio sam da je Vojska miljama daleko", reče Jeremy.

"Neki usamljeni sidhe mogao bi se skrivati od mene." Držala sam pištolj uz bok, da ne bude odmah uočljiv. "Neću da me odvedu natrag, Jeremy. Ni po koju cijenu."

Izašla sam u tihu kalifornijsku noć prije nego što je dospio bilo što reći. Mnoga su vilinska bića, a osobito sidhi, smatrala suvremeno oružje

prijevarom. Nije bilo pisanog pravila protiv korištenja vatrenog oružja, ali to se ipak smatralo nepristojnim, osim ako ste član kraljičine ili prinčeve elitne garde. Oni su morali nositi pištolje ako su štitili kraljevsku osobu.

E pa ja sam kraljevska osoba, mala, odbačena kraljevska osoba, ali svejedno kraljevska, sviđalo se to ostalima ili ne. Nisam imala gardista koji bi me štitio, pa ću to raditi sama. Na svaki mogući način.

Noć ovdje nikad nije stvarno mračna – previše je električnog svjetla, previše ljudi. Pretražila sam tu blagu tamu ne bih li našla neki usamljeni lik. Tražila sam očima i energijom, izbacujući je prema van u napetom krugu dok smo žurili prema kombiju što nas je čekao. U drugim kućama su bili ljudi. Osjećala sam ih kako se kreću, vibriraju. Red galebova se uzvrpoljio uzduž jednog krova, u polusnu, iz protesta, jer su osjetili moju magiju kad je prešla preko njih. Na plaži je bio tulum. Osjećala sam tu energiju kako se uspinje, uzbuđenje, strah, ali normalan strah; da napravim to ili da ne napravim; je li sigurno? Nije bilo ničeg drugog, ako ne računate treperavu energiju mora koja je u blizini obale neprestano s vama. Ona postane poput bijelog šuma, kao i pritisak tolikih ljudi, ali uvijek je tu. Roane je bio negdje u toj golemoj, valovitoj energiji. Nadala sam se da će se dobro provesti. Znala sam da ja neću.

Klizna vrata kombija otvorila su se i ugledala sam Uthera, pogrbljenog u mutnom svjetlu. Pružio je ruku prema meni i dala sam mu svoju lijevu. Njegova šaka je progutala moju i uvukao me u kombi. Povukao je vrata i zatvorio ih iza mene.

Ringo se osvrnuo prema meni s vozačkog sjedala. Jedva je stao u to sjedalo, svi ti mišići, te neljudski dugačke ruke, ta golema prsa ugrurana u sjedalo napravljeno za ljude. Osmjehnuo se, otkrivši usta puna najoštrijih zubi što sam ikad vidjela osim u vukova. Čeljust mu je bila malo izdužena kako bi u nju stali zubi, zbog čega je ljudskiji ostatak njegova lica izgledao neproporcionalno. Zubi su bljesnuli iz kože tamno smeđe boje. Nekoć davno, Ringo je bio posve ljudski član neke ulične bande. Tada se grupa sidhe posjetitelja sa Svijetlog dvora izgubila u divljinama najdubljeg, najmračnijeg Los Angelesa. Našla ju je ekipa iz ulične bande. Bila je to vrhunska kulturna interakcija. Sidhe su izvukli deblji kraj u boju. Tko zna kako se to dogodilo? Možda su bili previše arogantni da bi se potukli s hrpicom tinejdžera iz ofucanog dijela grada. Možda su tinejdžeri iz ofucanog dijela grada bili mnogo, mnogo opakiji nego što su to kraljevski gosti očekivali. Kako bilo, gubili su. Ali jednome iz ekipe je

sinula sjajna zamisao. Promijenit će stranu, pod uvjetom da mu se ostvari njegova želja.

Sidhe su se složili i Ringo je ustrijelio svoje kolege iz bande. Njegova želja je bila da postane vila. Sidhe su dali svoju riječ da će mu ispuniti želju. Riječ nisu mogli pogaziti. Da biste posve ljudsko biće pretvorili u djelomično vilinsko, morate u njega uliti divlju magiju, čistu moć, a volja ili želja tog čovjeka tada će magiji izabrati oblik. Ringo je bio u ranom pubertetu kad se to dogodilo. Vjerojatno je poželio izgledati žestoko, zastrašujuće, biti najgadniji kučkin sin u okolini, pa mu je magija ispunila želju. Prema ljudskim kriterijima, bio je čudovište. Prema sidhe kriterijima, također. Prema vilinskim kriterijima, bio je samo jedan od njih.

Ne znam zašto je Ringo napustio bandu. Možda su se okrenuli protiv njega. Možda se opametio. No kad sam ga upoznala, već je godinama bio ugledni građanin. Bio je u braku sa svojom draganom iz djetinjstva i imao je troje djece. Specijalizirao se za poslove tjelesnog čuvara i udovoljavao je mnogim poznatim ličnostima koje su samo htjele da ih malo egzotičnih mišića neko vrijeme prati uokolo. Lagan posao, bez stvarne opasnosti, a i kretao se u društvu zvijezda. Nije loše za klinca čija je majka bila petnaestogodišnja narkička, a otac nepoznat. Na svom stolu Ringo drži sliku mame. Ima trinaest godina, bistre oči, lijepo je dotjerana, dražesna, i cijeli svijet je pred njom. Sljedeće godine se navukla na drogu. Umrkla je u sedamnaestoj, od prevelike doze. Ni u njegovom uredu, niti u stanu, nema slika njegove majke nakon njezine trinaeste. Kao da za Ringa, sve nakon toga nije stvarno, nije njegova majka.

Njegova najstarija kćer Amira izgleda sablasno nalik toj nasmiješenoj slici. Mislim da ne bi preživjela da je nađe s drogom. Ringo kaže da je drogiranje gore od smrti; mislim da vjeruje u to.

Nitko od njih nije komentirao pištolj koji sam ponovno zataknula za pojas hlača. Vjerojatno su bili s Jeremyjem kad je našao pištolj i dokumente.

Jeremy je sjeo na suvozačko sjedalo. "Idemo na aerodrom", bilo je sve što je rekao. Ringo je ubacio u brzinu i krenuli smo.

Poglavlje 9

U stražnjem dijelu kombija nije bilo ničega osim tepiha i preinačenog okvira za sigurnosni pojas što ga je Jeremy dao ugraditi s jedne strane. To je bilo Utherovo sjedalo. Počela sam puzati prema srednjem redu sjedala, no Uther mi je dotaknuo ruku. "Jeremy je došao na ideju da bi, ako sjedneš sa mnom, moja aura mogla poslužiti tome da prekrije tvoju, pa bismo tako zbunili tvoje progonitelje." Svaka riječ je bila pažljivo artikulirana, jer premda su njegove kljove možda izgledale kao da izlaze iz kože iznad usta, iz lica, u stvarnosti su bile preinačeni zubi, spojeni s ustima iznutra. To je značilo da je, kad ne bi pazio, bio sklon frfljanju. Radio je s jednim od vodećih holivudskih fonetičara da stekne taj glas profesora s fakulteta na srednjem zapadu. Glas nije bio u skladu s licem koje je bilo više svinjsko nego ljudsko, s dva para kljova što su se izvijale iz njega. Jedna nam se klijentica onesvijestila kad joj se prvi put obratio. Uvijek je zabavno šokirati ljudska bića.

Pogledala sam naprijed u Jeremyja. Kimnuo je. "Ja sam možda bolji mag, ali oko Uthera se vrtloži ta prastara energija. Mislim da će to pomoći da te previde."

Bila je to sjajna ideja, a jednostavna. "Eto Jeremy, znala sam da postoji neki razlog zašto si ti šef."

Nasmiješio mi se, pa se okrenuo prema Ringu. "Idi ravno po Sepulvedu do aerodroma."

"Barem nećemo uletjeti u gužvu", reče Ringo.

Smjestila sam se u stražnjem dijelu kombija pokraj Uthera. Kombi je izletio na Sepulvedu malo prebrzo, a Uther me uhvatio prije nego što sam pala. Njegove velike ruke povukle su me na njega, privile me uz njegova prsa, velika gotovo kao cijelo moje tijelo. Unatoč mojim čvrsto postavljenim štitovima, on je bio veliko, toplo, vibrirajuće stvorenje.

Upoznala sam neke vile koje nisu imale stvarne magije vrijedne spomena i tek najosnovniji glamur, no bile su toliko stare i provele su cijeli svoj život u blizini tolikih količina magije da se činilo da su upile tu energiju u pore svoje kože. Čak ni sidhe me ne bi našao u zagrljaju Utherovih ruku. Osjetio bi njega, ne mene. Vjerojatno. Na početku.

Opustila sam se na Utherovim širokim prsima, u toploj sigurnosti njegovih ruku. Ne znam zašto, ali uvijek sam se uz njega osjećala zaštićenom. Ne samo zbog puke tjelesne veličine. To je bio Uther. Imao je svoje središte mira, poput vatre pokraj koje biste se mogli sklopčati u tami.

Jeremy se okrenuo na sjedalu onoliko koliko mu je dopuštao sigurnosni pojas, pritom naboravši odijelo, što je značilo da je ono što ima za reći vrlo ozbiljno. "Zašto si mi zaštitila leđa, Merry?"

"Molim?" reče Uther.

Jeremy odmahne rukom na njegovo pitanje. "Imam staru ozljedu od sidha na leđima. Merry je na to stavila zaštitu. Želim znati zašto."

"Baš si uporan", rekla sam.

"Reci mi."

Uzdahnula sam i navukla Utherove ruke na sebe poput dekice. "Postoji mogućnost da sidhe koji te ozlijedio može prizvati zmaja iz tvojih leđa, ili tebe natjerati da promijeniš oblik u zmaja." Jeremyjeve oči su se raširile. "Vi to možete učiniti?"

"Ja ne mogu, ali ja nisam punokrvni sidhe. Viđala sam takve stvari."

"Hoće li zaštita izdržati?"

Voljela bih da sam jednostavno mogla reći da, no to bi bilo previše blizu laži. "Držat će neko vrijeme, ali ako je sidhe koji je napravio tu čaroliju ovdje, možda je dovoljno moćan da poništi moju magiju, ili bi jednostavno mogao udarati po zaštiti svojom moći, sve dok se ne istroši i otpadne. Izgledi da je taj isti sidhe prisutan u ovom lovu vrlo su mali Jeremy, ali ne bih ti mogla dopustiti da mi pomažeš a da te ne zaštitim."

"Za svaki slučaj", reče on. Kimnula sam. "Za svaki slučaj."

"Bio sam vrlo mlad kad su mi to napravili, Merry. Sad se znam zaštititi."

"Ti si moćan mag, ali nisi sidhe."

"Tolika je razlika?" upitao je.

"Može biti."

Jeremy je ušutio i okrenuo se na sjedalu da pomogne Ringu pronaći najbrži put do aerodroma. Uther reče: "Napeta si."

Nasmiješila sam mu se. "To te iznenađuje?"

Nasmiješio se i on, tim vrlo ljudskim ustima ispod zakrivljenih kljova i svinjskog nosa. Izgledao je kao da je dio njegova lica maska ispod koje se nalazi običan čovjek, velik, ali običan.

Provukao je debele prste kroz moju, još mokru, kosu.

"Pretpostavljam da su Branwynove suze još radile kad se Jeremy popeo?"

U suprotnom si nikad ne bih uzela vremena za tuširanje, a Uther je to znao. "Tako je Jeremy rekao." Sjela sam da mu ne moćim košulju kosom. "Nisam te htjela smočiti. Zaboravila sam. Oprosti."

Pritisnuo mi je glavu, nježno, natrag na svoja prsa, rukom velikom kao moja glava. "Nisam se bunio, samo sam primijetio."

Opet sam se ugnijezdila na njemu, obraz položivši na njegovu mišicu.

"Roane je izišao čim smo mi stigli. Je li krenuo po pomoć?"

Objasnila sam mu što je bilo s Roaneom i s njegovom nanovo pronađenom kožom.

"Nisi znala da ga možeš iscijeliti?" zapita Uther.

"Nisam."

"Zanimljivo", reče. "Vrlo zanimljivo."

Podigla sam oči prema njemu. "Znaš li ti nešto što ja ne znam o tome što se dogodilo?"

Gledao je dolje u mene, a malene oči su se gotovo izgubile na njegovu licu. "Znam da je Roane budala."

Na ovo sam se zagledala u njega, i pažljivo promotrila njegovo lice, nastojeći pročitati što se nalazi iza tih očiju. "On je roane, a ja sam mu vratila ocean. To je njegov zov, iz središta njegova srca."

"Ne ljutiš se na njega?"

Namrštila sam se, nespretno slegnuvši ramenima u njegovu zagrljaju. "Roane jest to što jest. Ne mogu ga kriviti zbog toga. To bi bilo kao da vičem na kišu zato što je mokra. Jednostavno je takva."

"Znači, to ti uopće ne smeta?"

Opet sam slegnula ramenima, a njegove su se ruke namjestile oko mene zagrlivši me gotovo kao bebu, da bi mi bilo udobnije gledati uvis u njega. "Priznajem da sam razočarana, ali nisam iznenađena."

"Puna si razumijevanja."

"I bolje mi je da sam puna razumijevanja, Uther – ne mogu mijenjati te stvari." Protrljala sam obraz o toplinu njegove ruke i shvatila u čemu leži dio Utherove čarolije. Bio je tako velik, a ja tako mala da sam se osjećala kao da sam ponovo dijete. To je onaj osjećaj da vam, ako vas netko čitave drži u naručju, ništa ne može nauditi. To nije bilo istinito ni kad sam u to vjerovala kao vrlo mala djevojčica, a sasvim sigurno nije istinito ni sada, ali je ipak bilo lijepo. Katkad je lažna utjeha bolja od nikakve.

"K vragu", reče Jeremy, podigavši glas da bismo ga bolje čuli. "Neki sudar tamo naprijed – čini mi se da je Sepulveda potpuno blokirana. Pokušat ćemo krenuti sporednim ulicama da je zaobidemo." Okrenula sam glavu unatrag, da vidim Jeremyja. "Da pogodim, svi ostali također pokušavaju sići ovdje."

"Naravno", reče on. "Smjesti se udobno. Ovo će potrajati."

Pomaknula sam glavu tako da sam opet gledala gore u Uthera. "Jesi čuo koji dobar vic u zadnje vrijeme?"

Ovlaš se nasmiješio. "Ne, ali utrnut će mi noge ako ih budem morao dugo držati ovako podvijene."

"Oprosti." Počela sam se micati u stranu da bi se on mogao namjestiti.

"Ne trebaš se micati." Podvukao je jednu ruku pod moja bedra, drugu je zadržao iza mojih leđa, pa me podigao. Držao me kao bebu, bez napora, dok je pružao noge pred sebe. Namjestio me u krilo, jedna mu je ruka ostala iza mojih leđa, a drugu je mlohavo položio preko mojih i svojih nogu.

Nasmijala sam se. "Ponekad se pitam kako bi bilo biti toliko... velik."

"A ja se pitam kako bi bilo biti malen."

"Ali i ti si nekad bio dijete. Sjećaš se kako je to bilo."

Zagledao se u daljinu. "Moje djetinjstvo je bilo prije podosta vremena, ali da, sjećam se. No to nije ono na što sam mislio pod malen." Pogledao je dolje u mene, a u njegovim je očima bilo nešto, nešto usamljeno, žudno. Nešto što je probušilo taj mir koji sam toliko cijnila kod njega.

"Što te muči, Uther?" Moj glas je bio tih. To što smo nas dvoje bili tu odostraga sami, bez ikoga na sjedalima u sredini, pružalo nam je osjećaj privatnosti.

Njegova ruka se odmarala, lagana, na mom bedru, a ja sam napokon uspjela pročitati taj pogled u njegovim očima. Taj izraz još nikad nisam vidjela na Utherovu licu. Prisjetila sam se one njegove primjedbe dok su mi namještali žicu, da će pričekati u drugoj sobi jer je prošlo previše vremena otkako je vidio голу ženu.

Osupnutost mi se zacijelo vidjela na licu, jer je on okrenuo svoje od mene. "Žao mi je, Merry. Ako je to posve neželjeno, reci mi, i više nikad neću to spominjati."

Nisam znala što bih rekla, ali ipak sam pokušala. "Nije to, Uther. Uskoro ću se ukrcati u avion i otići Božica zna gdje. Možda se više nikad ne vidimo." Što je bilo donekle istinito, mislim, bježala sam iz grada. Nisam mogla smisliti nikakav način da riješim ovo tijekom kratke vožnje, a da mu ne povrijedim osjećaje ili da mu ne lažem. Željela sam izbjeći oboje.

Progovorio je ne gledajući me. "Mislio sam da si ljudsko biće s nešto vilinske krvi. Nikad to ne bih predložio nekome tko je odgojen kao ljudsko biće. Ali tvoja reakcija na Roaneov odlazak je dokaz da ne razmišljaš kao ljudsko biće." Gotovo se plaho ponovno okrenuo prema meni. Pogledao me toliko otvorenim pogledom, toliko punim povjerenja. Ne zato što je očekivao da ću pristati. Nije znao, ali vjerovao je da neću reagirati loše.

Tek sam jučer prvi put pomislila kako strahovito usamljen Uther mora biti ovdje, vani, na obali. Koliko sam se puta tako privila uz njega, razmišljajući o njemu kao o nekoj vrsti starijeg brata, zamjeni za oca? Previše. To nije bilo fer, ali on je uvijek bio savršeni gospodin jer je mislio da sam ljudsko biće. Sad je znao istinu, a to je mijenjalo stvari. Čak i da ga odbijem i da on to dobro podnese, više se nikad neću moći toliko ležerno ponašati prema njemu. Više se nikad neću moći nevino šćućuriti među njegovim velikim rukama. S tim je gotovo. Žalila sam zbog toga, no nije se moglo natrag. Sve što sam još mogla učiniti bilo je pokušati ne povrijediti Uthera. Nevolja je bila u tome što nisam znala kako da to učinim, jer nisam imala pojma što da kažem.

Razmišljala sam predugo. Zatvorio je oči i maknuo ruku s mog bedra. "Žao mi je, Merry."

Posegla sam rukom i dotakla mu bradu. "Ne, Uther, polaskana sam."

Otvorio je oči, pogledao me, ali povrijeđenost u njima bila je jasno

vidljiva. Stavio je srce na dlan, a ja sam ga probola nožem. K vragu, spremala sam se ukrcati na avion i više nikad ne vidjeti ove ljude. Nisam ga htjela ovako napustiti. Bio je predobar prijatelj za to.

"Djelomično sam ljudsko biće, Uther. Ne mogu..." Nije bilo suptilnog načina da se to kaže. "Ne mogu podnijeti oštećenja koja bi moglo podnijeti punokrvno vilinsko biće."

"Oštećenja?"

Toliko o čednosti. "Prevelik si za moje tijelo, Uther. Da si... manji, mogla bih se ševiti s tobom jedno poslijepodne, ali ne mislim da bismo mogli hodati. Ti si moj prijatelj."

Zablenuo se u mene, gledajući me s nevjericom. "Stvarno bi mogla spavati sa mnom i ne bi ti se gadilo?"

"Gadilo? Uther, predugo si među ljudima. Ti si okovani Jack i izgledaš točno onako kako i trebaš izgledati. Ima ih još tvoje vrste. Nisi čudovište."

Odmahnuo je glavom. "Ja sam prognan, Merry. Nikad se ne mogu vratiti na vilinsko tlo, a ovdje među ljudima sam čudovište." Stegnulo me oko srca kad sam ga čula kako govori.

"Uther, ne daj da te oči drugih ljudi navedu da zamrziš samog sebe."

"Kako ne bi?"

Položila sam ruku na njegova prsa, osjetivši sigurno, snažno udaranje njegova srca. "Unutra je Uther, moj prijatelj, i volim te kao prijatelja."

"Već sam dovoljno dugo među ljudima da znam što znači špika o prijateljima", rekao je. Opet se okrenuo od mene, a tijelo mu je postalo napeto i neudobno, kao da nije mogao podnijeti da ga dodirujem. Podigla sam se na koljena. Rekla bih da sam mu opkoračila noge, ali najviše što sam mogla bilo je staviti koljena na njegova bedra. Dodirnula sam mu lice dlanovima, prstima prelazeći preko nagiba njegova čela, gustih obrva. Morala sam spustiti ruke i prići mu odozdo da bih prstima prešla po njegovim obrazima. Palcem sam povukla duž njegovih usta, dlanom protrljala glatku kost kljova. "Ti si jedan zgodan okovani Jack.

Dvostruke kljove su na visokoj cijeni. A ta krivulja na kraju – Jackovi je smatraju znakom muževnosti."

"Kako ti to znaš?" Glas mu je bio tih, zapravo je šaptao.

"Kad sam bila tinejdžerica, kraljica si je uzela jednog Jacka za

ljubavnika, zvao se Yannick. Rekla je, nakon što je bila s njim, da je nijedan sidhe ne može ispuniti kao njezin dečko srca¹¹. Na kraju ga je prozvala dvorskom ludom i pao je u nemilost. Nastavio je živjeti, što je više nego što uspije postići većina kraljičinih ne-sidhe ljubavnika. Ljudi obično počine samoubojstvo."

Uther me promatrao. Dok sam tako klečala na njegovim nogama, oči su nam bile na gotovo jednakoj visini. "Što si ti mislila o Yannicku?" upitao je tihim glasom koji je postajao sve tiši, pa sam se morala nagnuti prema njemu da bih ga čula.

"Mislila sam da je budala." Nagnula sam se još više da ga poljubim, no on se okrenuo od mene. Položila sam dlanove s obje strane njegova lica i okrenula ga natrag prema sebi. "Ali mislila sam da su svi kraljičini ljubavnici budale." Morala sam sjesti Utheru na krilo i smjestiti po jednu nogu na svaku stranu Utherova struka da bih dobila kut za poljubac. Kljove su smetale kod ljubljenja. Ali ako će to ukloniti bol iz njegovih očiju, bit će vrijedno truda.

Poljubila sam ga kao prijatelja. Poljubila sam ga jer mi nije bio ružan. Odrasla sam među vilinskim bićima pokraj kojih bi Uther prema ljudskim mjerilima izgledao kao dečko za naslovnicu muške revije. Jedna od stvari koju vas Tamni nauče jest ljubav prema vilinskim bićima svih oblika. Ima ljepote u svakome od nas. Ružno jednostavno nije riječ koja se koristi na Tamnom dvoru. Na Svijetlom dvoru mene su smatrali ružnom, nedovoljno visokom, nedovoljno vitkom, moja kosa je bila krvavo kestenjaste boje Tamnog dvora, a ne ljudskije crvene boje Svijetlog dvora. Međutim, ja ni među Tamnima nisam imala puno "momaka". Ne zato što im ne bih bila privlačna, već zato što sam smrtna. Sidhe koji je smrtni, to ih je plašilo, ja mislim. Odnosili su se prema tome kao prema zaraznoj bolesti. Samo je Griffin imao dobre volje pokušati, ali na kraju nisam bila dovoljno sidhe ni za njega. Znala sam kako je to uvijek biti strano tijelo, čudovište. Unijela sam sve to u taj poljubac, zatvorivši oči, obuhvativši njegovu bradu dlanovima. Ljubila sam ga toliko snažno da sam osjetila kako se kosti njegove gornje čeljusti šire prije mjesta gdje se počinju uzdizati prema gore.

Uther se ljubio kao što je i govorio, oprezno, dobro promišljajući svaki pokret, kao i svaki slog. Njegove ruke su mijesile moja križa i

¹¹ Jack of Hearts je dečko srca u kartama

osjetila sam njihovu zapanjujuću snagu, potencijal njegova tijela da me potrga kao krhku lutku. Samo bi vas povjerenje moglo dovesti u njegov krevet s očekivanjem da ćete izaći neozlijeđeni. No ja sam vjerovala Utheru, i željela sam da on ponovo povjeruje u sebe.

"Jako mi je žao što prekidam", reče Jeremy, "ali ispred nas je još jedan sudar. Bio je po jedan sudar u svakoj sporednoj ulici kojom smo pokušali proći."

Izvukla sam se iz poljupca. "Što si rekao?"

"Već dva sudara na dvije sporedne ceste", reče Jeremy.

"To više ne može biti samo slučajnost", reče Uther. Nježno me poljubio u obraz, te mi dopustio da iskliznem iz njegova zagrljaja i sjednem pokraj njega, još uvijek u sjeni njegove energije. Povrijeđeni izraz je nestao iz njegovih očiju, a iza njega je ostalo nešto čvršće, sigurnije u sebe. To je vrijedilo tog poljupca.

"Znaju da sam bila u Roaneovu stanu, ali ne znaju gdje sam sad.

Pokušavaju presjeći sve izlazne pravce." Jeremy je kimnuo. "Zašto ih nisi osjetila?"

"Imala je previše posla", reče Ringo.

"Ne", rekla sam. "Nego, kako Utherova aura sprečava njih da opaze mene, isto tako ometa i moju sposobnost da osjetim njih."

"Ako se udaljiš od njega, moći ćeš ih osjetiti", reče Jeremy. "I oni mene", rekoah ja.

"Što želiš da učinim?" upita Ringo.

"Izgleda da smo zaglavili u prometu. Mislim da ne možeš učiniti baš ništa", odgovorila sam.

"Blokirali su sve ceste", reče Jeremy. "Sad će početi pretraživati automobile. Na kraju će nas naći. Treba nam plan."

"Ako Uther ostane uz mene, pogledat ću mogu li očima vidjeti nešto što ostatak mene ne može osjetiti."

"Sa zadovoljstvom", reče Uther.

Oboje smo se smiješili dok sam puzala prema drugom redu sjedala. Uther se nagnuo preko naslona sjedala držeći jednu veliku šaku na mom ramenu. Na jednoj strani ulice bili su parkirani auti, a dvije trake prometa vukle su se od semafora. Razlog zbog kojeg se nismo kretali bio je lančani sudar tri automobila na semaforu. Jedan auto je stajao na krovu, na kolniku. Drugi auto se zabio u njega, a treći u oba, pa su ta tri automobila stvorila hrpu iskrivljenog metala i razbijenog stakla. Mogla

sam si predočiti kako su se drugi i treći auto zabili u prvi. Ali nikako nisam mogla dokučiti kako se taj prvi auto zanio i završio na krovu nasred ceste. Nijedan scenarij koji sam uspijevala zamisliti ne bi preokrenuo taj automobil na krov točno na sredini ceste. Preokrenuo ga tako da od njega napravi što veću moguću prepreku preko ulice. Kladila sam se da je netko, ili nešto, preokrenulo auto i pustilo da ga druga dva pogode. Napravili su branu od strojeva i zakrvavljenih ljudi. Sve dok se mogu skrivati pomoću glamura i izbjeci krivnju, neće ih nimalo boljeti ona stvar za ozlijeđene promatrače. Moja obitelj – kako ih ponekad mrzim.

Ljudi su se okupljali na pločnicima, izlazili su iz automobila i stajali pokraj otvorenih vrata. Dva policijska automobila parkirala su se nasred raskrižja i zaustavljala promet koji je još pokušavao teći poprečnom ulicom. Svjetla na policijskim automobilima presijecala su noć bljeskovima obojene svjetlosti, natječući se s neonskim reklamama i osvjetljenim izlozima trgovina i klubova s obje strane ulice. Čula sam zavijanje sirene hitne pomoći koja je pristizala, radi čega su policajci vjerojatno raščišćavali ulice.

Pretražila sam gomilu očima i nije bilo ničega neobičnog. Pokušala sam i onim drugim čulom. Bila sam ograničena Utherovom energijom koja je tekla preko mene, ali ne i posve nemoćna. Mogla bih odrediti koliko su blizu prije nego što bih se otkrila.

Zrak je titrao na udaljenosti od dva auta ispred nas, poput mreškanja od vrućine, samo što nije bilo vruće, a osim toga, nikad ne vidate taj efekt po mraku. Nešto veliko se kretalo između automobila, nešto što nije htjelo biti viđeno. Izbacila sam osjetila još dalje i pronašla još tri namreškana mjesta. "Četiri oblika se kreću u blizini, svi su veći od ljudi. Najbliži je dva auta ispred nas."

"Možeš li razabrati oblike?" upita Jeremy. "Ne, samo titranje."

"Zadržati glamur dok preokrećeš aute više je nego što je većina vilinskih stvorenja u stanju učiniti", reče Jeremy.

Činilo se da nitko od nas ne vjeruje da se prvi auto preokrenuo na krov sam od sebe. "Čak ni većina sidha to ne bi mogla, ali neki bi."

"Znači, četvero većih od ljudi, i barem jedan sidhe u neposrednoj blizini", reče Uther.

"Da."

"Kakav je plan?" upita Ringo.

Dobro pitanje. Nažalost, ja nisam imala dobar odgovor. "Imamo

četiri policajca na raskrižju. Hoće li oni biti pomoć ili smetnja?"

"Kad bismo uspjeli razbiti njihov glamur, učiniti ih vidljivima policiji, a da oni to ne shvate baš istog trena..." reče Jeremy.

"Kad bi oni napravili nešto loše policiji pred nosom..." rekoah ja.

"Merry, curo moja, mislim da si skužila moj plan."

Ringo se okrenuo i pogledao me. "Ja ne znam puno o sidhe magiji, ali ako Merry nije punokrvna, je li onda dovoljno moćna da im razbije glamur?"

Svi su pogledali mene. "Onda?" upita Jeremy.

"Ne moramo razbiti čaroliju. Moramo je samo preopteretiti", rekla sam.

"Slušamo", reče Jeremy.

"Prvi auto se preokrenuo, ali ostali su se samo sudarili. Oni vire u automobile, traže mene, ali ne dodiruju nikoga. Kad bismo izašli i potukli se s njima, sidhe ih neće moći održati nevidljivima."

"Mislio sam da želimo izbjeći izravnu borbu ako je moguće", reče Ringo.

Titravi zrak je bio gotovo tu. "Ako itko od vas ima bolju zamisao, ima otprilike šezdeset sekundi da je podijeli s ostalima. Ubrzo će nas pretražiti."

"Sakrij se", reče Uther.

"Što?"

"Neka se Merry sakrije", reče on.

To je bila dobra ideja. Šmugnula sam iza drugog reda sjedala, a Uther se odmaknuo od ruba auta dovoljno da se skutrim iza njega. Nisam mislila da će to upaliti, no bilo je bolje ni od čega. Tući se možemo i kasnije ako me pronađu, no ako se mogu sakriti... stisnula sam se uz hladni metal i Utherova topla leđa, te pokušala ne razmišljati prejako.

Neki sidhe vas mogu čuti kako razmišljate ako ste dovoljno uznemireni.

Bila sam potpuno skrivena od pogleda. Čak i da otvore velika klizna vrata, a pretpostavljala sam da to neće riskirati, ne bi me vidjeli. Ali zapravo me nisu brinule njihove oči. Ima svakakvih vrsta vila, i ne dijele baš sve ljudsko oslanjanje na vid. A u to još nisam ni ubrojila onog sidha koji je stvarao glamur. Ako smo mi bili jedini auto s vilinskim putnicima, taj sidhe će nas doći pregledati prije nego što napusti ovo područje. On ili ona, htjeti će se osobno uvjeriti.

Jako sam željela vidjeti to titranje u zraku kako viri kroz sve prozore. Ali to bi poništilo svrhu skrivanja, pa sam se zgurila iza Uthera i trudila se biti vrlo mirna. Čula sam, osjetila, nešto što je očešalo metalni zid auta iza mojih leđa. Nešto veliko se naslonilo na metal. Onda sam ga začula, to glasno njušenje, kao da se radi o nekom golemom psu. Imala sam jedan otkucaj srca vremena da pomislim: "Njuši me", a onda je nešto probilo metal nekoliko centimetara od mene. Zavrištala sam i iskoprcala se iza Uthera, prije nego što je moj um u cijelosti registrirao šaku veliku poput moje glave, zaglavljenu u bočni zid kombija. Zvuk razbijanja stakla me zavrtio. Ruka velika poput debla i prsa šira od vjetrobrena gurali su se kroz bočni prozor vozača. Ringo je mlatio po ruci, ali ona ga je zgrabila za košulju i počela vući kroz razbijeni prozor.

Držala sam pištolj u ruci, ali nisam mogla dobro naciljati. Jeremy se bacio preko sjedala i opazila sam bljesak oštice u njegovoj ruci. Metal je vrištao dok su divovske ruke razdirale bočni zid kombija, a onda je golemo, pakosno lice provirilo kroz rupu. Gledalo je mimo Uthera kao da ga nema, žutih očiju uperenih u mene. "Princezo", siknuo je ogar, "tražili smo te."

Uther je zabio šaku u to golemo lice. Krv je prsnula iz ogrovnog nosa i lice se udaljilo od rupe. Izvana su dopirali krici, ljudski krici. Glamur se urušio pod nasiljem. Ogrri su se jednostavno pojavili pred ljudima, kao magijom. Čula sam muški glas kako viče: "Policija, stanite na mjestu!"

Dolazila je policija. O, da. Zataknuta sam pištolj natrag u pojas. Nisam htjela objašnjavati.

Opet sam se okrenula prema prednjim sjedalima. Ringo je još bio na vozačkom sjedalu. Jeremy se naginjao preko njega, a na rukama je imao krvi. Prešla sam preko srednjih sjedala, do njih. Htjela sam pitati je li Ringo ozlijeđen, no od trenutka kad sam mu vidjela prsa, nisam više trebala pitati. Prednja strana njegove košulje bila je natopljena krvlju, a komad stakla širok poput mog dlana virio mu je iz prsnog koša.

"Ringo", tiho sam izgovorila njegovo ime.

"Oprosti", rekao je. "Neću ti moći baš puno pomoći." Zakašljao je i vidjelo se da ga boli.

Dotaknula sam mu lice. "Nemoj govoriti."

Čula sam kako policajci razgovaraju s ogrima, govorili su im stvari poput: "Ruke na glavu! Na koljena! Mrdnite i najebali ste!" A onda sam

začula glas drugog muškarca, ugodan, muževan glas, s tek malim daškom naglasaka. Poznavala sam taj glas.

Četveronoške sam se bacila do velikih kliznih vrata, dok Jeremy još nije stigao izgovoriti: "Što? Što je?"

"Sholto", rekla sam.

Lice mu je ostalo zbunjeno. To ime ništa mu nije značilo. Pokušala sam opet. "Sholto, Gospodar onoga što prolazi između, Gospodar sjena, Kralj sluagha."

Tek je posljednja od ovih titula raširila njegove oči i razlila mu veliki strah po licu. "O, Bože dragi", reče on.

Uther upita: "Sjenonoša je ovdje?"

Bacila sam pogled na njega. "Nemoj mu to nikad izgovoriti u lice."

Čula sam glasove kroz razbijeni prozor, vrlo jasno. Osjećala sam se kao da se krećem u usporenom filmu. Vrata se nisu htjela otvoriti, ili sam ja od straha počela šeptrljati.

Onaj glas je govorio: "Vrlo sam vam zahvalan, gospodo."

"Mi ćemo pričekati prijevoz za ogre", rekao je policajac.

Vrata su se otvorila i imala sam jedan zamrznuti trenutak da sagledam cijeli prizor. Tri ogra bila su na koljenima na pločniku, ruku prekrivenih na glavama. Dva policajca imala su izvađene pištolje. Jedan je bio na pločniku ispred ogra; drugog je od njih odvajao red parkiranih automobila. Jedna visoka prilika, premda visoka samo u ljudskom smislu, stajala je pokraj tih automobila i tog policajca. Prilika je bila odjevena u sivi kožni kaput, a bijela joj se kosa spuštala niz leđa. Kad sam zadnji put vidjela Sholta, nosio je sivi ogrtač, no učinak je bio iznenađujuće sličan kad se okrenuo, kao da je osjetio da stojim ondje. Čak i metrima daleko od njega, u mraku koji je ljubila struja, mogla sam razaznati da su njegove oči tri različite nijanse zlatne boje: metalnozlatna oko zjenice, zatim jantarna, te najzad krug boje žutog jesenskog lišća. Plašila sam se Sholta, uvijek sam ga se plašila, no kad sam vidjela te oči, shvatila sam koliko mi nedostaju dom i sidhi, jer mi je na trenutak bilo drago što vidim još jednu osobu s trostrukom šarenicom. Tada je pogled tih poznatih očiju proizveo trnce na mome vratu i trenutak povezanosti je minuo.

Okrenuo se, nasmiješen, natrag prema policajcu. "Ja ću pomoći princezi." Krenuo je prema kombiju, a oni ga nisu zaustavili. Shvatila sam zašto dok mi se približavao. Oko vrata je imao kraljičin znamen, znak koji je nosila njezina Garda. Bio je neobično nalik policijskoj znački, a u

javnosti je bilo dobro poznato da korištenje jednog od tih znamenja, ako to ne zaslužujete, donosi kletvu, kletvu koju čak ni sidhe ne bi riskirali.

Nisam znala što im je rekao, no mogla sam pogoditi. On je poslan da zaustavi napad na mene. Pobrinut će se da sigurno stignem kući.

Sve jako razumno.

Sholto mi se približavao dugonogim, gracioznim koracima. Bio je zgodan, ne bolno lijep kao neki sidhe, ali dojmljiv. Znala sam da ga ljudi gledaju dok hoda jer si ne mogu pomoći. Sivi kaput zalepršao je iza njega i ukazala se vrlo nejasna izbočina na njegovom struku. Sholto je imao kosu, oči, kožu, lice, ramena, sve – samo što se tik ispod njegovih bradavica, nestajući mu u hlačama, nalazilo gnijezdo pipaka, stvari s ustima. Njegova majka je bila sidhe, njegov otac ne.

Nešto mi je dodirnjuto rame i trgnula sam se, vrisnuvši. Bio je to Jeremy. "Zatvori vrata, Uther."

Uther je zatvorio vrata, gotovo pred Sholtovim nosom. Naslonio se na njih, tako da se nisu mogla izvana otvoriti bez dosta napora. "Bježi", reče Uther.

"Bježi", reče Jeremy.

Shvatila sam. Osim u ratu, sluagh je lovio samo jedan plijen odjednom, a to sam sada bila ja. Sholto neće nauditi njima ako mene nema. Provušla sam se kroz nazubljenu metalnu rupu koju su ogri napravili na drugoj strani, uspjela sam se izmigoljiti i ne porezati se. Čula sam Sholta kako kuca, o, vrlo ljubazno, na velika vrata kombija. "Princezo Meredith, došao sam te odvesti kući."

Sagnula sam se skoro do zemlje i sakrila se iza parkiranih automobila, napredujući prema pločniku i gomili što se okupila da bi gledala predstavu. Bacila sam još jedan sloj glamura preko sebe. Kosa bezlično smeđa, koža tamnija, preplanula. Kretala sam se kroz gomilu mijenjajući izgled malo pomalo, da nitko ne bi upro prstom i skrenuo pažnju na mene. Dok sam dospjela na drugu stranu ulice i uputila se niz nju, jedino što je na meni i dalje izgledalo isto bila je odjeća. Skinula sam sako, uzela pištolj u ruku i omotala sako oko ruke. Sholto je vidio ženu kestenjaste kose, blijede kože, u mornarsko plavom sakou. Sad sam bila smeđokosa, preplanule kože i u zelenoj košulji. Mirno sam pošla ulicom, iako su me leđa, između lopatica svrbjela kao da će on pogledom probiti rupu kroz mene.

Htjela sam se osvrnuti i pogledati, no prisilila sam se da nastavim

hodati. Uspjela sam doći do ugla, a da nitko nije povikao: "Eno je!"

Kad sam došla do ugla, na trenutak sam stala. Draga Božice, kako sam samo htjela pogledati preko ramena. Svladala sam taj poriv i kročila iza ugla zgrade. Na sigurnom, izvan njihova vidokruga, ispustila sam dah za koji nisam ni znala da ga zadržavam. Nisam se izvukla iz opasnosti, ne dok je Sholto na ovoj obali, ali i to je bio početak.

Čula sam neki zvuk nad glavom. Visok, slabašan zvuk, gotovo previsok da bi se čuo, no probo je normalne zvukove grada kao strelica srce. Pretražila sam noćno nebo, ali bilo je prazno, osim udaljenog traga aviona koji je svjetlucao na tamnoj pozadini. Zvuk se razlegao opet, gotovo bolno visok, kao zvukovi šišmiša. U zraku nije bilo ničega. Počela sam hodati unatrag, polako, i dalje promatrajući nebo, kad mi je jedan pokret zapeo za oko. Slijedila sam to lepršanje do krova najbliže zgrade. Red crnih oblika okupljao se na rubu zgrade. Bili su nalik na red kapuljača crnih poput tuša, veličine omanjeg čovjeka. Jedna od "kapuljača" stresla se kao ptica koja si namješta perje. Crnilo je podiglo glavu i pokazalo blijedo, bezizražajno lice. Usta su mu se otvorila i ispustio je taj visoki krik.

Oni su mogli letjeti brže nego što sam ja mogla trčati. Znala sam to, ali svejedno sam se okrenula i potrčala. Čula sam njihova krila kako se šire uz oštar prasak, kao kad debele, čiste plahte nategne vjetar. Trčala sam. Njihov visokotonski zov me ganjao kroz noć. Potrčala sam brže.

Poglavlje 10

Bili su mi kao vjetar u leda, njihov zvuk se razmahao u hujanje nalik na

pobješnjelu oluju. Da je bilo ljudi koji su slušali, to bi bilo ono što bi čuli: vjetar, oluja ili jato ptica. Ulica se prostirala prazna do kraja bloka.

Osam navečer u subotu, u jednoj od najvažnijih trgovačkih četvrti, a nije bilo nikoga. To kao da je bilo namjerno, a možda je i bilo. Kad bih mogla istrčati iz područja čarolije, bilo bi ljudi. Vjetar me oborio s leđa i bacila sam se na pločnik, zakotrljavši se od udarca. Nastavila sam se kotrljati, i još, i opet, hvatajući omamljene, kratke poglede na noćne letače koji su me nadlijetali na visini manjoj od metra iznad pločnika, poput jata letećih riba što se kreću previše brzo za svojim vođom da bi promijenile smjer.

Otkotrljala sam se u najbližu vežu, uokvirenu platnenim krovom i staklom s tri strane. Letači su napadali samo odozgo. Ne bi se spustili na tlo zbog mene. Ležala sam ondje nekoliko otkucaja srca i slušala tupe udarce krvi u ušima kad sam shvatila da nisam sama.

Sjela sam, naslonivši leđa na stakleni izlog pun knjiga, pokušavajući smisliti bilo kakav izgovor, dovoljno dobar da ljudskom biću objasni ovo što sam upravo učinila. Čovjek mi je bio okrenut leđima. Bio je nizak, otprilike moje visine, a nosio je kričavu havajsku košulju i jednu od onih kapa s mekanim obodom koji pada preko očiju. Ne baš nešto što često vidate noću.

Osovila sam se na noge, oslanjajući se na staklo izloga. Zašto je nosio kapu koja mu je štitila oči od sunca po noći?

"Snažan vjetar", reče on.

Zaobišla sam izlog, držeći se ispod platnenog krova dućana. Još sam držala pištolj u ruci. Sako je bio odmotan, lepršao je poput matadorske krpe, ali još je skrivao pištolj.

Čovjek se okrenuo i svjetlo iz dućana mu je obasjalo lice. Koža mu je bila crna, a oči nalik na tamne, sjajne dragulje. Nacerio se, zabljesnuvši me ustima punim zuba oštrih poput britve. "Naš gospodar želi razgovarati s tobom, princezo."

Osjetila sam kretanje iza sebe i okrenula glavu da pogledam, ali bilo me strah okrenuti se potpuno i izložiti leđa nacerenom liku. Tri spodobе izronile su iz susjednog dućana. Bilo je mračno, nije bilo svjetla od kojeg bi se trebalo skrivati. Spodobе su bile više od mene, zaogrnete u ogrtače s kapuljačama.

"Čekali smo te, kor", reče jedna od zakrabiljenih spodoba. Imala je ženski glas.

"Kor?" Rekla sam to upitno.

"Droljo." Drugi ženski glas.

"Ljubomorne?" upitah.

Nasrnule su na mene, a ja sam bacila sako na tlo i uperila pištolj u njih s obje ruke. Ili nisu znale što je to pištolj, ili ih nije bilo briga. Upucala sam jednu. Spodoba se urušila u hrpu odjeće. Druge dvije su se stisnule oko nje, ruku s pandžama ispruženim prema naprijed kao da se žele zaštititi od udarca.

Naslonila sam leđa na izlog, udijelila letimičan pogled nacerenom čovjeku iza sebe, no on je stajao na ulazu, s malenim rukama prekriženima navrh kape, kao da je ovo već radio. Zadržala sam pištolj i većinu svoje pažnje usmjerene na žene, tako reći. To su bile vještice. Nisam zlobna. To je ono što su bile... vještice noći.

Ona koju sam pogodila pokušavala se u naručju druge uspraviti u sjedeći položaj. "Upucala si je!"

"Drago mi je da si primijetila", rekla sam.

Kapuljača ranjenice spala je, otkrivši tako golemi, kljunasti nos, malene, svjetlucave oči i kožu boje požutjela snijega. Kosa joj je bila čupava masa, nalik na crnu slamu što joj je jedva dosegala do ramena. Siknula je kad je druga vještica otvorila njezin ogrtač dovoljno da vidi ranu. Između njezinih mlohavih grudi bila je krvava rupa. Bila je gola, osim teške zlatne ogrlice oko vrata i pojasa s draguljima, koji je visio nisko na njezinim mršavim kukovima. Opazila sam blijesak bodeža koji joj je visio s pojasa, privezan za njezino bedro zlatnim lančićem.

Uvijala se, nesposobna uhvatiti dovoljno zraka da me prokune. Pogodila sam joj srce, a možda i pluća. To je neće ubiti, ali barem je boljelo.

Druga vještica je podigla lice prema svjetlosti. Njezina koža je bila prljavosiva, s ožiljcima od boginja što su joj prekrivali lice, prostirući se duž oštrog nosa poput kratera. Usnice su joj bile gotovo previše tanke da bi prekrile usta puna oštarih, mesožderskih zubi. "Pitam se bi li te želio živu da nemaš tu glatku, bijelu put."

Zadnja vještica je još stajala, zakrabuljena, skrivena. Njezin glas je bio bolji od njihovih, nekako kulturniji. "Mogle bismo te učiniti jednom od nas, našom sestrom."

Naciljala sam lice one sive. "Ako netko započne neku kletvu, propucat ću joj lice."

"To me neće ubiti", reče Siva. "Neće, ali neće te ni uljepšati."

Siknula je prema meni, kao neka velika, iskrivljena mačka.

"Kučko."

"Baš tako", rekoh.

Brinula me ona koja je još stajala. Nije se uspaničila, nije dopustila da je nadvlada bijes. Predložila je upotrebu magije protiv mene dok je još bila djelomično skrivena sjenkama i noći. Pametnija, opreznija, opasnija.

Namjerno nisam prizvala glamur da se sakrijem. Stajala sam ispred osvijetljenog izloga knjižare s jasno vidljivim pištoljem, uperenim u nekoga. Već je i onaj pucanj trebao prizvati nekoga na vrata, ili ga natjerati da nazove policiju. Na brzinu sam zavitlala svoju moć, tražeći, i pronašla sam debele slojeve glamura. Teškog i dobro izvedenog. Ja sam bila dobra u glamuru, ali ne u ovoj vrsti. Sholto je njime prekrio cijelu ulicu, kao nevidljivim zidom. Ljudi u dućanima će jednostavno htjeti ostati unutra. Nitko neće ni vidjeti, ni čuti ništa što bi ih uznemirilo. Njihovi umovi će protumačiti onaj pucanj iz pištolja kao neki uobičajeni zvuk. Kad bih zavrištala upomoć, to bi bio vjetar. Ukoliko ne bacim nekoga kroz izlog iza sebe, u dućan, nitko neće vidjeti ništa.

Rado bih bacila bilo koga od njih, ili sve zajedno, kroz to staklo, ali nisam im se usudila približiti. Ruke sklopljene oko rane imale su crne pandže, poput nogu neke velike ptice. Zubi koji su se pokazali kad je siknula, bili su namijenjeni trganju mesa. Nikad ne bih pobijedila u borbi jedan na jedan. Trebala sam ih držati dalje od sebe, a pištolj ih je ondje i držao, ali Sholto će doći, a ja sam morala otići prije nego što se to dogodi. Čim bi stigao, izgubila bih. Kad smo već kod toga, ni sad mi nije baš jako dobro išlo. Nisu mi mogli ništa, ali bila sam u klopci. Kad bih izašla ispod platnenog krova, noćni letači bi se okomili na mene ili bi me barem opkolili, a tada bi me vještice i nacereni tip mogli ugrabiti. Prije nego što bi se Sholto pojavio bila bih razoružana, ili nešto još gore.

Nisam imala nikakve napadačke čarolije. Pištolj ne bi ubio nikoga od njih, samo bi ih ranio i usporio. Trebala mi je bolja zamisao, a ničega se nisam mogla sjetiti. Pokušala sam razgovarati. Kad ne znate što biste, razgovarajte. Nikad ne znate što bi se neprijatelju moglo omaknuti. "Siva Nerys, Zlatna Segna i Crna Agnes, pretpostavljam."

"A tko si ti? Stanley?"

Morala sam se osmjehnuti. "I još kažu da nemate smisla za humor."

"Tko kaže?"

"Sidhe", reko.

"Ti si sidhe", reče Crna Agnes.

"Da sam ja pravi sidhe, bih li bila ovdje na obali zapadnog mora i skrivala se od svoje kraljice?"

"Činjenica da ste ti i tvoja tetka neprijatelji čini te suicidalno glupom, ali te ne čini ni grama manje sidhom." Agnes je stajala uspravna i visoka, kao crni stup tkanine.

"Ne, ali browniejsko porijeklo s majčine strane da. Mislim da bi mi kraljica oprostila ljagu što sam ljudsko biće, ali ne može zaboraviti ovu drugu."

"Ti si smrtna", reče Segna. "To je neoprostiv grijeh za sidha."

Šake su mi se počinjale grčiti. Uskoro bi mi se ruke počele tresti.

Morala sam ili pucati u nešto ili spustiti pištolj. Čak ni položaj za pucanje s pištoljem u obje ruke nije zamišljen da traje beskonačno.

"Ima i drugih grijeha koje moja tetka smatra jednako neoprostivima", rekla sam.

Muški glas je rekao: "Poput gnijezda pipaka usred cijelog tog savršenog sidhe tijela."

Okrenula sam pištolj prema glasu, zadržavši pogled na tri vještice. Uskoro ću imati toliko meta u toliko različitih smjerova da ih nikad neću uspjeti sve upucati na vrijeme. Barem mi je taj pokret i svježi nalet adrenalina pomogao da odagnam zamor mišića. Odjednom sam bila sigurna da bih mogla zauvijek ostati u tom položaju za pucanje. Sholto je stajao na pločniku, ruku spuštenih niz bokove. Mislim da je pokušavao izgledati bezazleno. Nije mu uspjelo. "Kraljica mi je to jednom rekla, da je sramota što imam gnijezdo pipaka nasred jednog od najsavršenijih sidhe tijela koje je ikad vidjela."

"Sjajno. Moja tetka je kučka. To smo svi znali. Što hoćeš, Sholto?"

"Nazovi ga titulom", reče Agnes, a u njezinu kulturnom glasu čula se oštrica bijesa.

Ljubaznost nikad ne škodi, pa sam učinila što je zatražila. "Što hoćeš, Sholto, gospodaru onoga što prolazi između?"

"On je kralj Sholto." Segna je ispljunula te riječi na mene, gotovo doslovno.

"Nije moj kralj", rekla sam.

"To bi se moglo promijeniti", reče Agnes, a posredno izražena prijetnja bila je ljupko suptilna.

"Dosta", reče Sholto. "Kraljica te želi ubiti, Meredith."

"Mi nikad nismo bili prijatelji, lorde Sholto. Obraćaj mi se titulom."

To što je on izostavio moju titulu nakon što sam ja upotrijebila njegovu, bila je uvreda. Bila je uvreda i to što je ustrajao na svojoj, a bio je kralj drugog naroda. Ali Sholto si je oduvijek komplicirao život, trudeći se igrati lorda sidha i Kralja sluagha.

Neki izraz je preletio snažnim kostima njegova lica – ljutnja, ja mislim, premda ga nisam poznavala dovoljno dobro da bih bila sigurna.

"Kraljica te želi ubiti, princezo Meredith, kćeri Essusova."

"I poslala je tebe da me dovedeš kući na pogubljenje. Toliko sam i sama shvatila."

"Posve si u krivu", reče Agnes.

"Tišina!" Sholto je u tu riječ unio strogost naredbe. Vještice kao da su se povukle u sebe, nisu se naklonile, ali kao da su razmislile o tome. Nacereni stvor s moje desne strane zakoračio mi je bliže. Nisam maknula pištolj sa Sholta, ali sam rekla: "Dva koraka natrag, ili ću ubiti tvog kralja."

Ne znam što bi stvor učinio, jer je Sholto rekao: "Gethin, učini što kaže."

Gethin nije raspravljao, samo je ustuknuo, premda sam kutkom oka spazila da su mu ruke prekrížene preko prsa. Više nije bio u rutinskom stavu s rukama na glavi. Dobro, sve dok se držao izvan neposrednog dosega. Svi su oni bili previše blizu. Kad bi svi odjednom nasrnuli na mene, bilo bi gotovo. Ali Sholto se nije htio naguravati sa mnom. Htio je pričati. Meni je to odgovaralo.

"Ja te ne želim ubiti, princezo Meredith", rekao je.

Nisam mogla prikriti sumnjičavost na licu. "Ti bi se usprotivio kraljici i svim njezinim sidhima da spasiš mene?"

"Mnogo se toga zbililo u zadnje tri godine, princezo. Kraljica se sve više oslanja na sluagha kad prijeti. Mislim da ne bi pokrenula rat zbog toga što si živa ako si sigurno izvan njezina vidokruga."

"Ja sam onoliko izvan njezina vidokruga koliko mogu biti dok sam na čvrstom tlu", rekla sam.

"Ah, ali možda na dvoru ima nekih koji joj šapuću u uho i podsjećaju je na tebe."

"Tko, na primjer?" upitah.

Nasmiješio se, a to je njegovo zgodno lice učinilo gotovo ugodnim. "Moramo popričati o mnogim stvarima, princezo. Imam sobu u jednom od boljih hotela. Hoćemo li se povući u nju i razmotriti budućnost?" Nešto mi je bilo čudno u tome kako je to sročio, ali to je bila najbolja ponuda koju ću noćas dobiti. Spustila sam pištolj. "Zakuni se svojom časti i tamom koja izjeda sve da stojiš iza svega što si upravo rekao."

"Kunem se svojom časti i tamom koja izjeda sve da je istinita svaka riječ koju sam ti izgovorio u ovoj ulici."

Zakočila sam pištolj i zatakнула ga straga za pojas. Podigla sam sako s poda, protresla ga i navukla. Bio je malo zgužvan, ali upotrebljiv.

"Koliko je daleko tvoj hotel?"

Smiješak je ovaj put bio širi, učinio ga je manje savršenim, no više... ljudskim. Stvarnijim. "Trebao bi se više smiješiti, lorde Sholto.

Pristaje ti."

"Nadam se da ću u bliskoj budućnosti imati razloga da se više smiješim." Ponudio mi je svoju ruku, iako je bio nekoliko metara daleko od mene. Prišla sam mu, jer se zakleo najsvečanijom zakletvom Tamnih. Nije ju mogao prekršiti ne riskirajući kletvu.

Provukla sam dlan kroz pregib njegove ruke. Savio ju je pod mojim dlanom. Ponekad, muško je muško, kakve god vrste bio.

"U kojem si hotelu odsjeo?" Nasmiješila sam mu se. Nikad ne škodi biti ugodan. Neugodna sam uvijek mogla biti i kasnije, bude li potrebno. Rekao mi je. Bio je to vrlo lijep hotel.

"Malo je daleko za hodanje", rekla sam.

"Ako hoćeš, uzet ćemo taksi."

Upitno sam ga pogledala, jer kad se jednom nađe okružen metalom automobila, neće moći izvoditi značajniju magiju. Previše obrađenog metala stvaralo je smetnje. Ja sam mogla baratati jakom magijom čak i okružena čistim olovom ako sam morala. Moja ljudska krv bila je dobra za neke stvari. "Neće ti biti neudobno?" upitala sam.

"Nije tako daleko, a naša zajednička udobnost ono je za što sam se došao pobrinuti."

Opet sam osjetila da propuštam neke nijanse značenja u njegovim riječima. "Taksi bi bio krasan."

Agnes je povikala za nama. "Što da radimo s Nerys?"

Sholto se osvrnuo prema njima, a lice mu je opet bilo hladno, onako izrezbareno lijepo, radi čega je izgledao suzdržano. "Vratite se u

svoje sobe kako god znate. Da Nerys nije pokušala napasti princezu, ne bi bila ranjena."

"Mi smo ti služile više stoljeća nego što će ih ovaj komad bijelog mesa ikad vidjeti, a ti tako postupaš s nama", reče Agnes.

"Dobivate onakav postupak kakav zaslužujete, Agnes. Zapamti to."

Okrenuo se i potapšao svoju ruku na svojoj smiješeći mi se, ali oštrica te hladnoće još je virila iz njegovih trostruko zlatnih očiju.

Gethin se pojavio pokraj Sholta s mekanom kapom u rukama, u naklonu koji ga je savinuo prema pločniku. Imao je nemoguće dugačke uši, poput magarećih. "Što biste željeli od mene, gospodaru?"

"Pomozi im da dovedu Nerys do sobe."

"S veseljem." Gethin je bacio još jedan zubati cerek dok se uspravljao, a uši su mu omlohavile i uokvirile lice pa je nalikovao na psa, ili možda kunića mekanih ušiju. Okrenuo se i gotovo odskakutao natrag prema vješticama.

"Osjećam se kao da mi nešto promiče", rekla sam.

Njegov se dlan omotao oko mog, a topli, čvrsti prsti kliznuli su po mojim. "Sve ću ti objasniti kad stignemo u hotel." U njegovim očima bio je izraz koji sam vidjela u drugih muškaraca, ali nije mogao značiti istu stvar. Sholto je bio pripadnik Kraljičine garde, što je značilo da ne smije spavati ni sa kojom sidhe ženom osim s njom. Ona nije dijelila svoje muškarce ni sa kim. Kazna za kršenje tog tabua je smrt mučenjem. Čak i da je Sholto imao dobre volje riskirati, ja nisam. Moja tetka bi me možda pogubila, ali učinila bi to brzo. Kad bih prekršila njezin najstroži tabu, također bi me ubila, ali ne brzo. Već sam ranije bila mučena. Teško je to izbjeći ako živite na Tamnom dvoru. Ali nikad me nije mučila kraljica osobno. Doduše, vidjela sam njezin ručni rad. Bila je kreativna, vrlo, vrlo kreativna.

Obećala sam samoj sebi prije mnogo godina da joj nikad neću dati povoda da bude kreativna na meni. "Već sam osuđena na smrt, Sholto.

Ne želim riskirati još i mučenje."

"Kad bih ti ja mogao pružiti život i sigurnost, što bi riskirala?"

"Život i sigurnost? Kako?"

On se samo nasmiješio, podigao ruku i povikao: "Taksi!" Začas su se u praznoj ulici pojavila tri. Sholto je samo htio dozvati taksi. Nije imao pojma koliko je dojmljivo u Los Angelesu moći začas prizvati tri taksija u praznu ulicu. On je također mogao oživjeti leševe koji se još nisu ohladili,

a i to je bilo dojmljivo. Ali ja sam već tri godine živjela u gradu, a taksi, baš onda kad ga hoćeš, dojmljiviji je od hodajućeg leša. Napokon, hodajuće leševe sam već vidala. Taksi u pravo vrijeme bio je posve nova stvar.

Poglavlje 11

Jedan sat kasnije, Sholto i ja smo sjedili na dva prekrasna ali neudobna stolca oko malenog bijelog stola. Soba je bila elegantna, premda malo previše ružičasta i zlatna za moj ukus. Na stolu nas je dočekalo vino i poslužavnik s predjelima. Posluženo je vrlo slatko desertno vino. Nadopunjavalo je sir na poslužavniku, no nije se slagalo s kavijarom. Naravno, ja nikad nisam okusila nešto što bi kavijar učinilo ukusnim. Bez obzira koliko bio skup, svejedno je imao okus ribljih jaja.

Činilo se da se Sholtu sviđaju kavijar i vino. "Šampanjac bi bio prikladniji, ali nikad ga nisam volio", reče on. "Slavimo li mi nešto?" upitala sam.

"Savez, nadam se."

Srknula sam sićušan gutljaj preslatkog vina i pogledala ga. "Kakvu vrstu saveza?"

"Između nas dvoje."

"Toliko sam shvatila. Veliko pitanje, Sholto, jest zašto bi ti htio savez sa mnom?"

"Ti si treća po redu za prijestolje." Njegovo lice je postalo vrlo zatvoreno, vrlo oprezno, kao da nije želio da saznam o čemu razmišlja.

"I?" rekoh.

Trepnuo je tim trostruko zlatnim očima prema meni. "Zašto se

jedan sidhe ne bi htio udružiti sa ženom koja je samo dva koraka od prijestolja?"

"To bi inače bilo logično, ali i ti i ja znamo da je jedini razlog Sto sam i dalje treća u redu za prijestolje, to što je moj otac iznudio kraljičinu zakletvu prije nego što je umro. Da nije bilo toga, ona bi me već diskvalificirala jednostavno na temelju moje smrtnosti. Ja nemam nikakav ugled na dvoru, Sholto. Ja sam prva princeza u lozi koja nema nikakve magije."

Pažljivo je postavio svoju čašu vina na stol. "Ti si jedna od najboljih među svima nama u osobnom glamuru", rekao je.

"Istina, ali to je moja najveća moć. Za ime Božice, još me zovu NicEssus, kéeri Essusovom. Tu sam titulu trebala izgubiti nakon djetinjstva, kad bih došla do svoje moći. Samo što ja nisam došla do svoje moći. Možda nikad i ne dođem do svoje moći, Sholto. Već i samo to bi me moglo izbaciti iz reda za nasljeđivanje."

"Da nema zakletve koju je kraljica dala tvome ocu", reče Sholto.

"Da."

"Svjestan sam koliko te tvoja tetka prezire, Meredith. Na prilično sličan način prezire i mene."

Odložila sam čašu s vinom, umorna od glumatanja da uživam u njemu. "Ti imaš dovoljno magije za titulu na dvoru. Ti nisi smrtan." Pogledao me, i bio je to dugačak, nepokolebljiv, gotovo grub pogled. "Nemoj se snebivati, Meredith, ti točno znaš zašto me kraljica ne može očima vidjeti."

Uzvratila sam mu istim nepokolebljivim pogledom, ali bilo je... neugodno. Znala sam, znao je cijeli dvor.

"Reci, Meredith, reci to naglas."

"Kraljica ne odobrava tvoju miješanu krv."

Kimnuo je. "Da." Izgledao je gotovo kao da mu je odlanulo. Krutost u njegovim očima nije bilo ugodno gledati, ali je barem bila iskrena. Koliko sam ja znala, sve drugo je moglo biti lažno. Željela sam vidjeti što se uistinu nalazi iza tog zgodnog lica.

"Ali to nije odgovor, Sholto. Među kraljevskim sidhima sada ima više onih miješane krvi nego onih čiste."

"Dobro", reče on, "ona ne odobrava krvnu lozu mog oca."

"To nije zbog toga što ti je otac noćni letač, Sholto." Namrštio se. "Ako nešto želiš reći, reci."

"Osim ponekog šiljatog uha, dok se ti nisi pojavio, geni sidha uvijek su pobjeđivali, bez obzira na to s kime se parili."

"Geni", rekao je. "Zaboravljam da si ti naša prva vlasnica diplome sa suvremenog fakulteta."

Nasmiješila sam se. "Otac se nadao da ću biti liječnica."

"Ako ne može iscijeliti dodirom, kakav je to onda liječnik?" Otpio je veliki gutljaj vina, kao da je još uznemiren.

"Jednog dana te moram odvesti na obilazak suvremene bolnice", rekla sam.

"Što god mi budeš htjela pokazati, bit će mi zadovoljstvo." Koja god bila stvarna emocija koja je gotovo provirila, nestala je u valu dvostrukog značenja.

Zanemarila sam dvostruko značenje i vratila se kovanju. Ugledala sam stvarnu emociju, željela sam je bolje pogledati. Ako već stavljam život na kocku, moram vidjeti Sholta bez tih maski koje nas je dvor naučio nositi. "Do tebe, svi sidhe su izgledali kao sidhe, bez obzira na to s kime smo se parili. Mislim da kraljica u tebi vidi dokaz da krv sidha postaje slaba, baš kao što i moja smrtnost pokazuje da se krv razrjeđuje."

To zgodno lice se stvrdnulo od gnjeva. "Tamni propovijedaju da su sva vilinska bića lijepa, ali neki od nas su lijepi samo na jednu noć. Mi smo zabava, ništa više."

Gledala sam gnjev kako grize svoj put preko njegovih ramena, niz ruke. Mišići su mu se napeli dok ga je bijes preplavljivao. "Moja majka", a tu zadnju riječ je ispljunuo, "je mislila da će si priuštiti jednu noć zadovoljstva i da neće platiti cijenu. Ja sam ta cijena." Riječi su mu bile odriješite, a bijes je pojačao plamen u njegovim očima, pa su krugovi boje u njima sad plamtjeli poput žute vatre i rastopljenog, tekućeg zlata.

Probila sam se kroz tu tako pažljivo uređenu vanjštinu i pronašla živac. "Ja bih rekla da si ti onaj koji je platio cijenu, a ne tvoja majka", rekla sam. "Čim te rodila, vratila se na dvor, svom životu." Gledao me, bijes je još bio očit na njegovu licu.

Oprezno sam razgovarala s tim bijesom jer nisam htjela da se prelije na mene, ali bijes mi se sviđao. Bio je stvaran, a ne neko raspoloženje proračunato da mu nešto donese. Nije planirao to raspoloženje, ono ga je jednostavno nadvladalo. To mi se sviđalo, to mi se jako sviđalo.

Jedna od stvari koje sam voljela na Roaneu bilo je to što su njegove

emocije bi je tako blizu površine. On se nikad nije pretvarao da osjeća nešto što nije osjećao. Naravno, upravo mu je ta osobina omogućila da ode u more sa svojom novom tuljanskom kožom, a da se uopće ne potruži pozdraviti. Nitko nije savršen.

"I ostavila me s ocem", reče Sholto. Oborio je pogled na stol, a zatim polako podigao te neobične oči prema meni. "Znaš li koliko sam imao godina kad sam prvi put vidio drugog sidha?"

Odmahnula sam glavom.

"Pet. Pet godina prije nego što sam vidio nekoga s kožom i očima poput mojih." Zašutio je, pogleda izgubljenog u uspomenu. "Pričaj mi", rekla sam tiho.

Glas mu je bio tih, kao da govori samome sebi. "Agnes me odvela u šumu na igranje, bila je mračna noć bez mjesečine."

Htjela sam upitati je li Agnes bila Crna Agnes, vještica koju sam noćas upoznala, no pustila sam ga da priča. Bit će vremena za pitanja kad mu se raspoloženje promijeni, kad prestane odavati svoje tajne. Bilo gaje neobično lako navesti da mi se otvori. Kad je toliko lako odstraniti nečije štitove, obično je to zato što želi pričati, treba pričati.

"Vidio sam kako nešto svijetli kroz drveće, kao da je Mjesec sišao na Zemlju. Pitao sam Agnes, što je to? Nije mi odgovorila, samo me uzela za ruku i povela bliže toj svjetlosti. Isprva sam pomislio da su to ljudi, samo što ljudi ne svijetle kao da im ispod kože gori vatra. Tada je žena okrenula lice prema nama, a njezine oči..." Zastao je, a u njemu je bilo toliko pomiješanog čuđenja i boli da sam gotovo odustala, ali ipak nisam. Htjela sam slušati ako je on htio pričati.

"Njezine oči..." Potaknula sam ga.

"Njezine oči su svijetlile, gorjele, plavo, tamnije plavo, pa zeleno. Imao sam pet godina, nije me zanimala njezina golotinja ni njegovo tijelo na njezinu, nego ljepota te bijele kože i tih čarobnih očiju. Poput mojih očiju, poput moje kože." Zurio je pokraj mene kao da me nema. "Agnes me odvušla od njih prije nego što su nas vidjeli. Bio sam prepun pitanja. Rekla mi je da pitam oca."

Zatreptao je i duboko udahnuo, kao da se doslovno vraća s nekog drugog mjesta. "Otac mi je objasnio što su sidhe, te da sam ja jedan od njih. Otac me odgojio tako da vjerujem da sam sidhe. Nisam mogao biti ono što je bio on." Sholto se oporo nasmijao. "Plakao sam kad sam shvatio da mi nikad neće narasti krila."

Pogledao me, namršten. "Nikad nikome na dvoru nisam ispričao tu priču. Jesi li ti to mene začarala nekom magijom?" Nije doista vjerovao da je to neka čarolija, jer bi se tada više uznemirio, možda čak i uplašio.

"Tko bi drugi na dvoru osim mene razumio što ta priča znači?" upitala sam.

Gledao me dugo, a tada polako kimnuo glavom. "Da, premda tvoje tijelo nije nakazno kao moje, ni ti ne pripadaš njima. Oni ti ne daju da pripadaš." Ovo zadnje je rekao za nas oboje, ja mislim.

Šake su mu ležale na stolu, toliko snažno stisnute da su bile pošarane bijelim i crvenim mrljama. Dodirnula sam ih, a on se lecnuo kao da ga je zaboljele. Htio je povući ruke izvan mog dosega, ali se zaustavio usred tog pokreta. Promatrala sam napor koji je učinio da bi vratio šake ondje gdje sam ih mogla doseći. Ponašao se kao netko tko očekuje da će biti povrijeđen.

Prekrila sam njegove široke šake jednom svojom, ili barem koliko sam god mogla. Nasmiješio se, a to je bio prvi stvarni osmijeh koji sam vidjela, jer je ovaj bio kolebljiv, nesiguran u to je li dobrodošao. Ne znam što je vidio na mom licu, no što god je vidio ohrabrilo ga je, jer je otvorio šake i uzeo moju ruku među svoje dlanove, dižući je polako do svojih usana. Nije baš poljubio moju ruku, samo je priljubio usta na nju. Bila je to začuđujuće nježna gesta. Usamljenost može povezati jače od većine spona. Tko bi drugi na oba dvora razumio naša srca bolje nego što smo mi razumjeli jedno drugo? Nije to bila ljubav, niti prijateljstvo, već povezanost.

Dok je odmicao lice s moje ruke, njegov se pogled podigao da susretne moj. Izraz u njegovim očima, otvoren, sirov, rijetko sam vidjela među sidhima. U njegovim očima je bila golema čežnja, velika kao da gledam u beskrajnu prazninu, u duboku, razjapljenu jamu nečega što nedostaje.

Činila je njegove oči divljima, kao u nekog neukroćenog stvorenja, ili djeteta odraslog sa životinjama. Nepripitomljene, ali teško ranjene. Jesu li moje oči ikada tako izgledale? Nadala sam se da nisu.

Pustio je moju ruku polako, nerado. "Ja nikad nisam bio s drugim sidhom, Meredith. Razumiješ li što to znači?"

Razumjela sam, možda i bolje od njega, jer je jedina stvar gora od nikad, imati pa zatim izgubiti. No zadržala sam neutralan glas jer sam se počela pribojavati smjera u kojem smo išli, a bez obzira na to koliko sam

simpatije osjećala prema njemu, to nije bilo vrijedno mučenja do smrti. "Pitaš se kako bi bilo."

Odmahnuo je glavom. "Ne, žudim za pogledom na blijedu put rastegnutu ispod mene. Želim da mojoj svjetlosti odgovori druga. Želim to, Meredith, a ti mi to možeš dati."

Išao je u smjeru kojeg sam se i bojala. "Rekla sam ti, Sholto, ne kanim riskirati smrt mučenjem ni zbog kakvog užitka. Nitko i ništa nije toga vrijedno." Stvarno sam to mislila.

"Kraljica uživa prisiljavati svoje gardiste da je gledaju s njezinim ljubavnicima. Neki odbijaju gledati, ali većina nas ostaje zbog malih izgleda da bi nas mogla pozvati da se pridružimo. 'Vi ste moji tjelesni čuvari – ne želite li čuvati moje tijelo?'" Dobro je oponašao njezin glas. "Čak i kad joj je svrha okrutnost, ljubav između dvoje sidha je ipak čudesna stvar. Dao bih dušu za nju."

Pogledala sam ga svojim najboljim bezizražajnim pogledom. "Ja nemam nikakve koristi od tvoje duše, Sholto. Sto mi još možeš ponuditi, a što je vrijedno riskiranja smrti mučenjem?"

"Ako postaneš moja sidhe ljubavnica, Meredith, onda će kraljica znati što mi značiš. Pobrinut ću se da shvati da će, ako ti se bilo što dogodi, izgubiti odanost sluagha. To si trenutačno ne može priuštiti."

"Zašto ne sklopiš takav savez s drugim, moćnijim sidhe ženama?"

"Žene iz Garde princa Cela imaju njega za seks, a za razliku od kraljice, Cei im zadaje dosta posla."

"Kad sam otišla, neke žene su počinjale odbijati Celov krevet."

Sholto se sretno osmjehnuo. "Taj pokret je postao prilično popularan."

Podigla sam obrve. "Želiš mi reći da Cela ostavlja njegov mali harem?"

"Sve više i više njih." Sholto je još djelovao zadovoljno.

"Zašto onda to nisi predložio nekoj od njih? Sve su one moćnije od mene."

"Možda zbog onoga što si prije rekla, Meredith. Nijedna od njih ne bi me razumjela poput tebe."

"Mislim da ih podcjenjuješ. Ali što bi im to Cel mogao raditi da ga napuštaju u čoporima? I sama kraljica je seksualni sadist, ali njezini gardisti bi puzali preko razbijenog stakla u njezin krevet. Na što ih to Cel tjera što je gore od toga?" Nisam očekivala odgovor, ali nisam mogla

zamisliti ništa ni približno toliko strašno.

Smiješak je nestao sa Sholtova lica. "Kraljica je to jednom učinila", rekao je.

"Što?" upitala sam, namrštivši se.

"Prisilila je jednog od nas da se skine i puzi preko razbijenog stakla.

Ako uspije ne pokazati bol, pojebat će ga."

Trepnula sam. Čula sam i za gore, k vragu, vidjela sam i gore od toga. Ali dio mene je želio znati tko je to bio, pa sam pitala: "Koga?"

Odmahnulo je glavom. "Mi u Gardi smo se zakleli da ćemo poniženja zadržati među sobom. Naš se ponos, ako već ne i naša tijela, bolje drži radi toga." Oči su mu opet izgledale izgubljeno.

Opet sam se upitala što bi to Cel mogao raditi što bi bilo gore od kraljičinih igara. "Zašto to ne ponudiš nekoj moćnijoj sidhe ženi, koja ne pripada prinčevnoj Gardi?" upitala sam.

Plaho se nasmiješio. "Na dvoru ima žena koje ne pripadaju prinčevnoj Gardi, Meredith. Nisu me htjele dodirnuti ni prije nego što sam se pridružio Gardi. Plaše se da će na svijet donijeti još perverzних stvorenja." Nasmijao se, a zvuk tog smijeha je bio divlji, gotovo kao plač. Boljelo je slušati ga. "Tako me kraljica zove, 'moje perverzno stvorenje' – ponekad samo 'stvorenje'. Za nekoliko stoljeća ću biti kao Mraz i njezin Mrak.

Bit ću njezino Stvorenje." Opet se nasmijao tim bolnim smijehom. "Riskirat ću mnogo da to spriječim."

"Trebala li ona stvarno toliko jako potporu sluagha, toliko jako da bi odustala od moje smrti, odustala od toga da nas kazni zbog nepoštivanja njezina najstrožeg tabua?" Odmahnula sam glavom. "Ne, Sholto, ona si to ne može dopustiti. Ako mi pronađemo način da zaobidemo njezin tabu celibata, onda će i ostali pokušati. To će biti prva pukotina u brani, a brana na kraju popusti."

"Ona gubi kontrolu, Meredith, gubi nadzor nad dvorom. Ove tri godine nisu bile dobre godine za nju. Dvor puca pod težinom njezina manijakalnog ponašanja, a princ Cel postaje..." Izgledao je kao da traži prave riječi, a onda je napokon rekao: "Kad Cei dođe na vlast, činit će nam se da je Andais bila razborita. To će biti kao Kaligula poslije Tiberija."

"Hoćeš reći, ako mislimo da nam je sada loše, nismo još ništa vidjeli?" pokušala sam mu izmamiti smiješak, no nisam uspjela.

Okrenuo je izmučene oči prema meni. "Kraljica si ne može priuštiti da izgubi potporu sluagha. Vjeruj mi, Meredith, ja ne želim završiti na kraljičinoj milosti, kao ni ti."

Izraz "kraljičina milost" je među nama postao izrekom; ako ste se nečega bojali, rekli biste: "Radije bih ovisio o kraljičinoj milosti nego to učinio." To znači da ne postoji ništa čega se više bojite. "Što želiš od mene, Sholto?"

"Želim tebe", rekao je, vrlo izravnog pogleda.

Morala sam se nasmiješiti. "Ti ne želiš mene, ti želiš sidha u svom krevetu. Sjeti se da me Griffin odbacio jer nisam bila dovoljno sidhe za njega."

"Griffin je bio budala."

Nasmiješila sam se jer sam se sjetila Utherovih riječi ranije te noći, da je Roane budala. Ako su budale svi koji me napuštaju, zašto onda to stalno rade? Pogledala sam ga i pokušala biti jednako izravna. "Ja nikad nisam bila s noćnim letačem."

"To smatraju perverznom čak i oni kojima ništa nije perverzno", reče Sholto, a u glasu mu se čula gorčina. "Nisam ni očekivao da imaš iskustva s nama."

Nama. Zanimljiva zamjenica. Kad biste mene pitali što sam, rekla bih sidhe, ne čovjek, ne brownie. Ja sam sidhe, a kad biste bili uporni, ja sam Tamni sidhe, u dobru i u zlu, unatoč tome što sam se mogla pozvati na to da kroz mene teče krv s oba dvora. Ali nikad ne bih rekla "nama" govoreći o bilo kome tko nije Tamni sidhe.

"Nakon što me moja tetka, naša voljena kraljica, pokušala utopiti kad sam imala šest godina, otac se pobrinuo za to da imam svoje vlastite sidhe tjelesne čuvar. Jedan od njih je bio sakati noćni letač, Bhatar." Sholto je kimnuo. "On je izgubio krilo u zadnjem pravom boju koji smo vodili na američkom tlu. Većina dijelova naših tijela može opet narasti, tako da je to bila teška rana."

"Bhatar je noću ostajao u mojoj sobi. Nikad se nije odvajao od mene kad sam bila dijete. Otac me naučio igrati šah, ali Bhatar me naučio kako pobijediti oca." Nasmiješila sam se na to.

"On još lijepo govori o tebi", reče Sholto.

Htjela sam pitati, a onda sam odmahнула glavom. "Ne, on ti nikad ne bi predložio da učiniš ovo. On nikad ne bi riskirao moju sigurnost, a ni tvoju. Vidiš, i o tebi je također lijepo pričao, kralju Sholto. Najbolji kralj

kojeg je slušao imao u dvije stotine godina, tako je govorio."

"Polaskan sam."

"Ti znaš što tvoj narod misli o tebi." Pokušala sam pročitati to lice. Na njemu je bila žudnja, ali žudnja može prikrivati toliko mnogo stvari. "A što je s vješticama, s tvojim malim haremom?"

"Što s njima?" upitao je, ali u očima mu je bio izraz koji je njegove ležerne riječi proglasio lažnima.

"Htjele su mi nauditi da me zadrže podalje od tebe. Što misliš da će učiniti ako me stvarno odvedeš u krevet?"

"Ja sam njihov kralj. Učinit će što im kažem."

Na to sam se nasmijala, ali ne gorko, samo ironično. "Ti si kralj jednog vilinskog naroda, Sholto, a vile nikad ne učine točno ono što im kažeš, ili točno ono što misliš da će učiniti. Od sidha do pixija¹², one su slobodne. Uzmeš li njihovu poslušnost zdravo za gotovo, činiš to na vlastiti rizik."

"Kao što to kraljica čini već jedno tisućljeće?" Napola je upitao, napola ustvrdio.

Nasmiješila sam se, kimnuvši. "Kao što to kralj Svijetlog dvora čini još i duže."

"Ja sam mladi kralj u usporedbi s njima i nisam baš toliko arogantan."

"Onda mi iskreno reci što će tvoje vještičje ljubavnice učiniti ako ih ostaviš radi mene?"

Neko vrijeme je izgledao kao da o tome razmišlja, dugo i polako, a onda me pogledao. Lice mu je bilo ozbiljno. "Ne znam."

Gotovo sam se nasmijala. "Ti si kralj početnik. Još nikad nisam čula nekoga od njih kako priznaje neznanje."

"Ne znati nešto nije neznanje. Praviti se da znaš nešto što ne znaš može biti", reče on.

"Mudro, a i skromno; kako strahovito jedinstveno za jednog vilinskog kralja." Sjetila sam se pitanja koje sam mu htjela postaviti. "Ona Agnes koja te odvela u šumu kao dječaka, tvoja dadilja, je li to bila Crna

¹² Pixies su mitska stvorenja iz engleskog folklor. Uglavnom se opisuju kao bića malenog rasta, šiljatih ušiju i odjevena u zeleno. Nestašni su i vole priređivati smicalice ljudima na koje naiđu, primjerice, krađu im stvari ili konje, bacaju predmete na njih, ili ih navode na krivi put da se izgube. Kao i druge vile s Britanskih otočja, alergični su na metal, osobito na srebro, koje im pali kožu i može ih ubiti.

Agnes?"

"Da", reče on.

Pokušala sam ne namrštit se. "Tvoja bivša dadilja je sad tvoja ljubavnica?"

"Ona nije ostarjela", reče on, "a ja sam sad posve odrastao."

"Odrastanje među besmrtnim bićima je zbunjujuće, priznajem, ali ipak ima vila koje su pomagale u mom odgoju, a o kojima ja ne razmišljam na takav način."

"Imam i ja takvih u sluaghu, ali Agnes nije jedna od njih."

Htjela sam upitati zašto, ali nisam. Kao prvo, to nije bila moja stvar; kao drugo, možda ne bih razumjela odgovor čak ni kad bi mi ga dao. "Zašto si tako siguran da me kraljica kani smaknuti?" Natrag na važnu temu.

"Jer je poslala mene u Los Angeles da te ubijem." Izgovorio je to kao da to ništa ne znači – bez emocija, bez žaljenja, to je samo činjenica. Srce mi je zakucalo malo brže, dah mi je zastao u grlu. Morala sam se koncentrirati da polako istisnem zrak iz pluća, a da se to ne primijeti.

"Ako ne pristanem spavati s tobom, izvršit ćeš kaznu?"

"Zakleo sam se da ti ne kanim nauditi. Stojim iza toga."

"Zašto bi ti išao protiv kraljice za moje dobro?"

"Istom onom logikom prema kojoj smo sigurni ako odemo zajedno u krevet, prema kojoj sam ja siguran ako te ostavim živu. Njoj je moj sluagh potrebniji od tvog kažnjavanja."

Djelovao je tako sigurno u taj posljednji dio. Siguran u ono u što je bio siguran, nesiguran u sve drugo; kao i većina nas kad smo iskreni. Pogledala sam to snažno lice, s čeljustima malo preširokima za moj ukus, s malo previše istaknutim jagodičnim kostima. Sviđao mi se nježniji izgled u mojih muškaraca, ali on je bio neporecivo privlačan. Kosa mu je bila savršeno bijela, gusta i ravna, zauzdana u labavi rep. Padala mu je do koljena kao da je jedan od starijih sidha, premda je Sholto imao samo dvjestotinjak godina, više-manje. Ramena su mu bila široka, a prsa su mu dobro izgledala ispod bijele košulje. Košulja je padala posve ravno, pa sam se upitala koristi li neku vrstu glamura da bi to postigao, jer sam znala da ono što se nalazi ispod košulje nije ravno. "Ta ponuda je vrlo neočekivana, Sholto. Voljela bih dobiti malo vremena da razmislim o tome, ako mogu?"

"Do sutra navečer", reče on.

Kimnula sam i ustala. Ustao je i on. Zatekla sam se kako zurim u njegovu prsa i trbuh, trudeći se opaziti ono kretanje koje sam vidjela na ulici. Ništa se nije vidjelo, razbacivao se glamurom da ga sakrije. "Ne znam mogu li ja to", rekla sam.

"Što?" upita on.

Obuhvatila sam ga kretnjom ruke. "Vidjela sam te bez košulje jednom, kad sam bila puno mlađa. Taj prizor... mi je ostao."

Lice mu je probljedilo, oči otvrdnule. Vraćao je svoje zidove nazad na njihovo mjesto. "Razumijem. Pomisao na to da me dodirneš te plaši.

Stvarno razumijem, Meredith." Ispustio je dugi uzdah. "Bila je to lijepa zamisao, dok je trajala." Okrenuo se od mene, podigavši svoj dugački kaput s naslona stolca gdje ga je bio položio. Teški rep kose padao je niz njegovo tijelo kao bijela, krznena pruga.

"Sholto", rekla sam.

Nije se okrenuo, samo je prebacio taj dugački rep iznad jednog ramena dok je odijevao kaput. "Nisam rekla ne, Sholto."

Tada se okrenuo. Lice mu je još bilo zatvoreno, oprezno, a sve emocije koje sam se toliko trudila otkriti bile su opet zakopane. "Što si onda rekla?"

"Rekla sam da nema seksa večeras, ali i da ne mogu reći da, spavat ću s tobom, dok ne vidim sve."

"Sve?" Ponovio je upitno.

"Gle tko se sad snebiva", rekoh.

Promatrala sam zamisao kako mu se uobličuje na licu, u očima. Neobičan, mali osmijeh zaigrao je na njegovim usnama. "Tražiš li ti to da me vidiš golog?"

"Ne cijelog tebe." Morala sam se nasmiješiti na izraz njegova lica. "Ali sve do bedara, da, molim. Moram doznati što doista osjećam u vezi tvojih... dodataka."

Nasmiješio se, toplim smiješkom s primjesom nesigurnosti. To je bio njegov pravi smiješak, s naznakom dražesti i straha. "Ovo je najljubavniji način na koji ih je itko ikada opisao."

"Ako ne mogu biti s tobom u radosti i zajedničkom užitku, onda tvoj san o spajanju tvog svjetla s tuđim pada u vodu. Sidhe ne svijetle iz dužnosti, a bez zadovoljstva."

Kimnuo je. "Razumijem."

"Nadam se, jer te ne želim samo vidjeti golog. Potrebno je da te diram i da ti diraš mene, da vidim da li..." Široko sam raširila ruke. "Da li ja to mogu."

"Ali bez seksa večeras?" Glas mu je bio zaigraniji no ikad.

"Ti sanjaš o puti sidha, a nikad je nisi imao. Ja sam je imala, a već sam tri, gotovo četiri godine bez nje. Nedostaje mi dom, Sholto. Koliko god bio čudan i perverznan, nedostaje mi. Ako pristanem na ovo, dobivam sidhe ljubavnika i dom. Da i ne spominjem izbjegavanje smrtne kazne.

Ti nisi sudbina gora od smrti, Sholto."

"Bilo ih je još koji su tako mislili." Pokušao je zazvučati šaljivo, ali oči su ga odale.

"Zato trebam vidjeti u što se upuštam."

"Da potegnem pitanje ljubavi, ili je to previše naivno za jednog kralja i jednu princezu?" upita on.

Nasmiješila sam se, no ovaj put snuždeno. "Jednom sam probala ljubav; izdala me."

"Griffin je bezvrijedan stvor, Meredith, nevrijedan tolike dubine osjećaja, a sigurno ju je nesposoban uzvratiti."

"Na kraju sam i ja to otkrila", rekla sam. "Ljubav je divna dok traje, Sholto, ali ne traje dugo."

Pogledali smo se. Pitala sam se jesu li i moje oči toliko umorne i pune tuge kao njegove.

"Bih li trebao raspravljati s tobom i reći ti da neke ljubavi traju?" upita Sholto.

"Namjeravaš li?"

Nasmiješio se i odmahnuo glavom. "Ne."

Pružila sam mu ruku. "Neću laži, Sholto, čak ni one lijepe." Prsti su mu bili vrlo topli, tako omotani oko mojih. "Daj da te odvedem u krevet i vidim kakav posao sklapam."

Dopustio mi je da ga povedem prema krevetu. "Hoću li i ja vidjeti kakav posao sklapam?"

Vukla sam ga unatrag prema krevetu tako da sam mu mogla gledati lice. "Ako želiš."

Očima mu je preletio izraz koji nije bio ni sidhe, ni ljudski, niti sluaški, već jednostavno muški. "Želim", rekao je.

Poglavlje 12

Pustila sam njegovu ruku da se uspentram na krevet, krećući se i dalje unatrag da bih ga mogla gledati. Izvadila sam pištolj iz pojasa i gurnula ga pod jastuk, a onda se ispružila na leđa posred kreveta, poduprijevši se laktovima. Sholto je stajao pokraj kreveta i gledao me. Na licu je imao mali polusmiješak. Oči su mu djelovale nesigurno, ne nesretno, samo nesigurno.

"Izgledaš strahovito zadovoljno sama sa sobom", rekao je. "Nikad nije loše vidjeti zgodnog muškarca golog po prvi put."

Njegov je osmijeh nestao. "Zgodnog? Nitko tko je znao što se nalazi ispod moje košulje nikad me još nije tako nazvao."

Pustila sam da moj pogled govori umjesto mene. Zadržao se na njegovom licu, očima, snažnom i gotovo savršenom nosu, tankim i širokim ustima. Ostatak njegova tijela izgledao je divno, ali znala sam da je barem jedan dio onoga što vidim magično uljepšan, samo nisam znala koliki dio. No zadržala sam pogled na dijelovima za koje sam bila prilično sigurna da su stvarni, poput vitke širine njegovih bokova, snažne duljine njegovih nogu. Dok ga ne vidim bez hlača, nisam mogla biti sigurna što mu je bila ta izbočina u njima pa sam to preskočila umom, baš kao i okom. Kraljica je imala pravo, to je bila šteta; stvarno je bio veličanstven.

"Fantazirao sam o sidhe ženi koja me tako gleda." Još uvijek je izgledao previše ozbiljno.

"Kako tako?" upitala sam. Pitanje sam izgovorila dubokim, seksualnim, zadirkujućim glasom.

To mu je izmamilo osmijeh. "Kao da sam ja nešto što se jede." Nasmiješila sam se i unijela u taj smiješak sve što je želio od njega, sve

što je trebao od njega. "Jede, ha. Skini kaput i košulju, pa ćemo možda i doći do toga."

"Bez seksa večeras, sjećaš se", rekao je.

"A da bude samo bez orgazma?"

Zabacio je glavu i nasmijao se glasno, radosno. Pogledao me sjajnim očima koje nisu iskrile od magije, već od smijeha. Izgledao je mlađe, opuštenije. Shvatila sam da bi s tom bijelom kosom i kožom, s tim zlatnim očima, bio dobrodošao na Svijetlom dvoru. Kad bi mogao neprestano biti odjeven, nikad ne bi posumnjali.

Smijeh je malo izbljedio. "Sad ti izgledaš ozbiljno", rekao je.

"Samo sam razmišljala o tome da ti izgledaš više kao da si sa Svijetlog dvora nego ja."

Namrštio se. "Misliš zbog krvavo kestenjaste kose?"

"I nisam dovoljno visoka, i moje grudi su malo previše obilne za sidhe stil."

Tada se nacerio, široko i nenadano. "Sigurno se žene bune zbog grudi. Nijedan muškarac ne bi ni sanjao o tome."

Osmjehnula sam se na to. "U pravu si. Moja majka, moja tetka, moje sestrične."

"Samo su ljubomorne", rekao je.

"Lijepo je što tako misliš", rekla sam.

Pustio je sivi kaput da padne na pod, pa otkopčao gumb na rukavu. Gledao me u lice dok je to radio. Otkopčao je i drugi rukav i krenuo na prvi gumb košulje, pa drugi, raširivši tkaninu tako da izloži trokut bijele, blistave kože. Treći gumb, i prva oblina prsnih mišića je postala vidljiva. Prsti su mu se premjestili na četvrti gumb, ali ga nije otkopčao. "Sad bih zamolio poljubac, prije nego što vidiš."

Bila bih pitala zašto, ali mislila sam da znam. Bojao se da ne bi dobio svoj poljubac nakon što ga vidim cijelog.

Polako sam otpuzala preko kreveta prema njemu. Sholto je stavio dlanove na krevet i spustio se na koljena. Spuštao se sve dok bradom gotovo nije dodirnuo krevet, dlanova pljoštimice na prekrivaču.

Ja sam ostala na sve četiri iznad njega. Gledao je gore u mene, a ja sam spustila svoje lice prema njegovom u nekoj vrsti skleka. Dala sam mu njegov poljubac. Meki dodir usnama i Sholto se već počeo odmicati. Nježno sam mu dodirnula lice. "Ne još", rekla sam.

Sholto je imao pravo, kad jednom vidim sve njegove "dodatke",

možda neće dobiti drugi poljubac. Ako je ovo jedini dodir sidhe ruku koji će ikada upoznati, htjela sam da bude vrijedan pamćenja. Jedan poljubac mu ne može nadoknaditi to što nikad nije osjetio dodir puti sidha, ali to je bilo jedino što sam mu mogla ponuditi. Na svoj način, bio je jednako usamljen kao i Uther.

Sholto je ponovno položio bradu na krevet, podignuvši oči prema meni. Čekao me strpljivo, posve pasivno, čekao je da učinim što god sam nakanila učiniti. U tom trenutku sam dobila odgovor na još jedno pitanje. Vežem li se za jednu osobu na cijeli život, onda bismo trebali imati više zajedničkog od puke sidhe krvi. Morao bi dijeliti moju ljubav prema bolu.

Legla sam potrbuške na krevet, tako da su nam se lica našla na istoj visini. "Otvori usta, samo malo", rekla sam.

Učinio je tako, bez pitanja. To mi se svidjelo. Poljubila sam njegovu gornju usnu, meko, nježno. Jezikom sam mu malo više otvorila usta, te počela istraživati usnama i jezikom. Isprva je bio posve pasivan, puštao me da se nježno hranim njegovim usnama, no zatim mi je počeo uzvraćati poljubac. Ljubio se polako, gotovo kao da oklijeva, kao da mu je to prvi put, a znala sam da nije. Tada su se njegova usta pritislula uz moja jače, zahtjevnije.

Ugrizla sam ga za donju usnu, nježno, ali čvrsto. Proizveo je tihi, grleni zvuk i pridigao se na koljena, povukavši me sa sobom uvis, dlanovima na mojim rukama. Njegov poljubac mi je gnječio usne. Poljubac je bio toliko snažan da je boljelo i morala sam otvoriti usta jače da pustim njegove usne, njegov jezik, njegova usta u svoja, potpuno, onoliko duboko koliko je htio prodrijeti, lizati i hraniti se, da mi ih ne bi zdrobio.

Gurnuo me unatrag na krevet i pustila sam ga, no primijetila sam da zadržava svoje tijelo iznad mog, oslanjajući se na ruke, tako da su nam se dodirivala samo usta. Izvukla sam se iz poljupca dovoljno da pogledom prijedem duž cijelog njegova tijela. Osjećala sam ga iznad sebe kao drhtavu liniju energije. Kao da se njegovo tijelo već privijalo uz moje, kao da sam već mogla osjetiti njegovu težinu na sebi. Njegova aura, njegova magija, imala je gustoću, nalik na drugo tijelo koje ga okružuje. Pritisak energije mi je zaustavio dah u grlu, nagnao moj puls da ubrza. Njegova magija je privlačila krv iz mog tijela kao što magnet privlači metal.

Čak ni s Roaneom prekrivenim Branwynovim suzama nije bilo tako.

Bilo je čudesno, ali ne ovako. Ovo je bilo to što sam željela, trebala, za čime sam žudjela. Sholto je gledao dolje u mene s nježnim čuđenjem na licu. "Što je to?"

Shvatila sam da on osjeća moju energiju isto kao ja njegovu. Mogla sam jednostavno reći: "Magija", no zadnji put kad sam bila sa sidhom to je bio Griffin, a on mi je rastumačio da je moja magija manje sjajna, bezvrijedna. Nekoć sam mu vjerovala; sada nisam. Morala sam pitati, jer možda više nikad neću biti s nekim sidhom. Možda si nikad neću moći odgovoriti na sumnje koje je Griffin usadio u moj um.

"Što ti osjećaš?"

"Toplinu, kao da se vrućina izdiže iz tvog tijela i pritišće mi kožu."

Balansirao je na jednoj ruci, a slobodnom je rukom milovao zrak između nas, kao da gladi nešto što je imalo oblik, težinu. Osjećaj njegove ruke koja gladi moju auru nagnao me da zatvorim oči, a tijelo mi se izvijalo pod tim ne-dodirom.

Micao je ruku kroz energiju, a ja sam i zatvorenih očiju znala gdje mu se ruka nalazi. "Priljubilo mi se na ruku, kao zdjela nečega što mi siše kožu dok guram ruku u nju", reče Sholto zadihano, ispunjen čuđenjem koje je njegovo lice pokazalo.

Osjećala sam njegovu ruku kako uranja u energiju kao da je moje tijelo pod vodom, a njegova ruka donosi sa sobom prohladni zrak. Ruka nije samo dodirнула moj bok, probila je moje štitove, utjerala njegovu magiju u mene. Od toga sam naglo, širom rastvorila oči, a dah mi se smrznuo u grlu. Nagnalo me da žestoko izbacim vlastitu magiju, da se prekrijem njome kao da stavljam ruku preko rane.

Njegovo se tijelo trgnulo na dodir moje magije. Pogledao me poluotvorenih usana, a puls mu je udarao tupo i snažno, kao da je zarobljen iza krhke kože njegova grla. "Nisam imao pojma što propuštam." Kimnula sam, pogledavši gore u njega, ležeći na leđima na krevetu, s njegovom rukom kao pulsirajućim utegom na rebrima. "Ovo je tek početak", rekla sam, a glas mi se pretvorio u promukli šapat. Nisam se trudila zvučati seksi, već je to bilo sve što mi je ostalo od glasa zbog njegova pritiska na mene. U tom trenutku nisam mogla zamisliti nikakvu tjelesnu manu koja bi me spriječila da kažem da.

Posegnula sam za njegovom košuljom. On je maknuo ruku s mene da bi se mogao osloniti na obje ruke i da bih ja mogla doseći gumbe njegove košulje. Otkopčala sam sljedeći gumb; ništa nije ispalo.

Otkopčala sam još jedan. Energija je zatitrala kao kad se vrućina izdiže s pločnika.

"Prekini s iluzijom, Sholto, daj mi da vidim."

Glas mu je bio šapat. "Bojim se."

Pogledala sam ga. "Ti stvarno misliš da ja želim propustiti ovu priliku? Želim završiti s ovim progonstvom, Sholto. Umorna sam od pretvaranja, od mirenja s tim. Želim sve natrag." Pomilovala sam rukom njegovo grlo, a mješavina naših energija izletjela je iz moje ruke poput nevidljiva vela. "Tijelo sidha, užitak jednak mom, ušetati u šuplje brežuljke i biti dobrodošla; želim ići kući, Sholto. Odbaci glamur i daj mi da vidim kako izgledaš."

Učinio je što sam zatražila. Pipci su se rasuli iz košulje, a usporedbe sa zmijskim gnijezdom, ili s prosutim crijevima kao kad nekome rasporete trbuh, preplavile su mi um. Smrzla sam se, a kad mi je ovaj put dah zastao u grlu, to nije bilo od strasti.

Sholto se smjesta počeo povlačiti, ustao je, okrenuo se tako da ne vidim. Morala sam ga ščepati za ruku da ga zaustavim. Moja reakcija je ugasila magiju između nas, ili je prije to učinila njegova reakcija na moju reakciju. Njegova ruka je sad bila samo obična ruka pod mojim dlanom, topla i živa, ali ništa više od toga.

Čvrsto sam ga zgrabila za ruku s obje svoje šake. Pokušala sam ga okrenuti natrag prema sebi, ali opirao se. Pridigla sam se na koljena, zadržala jedan dlan na njegovoj ruci, a drugom rukom sam posegnula preko njegova tijela da uhvatim udaljenu stranu njegove košulje. Ništa me nije dodirnilo dok sam mu tom rukom prelazila preko tijela, a trebale su me dodirnuti mnoge stvari. Ponovo je postavio glamur na mjesto. Nisam mogla opipati ono što je uistinu bilo ondje.

Povukla sam ga da se okrene unatrag i pogleda me. Košulja mu je bila otvorena do sredine trbuha. Prsa i trbuh su bili bijeli, mišićavi, glatki, savršeni. Otkopčala sam još jedan gumb, a trbuh koji se pokazao nalikovao je na kaldrmu, poput slike "poslije" na reklami za teretanu. Sholto me pustio da mu otkopčam košulju i da je izvučem dovoljno da bude izložen pogledu sve do kožnog pojasa, ali me nije htio pogledati.

"Ako se već skrivaš iza glamura, onda to baš može i dobro izgledati."

Na to me pogledao, izgledao je ljutito. "Da je ovo moj pravi izgled, ne bi se okrenula od mene."

"Da je ovo tvoj pravi izgled, nikad ne bi postao kraljem Vojske."

Nešto je prošlo kroz njegove oči, nešto što nisam mogla pročitati, ali sve je bilo bolje od ljutnje začinjene gorčinom. "Bio bih plemić sidhe dvora", rekao je.

"Lord, ništa bolje – krvna loza tvoje majke nije dovoljno dobra za veću titulu."

"Ja jesam lord", rekao je.

Kimnula sam. "Da, po svojoj vlastitoj moći, svojom vlastitom zaslugom. Kraljica nije mogla dopustiti da tolika moć ode s našeg dvora bez titule."

Nasmiješio se, ali gorko, a onaj gnjev mu se ponovo uvukao u oči. "Želiš reći da je bolje vladati u paklu, nego služiti u raj?" Odmahnula sam glavom. "Nikad, ali kažem da imaš sve što ti je krv tvoje majke mogla dati, a uz to si i kralj."

Pogledao je dolje u mene, a lice mu je opet postalo ona arogantna maska. Ona koju sam toliko često viđala na dvoru. "Krv moje majke mi je mogla dati tebe."

"Ja te nisam odbila", rekla sam.

"Vidio sam taj izraz na tvom licu, osjetio otpor u tvom tijelu. Ne moraš to izgovoriti naglas da bi postalo istinito."

Počela sam mu izvlačiti košulju iz hlača. Primio mi je ruke. "Nemoj."

"Odeš li sada, gotovo je. Prestani s iluzijom, Sholto, daj mi da vidim."

"Već sam to učinio." Istrgao mi je košulju iz ruku tako snažno da me gotovo povukao s kreveta odmičući se od mene.

"Bilo bi lijepo da sam te uspjela zagrliti ne ustuknuvši. Žao mi je što nisam, ali daj djevojci priliku. Prvi pogled je bio malo pretežak."

Odmahnuo je glavom. "U pravu si, ja sam kralj sluagha. Neću se dati ponižavati."

Sjela sam na rub kreveta i pogledala ga. Izgledao je savršeno, premda malo nadureno, ali to nije bio stvarni izgled, a ja sam provela posljednjih nekoliko godina skrivajući se, pretvarajući se. Pretvaranje, bez obzira koliko zgodno bilo, može silno dosaditi. Unatoč tome što su ga odbacivali, nitko nije utjelovljivao Tamni dvor bolje od Sholta.

Kombinacija nevjerovatne ljepote i užasa, ne samo jedno uz drugo, već isprepletenih. Jedno nije moglo postojati bez drugog. Na svoj način,

Sholto je bio savršen spoj svega što je taj dvor predstavljao, a odbacili su ga upravo zato što su se pribojavali da je on doista savršeni Tamni sidhe. Sumnjala sam da oni o tome razmišljaju toliko jasno, ne u toliko mnogo riječi, ali upravo ih je to plašilo u Sholtu – ne to što je bio različit, već to što nije.

"Ne mogu ti obećati da se neću okrenuti sljedeći put, ali ti mogu obećati da ću pokušati."

Pogledao me, a arogancija u očima mu je bila štit. "To nije dovoljno dobro."

"To je najbolje što ti mogu ponuditi. Je li strah od odbijanja zbilja vrijedan toga da tako brzo izgubiš svoj prvi dodir s tijelom sidha?"

Dvojba mu je bljesnula u očima. "Ako ti nemaš... želuca za to", nešto u tom izrazu ga je zabavilo, ali ne na sretan način, "onda ja mogu staviti glamur i..."

Završila sam kad mu je glas zastao. "Da, možemo tako."

Kimnuo je. "Ovo je najbliže što sam ikad dospio do preklinjanja."

Nasmijala sam se. "Blago tebi."

To ga je zbunilo, i gotovo da mi je odlanulo što vidim pravog Sholta kako proviruje iza te oprezne maske. "Ne razumijem."

"Tvoja magija je dovoljno jaka da vjerojatno stvarno ne razumiješ." Sad je moj glas sadržavao gorčinu. Otresla sam je, doslovno zatresavši glavom, radi čega mi je kosa zastrla lice. Ispružila sam ruke prema njemu. "Dođi."

Na licu mu se vidjelo nepovjerenje. Znam da ga nisam mogla kriviti, no postajala sam sve umornija od toga da ga držim za emotivnu ruku. Nisam ga htjela povrijediti, ali nisam baš bila sigurna da se želim zauvijek vezati za njega. Ne zbog pipaka – nego zbog intenzivnih emocija koje su se prebrzo izmjenjivale. Emotivno, bio bi užasno težak partner. Takvi muškarci su toliko prokleta naporni da ih obično izbjegavam, ali Sholto mi je mogao ponuditi stvari koje drugi nisu mogli. Mogao mi je vratiti dom – samo radi toga bih neko vrijeme mogla trpki njegova emocionalna sranja. Iskreno, to gotovo da je bio veći razlog protiv njega od njegovih dodataka.

"Makni tu košulju i dođi ovamo, ili nemoj. Tvoj izbor."

"Zvučiš nestrpljivo", rekao je.

Slegnula sam ramenima. "Malo." Pozvala sam ga da mi se približi kretnjom ruke.

Spustio je košulju niz ramena i pustio je da padne na pod. Oluja emocija prelazila mu je licem; najzad se odlučio za prkos. U redu, što se mene ticalo, jer sam znala da što god bilo na njegovom licu, nije ono što stvarno osjeća. Zadržat će tu masku sve dok ne bude siguran da je dobrodošao.

Odbacio je svoj glamur.

Poglavlje 13

Pokušala sam ga gledati cijelog dok mi je prilazio, ali na kraju sam odustala i samo buljila. Pipci su bili iste blještavo bijele boje kao i ostatak njegova tijela. Na najdebljim pipcima se vidio blijedi uzorak mramora, a od Bhatara sam znala da su to mišićave ruke, pipci za teške fizičke poslove. Bilo je i duljih, tanjih pipaka, u skupinama oko rebara i gornjeg dijela trbuha. To su bili prsti, ali sto puta osjetljiviji od prstiju sidha. Tik iznad pupka se nalazila resica kraćih pipaka s malo tamnijim vrhovima. Zbog toga što je imao i njih, još više sam se pitala je li ono što se nalazi u njegovim hlačama sidhe, ili nije.

Sjedila sam na krevetu i buljila sve dok nije stao pred mene. Lice je držao okrenuto u stranu, a ruke sklopljene iza leđa, kao da me ne želi ni vidjeti, niti dotaknuti. Ispružila sam ruku i dodirnula jedan od onih glatkih, mišićavih pipaka. Pipak se trgnuo unatrag od mog dodira. Pomilovala sam ga i osjetila Sholtov pogled prije nego što sam podigla svoj da mu ga uzvratim.

Opet sam pomilovala vanjsku kožu pipka. "Ovi su za teške poslove, za dizanje, hvatanje plijena ili zarobljenika." Prstom sam prešla donjom stranom pipka, osjetivši malo drugačiju teksturu. Nije bila neugodna, ali

je bila deblja od ljudske kože, gotovo gumena, kao koža dupina.

"Pretpostavljam da ti je Bhatar to rekao." Glas mu je bio ljut.

"Da." Obuhvatila sam bazu pipka, gdje se stapao s njegovim tijelom. Prešla sam, nježno, ali čvrsto, njegovom dužinom. Omotao mi se oko ruke, primio je, maknuo je sa sebe.

"Nemoj", rekao je.

"Ovo je bilo ugodno, zar ne?" upitala sam.

Pogledao me, koliko ljuto, toliko i preplašeno. "Kako ti znaš što je ugodno noćnom letaču?"

"Pitala sam."

Sad je djelovao zabezeknuto, pa sam uspjela osloboditi ruku. Dotaknula sam jednu skupinu tanjih pipaka. Uvukli su se kao koralji kad se roniod očeše o njih pod koraljnim morem. "Bhatar je svojim prstima mogao raditi najzamršenije vezove."

Pomaknula sam ruku niže, ipak ne dodirujući posljednji vidljivi red pipaka. "Ovi su jako osjetljivi – mogu se koristiti za najfinije pipave poslove, ali su zapravo sekundarni spolni organ."

Izgledao je zgranuto. "Mi obično ne dijelimo takve informacije s onima koji nam ne pripadaju."

"Znam." Nasmiješila sam se. "Bhatar je njima milovao dame koje bi nam došle u posjet. Njih je obično bilo strah reći mu da prestane da ga ne uvrijede, i da ne uvrijede mog oca. Primijetila sam, kad sam se najzad vratila na dvor, da Vojska često miluje one koji ne pripadaju sluaghu tim donjim pipcima. To je neka vrsta vaše interne šale na naš račun. Dodirujete nas nečime što vam dođe kao dojka, a mi nemamo pojma."

"Ali ti znaš", reče on.

"Ja volim dobru internu šalu kad nisam njezina meta." Povukla sam ruku dugačkim pokretom preko tog zadnjeg niza organa.

Izdahnua je s jecajem. Oči su mu ostale prkosne, štitio se. Nisam ga čak ni krivila zbog toga. Imala sam dovoljno pomiješanih gena među svojim precima da se to, da nije božanske milosti, lako moglo i meni dogoditi.

Dotaknula sam ih nježno, a oni su se počeli hvatati oko mojih prstiju. Vrhovi su im mogli poslužiti za prihvaćanje, ni blizu toliko snažno kao kod gornjih pipaka, ali na strani svakoga od njih je bila malena udubina. Pomazila sam prstom jednu udubinu; on je zadržao.

"Ovo vjerojatno ima neku posebnu funkciju kad spavaš sa ženkom

noćnih letača?"

Kimnuo je, bez riječi.

"Što mogu učiniti za mene?" Upitala sam to iz više razloga. Kao prvo, bila sam radoznala. Kao drugo, morala sam saznati mogu li izdržati da me on njima intimno dodiruje. Ja sam njega dirala gotovo ravnodušno, znanstveno. Ako učinite x, događa se y. Ravnodušnost mi je mogla omogućiti da ga dodirujem, ali me ne bi provela kroz seks.

Ispružio je ruke prema meni, ali masa debljih pipaka se tako našla na mom licu. Nehotice sam se povukla unatrag. Sholto se smjesta uspravio. Možda bi se opet udaljio od mene, ali zgrabila sam punu šaku donjih pipaka. To ga je ukočilo na mjestu, a dah mu je zastao u grlu. Ta me reakcija podsjetila na ono što se dogodi dodirnete li muškarčev penis kad on to ne očekuje.

Posegnuo je rukama nadolje i istrgnuo mi košulju iz hlača. Tom kretnjom je naslonio debele, mišićave udove na moje lice. Ovaj put se nisam odmaknula, ali morala sam se prisiliti na to.

Povukao mi je košulju preko glave i pustio je da padne na pod. Prkos je sad bio prožet nečim drugim, nečim mračnijim i stvarnijim. Pomoću dva mišićava pipka nježno je maknuo moje ruke s nižih organa. Tada su dugi, tanki pipci narasli, rastegli su se u još dulje i tanje, poput mišićave gline. Njihovi vrhovi su pomilovali brežuljke mojih grudi brzim, nestašnim pokretima. To me toliko preplašilo da sam naglo udahnula.

Vrhovi pipaka uronili su u moj grudnjak, kao da mi zmija puzi kožom.

Upravo sam mu htjela reći ne, ja to ne mogu, kad su oni zacrvenjeni vrhovi pronašli moje bradavice i otkrili čemu služe udubine na njihovoj donjoj strani. Mogle su sisati, a dodir je bio stručan. Bradavice su mi se ukrutile od sisanja i stiskanja.

Drugi spolni organ se igrao nisko na mom trbuhu, škakljao me uzduž vrha hlača. Pitao me ne pitajući. Nježno sam ga odgurnula. "Dosta, molim te."

Odvojio se od mene, ali ovaj put nije bio povrijeđen. Izraz njegova lica je bio gotovo, ne sasvim, ali gotovo pobjednički. "Ovaj izraz na tvom licu, već i samo to mi puno znači."

Drhtavo sam udahnula i pokušala razmisliti. "To mi je drago čuti, ali moram provjeriti još nešto prije nego što budem sigurna."

Pogledao me.

"Skinij remen, molim te", rekla sam.

Nisam morala dvaput reći. Izvadio je remen, ali hlače je ostavio zakopčanim. Svidjelo mi se što je učinio točno ono što sam zatražila, ni manje ni više.

Otkopčala sam mu hlače, otkrivši rub bokserica. Nabreklina u njima je bila ravna i čvrsta, i izgledala je vrlo... ljudski. Ali nakon onoga što sam upravo vidjela, morala sam provjeriti. Pažljivo sam povukla gaćice preko nabreklina i vidjela ga golog prvi put.

Bio je upravo onako ravan i savršen kao što je njegovo lice obećavalo, poput kipa od isklesanog alabastra. Obuhvatila sam ga rukom i zaječao je.

Nisam ga dražila, tražila sam nešto. Bhtar je u svom penisu imao kost dugačku gotovo kao moja ruka. Nešto što nijedna ljudska žena ne bi preživjela. To su imali samo kraljevski pripadnici njihove vrste, a značilo je da su ti muškarci plodni – bez te kosti, ženke ne bi ovulirale tijekom seksa.

Sholto me promatrao, žudnih očiju. "Muška kontrola ima svoje granice."

"Zato će moje hlače ostati na meni." Bio je poput debelog, mišićavog baršuna među mojim dlanovima, ali nije bilo ničega osim mesa, nikakvih gadnih iznenađenja.

"Tvoj otac nije bio kralj?"

"Tražiš kost." Glas mu je bio nizak, promukao.

"Da."

"Moj otac nije bio jedan od kraljevskih mužjaka." Prošaptao je te pribrane riječi glasom koji je svakim mojim dodirrom postajao sve manje pribran.

"Kako si onda ti postao kralj?" Moj glas je bio miran. Moje uzbuđenje se povuklo kad su me pipci prestali dodirivati. Nije potrajalo, jer me pogled na njega nije palio. Gospodine i Damo oprostite, ali njegovi dodaci su mi bili nakazni.

"Kralj sluagha nije naslijeđena titula. Zaslužena je."

"Zaslužena", rekla sam. "Kako, zaslužena?"

Odmahnuo je glavom. "Teško mi je razmišljati."

"Pitam se od čega je to." Ispalo je da ga zadirkujem, ali nisam tako mislila. Bilo mi je žao što nisam. Mogla sam ga prihvatiti dio po dio. Možda da je imao samo jedan ili dva pipka, ali imao ih je više od

dvanaest. Pomisao da bih trebala priviti svoje golo tijelo uz njegovo, da bi me trebalo zagrliti to gnijezdo pipaka... Zadrhtala sam od te slike.

Sholto je krivo shvatio moju reakciju i jedan od mišićavih pipaka mi je pomilovao kosu, onako kako bi običan muškarac upotrijebio ruku. Zatvorila sam oči, podigla lice prema tom dodiru, pokušala uživati u milovanju, ali nisam mogla. Na jednu noć, možda, ali ne jedne noći za drugom. Jednostavno nisam mogla.

Spustila sam lice i pipak se povukao. Držala sam ga u ruci, čvrstog i divnog poput svih muškaraca s kojima sam bila, no zbog onoga što je visjelo i migoljilo se odmah iznad, nisam mogla uživati kao što sam trebala.

Sholto me gledao s iščekivanjem, kao da sam već pristala. Logično bi bilo da sam ustala, poljubila ga, naklonila se i izašla, ali da sam ga poljubila, ta bi se masa pipaka omotala oko mene i Sholto bi shvatio kako se zapravo osjećam. Nisam htjela da vidi kako se užasnuto odmičem.

Htjela sam da njegov, možda posljednji dodir s tijelom sidha bude ugodan, a ne ponižavajući. Ako već nisam mogla podnijeti ono gore na njegovu tijelu, pa, mogla sam krenuti samo u jednom smjeru: dolje. Skliznula sam s kreveta na koljena, pred njega. Taj ga je pokret prisilio da se za jedan korak unatrag udalji od kreveta i doveo je moje lice u istu razine s onim dugačkim komadom čvrstog svilenog mesa.

Udahnuo je da nešto kaže, ali sam zaustavila njegove riječi stavivši ga u usta. Prešla sam dlanovima stražnjom stranom njegovih bedara da mu obuhvatim guzove, i zabila nokte u njegovo meso.

Zajecao je, a tijelom je učinio mali pokret prema naprijed da dublje ude u moja usta. Inače sam voljela gledati gore, duž muškarčeva tijela, da vidim reakciju, ali ne i ovaj put. Nisam htjela gledati. Jela sam ga, sisala, jezikom, ustima, usnama, i nježno, zubima.

Disanje mu je poprimalo onaj ubrzani, zadihani ritam koji je značio da ću uskoro morati prestati, ili ću prekršiti kraljičinu tabu. Moć se također vratila, nalik na jednolično brujanje energije uz moje tijelo, a ondje gdje bih ga dodirnula, energija bi zabubnjala; kao da je vibrirao u mojim ustima, i odjednom me obuzela vizija kako bi to moglo biti, kad bih imala tu toplu stvar punu moći među nogama. Slika je bila toliko jaka da sam se morala odmaknuti. Otvorila sam oči i vidjela da je njegova koža bijela, gotovo prozirna od moći.

Polako sam podigla pogled, a svaki se centimetar njegova tijela ljeskao, svijetlio je. Vrhovi manjih pipaka su svijetlili crveno poput žeravice, a gornji pipci su isijavali splet boja u mramornom uzorku, nalik obojanim munjama pod kožom. Na pozadini nevjerojatno bijelog svjetla njegove kože, pulsirajuća igra nježne, crvene boje, još nježnije ljubičaste, te pruga zlatne nalik na boju njegovih očiju, bila je prelijepa.

Gledala sam ga, i u tom trenutku sam vidjela samo ljepotu. Bio je upravo onakav kakav je trebao biti, stvorenje isklesano iz svjetlosti, ispunjeno bojom i magijom. Moć se uzdizala s njega u valovima koji su mi milovali kožu, titrali mojim tijelom, obgrlivši me poput nevidljive, žive, svilene plahte. Željela sam ući u nju, osjetiti je oko sebe. "Raspusti kosu." Glas mi je zazvučao neobično, kao da govori netko drugi.

Sholto je skinuo kopču s kose i protresao je oko sebe. Kosa mu je pala do ispod koljena, u iskričavom slapu nalik na svježi snijeg. Uхватила sam je u šake i nježno je povukla. Prošlo je toliko vremena otkad sam imala kosu koja je ovako mogla padati preko mog tijela. Kao da sam držala težak, živi saten. Gurnula sam košarice grudnjaka prema dolje, da mi se grudi prospu van, da ih mogu pomilovati njegovom kosom. Od tog jednog dodira sam zadrhtala, a ovaj put je to bilo od strasti. Pogledala sam gore u njega, i dalje na koljenima. "Misliš li da bismo se mogli pristojno ponašati kad bi povukao svom tom prekrasnom kosom po mom golom tijelu?"

Sve boje njegovih šarenica su plamtjele; krugovi kao da su se vrtložili, poput središta oluje. Strast na njegovu licu se pretvorila u smijeh. "Da slažem i kažem da?"

Podigla sam ruku koja je svijetlila, gotovo prozirna, da ga pomilujem duž tijela, "Da, slaži mi, ako će to pomoći da ne prestanemo."

"Opasna izjava", rekao je nježno.

"Opasna vremena", rekla sam i liznula ga, nagnavši ga da se trgne od nogu do ramena, zabaci glavu i izdahne s uzdrhtalim jecajem.

"Meredith", rekao je onim tonom koji muškarac čuva samo za najintimnije prigode. Taj je zvuk napeo moje tijelo na mjestima koja on nije ni vidio, a kamoli dotaknuo.

Vrata su se otvorila uz zvuk pucanja drva i udara energije koji je tresnuo u nas poput divovske ruke. Sholto je zateturao, ali je ostao na nogama; ja sam završila na dupetu na podu, vireći iza njegovih nogu.

Na trenutak sam spazila sliku tamne prilike u mutnom pokretu, a

tada je Sholto nestao preko kreveta, završivši na podu s druge strane.

Siva Nerys je jedan kratki trenutak stajala uokvirena vratima, a zatim je, nalik magličastom obrisu, krenula na mene. Krenula sam na krevet po pištolj pod jastukom, no znala sam da nikako neću stići na vrijeme.

Poglavlje 14

Morala sam okrenuti leđa vještici da bih dobila ikakvu priliku dospjeti do pištolja. Izložila sam joj leđa; ruka mi je bila pod jastukom kad su njezine pandže zaparale po mojim golim leđima. Zavrištala sam, ruke još ispružene za pištoljem. Prsti s pandžama su mi obuhvatili mišice i zavitlala me na pod. Tresnula sam o pod snažno, nenaoružana, a Nerys se našla na meni prije nego što sam dospjela do daha.

Udarala sam je nogama, a ona me rezala snažnim zamasima, preko hlača. Uporno sam je pokušavala zbaciti sa sebe i dići se na noge, ali mi nije dala nijednu priliku. Napadala je, rezala zrak, moje hlače, meso ispod njih, sve dok nisam dopuzala do zida i više nisam imala kud. Kreštalala je na mene. "On je naš! Naš! Naš!" Svaku riječ je naglasila rezom. Ruke su mi bile ispred tijela, no ona je nakanila oguliti meso s njih, ali ni to je ne bi zaustavilo.

Očekivala sam da će moj sjaj nestati pod naletom užasa i bola, ali još uvijek sam svijetlila. Krv je liptala iz mojih ruku u mlazovima svjetlucavoga grimiza, kao da je i ona sama svijetlila. Osjećala sam moć poput tople šake što se uzdiže u mom tijelu i širi prema van, ali nije sličilo ni na kakvu magiju koju sam ikad osjetila. Moć je planula kroz mene i moje tijelo je zasjalo toliko jako da se vještica pokolebala. Zatim je

povikala: "Pojest ću tu kožu s tebe, curo, pa više nećeš svijetliti." Ubadala mi je i rezala ruke dok nisam zavikala, a onda sam ugledala tu ruku s crnim, ptičjim pandžama kako nasrće na moje lice, moje oči.

Gurnula sam šaku u njezina koščata prsa, između dojki, a moć mi se prosula niz ruku i izašla kroz prste. Osjetila sam kako je udarila u vješticu. Ona je prestala s pokušajima da me rastrgne, samo je smrznuto klečala iznad mene. Moć koja je tekla kroz mene je boljela, osjećala sam se kao da mi svaki djelić tijela gori odjednom. Zavrištala sam i pokušala to zaustaviti, ali bolje rastao, rastao je dok nisam pogledala Nerys, kroz sivu mrenu s točkicama. Bila sam blizu toga da se onesvijestim od bola, a da sam to učinila, Nerys bi me ubila.

Osjećala sam se kao da mi netko reže tijelo na komade noževima crvenim od usijanja. Najzad sam pronašla glas da opet zavrištim, a Nerys mi se pridružila. Odgurnula se od mene i četveronoške otpuzala do kreveta da se nasloni na njega. Bijelo me gledala raširenim očima, s izrazom nevjerice na iskrivljenom licu. Njezina koža je počela... teći – to je bila jedina riječ koju sam imala za to. Njezina koža je počela teći poput guste vode koja joj je prekrila ruku, poput rukavice. Nerys je vrištala: "Ne, ne!"

Njezino se tijelo počelo preklapati, kosti su klizile iz svojih ležišta, mišići su izbijali na površinu kao cjepanice što se uspinju kroz vodu. Njezina krv se prolila na sag, a onda su gušće, tamnije tekućine prsnule iz nje u trpkom mlazu. Promatrala sam njezino srce kako izlazi na površinu tijela i vuče ostale unutrašnje organe za sobom kao ribe nanizane na udici. Vrištala je jako dugo, a čak i kad je od nje ostala samo još velika, okrugla mesna gruda, još se moglo čuti njezine krike, prigušene, udaljene, ali žive. Nerys je bila besmrtna – to što se preokrenula iznutra prema van nije tome bio kraj.

Moj bol se sada utišavao, kao amputirani ud koji još boli. Vidala sam svog oca kako radi slične stvari. To je bila jedna od njegovih ruku moći, ona koja mu je donijela titulu Princa mesa.

Počela sam puzati prema vratima, gledajući tu pulsirajuću, drhtavu stvar koju sam stvorila. Kad sam dospjela do kraja kreveta, vidjela sam Crnu Agnes raskrečenu iznad Sholta. Uzela je onaj svijetleći komad njega u mutno crnilo svoga tijela. On se otimao, ali ona mu je držala ruke dolje, prikovala ga je na pod zajašivši ga. Među vilama ima bića koja su tjelesno jača od sidha. Vještice su među njima.

Krenula sam prema rastrganim vratima i na hodniku začula Agnesin glas iza sebe. "Nerys, ubij tu bijelu kučku." Zadnja stvar koju sam čula bilo je plačljivo: "Nerys?"

Bila sam u dizalu prije nego što je počela sljedeća runda vrištanja.

Ako me Crna Agnes prije željela ubiti, ovo što sam napravila njezinoj sestri neće je navesti da se predomisli. Činilo mi se da vožnja dolje do predvorja traje jako dugo. Tresla sam se, bilo mi je hladno. Podigla sam ruke pred lice. Obje su bile krvave i boljele su onim oštrim bolom kojim bole samo duboki rezovi, ali lijeva ruka je bila u gorem stanju. Kroz postrani rez na mojoj lijevoj podlaktici vidjela se kost. Iz njega je tekla krv u mirnom, crvenom potočiću s mog lakta na pod dizala. Hlače su mi bile promoćene i gotovo ljubičaste od krvi.

Bila sam dovoljno ozlijeđena da budem u šoku, ali nisam mislila da je to razlog. Nego magija. Učinila sam nešto što je moglo biti samo ruka moći. Učinila sam ono što je moj otac mogao raditi. To je bila njegova najstrašnija moć. Moć koju je čak i on koristio sa žaljenjem, jer oni ne umiru. Nerys neće umrijeti. Bit će zarobljena u zatvoru svog vlastitog mesa i sokova, zauvijek. Slijepa, nemoćna da se hrani i diše, ali nikad neće umrijeti. Nikad neće umrijeti.

Vrisak se gurao u pozadini mog grla, i znala sam da ću, izađe li, vrištati sve dok me Agnes ne pronađe i ne iskopa mi oči. Ostavila sam košulju, jaknu i pištolj u sobi. Nisam čak imala ni nešto čime bih si povezala rane. Ipak, grudnjak sam namjestila, pa su mi grudi bile prekrivene.

Vrata dizala su se otvorila i jedan par je umalo ušao, no tada su me vidjeli. Na lica im je izbio šok, strah, i pustili su da se vrata klizeći zatvore. Zaboravila sam na glamur. Nisam mogla proći kroz hotelsko predvorje ovakva.

Osobni glamur je moja najbolja čarolija, pa ipak sam se borila, borila kao nikada prije, da prebacim njegov veo preko sebe. Najbolje što sam mogla učiniti bilo je da ljudi ne vide da sam ranjena, te da ne primijete da iznad struka ne nosim ništa osim grudnjaka. Kao da se nisam mogla koncentrirati na mijenjanje svog izgleda. Trebala sam se glamurom sakriti od sluagha, a nisam se mogla vizualizirati u svojoj glavi. Nisam se mogla zamisliti, a bez toga nisam mogla stvoriti glamur.

Vrata su se otvorila u predvorju i izašla sam. Nitko nije zavrištao, ni upro prstom u mene, znači da je glamur radio. Bila sam dobro. Bit ću

dobro. Tada sam spazila Zlatnu Segnu kako sjedi na ovalnom plišanom kauču usred predvorja. Gledala me suženim, žutim očima.

Okrenula sam se na peti i pošla prema stražnjem ulazu, te našla Gethina u havajskoj košulji i bejzbol kapici nekoliko metara dalje, pred drugim vratima. Pogledom sam obuhvatila to osvijetljeno, krcato predvorje, sve te nasmiješene ljude, red za prijavu i odjavu, i shvatila da bi me oni mogli ubiti tu, na ovom cvjetnom sagu, i da nitko ništa ne bi vidio sve dok mi tijelo ne bi palo na pod, a moji ubojice pobjegli. S mjesta gdje sam stajala vidio se ženski zahod. Nisam oklijevala, jednostavno sam mirno odšetala do njega. Kad su se vrata uz šuštanje zatvorila iza mene, okrenula sam se i napisala simbole zaštite i snage na njih. Iz mene je izlazilo dovoljno krvi da sam mogla napisati i pismo.

Pritisnula sam dlanove na vrata i prizvala moć. Možda me trebalo biti strah to učiniti tako brzo nakon onoga što sam slučajno učinila u sobi, ali nisam imala izbora. Ulila sam svoju moć u ta vrata, u te rune, i znala sam da nitko vilinske krvi neće moći proći. Znala sam to jer sam ja tako zaželjela, a ja sam sidhe i zaštitila sam vrata vlastitom krvlju. Nitko ne koristi krv – previše je moćna da bi se tratila na male stvari, a da ni ne spominjem da je nehigijenski – ali malo pretjerivanja večeras neće biti uzalud. Trebalo mi je vremena da razmislim.

Prošla sam kroz maleno predvorje s naslonjačem i redom zrcala do pravog zahoda odostraga. Radi onoga što sam vidjela na suprotnom zidu shvatila sam da mi ipak ne treba vrijeme za razmišljanje: odlazim. Visoko na zidu bio je jedan prozor. Trebala sam samo doći do njega. Zgrabila sam šaku papirnatih ručnika da ih natrpam na najgore rane na rukama dok sam tražila nešto na što bih se mogla uspeti. Kad izađem, trebala bih potražiti liječničku pomoć. Ali prvo sam morala preživjeti, ili će jedina liječnička pomoć koju ću dobiti biti mrtvozornička. Gethinov glas – barem sam pretpostavila da je njegov, jer nije bio vještiji – rekao je: "Mala sidhe, mala sidhe, otvori mi da uđem." Nisam mu uzvratila sljedećim stihom. Ako baš želi citirati dječje bajke, neka samo izvoli. Ja sam naumila izaći odavde. Najzad sam dovukla jedan stolac zakrivljenog naslona iz predvorja u pregradak najbliži prozoru. Morala sam skočiti da se primim za metalnu šipku iznad kabine, što je prevrnulo stolac. Na trenutak sam tako visjela na rukama, a onda sam se počela penjati po zidu, pomažući se nogama, da dovučem ostatak tijela bliže rukama. Iz rana, čije se krvarenje bilo usporilo, opet je počelo liptati. Dvapat sam se

poskliznula na svoju vlastitu krv prije nego što sam uspjela sjesti na vrh pregrade i pogledati kroz maleni prozor. Bio je to vrlo maleni prozor, a ovo je bio jedan od onih trenutaka kad mi je bilo drago što sam mala.

Balansirala sam između pregrade zahoda i prozorske daske kad se nešto zabilo u prozor. U trenutku kad sam padala na pod, ugledala sam pipke i usta načičkana britvama kako nasrću na staklo. Morala sam se opet popeti do prozora – ne da pobjegnem kroz njega, nego da ga zaštitim. Oni neće moći unutra, ali sad više ni ja neću moći van.

Bila sam u klopci, gubila sam više krvi nego što je moje tijelo moglo podnijeti, i ponestajalo mi je ideja. Kad već nisam mogla učiniti ništa drugo, mogla sam makar pokušati usporiti krvarenje iz ruku. Uzela sam hrpu papirnatih ručnika i krenula prema umivaoniku. Bila mi je zapravo potrebna nekakva tkanina, ili snažna uzica koja bi ručnike držala na mjestu. Proučavala sam u zrcalu koliko je duboka rana na mojoj lijevoj ruci kad sam nešto u njemu opazila. Dolje, dolje u dubinama odraza, kretalo se nešto maleno i tamno.

Okrenula sam se, pritišćući papirnate ručnike na ranu, da pretražim prostoriju. Zahodske pregrade bile su blijedoružičaste i jednostavne, a zidovi također blijedoružičasti. Čak je i onih nekoliko cijevi koje su virile iz zidova i sa stropa bilo obojeno blijedoružičasto, da se usklade. U prostoriji nije bilo ničeg tamnog osim mojih hlača i grudnjaka, a to nije bilo ono što sam ugledala.

Okrenula sam se natrag prema zrcalu, i to je još bilo ondje. Kao neka tamna, nejasna prilika koja hoda niz nekakav kristalni hodnik, prilazeći bliže, postajući nezatno većom. Nisam odmah pomislila da bi to mogao biti onaj sidhe koji me pokušao ubiti kod Alistaira Nortona, jer mnogi sidhe mogu baratati magijom zrcala. Koliko sam ja znala, to je sluagh dolazio kroz zrcalo da se prelije preko mene. Nisam mogla zaštititi zrcalo – ono nije bilo ni vrata ni prozor, kako sam ih ja shvaćala. Dolazak kroz zrcalo bi značio da ta osoba ima bolju magiju od mene, te da je ja ne mogu zaustaviti.

Vrata su se otvorila, a moje srce je gotovo prestalo kucati, no bile su to samo dvije žene. Dvije obične, ljudske žene, koje zacijelo nisu bile nimalo osjetljive, jer inače nikad ne bi poželjele proći kroz ta vrata. Ušle su smijući se, udijelile mi nekoliko čudnih pogleda, no krenule su u susjedne pregratke neprestano se smijući i razgovarajući. Vidjele su me odjevenu i bez krvi, jer je to bila slika koju sam projicirala. Bilo je lijepo

znati da mi barem nešto uspijeva.

Nisam znala što da učinim. Tada sam spazila nešto novo u zrcalu. Maleni pauk je puzao preko njega. Ne, ne preko njega – u njemu. Pauk je bio u zrcalu, puzao je s druge strane stakla. Bio je upravo onakav kakvi su bili oni pauci koji su mi pomogli da se spasim u Nortonovoj kući. Dolazilo je vilinsko biće koje me spasilo. Spasio me, ili spasila, jednom. Ako sam ikada opet trebala spašavanje, onda je to bilo sad.

Otrgnula sam komadić papirnatog ručnika i na njemu krvlju napisala:

POMOZI MI.

Pričekala sam da se krv malo osuši, pa zgužvala papir u čvrstu kuglicu. U zahodu iza mene je zašuštala voda. Ponestajalo mi je vremena.

Prstima sam prešla tik iznad površine zrcala, pazeći da ga ne dodirnem. Nisam htjela izravno dotaknuti zrcalo dok ne osjetim kakva je to točno čarolija. Magija je bila poput slabe točke, metafizičke pukotine. Je li njezin tvorac našao pukotinu u zrcalu i iskoristio je, ili je sam stvorio pukotinu, to nisam znala. Pritisnula sam prste na hladno staklo i pomislila na vrućinu koja je iskovala zrcalo. Raširila sam prste i staklo se raspalo na komade, poput šećerne vate po ljetnom danu. U zrcalu je nastala rupa, a iz nje se prosula zraka bijele, zasljepljujuće svjetlosti, nalik na udaljeni blijesak dijamanta.

Ubacila sam kuglicu papira u tu rastopljenu rupu. Ponovno sam zagladila zrcalo kao plastelin. Ravnomjerno sam mu razmazala površinu golom rukom. Iza mene su se otvorila vrata. Više nisam imala vremena. U staklu je bila kvrga, nije bilo savršeno. Unijela sam se u zrcalo, pretvarajući se da popravljam nepostojeći ruž, da zaklonim pogled.

Prva žena je otvorila sićušnu torbicu i uistinu počela popravljati svoj ruž.

Ja, međutim, nisam gledala svoje usne. Gledala sam onaj tamni lik duboko u zrcalu. Vidjela sam sitne, tamne ruke kako se kreću, odmotavajući moju poruku. Začula sam muški glas, zazvonio je poput zvona u prostoriji. "Da."

Žena se ukočila ispred zrcala. "Jesi li čula ovo?" upitala je.

"Što?" upitala sam.

"Julie, jesi li čula ovo?"

Druga žena, još iza zahodske pregrade, rekla je: "Čula što?" Voda je zašuštala i Julie se pridružila svojoj prijateljici kod umivaonika. Na moj

užas, tamni lik se počeo povećavati. Kanio je izaći iz zrcala.

Spremao se iskoračiti iz jebenog zrcala. U meni nije preostalo dovoljno glamura da to pokrijem. Sranje.

Pokušala sam smisliti neki način da ženama skrenem pažnju, kad sam shvatila što točno trebam učiniti. Prešla sam prostorijom do prekidača za svjetlo i isključila ga. U trenutku kad se tmina zatvorila oko nas poput crnog zida, osjetila sam kako se pritisak u sobi mijenja. Znala sam da netko polako izlazi iz zrcala, kao da pomiče debeli, kristalni zastor na stranu. Progutala sam slinu da odčepim uši i upitala se što da radim s dvije žene koje su vikale.

Poglavlje 15

Stajala sam u tami, osjećajući kako se netko ili nešto kreće kroz nju, znajući da to nisu žene, i da to nisam ja.

Jedna je rekla: "Što se, k vragu, događa?"

"Nestalo je svjetla u ženskom zahodu", rekla sam.

"Briljantno", reče druga žena. "Idemo odavde, Julie." Čula sam ih kako teturaju kroz tamu prema vratima.

Izašle su na hodnik, bljesak svjetlosti je presjekao mrkli mrak prije nego što su se vrata zatvorila iza njih.

U tmuni je oživio nemirni, žutozeleni plamen. Jezičci plamena su bacali titrave sjenke po tamnom, mračnom licu.

Doyleova koža nije bila smeđa – bila je crna. Izgledao je kao da je isklesan iz ebanovine. Jagodične kosti su mu bile visoke i istaknute, a brada malo previše oštra za moj ukus. Sav je bio uglat i taman. Ti kutovi su izgledali varljivo nježno, poput ptičjih kostiju, ali jednom sam vidjela

kako ga je bojni malj pogodio posred lica. Krvario je, ali ništa se nije slomilo.

U trenutku kad sam ga vidjela prozeo me strah, poput vala hladnoće od kojeg su mi utrnuli vrhovi prstiju. Da mi već jednom nije spasio život, bila bih uvjerena da me sad došao ubiti. Bio je kraljčina desna ruka. Ona je znala reći: "Gdje je moj Mrak? Dovedite mi mog Mraka."

I netko bi zatim umro, ili prokrvario, ili oboje. Doyle je bio onaj koji je trebao biti zadužen za moju smrt, a ne Sholto. Je li me spasio prije da bi me ubio sada?

"Ne želim ti ništa nažao, princezo Meredith."

Onog trenutka kad je to izgovorio jasno i glasno, uspjela sam ponovo prodisati. Doyle se nije igrao riječima. Govorio je što misli, mislio je što govori. Problem je bio u tome što je najčešće izgovarao stvari poput: "Došao sam te ubiti." Ali ovaj put mi nije želio ništa nažao. Zašto, ili bolje, zašto ne?

Bila sam u klopci u ženskom zahodu, iza zaštitnih čarolija koje neće više dugo izdržati na vratima i prozoru. Na koncu će slugh provaliti unutra, a nisam vjerovala da će me Sholto spasiti. Da je došao gotovo bilo tko drugi umjesto Doylea, pala bih mu u zagrljaj s olakšanjem, ili bih si jednostavno dopustila da se onesvijestim od gubitka krvi i od šoka. Ali ovo je Doyle, a on jednostavno nije osoba u čiji biste zagrljaj pali, ne ako prije toga ne provjerite gdje su mu noževi.

"Što hoćeš, Doyle?" Riječi su mi izletjele grublje nego što sam htjela, ljutito, ali ih nisam povukla, niti sam se ispričala zbog tona. Pokušavala sam sakriti svoje vidljivo drhtanje, no nije mi išlo. Još sam krvarila iz pet, šest rana po rukama, krv je puzala u mojim hlačama poput toplog crva koji mi gmiže po koži. Trebala mi je pomoć i tu činjenicu mu nisam mogla sakriti. To me dovelo u vrlo slab položaj za cjenkanje. Kad imate posla s kraljicom, loše je biti u takvom položaju, a vjerujte mi, kad imate posla s Doyleom, imate posla s kraljicom, osim ako su se prilike na dvoru toliko drastično promijenile u posljednje tri kratke godine.

"Pokoriti se svojoj kraljici u svemu." Njegov glas je bio poput njegove kože, taman. Podsjećao me na melasu i na druge guste, slatke stvari. Glas mu je bio toliko dubok da je mogao pogoditi tonove dovoljno duboke da mi od njih zadrhti kralježnica.

"To nije odgovor", rekla sam.

Kosa mu je izgledala vrlo kratko i ošišano posve uz glavu, bila je crna, ali ne crna koliko i njegova koža. No ja sam znala da mu kosa nije kratka – bila je duga. Kosa mu je uvijek visjela niz leđa u čvrstoj, debeloj pletenici. Pletenicu nisam mogla vidjeti, no znala sam da mu pada do gležnjeva. Začešljana kosa je ostavila vrhove njegovih šiljatih ušiju gole i vidljive.

Zeleni plamen je iskrio s naušnica u tim fantastičnim ušima. Po dvije nježne, dijamantne naušnice krasile su mu svaku ušnu resicu, a pokraj dijamantata, nalik tamnim zvijezdama, smjestila su se dva tamna dragulja, gotovo iste boje kao njegova koža. Mali, srebrni kolutovi penjali su se uz hrskavicu oba uha do samog vrha, gdje se uho uvijalo u mekani, mesnati šiljak.

Uši su odavale da nije u potpunosti s visokog dvora, već da je neželjeni križanac, kao i ja. Samo su ga te uši odavale, a premda ih je mogao sakriti kosom, gotovo nikad nije to činio.

Pogledala sam dolje, u tanku, srebrnu ogrlicu, jedini preostali nakit koji je nosio. Mali, srebrni pauk, debelog tijela nalik na tamni dragulj, smjestio se na crnoj tkanini na njegovim prsima.

"Trebala sam se sjetiti da su paukovi tvoje znakovlje."

Vrlo se blago nasmiješio, što je za Doylea bila neobuzdana količina izražajnosti. "U uobičajenim uvjetima dao bih ti vremena da se prilagodiš mojoj prisutnosti, našoj nevolji, ali tvoje zaštite neće izdržati zauvijek. Moramo djelovati ako te kanimo spasiti."

"Kraljica je ovamo poslala lorda Sholta da me ubije. Zašto bi poslala tebe da me spasiš? To nema smisla čak ni kad je riječ o njoj."

"Kraljica nije poslala Sholta."

Gledala sam ga. Da mu se usudim vjerovati? Mi smo rijetko izravno lagali jedno drugome. Ali netko mi jest lagao, jer obojica nisu mogla govoriti istinu. "Sholto je rekao da mi je kraljica odredila smrtnu kaznu."

"Razmisli, princezo. Da kraljica Andais stvarno želi tvoje smaknuće, dovukla bi te kući tako da cijeli dvor vidi što se događa sidhu koji pobjegne s dvora ne poštujući kraljevske naredbe. Pogubila bi te za primjer drugima."

Pokretom je obuhvatio prostoriju, a njegove ruke u pokretu su širile plamen, poput zakašnjelih slika.

"Ne bi te dala ubiti potajno, gdje to nitko ne bi vidio."

Plamen se skupio poput kapljica vode koje klize preko tanjura, ali je i dalje plesao iznad vrhova njegovih prstiju. Oslonila sam ruku na rub umivaonika. Ako ovaj razgovor ubrzo ne završi, past ću na koljena, jer stajanje više neće biti moguće. Koliko sam krvi izgubila? Koliko sam krvi još uvijek gubila?

"Želiš reći da bi me kraljica htjela gledati kako umirem", rekla sam.

"Da", reče on.

Nešto je udarilo u staklo toliko jako te se činilo da se cijela prostorija zatresla. Doyle je jurnuo prema zvuku, izvlačeći iza leđa dugi nož, ili kratki mač. Zeleni plamičci su lelujali u zraku iznad njegova ramena poput poslušnog kućnog ljubimca.

Svjetlost je zaplesala oštricom i drškom od izrezbarene kosti. Držak su činile tri vrane spojene na prsima, isprepletenih krila i otvorenih kljunova, u kojima su držale dragulje na jabuci drška.

Klonula sam na pod, s jednom rukom na umivaoniku. "To je Smrtni strah." Bilo je to jedno od kraljičinih osobnih oružja. Nikad nisam čula da ga je ikome posudila, ni zbog kojeg razloga.

Doyle se polako okrenuo od praznog prozora. Kratki mač je uhvatio titravu svjetlost. "Vjeruješ li mi sada da me kraljica poslala da te spasim?"

"Ili je to, ili si je ubio zbog mača", rekla sam.

Pogledao je dolje u mene, a izraz njegova lica govorio je da nije uočio humor u toj posljednjoj primjedbi. Dobro, jer se i nisam šalila. Smrtni strah je bio jedna od dragocjenosti Tamnog dvora. Uz kovanje tog mača bila je vezana krv smrtnika, a to je značilo da je smrtna rana nanesena Smrtnim strahom doista smrtna za sva vilinska bića, pa i za sidhe. Mislila sam da je jedini način da se netko domogne tog mača taj da ga iščupa iz hladnih, mrtvih ruku moje tetke.

Nešto veliko je opet počelo udarati po prozoru. Nadala sam se da će pokušati razbiti zaštitu magijom, što bi potrajalo neko vrijeme, ali oni su jednostavno kanili uništiti ono što sam zaštitila. Kad prozora više ne bude, zaštita više neće raditi. Gruba sila protiv magije – ponekad bi upalilo, ponekad ne bi. Noćas će upaliti. Začuo se oštri zvuk krckanja dok je staklo pucalo oko žice kojom je bilo ojačano. Da nije bilo te žice, staklo bi već bilo razbijeno.

Doyle je kleknuo pokraj mene, mača vrhom nadolje, kao što biste držali napeti pištolj, radi sigurnosti. "Nemamo više vremena, princezo."

Kimnula sam. "Slušam."

Ispužio je praznu desnu ruku prema meni, a ja sam naglo ustuknula i pala unatrag na dupe. "Moram te dodirnuti, princezo."

"Zašto?"

Staklo je napuklo dovoljno da se vjetar probije u prostoriju. Čula sam kako se nešto veliko trlja o zid, i visoke, hihotave krike noćnih letača, kojima su bodrili svoju mišićavu braću.

"Mogu ubiti neke od njih, princezo moja, ali ne sve. Položit ću svoj život pred tvoje noge, ali to neće biti dovoljno, ne protiv snage gotovo cijelog sluagha." Nagnuo mi se toliko blizu da sam morala ili dopustiti da me dotakne, ili leći na pod i početi puzati postrance da se udaljim od njega.

Stavila sam dlan na njega, dodirnuvši kožu njegove jakne. On mi se i dalje primicao, pa je moja ruka skliznula do crne majice ispod. Osjetila sam nešto mokro. Trgnula sam se unatrag, a moja ruka je, pod tim jezivim polusvjetlom, bila prekrivena nečim crnim. "Krvariš", rekla sam.

"Sluagh je vrlo uporno ustrajao da te ne nađem noćas."

Morala sam staviti jednu ruku iza sebe da ne padnem na tlo, jer mi je bio toliko blizu. Dovoljno blizu da me poljubi, a i da me ubije.

"Što hoćeš, Doyle?"

Staklo iza nas se skršilo, poprskavši pod gromoglasnim tušem krhotina, poput teške, oštre kiše. "Ispričavam se, ali nema vremena za istančanost."

Pustio je mač da padne na pod i ščepao me za nadlaktice. Privio me uza se i imala sam sekundu vremena da shvatim da me namjerava poljubiti.

Da me pokušao ubosti nožem bila bih spremna, ili barem ne iznenađena, ali poljubac... izgubila sam se. Njegova koža je mirisala poput nekog egzotičnog začina. Usne su mu bile mekane, a poljubac nježan. Bila sam ukočena u njegovu naručju, previše šokirana da bih znala što da učinim, kao da me začarao. Prošaptao je u moje usne: "Rekla je da ti ga moram dati isto kao što ga je ona dala meni." Prošaptanim se riječima provlačila nit gnjeva.

Čula sam kako je nešto palo kroz prozor, teški pljas. Doyle me pustio tako naglo da sam ponovo pala na pod. Elegantnom, neprekinutom kretnjom podigao je mač, okrenuo se i prešao preko prostorije koracima gotovo nalik plesnima. Zabio je mač u crni pipak velik poput njega, koji

se bio prosuo kroz pukotinu u prozoru. Nešto je zavrištalo s druge strane razbijena stakla. Izvukao je mač iz pipka, a on se počeo povlačiti kroz prozor. Doyle je ustao, nešto brže nego što se pipak kretao. Podigao je mač iznad glave i oborio ga snagom koja je od oštrice načinila sjajnu mrlju. Komad pipka pao je u slapu krvi koja je, pod zelenkastožutim svjetlom, zaliptala poput crne vode.

Ostatak pipka povukao se kroz prozor, praćen zvukom nalik zavijanju vjetra. Doyle se opet okrenuo prema meni. "Ovo će ih pokolebati, ali ne zadugo." Prišao mi je krupnim koracima, s golim, krvavim mačem u ruci. Sve se to zbilo u nekoliko sekundi. Uspio se čak i pomaknuti na stranu da ga krv ne zalije, kao da je znao gdje da stane, ili što će krv napraviti.

Gledajući ga kako mi prilazi, nisam mogla ostati na mjestu. Bio je tu da mi spasi život, no dok mi se približavao, svi moji instinkti su vrištali. On je bio elementarni stvor, isklesan od tame i polusvjetla, naoružan ubojitim mačem, a kretao se prema meni kao utjelovljena smrt. U tom trenutku sam shvatila zašto su ljudi pokleknuli i obožavali nas kao božanstva.

Uhvatila sam se za umivaonik da se osovim na noge, jer se nisam mogla sučeliti s njim pogurena kao plijen. Morala sam stajati pred tom mračnom divotom, ili se nakloniti pred njom, poput ljudskog vjernika.

Od stajanja je prostorija zatitrala u prugama boje i tame; bila sam toliko ošamućena da sam se bojala da ću pasti, no održala sam se na nogama držeći umivaonik u smrtnom stisku. Kad mi se vid razbistrio, još sam bila uspravna, a Doyle mi je bio toliko blizu da sam vidjela odraz zelenih plamenova u tamnim zrcalima njegovih očiju.

Odjednom me privio toliko snažno uza sebe da je krv na njegovoj majici hladno pljesnula uz moju kožu. Ruke su mu bile tako snažne dok su se penjale mojim leđima, pritišćući me na njegovo tijelo. "Kraljica je stavila svoj biljeg u mene, da ti ga dam. Kad ga dobiješ, svi će znati da riskiraju kraljičinu milost ako te ozlijede."

"Poljubac", rekla sam.

Kimnuo je. "Rekla je da ti ga moram dati onako kako ga je ona dala meni. Oprosti mi." Poljubio me je prije nego što sam dospjela pitati za što traži oprost.

Poljubio me kao da se želi popeti u mene kroz moja usta. Nisam bila spremna za to i nisam mu dala dopuštenje. Pokušala sam se izvući, no

njegova ruka se prikovala za moja leđa, pritišćući kožu jakne o moju kožu. Drugom mi je rukom držao lice, ukopavši mi svoje prste u bradu. Nisam se mogla izvući iz poljupca, nisam se mogla odgurnuti od njega.

Otimanje mi nije nimalo pomagalo, pa sam prestala, otvorila usta i uzvratila mu poljubac. Njegovo tijelo je napustila napetost, kao da je pomislio da sam mu dala dopuštenje. Nisam. Uхватила sam njegovu crnu majicu i počela mu je izvlačiti iz hlača. Bila je toliko mokra od krvi da mu se lijepila za kožu, no odvojila sam je. Prešla sam dlanovima preko njegova ravnog trbuha naviše, prema glatkim oblinama njegova prsnog koša.

Rastapao se uz mene, rukom na leđima masirao mi je голу kožu.

Dlanovi sam pronašla ranu visoko na njegovim prsima. Bio je to široki, duboki rez. Tri stvari su se dogodile istovremeno: ja sam zarinula prste u ranu; njegovo tijelo se ukočilo i osjetila sam kako reagira na bol. Tada sam pomislila da će me pustiti, ali treća stvar je u stopu popratila njegovu bol, dok su moji prsti ronili živim mesom njegova tijela. Kraljičin biljeg mu je ispunio usta i uklizao u mene.

Slatki prodor moći mi je ispunio usta, izljevajući se iz Doyleova tijela u moje, toplo se rastapajući između naših usana, kao da oboje sišemo isti slatkiš. Moć je nadirala u nas, topeći se među nama u dugim, slatkim pramenovima. Ispunila nas je toplinom do vrha, poput kuhana vina koje se ulijeva u spojene šalice, sve dok se nije prelila iz naših tijela, kroz naša tijela, te nam najzad potekla kožom poput tekuće topline.

Doyle je prekinuo poljubac, odmaknuvši se od mene. Skliznula sam na pod, ovaj put ne zbog gubitka krvi, već zato što me koljena nisu mogla držati.

Činilo mi se da se ni na što ne mogu usredotočiti, kao da sam gledala svijet oko sebe kroz izmaglicu. Doyle se objema rukama naslanjao na umivaonike, pognute glave, kao da je i on bio ošamućen. Čula sam kako je rekao: "Družbeniče, spasi me."

Nisam saznala kakva bi bila moja odrješita replika, jer su se vrata rasprsnula, tresnuvši u udaljene zahodske pregrade. Na ulazu se ocrtavao Sholtov obris. Prebacio je sivi kaput preko golih prsa, a gnijezdo pipaka je izgledalo kao da se neko čudovište pokušava izvući iz njegove kože. Osjetila sam pokret iza sebe, okrenula se i ugledala Doylea kako poseže za mačem kojeg je ostavio u umivaoniku. Osjetila sam Sholtovu moć kako se uzdiže poput vjetra u svjetlošću obasjanim vratima. U tom

trenutku sam shvatila da obojica misle da me ovaj drugi došao ubiti. Stigla sam povikati: "Ne!"

Doyleov plamen je nestao, progutan tminom koja je bila baršunasta, savršena i ispunjena zvukovima tijela u pokretu.

Poglavlje 16

Zavrištala sam: "Nemojte! Sholto, Doyle, nemojte se potući!" Začula sam kako meso udara u meso, kako se koraci vuku dok je netko klizio kroz tamu, nečiji duboki uzdah, a zatim tihe zvukove.

"K vragu, slušajte me, nijedan od vas nije ovdje da mi naudi. Obojica želite da preživim." Ne znam zašto me nisu čuli, ili ih nije zanimalo. Barem jedan mač je sjekao kroz tamu, pa nisam ustala i pošla prema prekidaču za svjetlo – odlučila sam otpuzati do njega. Držala sam se u zaklonu od umivaonika na svojoj desnoj strani i lijevom rukom pretraživala tamu tik pred sobom.

Bitka se nastavila u gotovo potpunoj tišini. Čula sam ih kako se upiru jedan protiv drugoga. Jedan je zastenjao, a ja sam se tiho pomolila da nitko nije mrtav. Puzeći, gotovo sam se sudarila sa zidom, dodirnuvši ga rukom u zadnjem trenutku. Polako sam se podizala dok nisam pronašla prekidač. Upalila sam svjetla i prostorija je odjednom postala zasljepljujuće obasjana. Zatreptala sam u tom sjaju.

Dva sidha su bila prikovana zajedno, tijela napetih jedno uz drugo. Doyle je bio na koljenima, s jednim pipkom omotanim oko vrata. Sholto je bio sav krvav, a mojim očima je trebao trenutak da shvate da je jedan njegov trbušni pipak odrezan, te da leži, trzajući se, pokraj Doyleova koljena. Doyle je još držao mač, ali su ga Sholtova ruka i dva pipka držali

podalje od drugog sidha. Njihove druge dvije ruke bile su isprepletene, čvrsto stisnute, kao da iskušavaju čija je ruka jača. Samo što ovo nije bila igra. Bila sam zapravo iznenađena što se činilo da Sholto pobjeđuje. Doyle je bio priznati prvak Tamnog dvora. Bilo je malo vilinskih bića koja su mu se mogla oduprijeti, i gotovo nijedno koje ga je moglo pobijediti. Sholto nije bio na tom kratkom popisu, ili sam barem ja tako mislila. Tada sam uhvatila nešto kutkom oka: maleni bljesak. Kad sam pogledala izravno u to, nije bilo ničega. Magija je katkad takva – vidljiva jedino perifernim vidom. Na Sholtovoj je ruci nešto sjajilo: prsten.

Dok sam promatrala, mač je ispao iz Doyleova stiska i on je omlohavio u Sholtovom zahvatu. Sholto je rukom zgrabio mač prije nego što je stigao pasti na pod. Pipci su ostali omotani oko Doyleove ruke. Pokrenula sam se prije nego što sam dospjela razmisliti o tome što ću učiniti kad stignem do njih.

Sholto je držao Doyleovo mlitavo tijelo svojim pipcima i podigao je mač iznad glave da zada udarac s obje ruke, kao što biste učinili da zabodete nož u nečija prsa. Bila sam iza Doylea u trenutku kad je mač krenuo prema dolje. Zagrlila sam ga cijelim tijelom, jedne ruke ispružene prema gore, a pogled nisam micala s te blještave oštrice. Imala sam trenutak da se upitam hoće li se Sholto zaustaviti na vrijeme, a onda je on obrnuo mač i zadržao ga uperenog u strop.

"Što to radiš, Meredith?"

"On me došao spasiti, a ne ubiti."

"On je kraljičin Mrak. Ako ona želi tvoju smrt, on je njezin alat."

"Ali ima Smrtni strah, jedno od njezinih osobnih oružja. Nosio je biljeg u svom tijelu da mi ga preda. Ako se smiriš dovoljno dugo da me pogledaš ne samo očima, vidjet ćeš ga."

Sholto me nepovjerljivo pogledao, a zatim se namrštio. "Zašto je onda poslala mene da te ubijem? To nema smisla čak ni za Andais."

"Ako ga prestaneš daviti, možda ćemo uspjeti shvatiti."

Pogledao je dolje u Doyleovo mlohavo tijelo koje je još visjelo s pipaka, i izustio: "Oh", kao da je zaboravio na to da i dalje istiskuje život iz drugog muškarca. Tehnički gledano, ne možete nasmrtno zadaviti sidha, ali nikad mi nije bilo ugodno ispitivati granice besmrtnosti.

Nikad se ne zna kad ćete pronaći rupicu u oklopu, dovoljno veliku da kroz nju poginete.

Sholto je odmotao svoje udove s Doylea, a drugi muškarac je pao u

moje naručje, oborivši me svojom težinom na koljena. Nisam izgubila dovoljno krvi da bih bila toliko slaba. To je bilo ili zbog šoka, ili zbog nečega u vezi s korištenjem ruke moći prvi put. Što god tome bio uzrok, htjela sam zatvoriti oči i odmarati se, a to se jednostavno neće dogoditi.

Sjela sam na pod i položila Doyleovu glavu na svoje krilo. Puls u njegovu vratu bio je snažan i miran, ali nije se probudio od pada. Dvaput je brzo udahnuo, a onda zabacio glavu, raširenih očiju, te duboko udahnuo. Sjeo je kašljući. Vidjela sam kako se napeo, a zacijelo je to uočio i Sholto, jer se mač iznenada našao uperen u Doyleovo lice.

Doyle se ukočio, gledajući drugog čovjeka. "Dovrši."

"Nitko neće ništa dovršiti", rekla sam.

Nijedan muškarac me nije pogledao. Nisam mogla vidjeti Doyleov izraz, ali sam mogla vidjeti Sholtov, i nije mi se sviđalo to što vidim. Gnjev, zadovoljstvo – želio je ubiti Doylea, to se jasno moglo vidjeti na njegovom licu.

"Doyle me spasio, Sholto. Spasio me od tvog sluagha."

"Da nisi zaštitila vrata, i ja bih stigao na vrijeme", reče Sholto.

"Da nisam zaštitila vrata, ti bi stigao na vrijeme da oplakuješ moje mrtvo tijelo, a ne na vrijeme da me spasiš."

Sholto još nije htio maknuti pogled s Doylea. "Kako je on ušao, ako ja nisam mogao?"

"Ja sam sidhe", reče Doyle.

"I ja sam", reče Sholto. Gnjev na njegovu licu još je malo ojačao. Lupnula sam Doylea po ramenu, dovoljno snažno da ga zapeče. Nije se okrenuo, ali se lecnuo. "Ne izazivaj ga, Doyle."

"Nisam izazivao, samo sam ustvrdio činjenicu."

Cijela ta borba mi se počela činiti vrlo osobnom, kao da između njih dvojice postoji nešto neriješeno što nema nikakve veze sa mnom. "Gle, ja ne znam što vas dvojica imate jedan protiv drugog, i nazovite me sebičnom, ali nije me briga. Ja hoću izaći iz ovog prokletog zahoda živa, a to je veći prioritet od bilo koje osobne osvete koja motivira vas dvojicu. Zato se prestanite ponašati kao klinici i počnite se ponašati kao članovi kraljevske tjelesne garde. Izvucite me odavde u jednom komadu."

"Ima pravo", reče Doyle tiho.

"Veliki Mrak odustaje od borbe? Nezamislivo. Ili je to zbog toga što sada ja imam mač?"

Sholto je pomaknuo mač mrvicu prema naprijed, dodirnuvši usjek

Doyleove gornje usne. "Mač koji može ubiti svaku vilu, čak i sidhe plemića. O, zaboravio sam, ti se ne bojiš ničega." U Sholtovu glasu je bilo gorčine, sprdnje, što je nesumnjivo značilo da sam upala u neku staru svađu.

"Bojim se mnogih stvari", reče Doyle mirnim, neutralnim glasom.

"Smrt nije jedna od njih. Ali prsten na tvojoj ruci je nešto čega se čuvam. Kako si dobio Beathalachda? Nisam ga stoljećima vidio u upotrebi." Sholto je dignuo ruku tako da je tamna bronca prstena mutno zasjala na svjetlosti. Bio je to težak komad nakita, a ja bih ga primijetila na njegovoj ruci da je ranije bio ondje. "To je kraljičin dar, kojim je dala svoj blagoslov ovom lovu."

"Kraljica ti nije dala Beathalachda, ne osobno." Doyle je zvučao vrlo uvjeren u to.

"Što je Beathalachd?" upitala sam.

"Vitalnost", reče Doyle. "Doslovno krade život i umijeće protivnika, što je jedini način na koji me on uspio nadjačati u borbi."

Sholto je pocrvenio. Smatralo se znakom slabosti ako trebate više magije nego što imate u vlastitom tijelu da biste porazili drugog sidha. U biti, Doyle je rekao da Sholto ne bi mogao pobijediti u fer borbi, pa je morao varati, ali to nije bilo varanje – samo nije bilo viteški. Jebeš viteštvo, vrati se živ. To sam govorila svakom muškarcu kojeg sam ikad voljela, uključujući mog oca, prije svakog dvoboja.

"Prsten dokazuje da imam kraljičinu potporu", reče Sholto, lica i dalje obojena gnjevom.

"Prsten nije došao iz kraljičinih ruku u tvoje", reče Doyle, "ništa više nego što je tvoje naređenje da ubiješ princezu stiglo iz njezinih usta."

"Ja znam tko govori u kraljičino ime, a tko ne", reče Sholto, a sad je na njemu bio red da zvuči uvjeren.

"Doista", reče Doyle. "A da sam ja došao i dao ti kraljičine naredbe, bi li vjerovao meni?"

Sholto se namršti, ali i kimne. "Ti si kraljičin Mrak. Kad ti otvaraš usta, iz njih izlaze njezine riječi."

"Onda čuj ove riječi: kraljica želi da princeza Meredith živi i da se vrati kući."

Nisam uspjela pročitati sve misli koje su prešle Sholtovim licem, ali bilo ih je mnogo. Pokušala sam postaviti pitanje na koje ne bi htio odgovoriti Doyleu. "Je li ti kraljica osobno rekla da dođeš u Los Angeles i

ubiješ me?"

Sholto me pogleda. Bio je to dug, zamišljen pogled, ali najzad je odmahnuo glavom. "Ne", rekao je.

"Tko ti je rekao da dođeš u Los Angeles i pogubiš princezu?" upita Doyle.

Sholto zausti da odgovori, ali odmah zatvori usta. Iz njega je izbijala napetost. Odmaknuo se od Doylea, spustivši mač uz bok. "Ne, zasad ću zadržati ime izdajice za sebe."

"Zašto?" upitah.

"Jer Doyleova nazočnost ovdje može značiti samo jedno. Kraljica hoće da se ti vratiš na dvor." Pogledao je Doylea. "U pravu sam, zar ne?"

"Da", reče Doyle.

"Ona hoće da se ja vratim na dvor?"

Doyle se pomaknuo da bi mogao vidjeti i Sholta i mene, i naslonio se na prazne zahodske pregratke. "Da, princezo."

Odmahnula sam glavom. "Otišla sam jer su me ljudi pokušavali ubiti, Doyle. Kraljica ih nije sprečavala."

"To su bili zakoniti dvoboji", reče on.

"To su bili pokušaji ubojstva s odobrenjem dvora", rekoh ja. "To sam joj i ja spomenuo", reče Doyle.

"I što je rekla?"

"Dala mi je svoj biljeg da ga predam tebi. Ako te sad itko ubije, čak i u dvoboju, morat će se suočiti s kraljičinom osvetom. Vjeruj mi ovo, princezo: čak i oni koji jako priželjkuju tvoju smrt, neće htjeti za nju platiti toliko visoku cijenu."

Podigla sam pogled prema Sholtu, a ta me kretnja malo ošamutila.

Šok, definitivno šok. "Dobro, ja se vraćam na dvor ako kraljica može jamčiti moju sigurnost. Kakve to veze ima s tim što nam ti ne želiš reći ime izdajice? Tko te u kraljičino ime poslao ovamo da me pogubiš, ako me ona ne želi ubiti?"

"Taj podatak ću zasad zadržati za sebe", reče Sholto ponovo. Lice mu je bilo ona arogantna maska koju je tako često nosio na dvoru. "Zašto?" upitah.

"Ako ti kraljica dopušta povratak na dvor, ne trebaš se pogađati sa mnom. Moći ćeš se vratiti u vilinsku zemlju, na Tamni dvor, a kladio bih se u svoje kraljevstvo da će ti ona pronaći drugog sidhe ljubavnika. Razumiješ, Meredith, ja ti nisam potreban. Imat ćeš sve što sam ti ja

mogao ponuditi, a nećeš se na cijeli život vezati za deformirano čudovište."

"Ti nisi deformiran, Sholto. Da nas tvoje vještice nisu prekinule, dokazala bih ti to."

Nešto mu je zatitralo preko lica, namreškavši površinu njegove arogancije. "Da, moje vještice." Okrenuo je te trostruko žute oči prema meni. "Mislio sam da nemaš ruku moći, Meredith."

"Pa nemam", rekoh ja.

"Mislim da se Nerys ne bi složila s tim."

"Nisam znala, Sholto, nisam htjela..." Nisam imala riječi za to što sam učinila Nerys.

"Što se dogodilo?" upitao je Doyle.

"Crna Agnes je slagala sluaghu. Rekla im je da ću, budem li spavao s Meredith, postati čisti sidhe, te više neću biti njihov kralj. Uvjerila ih je da me zaštite od samog sebe, da me zaštite od opačina ove sidhe vještice."

Na to sam ga začuđeno pogledala.

Pogledao me. "Ali ja sam uvjerio Agnes i ostale da im ti ne predstavljaš nikakvu opasnost."

Pogledala sam ga u oči. "Vidjela sam tvoj način uvjeravanja prije nego što sam pobjegla."

Kimnuo je. "Agnes te pozdravlja i zahvaljuje ti – još nikad joj nije bilo bolje sa mnom. Misli da to ima neke veze s tvojom magijom."

"Ne ljuti se zbog Nerys?" upitala sam.

"Želi te vidjeti mrtvu, da, ali sad te se boji, Meredith. Ruka mesa, kao tvoj otac – tko bi i sanjao o tome?" U njegovim očima vidjelo se još nešto osim oprezne arogancije. Shvatila sam, lecnuvši se, da je to strah. Strah je provirio kroz njegovu masku. Nije se samo Crna Agnes plašila onoga što sam učinila u toj sobi.

"Ruka mesa", ponovi Doyle. "Što to govoriš, Sholto?"

Sholto je pružio mač Doyleu držeći ga za oštricu. "Uzmi to, i dođi gore u moju sobu da vidiš što je naša mala princeza napravila. Nerys se ne može iscijeliti, pa zahtijevam da joj podariš pravu smrt prije nego što odvedeš Meredith kući. Ja ću vas oboje otpratiti do taksija, zbog malenih izgleda da moj sluagh nije... savršeno poslušan." Njegove riječi, njegov govor tijela, sve je to govorilo da nije oduševljen Doyleom.

Uz maleni naklon glavom, Doyle preuzme mač. "Ako trebaš uslugu, bit ću sretan da ti je učinim, u zamjenu za ime izdajice koji te poslao u

Los Angeles lažući u kraljičino ime."

Sholto odmahne glavom. "Neću vam reći to ime, ne sada. Zadržat ću ga za sebe dok mi ne bude od koristi, ili dok se ne odlučim osobno obračunati s izdajicom."

"Kad bi nam rekao ime izdajice, pomogao bi nam da omogućimo princezinu sigurnost na dvoru."

Sholto se tada nasmije onim čudnim, gorkim smijehom koji je za njega bio uobičajeni smijeh. "Neću reći tko me poslao ovamo, ali mogu pogoditi tko je htio da dobijem tu poruku, a isto tako možete i vi. Meredith je pobjegla s dvora jer su je pristaše princa Cela neprestano izazivale na dvoboje. Da je bilo tko drugi stajao iza tih napada na Meredithin život, kraljica bi se umiješala i zaustavila ga. Takvo vrijeđanje kraljevske obitelji ona ne bi dopustila, čak ni zbog smrtnice bez magije i miješanog porijekla. Ali iza toga je stajao njezin mili i dragi sinčić, i svi smo mi to znali. Stoga je Meredith pobjegla i sakrila se, jer nije vjerovala kraljici da će je održati na životu ako je Cei želi ubiti."

Doyle ga je pogledao u optužujuće oči, mirmog lica. "Mislim da ćeš otkriti da naša kraljica više nije toliko tolerantna prema prinčevim... ekscentričnostima."

Sholto se opet nasmije proizvevši bolni zvuk. "Kad sam ja otišao s dvora, prije samo nekoliko dana, bio bih rekao da je i dalje vrlo tolerantna prema Celovim... ekscentričnostima."

Doyleovo je lice i dalje bilo smireno, kao da ga ništa, što bi drugi muškarac mogao učiniti, ne bi moglo uzrujati. Mislim da je to smetalo Sholtu više od bilo koje druge reakcije koju mu je Doyle mogao pokazati. Mislim da je Doyle to znao. "Jedan po jedan problem, Sholto. Zasad ja imam kraljičino obećanje i njezinu magiju koji jamče da princezi nitko na dvoru neće nauditi."

"Što god želiš vjerovati, Doyle, ali ja bih te sad zamolio da mi pomogneš donijeti smrt onoj koju sam cijenio."

Doyle se uspravio s lakoćom, kao da nije gotovo zadavljen prije samo nekoliko trenutaka. Ja nisam čak bila sigurna mogu li stajati. Nije samo besmrtnost ono što mi nedostaje zbog toga što kod mene prevladava moja ljudska krv.

Obojica su istovremeno ispružila ruke prema meni, a ja sam ih obje primila. Gotovo su me povukli uvis. "Polako, dečki. Trebam pomoć samo za stajanje, ne za letenje."

Doyle me pogleda. "Blijeda si. Koliko si jako ozlijeđena?" Odmahnula sam glavom i odmaknula se od obojice. "Nije tako strašno. To je uglavnom šok, i.... boljelo me kad sam... učinila to što sam učinila Nerys."

"A što si učinila?" upita on.

"Dođi da vidiš", reče Sholto. "Vrijedi baciti pogled, ili tri." Pogledao me. "Vijest o tome što si učinila dospjet će do dvora prije tebe, Meredith. Meredith, Princeza mesa, ne više samo Essusova kći."

"Vrlo se rijetko događa da dijete dobije isti talent kao roditelj", reče Doyle.

Sholto krene prema vratima, zakopčavajući sivi kaput u hodu. Krv je natapala tkaninu ondje gdje ju je odrezani pipak doticao. "Dođi, Doyle, nositelju bolne vatre, barune slatkog jezika, dođi i vidi što ti misliš o Meredithinim talentima."

Prva mi je titula bila poznata, ali druga nije. Upitala sam: "Barun slatkog jezika – još nikad nisam čula da te tako zovu."

"To je vrlo stari nadimak", reče on.

"Daj, Doyle, previše si skroman. Tako mu je nekoć kraljica tepala."

Dva muškarca su se pogledala, i opet se u zraku osjetila težina njihove stare razmirice.

"Ime nije zbog onoga što si ti umišljaš, Sholto", reče Doyle.

"Ništa si ja ne umišljam, ali mislim da umjetničko ime govori samo za sebe. Ti ne, Meredith?"

"Barun slatkog jezika zbilja ima određeni prizvuk", rekla sam.

"Nije to zbog onoga što vi mislite", ponovi Doyle.

"Pa", reče Sholto, "sigurno nije ni zbog tvojih medenih riječi."

To je bila istina. Doyle se nije upuštao u dugačke govore i nije bio uspješni laskavac. "Ako ti tvrdiš da nadimak nije vezan uz seks, ja ti vjerujem", rekla sam.

Doyle mi se lagano naklonio. "Hvala."

"Kraljica nikad ne daje imena od milja, osim zbog seksa", reče Sholto.

"Daje", rekoah ja.

"Kada i zbog čega?"

"Kad misli da će taj nadimak smetati osobi koja ga nosi, zbog toga što voli iritirati ljude."

"No da, ovo zadnje je svakako istinito", reče Sholto. Držeći ruku na

kvaki.

"Čudi me što nitko nije uletio", rekla sam.

"Stavio sam čarolijicu odvratanja na vrata. Nijedan smrtnik ne bi poželio proći kroz njih, i vrlo malo vila." Počeo je otvarati vrata. "Zar ne želiš uzeti svoj... ud? Možda ti ga netko može zašiti."

"Narast će", reče on.

Izgleda da mi se na licu vidjela nevjerica koju sam osjetila, jer se on nasmiješio, napola nadmoćno, napola opravdavajući se. "To što sam napola noćni letač ima nekih prednosti – ne puno, ali nekoliko. Mogu regenerirati svaki dio tijela koji izgubim." Na trenutak je djelovao kao da razmišlja o tome, pa je dodao: "Barem do sad."

Nisam znala što bih rekla na to, pa nisam ni pokušala.

"Mislim da princezi treba odmora, pa ako bismo sad mogli vidjeti tvoju prijateljicu..." reče Doyle.

"Naravno." Sholto nam je otvorio vrata i pridržao ih.

"A što s ovim neredom?" upitala sam. "Samo tako ćemo ostaviti komade pipaka i krv svuda po podu?"

"Barun je napravio nered, pa neka on i počisti", reče Sholto.

"Ni dijelovi tijela ni krv nisu moji", reče Doyle. "Ako želiš da se počisti, predlažem ti da to učiniš sam. Tko zna kakve bi sve opacine neka darovita vještica mogla učiniti pomoću dijela tijela ostavljenog da tako leži?"

Sholto se bunio, ali je na kraju ugurao odrezani pipak u džep svog kaputa. Onaj pipak veličine ljudskog tijela ostavili su ondje gdje je i bio. Na Sholtovu mjestu, ja bih definitivno davala prevelike napojnice svom osoblju za čišćenje, tako da budem sigurna da ću nadoknaditi trud onome tko će morati srediti taj zahod.

Odvezli smo se dizalom natrag, gdje je Doyle kleknuo na pod, i pažljivo pregledao ono što je ostalo od Sive Nerys. Bila je to mesna lopta, približne veličine košare od četrdesetak litara. Živci, tetive, mišići, unutrašnji organi, sve se to mokro sjajilo na vanjskoj strani lopte. Sve je izgledalo kao da normalno funkcionira. Ta hrpa mesa se čak nadimala i spuštala od disanja. Zvuk je bio najgori; visoko, piskutavo vrištanje, prigušeno, jer su se njezina usta sad nalazila iznutra, ali je ipak vrištala. Zavijala je. Moje drhtanje, koje se primirilo, opet se pojačalo. Izenada mi je postalo hladno dok sam stajala onako u grudnjaku i hlačama. Podigla sam svoju košulju s poda gdje sam je ostavila, i navukla sam je,

no znala sam da obična tkanina neće riješiti tu osobitu vrstu hladnoće. Bilo je to više drhturenje duše nego tijela. Mogla sam natrpati brdo deka preko sebe, ali ne bi pomoglo.

Doyle me pogledao, klečeći pokraj te pulsirajuće, vrišteće lopte.

"Vrlo dojmljivo. Ni sam princ Essus ne bi mogao učiniti bolje."

Riječi su bile kompliment, ali njegovo lice je bilo toliko bezizražajno da nisam mogla prosuditi je li mu to drago ili nije.

Ja sam, u stvari, mislila da je to jedna od najjezivijih stvari koje sam ikad vidjela, ali bila sam dovoljno pametna da ne podijelim tu primjedbu s njim. Ruka mesa bila je moćno oružje. Kad bi ljudi vjerovali da ću je koristiti rado i često, više bi se plašili. Kad bi mislili da je se bojim upotrijebiti, prijetnja bi bila manja. "Ne znam, Doyle, jednom sam vidjela oca kako preokreće diva naopake. Misliš da bih i ja mogla srediti nešto toliko veliko?" Glas mi je bio suh, zainteresiran, ali na akademski način. To je bio glas koji sam odnjegovala na dvoru. Glas koji sam koristila kad sam se trudila ne dobiti histerični napadaj, ili ne istrčati iz prostorije vrišteći. Naučila sam promatrati najužasnije prizore i davati suhe, pristojne komentare.

Doyle je doživio pitanje doslovno. "Ne znam princezo, ali bit će zanimljivo otkrivati granice tvoje moći."

Nisam se slagala, ali nisam ništa odgovorila, jer se nisam mogla sjetiti ničega dovoljno suhog i pristojnog što bi odgovaralo situaciji. Prigušeni krici su se nastavili, onoliko brzi koliko je mesna lopta uspijevala uvlačiti dah. Nerys je bila besmrtna. Moj otac je jednom to napravio jednom kraljičinom neprijatelju. Andais je čuvala tu grudu mesa u sanduku u svojoj sobi. Povremeno biste je našli kako se mota po njezinoj spavaonici.

Koliko sam ja znala, nitko nikad nije doveo u pitanje što lopta radi izvan svog sanduka. Samo biste je pokupili, stavili natrag, zaključali je i otjerali sve slike koje bi vam pale na pamet ako ste je našli kako sjedi na kraljičinu krevetu.

"Sholto te zamolio da Nerys daruješ smrt. Učini to, pa idemo odavde." Zvučala sam nezainteresirano, kao da mi je dosadno. Osjećala sam da ću se, budem li još dugo morala stajati ondje i slušati tu stvar kako vrišti, i ja pridružiti vrištanju.

Još na koljenima, Doyle je podigao mač prema meni, držeći ga za oštricu. "To je tvoja magija – ubij je ti."

Gledala sam koštani balčak, njegova tri gavrana s očima od dragulja. Nisam to htjela učiniti. Zurila sam u mač još nekoliko trenutaka, trudeći se domisliti načinu kako da se izvučem a da ne ispadnem slabić. Ništa mi nije padalo na um. Ako sad postanem gadljiva, onda je Nerysina patnja bila uzalud. Dobila bih novu titulu, ali ne i ugled koji ide uz nju.

Primila sam mač, mrzeći Doylea zbog toga što mi ga daje. Trebalo je biti lako. Njezino srce je bilo izloženo, kucalo je s vanjske strane lopte. Zabila sam mač u njega. Navrla je crna krv i srce je prestalo kucati, ali ono piskutavo zavijanje nije prestalo.

Bacila sam pogled na dva muškarca. "Zašto nije mrtva?"

"Pripadnike sluagha je teže ubiti nego sidhe", reče Sholto. "Koliko teže?"

Slegnuo je ramenima. "Na tebi je da je ubiješ."

U tom trenutku sam ih mrzila obojicu, jer sam napokon shvatila da je to test. Bilo je moguće da bi je, kad bih je ja odbila ubiti, oni ostavili da živi. To je bilo neprihvatljivo. Nisam je mogla ostaviti ovako, znajući da nikad neće ostarjeti, ozdraviti, a ni umrijeti. Samo bi nastavila biti. Smrt je bila milost; sve drugo je bilo ludilo, njezino, ali i moje.

Zabola sam mač u svaki vitalni organ koji sam uspjela naći. Krvarili su, venuli, prestajali raditi, ali vrištanje se i dalje čulo. Najzad sam podigla mač s obje ruke iznad glave i jednostavno počela udarati. Na početku sam zastajala između uboda, ili rezova, ali vrištanje bi se svaki put nastavljalo, neprekinuto, zarobljeno unutar te grude mesa. Negdje oko desetog uboda, ili petnaestog, prestala sam zastajati, prestala slušati, i samo nastavila udarati.

Morala sam zaustaviti to vrištanje. Morala sam je natjerati da umre. Svijet se sveo na zabadanje oštrice u tu hrpu mesa. Moje ruke su se dizale i spuštale, dizale i spuštale. Oštrica je uranjala u meso. Krv je prskala po mom licu, po košulji. Završila sam na koljenima, pokraj nečega što više nije bilo ni okruglo, niti čitavo. Razrezala sam tu stvar na komade, nerazpoznatljive komade. Vrištanje je prestalo.

Ruke su mi bile natopljene krvlju, grimizne do lakata. Oštrica noža bila je skrletna, koštani balčak bio je sav krvav, ali mi je ipak dobro ležao u ruci, uopće nije bio sklizak. Zelena svilena košulja, koju sam bila ponovo navukla, bila je natopljena krvlju toliko da je postala crna.

Hlače su mi iz ljubičaste boje prešle u crnoljubičastu. Netko je disao prebrzo, previše isprekidano, i shvatila sam da sam to ja. U neko

doba, za vrijeme tog mesarenja, osjetila sam žestok užitak, gotovo radost u tom čistom razaranju. Sad sam gledala u to što sam učinila i nisam osjećala ništa. Nije me ostalo dovoljno da bih bilo što osjetila, pa nisam osjećala ništa. Bila sam tupa, i to nije bilo loše.

Osovila sam se na noge pridržavajući se za rub kreveta. Krevet je već bio poprskan krvlju – kakve štete od još jednog otiska dlana? Ruke su me boljele, mišići su mi se tresli od prevelikog napora. Ponudila sam mač Doyleu isto onako kako ga je on bio ponudio meni. "Dobar mač, balčak uopće nije postao sklizak." Moj glas je zvučao emotivno prazno, baš kao što sam se i osjećala. Upitala sam se osjećaš li se ovako kad si lud. Ako da, onda to nije ni toliko loše.

Doyle je primio mač i pao na koljena, pognute glave. Sholto je učinio to isto. Doyle me počasnno pozdravio krvavim mačem i rekao:

"Meredith, Princezo mesa, istinska kraljevno krvne loze, dobro došla u unutarnji krug sidha."

Gledala sam u obojicu, tupilo je još odjekivalo kroz mene. Ako su postojale neke obredne riječi kojima je trebalo odgovoriti, ja ih se nisam mogla sjetiti. Ili ih nikad nisam znala, ili trenutačno nisam mogla natjerati mozak da proradi. Jedino što mi je palo na pamet da kažem, bilo je: "Mogu se istuširati kod tebe?"

"Samo izvoli", reče Sholto.

Sag je šljapkao pod mojim nogama, a kad sam iskoračila s tog dijela saga, iza mene su ostali krvavi tragovi. Skinula sam se i istuširala u najtoplijoj vodi koju sam mogla podnijeti na koži. Krv više nije bila crvena dok je curila kroz odvod; bila je ružičasta. Dok sam zurila u tu ružičastu vodu koja se vrtložila prema odvodu, shvatila sam dvije stvari.

Prvo, bilo mi je drago što sam smogla hrabrosti da dokrajčim Nerys, radije nego da je ostavim u onom užasu. Drugo, jedan dio mene je uživao u njezinu ubijanju. Željela sam misliti da je taj dio što je uživao u ubijanju bio motiviran milošću one prve misli, ali nisam si mogla priuštiti toliku velikodušnost prema sebi. Morala sam se upitati je li taj dio mene, onaj koji je uživao u zabadanju oštrice u meso, isti onaj dio koji je nagnao Andais da zadrži svoju loptu mesa u zaključanom sanduku u svojoj sobi. Onog trenutka kad se prestanete preispitivati, tog trenutka ste postali čudovište.

Poglavlje 17

Vratila sam se u svoj stan s kosom još uvijek vlažnom od hotelskog tuša. Doyle je ustrajao na tome da mi on otključa vrata, za slučaj da je na njih postavljena neka magična zamka. Ozbiljno je shvaćao svoj posao tjelesnog čuvara, ali od Doylea ne bih ni očekivala manje. Kad je on to proglasio sigurnim, stupila sam na sivi sag bosih nogu. Na sebi sam imala havajsku košulju i par širokih, muških kratkih hlača, ruho koje je Sholto posudio od Gethina. Jedino što od njega nisam mogla posuditi bile su cipele. Moja odjeća je i dalje bila u hotelskoj sobi, toliko natopljena krvlju da je čak i donje rublje bilo neupotrebljivo. Nešto te krvi bilo je Nerysino, nešto moje.

Pritisnula sam prekidač za svjetlo pokraj vrata. Stropno svjetlo je zasjalo jarkom svjetlošću. Platila sam više kako bih smjela obojiti stan u boju koja nije bijela. Zidovi dnevne sobe bili su blijedoružičasti. Kauč je bio lila, ljubičast i ružičast. Mekano tapecirani naslonjač u kutu bio je ružičast. Zastori su bili ružičasti, s ljubičastim vezicama. Jeremy je rekao da je to kao da se nalaziš unutar skupo ukrašena uskršnjeg jajeta. Polica za knjige bila je bijela. Prostor za primanje gostiju bio je bijel. Upalila sam stojeću svjetiljku pokraj mekanog naslonjača. Svjetlo iznad malog bijelog kuhinjskog stola i stolaca bilo je sljedeće na redu. Čipkasti bijeli zastori uokvirivali su prozor iza tog stola. Prozorsko staklo bilo je vrlo crno i nekako prijeteće. Spustila sam zastore zatvorivši noć izvana, iza bijelog zaslona. Na trenutak sam stala pred jedinom slikom u dnevnoj sobi. Bila je to reprodukcija Skrovišta leptira W. Scotta Milesa. Na slici je prevladavala zelena, a leptiri su bili naslikani vjerno prirodi, tako da je na slici bilo vrlo malo ružičaste i ljubičaste. Ali sliku nikad ne izaberete samo zato što pristaje sobi – izabirete sliku jer vam nešto govori. Jer

govori nešto na što želite da vas podsjeća svaki dan. Ta je slika uvijek izgledala mirno, idilično, ali noćas je bila samo boja na platnu. Noćas mi se ništa neće svidjeti. Upalila sam kuhinjska svjetla i otišla u spavaću sobu.

Doyle je mirno stajao sa strane dok sam ja hodala po sobi i palila sva svjetla, poput djeteta koje se probudilo iz ružnog sna. Svjetlost da otjera zle stvari. Nevolja je bila u tome što su zle stvari sad bile u mojoj glavi. Nije bilo svjetla dovoljno jakog za to.

Slijedio me kad sam krenula u spavaću sobu. Upalila sam stropno svjetlo prolazeći kroz vrata.

"Sviđa mi se kako si uredila spavaću sobu", rekao je.

Primjedba me nagnala da se okrenem i pogledam ga. "Kako to misliš?"

Njegovo lice je ostalo ravnodušno, nečitljivo. "Dnevna soba je bila tako jako... ružičasta. Bojao sam se da će takva biti i spavaća."

Pogledala sam sobu, svijetlo sive zidove, bordo bordure od tapeta s lila, ružičastim i bijelim cvijećem. Krevet je bio veći od uobičajenog, na četiri stupa, te nije ostalo gotovo nimalo prostora između podnožja kreveta i vrata ormara. Prekrivač za krevet bio je intenzivne, tamne boje crvenog vina, s hrpom jastuka: bordo, ljubičastih, lila, ružičastih, te nekoliko crnih, doista tek nekoliko. Komoda sa zrcalom bila je od trešnjina drva, toliko tamno lakirana da je bila gotovo crna. Odgovarala joj je komoda pokraj prozora. Jeremy je rekao da moja spavaća soba izgleda kao muškarčeva soba, s nekoliko detalja koje je dodala muškarčeva djevojka. Jedan crni lakirani ormarić stajao je u kutu najudaljenijem od vrata kupaonice. Ormarić je bio orijentalni, sa ždralovima i stiliziranim planinama. Ždral je bio dio znakovlja mog oca. Kad sam ga kupila, sjećam se da sam pomislila kako bi mu se svidio. Na njemu je stajao filodendron, koji je toliko narastao da su njegove vitice padale poput zelene kose oko tog lijepog drva.

Pogledom sam obuhvatila sobu i odjednom sam se osjećala kao da nije moja, kao da ja tu ne pripadam. Okrenula sam se prema Doyleu.

"Kao da je tebi bitno koje je boje moja spavaća soba."

Nije se lecnuo, ali je njegovo lice postalo još nečitljivije, još pasivnije, u njega se uvukao tračak arogancije, a to me podsjetilo na Sholtovu dvorsku masku.

Moja primjedba bila je neugodna, a to sam i htjela. Bila sam ljuta

na njega. Ljuta na njega jer nije ubio Nerys umjesto mene. Ljuta na njega jer me natjerao da učinim ono što se moralo učiniti. Ljuta na njega zbog svega, čak i zbog stvari za koje nije bio kriv.

Gledao me hladnim očima. "Potpuno si u pravu, princezo Meredith, tvoja spavaća soba se mene ne tiče. Ja sam dvorski uškopljenik."

Odmahnula sam glavom. "Ne, u tome i jest problem. Ti nisi uškopljenik, nijedan od vas nije. Samo što vas ona ne želi dijeliti."

Slegnuo je ramenima, namjerno ljupko. Od tog pokreta se trgnuo.

"Kako tvoja rana?" upitala sam.

"Bila si ljuta na mene prije nekoliko trenutaka, a sad više nisi.

Zašto?"

Pokušala sam to pretočiti u riječi. "Nisi ti kriv."

"Za što nisam ja kriv?"

"Nisi me ti doveo u opasnost. Ti si mi spasio život. Nisi ti poslao slugh na mene. Nisi ti uzrokovao da mi se ruka mesa manifestira noćas. Nisi ti kriv. Ljuta sam i želim okriviti nekoga, ali ti ne bi trebao plaćati cijenu za sranja drugih ljudi."

Na to je podigao crne obrve na crnom čelu. "Vrlo prosvijetljen stav za jednu princezu."

Odmahnula sam glavom. "Pusti titulu, Doyle. Ja sam Meredith, samo Meredith."

Obrve su se uzdigle još više, tako da su mu oči izgledale nemoguće velike, pa me njegov izraz natjerao u smijeh. Smijeh je zvučao normalno, bio mi je ugodan. Sjela sam na rub kreveta i odmahnula glavom. "Nisam očekivala da ću se noćas smijati."

Kleknuo je pred mene. "Ubijala si i prije – zašto je ovo drugačije?"

Pogledala sam ga, iznenađena jer je točno shvatio što me muči.

"Zašto je bilo toliko važno da ja ubijem Nerys?"

"Sidhe dolaze do svojih moći kroz obred, ali to ne znači da će se moć tada i manifestirati. Nakon prve upotrebe moći, sidhe se mora zakrvaviti u borbi." Položio je dlanove na krevet, s obje moje strane, ali me nije dodirnuo. "To je neka vrsta krvne žrtve; zajamčit će da se moći ne povuku, već da se nastave razvijati."

"Od krvi žito raste", rekla sam.

Kimnuo je. "Magija smrti je najstarija od svih magija, princezo."

Nasmiješio se onim svojim jedva primjetnim smiješkom. "Meredith."

Tiho je izgovorio moje ime.

"Znači, natjerao si me da izmasakriram Nerys zato da se moje moći ponovo ne povuku?"

Opet je kimnuo.

Zagledala sam se u to ozbiljno lice. "Kažeš da sidhe dolaze do svojih moći kroz obred. Ja nisam imala nikakav obred."

"Noć koju si provela s onim roaneom bila je tvoj obred."

Odmahnula sam glavom. "Ne, Doyle, mi te noći nismo radili ništa obredno."

"Mnogo je obreda za buđenje moći, Meredith. Borba, žrtva, seks i mnogi drugi. Nije iznenađujuće što je tvoja moć odabrala seks. Ti si potomak tri različita božanstva plodnosti."

"Zapravo, pet. Ali i dalje ne razumijem."

"Tvoj roane bio je prekriven Branwynovim suzama; te je noći glumio ulogu tvog sidhe ljubavnika. On je prizvao tvoje sekundarne moći."

"Znala sam da je tu bilo magije, ali nisam znala..." Glas mi je zamro. Namrštila sam se. "Mislila sam da je potrebno još nešto, a ne samo dobar seks."

"Zašto? Seks stvara čudo života – što bi moglo biti veće od toga?"

"Magija je iscijelila Roanea, vratila mu je njegovu tuljansku kožu. Ja ga nisam svjesno pokušala iscijeliti, jer nisam znala da mogu."

Doyle je sjeo na pod pokraj kreveta, a duge noge je savio i naslonio na ormar. "Iscijeliti jednog roanea bez kože nije ništa. Vidio sam kako sidhe izdižu planine iz mora ili potapaju čitave gradove kad dolaze do svojih moći. Imala si sreće."

Iznenada sam se prepala. "Želiš reći da je moj dolazak do moći mogao uzrokovati neku golemu prirodnu katastrofu?"

"Da."

"Zašto me nitko nije upozorio?" upitala sam.

"Nitko od nas nije znao da nas kaniš napustiti, pa ti nismo davali oproštajne savjete, a nitko nije ni znao da imaš sekundarne moći, Meredith. Kraljica je bila uvjerena da, ako ti sedam godina s Griffinom u krevetu te mnoge godine dvoboja nisu probudili moći, u tebi nema nikakvih moći koje bi se dalo probuditi."

"Zašto sada?" upitala sam. "Zašto, nakon svih tih godina?"

"Ne znam. Znam samo da si ti Princeza mesa, i da imaš još jednu ruku moći koja se do sad još nije manifestirala."

"Sidhe rijetko imaju više od jedne ruke moći. Zašto bih ja imala dvije?"

"Tvoje ruke su rastopile dvije metalne šipke onog kreveta. Dvije šipke su se rastopile, jedna za svaku ruku."

Ustala sam i odmaknula se od njega. "Kako ti to znaš?"

"Gledao sam te kako spavaš s balkona. Vidio sam uzglavlje."

"Zašto mi se nisi javio?"

"U tom trenutku si bila u nečemu nalik drogiranom snu. Dvojim da bih te uspio probuditi."

"A zašto nisi one noći kad si upotrijebio paukove? One noći kod Alistaira Nortona?"

"Misliš, čovjeka koji je štovao sidhe."

To me zaustavilo. Pogledala sam ga. "O čemu to govoriš, Doyle?"

Kada je Norton štovao sidhe?"

"Dok je krao moć iz žena pomoću Branwynovih suza", reče Doyle.

"Ne, ja sam bila ondje. Umalo sam postala njegovom žrtvom. Nije bilo nikakve ceremonije za prizivanje sidha."

"Svaki školarac u ovoj zemlji nauči da ima nešto što je sidhima zabranjeno činiti, od trenutka kad smo postali dobrodošli u ovu zemlju."

"Ne smijemo se postavljati kao bogovi. Ne smijemo dopustiti da nas obožavaju. Saslušala sam to predavanje od oca, pa zatim i u školi, na satovima povijesti i političkog vladanja."

"Ti si jedina od nas koja se obrazovala s običnim ljudima. Ponekad to zaboravim. Kraljica je pozelenila kad je saznala da te princ Essus upisao u državnu školu."

"Ona me pokušala utopiti kad sam imala šest godina, Doyle. Pokušala me utopiti, poput čistokrvnog šteneta koje se rodilo s krivim obilježjima. Ne bih rekla da ju je imalo brinulo u koju prokletu školu idem."

"Mislim da nikad nisam vidio kraljicu toliko iznenađenu kao onda kad je princ Essus odveo tebe i svoju svitu, te osnovao kućanstvo među ljudima." Osmjehnuo se, kratki bljesak bjeline na tom tamnom licu. "Kad je shvatila da princ ne kani trpjeti da te se maltretira, počela se truditi da ga ponovo namami na dvor. Nudila mu je mnogo, no on je to deset godina odbijao. Dovoljno dugo da ti iz djeteta izrasteš u ženu, među ljudima."

"Ako se toliko uzrujavala, zašto je onda dopuštala tolikim pripadnicima Tamnog dvora da nas posjećuju?"

"Kraljica, a i princ, pribojavali su se da ćeš postati previše humana ne budeš li vidjela svoj narod. Premda kraljica nije odobravala odabire tvog oca u pogledu njegove svite."

"Misliš na Keelin", rekla sam.

Kimnuo je. "Kraljica nikad nije shvatila zašto je ustrajao na tome da ti društvo neprestano pravi vila koja u svojim venama nije imala nimalo sidhe krvi."

"Keelin je napola brownie, kao moja baka."

"I napola goblin", reče Doyle. "A njih nema među tvojim precima."

"Goblini su pješadija Tamne vojske. Sidhe će objaviti rat, ali goblini će ga započeti."

"Sad citiraš svog oca", reče Doyle.

"Tako je." Iznenada sam opet osjetila umor. Kratki plamsaj humora, zapanjujuće nove mogućnosti koje daje moć, povratak na dvor – ništa od toga nije moglo odagnati umor koji sam osjećala do kostiju. Ali morala sam saznati još nešto. "Rekao si da je Alistair Norton štovao sidhe. Kako to misliš?"

"Obavio je obred za prizivanje sidha kad je postavio krug moći oko svog kreveta. Prepoznao sam simbole. Ti nisi vidjela nikakav obred jer bi čak i najmanje obrazovano ljudsko biće znalo da on ne smije prizivati magičnu moć sidha."

"Odradio bi pripremi obred prije nego što bi žene stigle", rekla sam.

"Točno tako", reče Doyle.

"Vidjela sam nekog sidha u zrcalima, ali mu nisam vidjela lice. Jesi li ti uspio osjetiti tko je to bio?"

"Ne, ali bio je dovoljno moćan da se nisam mogao probiti. Mogao sam ti poslati samo svoju životinju i svoj glas. Potrebno je mnogo da se mene zadrži izvan prostorije."

"Znači, neki sidhe dopušta samom sebi..."

"Ili samoj sebi", reče Doyle.

Kimnula sam. "Ili samoj sebi obožavanje, i dao je, ili je dala, Branwynove suze smrtniku, da ih upotrijebi protiv drugih vilinskih bića."

"Pod uobičajenim okolnostima, ljudskim bićima vilinskog porijekla ne bi se priznao status čistih vilinskih bića, ali u ovom slučaju, da."

"Dopustiti obožavanje zahtijeva smrtnu kaznu", rekla sam.

"Omogućiti da se Branwynove suze upotrijebe protiv drugih vilinskih

bića zahtijeva kaznu mučenja na neodređeno razdoblje. Neki bi radije izabrali smrt."

"Jesi li rekao kraljici?"

Doyle se osovio na noge. "Rekao sam joj za sidha koji si dopušta obožavanje, te za Suze. Trebam joj još reći da ti imaš ruku mesa, i da si se zakrvavila. Također, moram joj dati na znanje da Sholto nije izdajnik, već onaj koji je govorio koristeći se kraljičinim imenom."

Začudeno sam ga pogledala. "Želiš reći da je ona poslala samo tebe, samog, protiv Sholta i cijelog sluagha, kad je pomislila da se Sholto odmetnuo?"

Doyle me samo gledao.

"Ništa osobno, ali trebao si potporu."

"Ne, poslala me da te dovedem kući prije nego što je Sholto napustio Saint Louis. Stigao sam one noći kad sam ti poslao paukove u pomoć. Sholto je tek sljedećeg dana krenuo ovamo."

"Znači, netko je saznao da kraljica želi da se vratim kući, i u roku od dvadeset i četiri sata napravio plan kako da me ubije."

"Tako se čini", reče Doyle.

"Ti se nisi udaljavao od kraljice u zadnjih – koliko? Šest stotina, osim stotina godina, osim da nekog ubiješ?"

"Tisuću i dvadeset tri godine, da budem precizan."

"Onda, ako ne želi da me ubiješ, zašto je poslala tebe? Među njezinim Gavranima ima drugih kojima više vjerujem."

"Više vjeruješ, ili više voliš?" upita Doyle.

Razmislila sam o tome, pa kimnula. "Dobro, više volim. Ovo je najduži razgovor koji smo ikada vodili, Doyle. Zašto je poslala tebe, svog Mraka?"

"Kraljica želi da se vratiš kući, Meredith. Ali bojala se da joj nećeš povjerovati. Ja sam njezin zalog tebi. Njezin Mrak, poslan s njezinim osobnim oružjem u ruci, s njezinom magijom u tijelu, da ti dokaže da je iskrena."

"Zašto želi da se vratim, Doyle? Poslala te prije nego što sam došla do svoje moći – koja nas je sve iznenadila. Zašto se onda predomislila? Zašto sam odjednom vrijedna toga da me održi na životu?"

"Ona nikad nije naredila da te se ubije."

"Nikad nikoga nije ni spriječila da pokuša." Lagano se naklonio. "Tome ne mogu proturječiti."

"Što se onda promijenilo?"

"Ne znam, Meredith, znam samo da ona tako želi."

"Ti nikad nisi postavljao dovoljno pitanja", rekla sam.

"A ti si ih, princezo, uvijek postavljala previše."

"Možda, ali želim odgovor na to pitanje prije nego što se vratim na dvor."

"Koje ono pitanje?"

Namrštila sam se. "Zašto ta promjena mišljenja, Doyle? To moram znati prije nego što ponovo povjerim svoj život dvoru."

"A što ako ona ne bude htjela dati tu informaciju?"

Pokušala sam razmisliti o odustajanju od vilinske zemlje zauvijek, zbog jednog neodgovorenog pitanja. Tema je bila prevelika da bih je uspjela shvatiti. "Ne znam, Doyle, ne znam. Znam samo da sam umorna."

"Uz tvoje dopuštenje, upotrijebit ću zrcalo u kupaonici da kontaktiram kraljicu i predam joj svoj izvještaj."

Kimnula sam. "Samo daj."

Naklonio se onoliko koliko mu je to krcata spavaća soba dopuštala i pošao prema vratima kupaonice koja su bila iza ugla, izvan vidokruga s mjesta gdje smo stajali.

"Kako si znao gdje je kupaonica?" upitah.

Osvrnuo se prema meni, s ugodnim, nečitljivim licem. "Vidio sam ostatak stana. Gdje bi još mogla biti?"

Pogledala sam ga ne vjerujući mu. Ili se to nije vidjelo na mom licu, ili je on to odlučio zanemariti, jer je zašao za ugao. Čula sam kako su se vrata kupaonice otvorila i zatvorila.

Sjela sam na rub kreveta i pokušala se prisjetiti gdje sam spremila vreće za spavanje. Doyle mi je noćas spasio život – najmanje što sam mogla učiniti bilo je da mu pružim udobnost. Za cijenu svog života pretpostavljam da sam mu mogla ponuditi i krevet, ali bila sam umorna do bola i htjela sam ga za sebe. Osim toga, dok točno ne saznam zašto me noćas spasio, pričekat ću s velikim izljevima zahvalnosti. Na Tamnom dvoru ima stvari koje su gore od smrti. Nerys je bila savršen primjer. Takva čarolija ne bi oskvrnula kraljičin biljeg. Stoga, sve dok ne budem potpuno sigurna da nisam pošteđena samo zbog neke još gore sudbine, zahvalnost će pričekati. Pronašla sam vreće za spavanje u jednom ormariću u dnevnoj sobi. Odmotavala sam ih kod podnožja kreveta da se prozrače, kad sam začula vikanje iz kupaonice. Doyleov glas je bio

povišen od gnjeva. Kraljičin Mrak i kraljica su se svađali, ili se tako činilo. Upitala sam se hoće li mi reći oko čega su se svađali, ili će to biti samo još jedna njegova tajna.

Poglavlje 18

Prišla sam zatvorenim vratima kupaonice. Doyle je povišenim glasom govorio: "Molim vas, moja gospo, ne tjerajte me na to."

Ne znam što bih još bila čula, jer je došao do vrata i malčice ih odškrinuo. "Da, princezo?"

"Kad bi mogao ostati unutra još koju minutu, ja bih se presvukla za spavanje."

Potvrdio je, kimnuvši glavom. Nije me pozvao unutra da vidim svoju tetku kroz zrcalo. Nije mi pokušao objasniti svađu. Samo je zatvorio vrata. Sad sam čula njihove glasove tek vrlo nejasno. Nisu više vikali.

Nisu htjeli da saznam oko čega su se svađali. Pretpostavljala sam da je bilo zbog mene. Što to Doyle tako jako nije htio učiniti da bi se radi toga svađao sa svojom kraljicom?

Nije me namjeravao ubiti, a te noći nisam bila sigurna da me zanima bilo što drugo. Ugasila sam stropno svjetlo i upalila malenu svjetiljku sa sjenilom Tiffany pokraj kreveta. Stropno svjetlo mi je uvijek bilo previše jako za spavaću sobu. Činjenica da sam bila spremna utrnuti bilo koje svjetlo značila je da se osjećam bolje. Barem mirnije.

Moja uobičajena odjeća za spavanje uglavnom se sastoji od donjeg rublja. Volim dodir svile i satena na goloj koži. Ali to se činilo gotovo okrutnim prema Doyleu.

Kraljičina privilegija bila je da spava sa svojim tjelesnim čuvarima, svojim Gavranima, sve dok joj jedan od njih ne napravi dijete; tada bi se udala za njega i više ne bi spavala s ostalima. Andais ih je mogla osloboditi i dopustiti im da imaju druge ljubavnice, ali je odlučila da neće. Ako ne spavaju s njom, neće spavati ni sa kim. Nisu spavali ni sa kim već jako dugo.

Napokon sam se odlučila za svilenu spavaćicu koja mi je padala do koljena; imala je kratke rukave i izlagala je samo tanki V kože, visoko na grudima. Pokrivala me više od bilo čega drugoga u ladici, ali bez grudnjaka, moje su grudi dodirivale tanki materijal, pa su mi se bradavice vidjele poput palaca pritisnutih na tanku tkaninu. Svila je bila jarke, kraljevski purpurne boje i izgledala je vrlo lijepo uz moju kožu i kosu. Trudila sam se ne napaliti Doylea, ali bila sam dovoljno tašta i nisam htjela izgledati neugledno.

Pogledala sam se u zrcalu. Izgledala sam poput žene koja čeka svog ljubavnika, ako izuzmemo rane. Podigla sam ruke prema staklu. Nerysine pandže na mojim su podlakticama ostavile ljutite, crvene crte. Iz brazde na lijevoj podlaktici još se cijedila krv. Bi li to trebalo zašiti? Obično bi zacijelila bez šivanja, ali do sada je krvarenje već trebalo prestati. Podigla sam spavaćicu dovoljno visoko da pogledam ranu na bedru. Rana je bila ubodna, vrlo visoko na bedru. Pokušala je probiti bedrenu arteriju. Htjela me ubiti, ali umjesto toga ja sam ubila nju.

I dalje nisam osjećala ništa u vezi njezine smrti, samo tupost. Možda ću se sutra osjećati loše, a možda i neću. Katkad jednostavno ostanete tupi, jer ništa drugo ne pomaže. Mentalno zdravlje se katkad oslanja na tupilo.

Gledala sam se u zrcalu, a čak je i moje lice bilo prazno. Oči su mi imale onaj zamućeni, smeteni izgled koji je uzrokovan šokom više nego bilo čim drugim. Taj sam izraz na svom licu zadnji put vidjela nakon svog posljednjeg dvoboja, kad sam napokon shvatila da ti dvoboji neće prestati sve dok ne poginem. Te sam noći donijela odluku da ću pobjeći, da ću se sakriti.

Poziv da se vratim u vilinsku zemlju bio je star samo nekoliko sati, a već sam izgledala kao žrtva strahovitog šoka. Opet sam podigla ruke i zagledala se u tragove pandži. Na neki način, platila sam cijenu svog povratka u vilinsku zemlju. Platila sam krvlju, mesom, bolom, valutom Tamnog dvora. Kraljica me pozvala natrag i obećala mi sigurnost, ali

znala sam ja nju. Ipak će me htjeti kazniti jer sam pobjegla, skrivala se, poništila sav njezin trud da me ulovi. Reći da moja tetka ne zna gubiti ni približno ne opisuje njezine osjećaje.

Začulo se kucanje na vratima kupaonice. "Mogu li izaći?" upitao je Doyle.

"Upravo to sad pokušavam odlučiti", rekla sam.

"Molim?"

"Dobro, izađi", rekla sam.

Doyle je prebacio remenje korica mača preko golih prsa. Balčak je počivao naopako, malo na jednu stranu njegovih rebara, poput pištolja u futroli ispod pazuha. Remenje je izgledalo labavo, kao da je izvadio nešto što ga je držalo zategnutim.

Do sad sam vidala Doylea isključivo odjevenog od vrata do gležnjeva. Čak je i usred ljeta rijetko nosio kratke rukave, već samo nešto laganiju tkaninu. Imao je srebrni kolut u lijevoj bradavici. Bio je to začudni detalj na pozadini potpunog crnila njegove kože. Rana se prostirala preko obline njegova lijevog potpuno crnila mišića. Skerlet rane djelovao je gotovo ukrasno na njegovim prsima, poput savršene šminke, smišljene tako da privuče pogled.

"Koliko si teško ranjena?" upitao je.

"I ja bih tebe to mogla pitati."

"U meni nema nimalo smrtne krvi, princezo, ja ću zacijeliti. Ponovo te pitam, koliko si teško ranjena?"

"Pitam se trebam li šavove na ruci i..." Počela sam podizati spavaćicu do ubodne rane, ali sam se zaustavila usred pokreta. Sidhe se osjećaju posve ugodno u blizini golotinje, ali ja sam uvijek pokušavala biti nešto smotrenija u nazočnosti gardista.

"Ubodna rana na mom bedru, pitam se koliko je duboka." Pustila sam purpurnu svilu da padne na mjesto, ne pokazavši mu ranu. Bila mi je vrlo visoko na bedru, a još nisam bila odjenula donje rublje. Često bih spavala bez njega. Navika. Sad mi je bilo krivo što ga nisam navukla. Premda Doyle nije mogao znati što nosim ispod spavaćice a što ne, odjednom sam se osjetila nedovoljno odjevenom.

Izazivala bih Jeremyja, ali ne bih izazivala Uthera, a ne bih izazivala ni Doylea, zbog vrlo sličnih razloga. Obojica su bili odsječeni od tog dijela sebe. Uther zbog toga što je bio prognan, a nije bilo žena njegove građe. Doyle zbog hira svoje, kraljice.

Podigao je vreće za spavanje i položio ih na pod između kreveta i zida, a onda je sjeo na rub kreveta. "Mogu li vidjeti ranu, princezo?" Sjela sam na rub kreveta pokraj njega, zagladivši spavaćicu prema dolje. Pružila sam mu lijevu ruku.

On je objema rukama podigao moju, savinuvši je u laktu, da bi bolje vidio ranu. Prsti su mu na dodir bili veći nego što su trebali biti, intimniji nego što su bili. "Duboka je; neki mišići su razrezani. Sigurno boli." Pogledao me dok je izgovarao zadnju rečenicu.

"Trenutačno baš i ne osjećam mnogo toga", rekla sam.

Položio mi je dlan na čelo. Dlan mu je bio toliko topao, gotovo vruć.

"Hladna si na dodir, princezo." Odmahnuo je glavom. "Trebao sam ranije to primijetiti. U šoku si. Nije jak, ali bilo je nemarno od mene što to nisam primijetio. Trebaš iscjeljenje i toplinu."

Izvukla sam svoju ruku iz njegovih. Osjet njegovih prstiju kako klize mojom kožom dok sam je izvlačila nagnao me da skrenem pogled da mi ne vidi lice. "Budući da nijedno od nas ne može iscjeljivati dodirom, mislim da ću se morati zadovoljiti s nekoliko zavoja i ugrijavanjem."

"Ja mogu iscijeliti magijom", rekao je.

Pogledala sam ga. Lice mu je bilo oprezno, nečitljivo. "Nikad na dvoru nisam vidjela da to radiš."

"Imam... intimniju metodu od dodira dlanovima. Na dvoru ima iscjelitelja koji su mnogo moćniji od mene. Moje skromne sposobnosti u području iscjeljivanja nisu potrebne." Pružio je ruke prema meni.

"Mogu te ja iscijeliti, princezo, ili bi više voljela otići na hitnu da te zašiju? Kako bilo, to krvarenje mora prestati."

Šivanje mi se baš i ne mili. Položila sam svoju ruku u njegovu. Opet ju je savio u laktu, priljubivši svoj dlan uz moj, ispreplevši naše prste. Moja je koža izgledala zapanjujuće bijelom uz njegovu crnu, kao ulašteni ahat pokraj sedefa. Smjestio je drugi dlan tik iza mog lakta. Držao mi je ruku nepomičnom, nježno, ali čvrsto. Shvatila sam da se ne mogu udaljiti od njega, a da ne znam na koji način iscjeljuje.

"Hoće li boljeti?"

Pogledao me preko ruba moje ruke. "Možda, malo." Počeo se saginjati prema mojoj ruci, kao da mi kani poljubiti ranu.

Stavila sam mu slobodnu ruku na rame, zaustavljajući njegov pokret. Koža mu je bila poput tople svile. "Čekaj – kako ćeš me ti to

točno iscijeliti?"

Pokazao mi je onaj jedva primjetni smiješak. "Da pričekáš samo još trenutak, vidjela bi."

"Ne volim iznenađenja", rekla sam, s rukom još na njegovom ramenu.

Nasmiješio se i odmahnuo glavom. "Vrlo dobro." Ali njegove šake su ostale na mojoj šaci i ruci. I dalje me držao, kao da me naumio izliječiti slagala se ja s tim, ili ne. "Sholto ti je rekao da je jedno od mojih imena barun slatkog jezika."

"Sjećam se", rekla sam.

"Natuknuo je da nadimak ima veze sa seksom, ali nema. Ja ti mogu iscijeliti ranu, ali ne dlanovima."

Gledala sam ga nekoliko kratkih trenutaka. "Želiš reći da ćeš lizati ranu dok se ne zatvori?"

"Da."

I dalje sam piljila u njega. "Neki dvorski psi to mogu učiniti, ali još nikad nisam čula za sidha koji ima tu sposobnost."

"Kao što je Sholto rekao, ima nekih prednosti u tome kad nisi čisti sidhe. Njemu može narasti bilo koji odsječeni dio tijela, a ja ti mogu lizati ranu dok ne zacijeli."

Nisam se ni trudila sakriti nevjericu na licu. "Da si ti bilo koji drugi gardist, optužila bih te da tražiš izgovor da staviš usta na mene."

Nasmiješio se, no ovaj put šire, s više humora. "Kad bi te moji kolege Gavrani htjeli prijevarom navesti na to, onda ne bi željeli dodirnuti tvoju ruku."

Morala sam se nasmiješiti. "Uvjerio si me. Dobro, zaustavi krvarenje ako možeš. Stvarno mi se noćas ne ide u hitnu." Maknula sam ruku s njegova ramena. "Nastavi."

Naginjao se prema mojoj ruci, polako, govoreći dok se primicao. "Trudit ću se da te što manje boli." Njegov dah mi je gotovo opekao kožu, a onda je njegov jezik lagano liznuo ranu.

Trgnula sam se.

Podigao je oči prema meni, ne odmaknuvši lice s moje ruke. "Je li zaboljelo, princezo?"

Odmahnula sam glavom, nisam bila sigurna da vjerujem svom glasu.

Opet se nagnuo prema rani. Polizao je ranu cijelom dužinom

dvaput, vrlo polako, a onda mu je jezik kliznuo u ranu. Bol je bila oštra, trenutačna, i natjerala me da glasno uzdahnem.

Ovaj put se nije odmaknuo, već je pritisnuo usta još jače o moju kožu. Oči su mu se zatvorile dok je jezikom ispitivao ranu, izazivajući slab oštar bol, poput slabih strujnih udara. Sa svakim osjetom bola, stvari nisko u mom tijelu stezale su se i opuštale. Kao da su živci koje je dodirivao bili povezani sa stvarima koje nisu imale nikakve veze s mojom rukom.

Počeo je lizati ranu dugim, sporim pokretima. Oči su mu i dalje bile zatvorene, a ja sam mu bila dovoljno blizu da vidim njegove crne trepavice, crno na crnom njegovih obraza. Više gotovo da i nije bilo bola, samo dodir njegova jezika koji klizi po meni. Osjećaj njegovih usta na meni ubrzao mi je srce, zaustavio mi dah u grlu. U rani se počela skupljati toplina. Osjećaj je sad bio vrlo nalik iscjeljivanju dlanovima.

Rastuća toplina, energija koja mi je vibrirala na koži, ispod kože, bili su gotovo isti.

Doyle se odmaknuo od moje ruke, poluzatvorenih očiju, opuštenih usana. Izgledao je kao da se budi iz sna, ili kao da su ga prekinuli u intimnijim radnjama. Pustio mi je ruku, polako, gotovo nerado. Glas mu je bio polagan, promukao. "Već dugo nisam ovo radio. Zaboravio sam kakav je osjećaj iscjeljivati."

Savila sam ruku prema sebi da vidim ranu, no rane nije bilo. Dodirnula sam kožu vrhovima prstiju. Bila je glatka, netaknuta, još vlažna od Doyleova jezika, još topla na dodir, kao da je nešto te magije još visjelo na koži. "Savršeno; nema čak ni ožiljka."

"Zvučiš iznenađeno."

"Prije bih rekla zadovoljno."

Lagano mi se naklonio, još sjedeći na rubu kreveta. "Vrlo sam sretan što sam bio od koristi svojoj princezi."

"Zaboravila sam na dodatne jastuke." Ustala sam i pošla prema ormaru. Primio me za zapešće.

"Krvariš."

Bacila sam pogled na svoju ruku, no i dalje je bila iscjeljena.

"Tvoja noga, princezo."

Pogledala sam dolje i vidjela krv kako mi se cijedi niz desnu nogu.

"K vragu."

"Lezi na krevet i daj mi da pogledam ranu." I dalje mi je držao

zapešće i pokušao me povući dolje, na krevet.

Oduprla sam se, pa me pustio. "Ne bi smjelo više krvariti, princezo Meredith. Dopusti mi da iscijelim i to, kao što sam ti iscijelio ruku."

"Rana mi je vrlo visoko na bedru, Doyle."

"Vještica ti je pokušala probosti bedrenu arteriju."

"Da", rekla sam.

"Moram inzistirati da vidim ranu, princezo. To je područje od previše vitalnog značenja da bi ga se zanemarilo."

"Jako mi je visoko na bedru", ponovila sam.

"To sam shvatio", rekao je. "Sad molim te lezi, i daj mi da vidim."

"Nemam ništa ispod spavaćice", rekla sam.

"Oh", reče on. Emocije su zaplesale njegovim licem prebrzo da bih ih uspjela pročitati, kao oblaci što prolaze nad poljem po vjetrovitom danu. Napokon je rekao: "Možda bi mogla nešto odjenuti, pa bih ja mogao pogledati ranu."

"Dobra zamisao", rekla sam. Otvorila sam ladicu komode u kojoj sam držala intimno rublje. Gaćice su, kao i odjeća za spavanje, uglavnom bile od satena, svile i čipke. Najzad sam izabrala jednostavne gaćice od crnog satena, bez čipke, bez proreza na preklope. Te su bile najkonzervativnije koje sam posjedovala.

Osvrnula sam se da pogledam Doylea. On mi je sam okrenuo leđa, nisam mu morala reći. Navukla sam gaćice, provjerila je li mi spavaćica dobro namještena i rekla: "Sad se možeš okrenuti."

Okrenuo se, a lice mu je bilo vrlo ozbiljno. "Većina dvorskih dama ne bi me se sjetila upozoriti. Neke zato da bi me izazivale, a nekima jednostavno ne bi palo na pamet da mi kažu. Golotinja je dovoljno uobičajena na dvorovima. Zašto si se ti sjetila reći?"

"Neki gardisti izazivaju, žnjaraju se čim stignu, a takve ne bih upozorila. Bio bi to samo još jedan dio igre. Ali ti se nikad ne igraš, Doyle. Uvijek si izvan toga. Da sam samo legla na krevet i raširila noge, to bi bilo... okrutno."

Kimnuo je. "Da, bilo bi. Toliki dvorjani se prema nama koji ostajemo po strani ponašaju kao prema eunusima, kao da mi ne osjećamo ništa. Ali ja radije ne bih uopće dodirnuo mekanu put nego da me nadraže do te mjere, a da zatim ne dobijem rasterećenje. To mi je gore nego ništa."

"Odbija li kraljica i dalje dopustiti vam da dirate sami sebe?"

Pogledao je u pod, pa sam shvatila da sam prešla granicu ljubaznog

raspitivanja.

"Ispričavam se, Doyle, nismo toliko bliski za takvo pitanje."

Prozborio je ne podigavši pogled. "Ti si najljubaznija od svih članova Tamne kraljevske obitelji. Kraljica je tvoju... finoću smatrala slabošću." Pogledao me, ispitujući mi pogledom lice. "Ali, mi u Gardi to smo cijenili. Uvijek bi nam laknulo kad bismo dobili dužnost čuvati tebe, jer se tebe nismo plašili."

"Nisam bila dovoljno moćna da biste me se plašili", rekla sam.

"Ne, princezo, ne mislim na tvoju magiju. Želim reći da se nismo plašili tvoje okrutnosti. Princ Cei je naslijedio majčin... smisao za humor."

"Misliš, on je sadist."

Kimnuo je. "Na svaki mogući način. A sad lezi na krevet i daj da ti pogledam ranu. Dopustim li da nasmrtno iskrvariš u ime čednosti, kraljica bi me stvarno mogla pretvoriti u eunuha."

"Ti si njezin Mrak, njezina desna ruka. Ne bi te htjela izgubiti radi mene."

"Mislim da podcjenjuješ sebe, a precjenjuješ mene." Ispružio je ruku prema meni. "Molim te, princezo, lezi."

Prihvatila sam ponuđenu ruku i popela se na krevet na koljenima. "Hoćeš li me, molim te, zvati Meredith. Već godinama nisam čula princezo ovo, princezo ono. Zasitit ću se toga kad se jednom vratim u Cahokiu. Daj da noćas zanemarimo titule."

Lagano se naklonio glavom. "Kako želiš, Meredith." Dopustila sam mu da mi pomogne da dođem do sredine kreveta, premda nisam trebala pomoć. Dijelom zato što je stariji sidhe volio pomagati, a dijelom zbog dodira njegove ruke na mojoj.

Legla sam, s glavom utonulom u bogatstvo jastučića na krevetu. Tako pridignuta, imala sam savršen pogled niz svoje tijelo.

Doyle je kleknuo pokraj moje noge. "Izvoli, princezo."

"Meredith", rekla sam.

Kimnuo je. "Izvoli, Meredith."

Podigla sam tamnu, purpurnu svilu tako da se pokazala rana. Ubod je bio dovoljno visoko da su mi se crne gaćice vidjele ispod podignute spavaćice.

On je rukama ispitao ranu, povlačio je kožu, pritiskao je. Boljelo je, i to ne onim dobrim bolom, kao da je ozljeda bila ozbiljnija nego što mi se činilo. Krv je potekla brže, ali sigurno je nije bilo dovoljno za arteriju.

Bila bih nasmrt iskrvarila već davno prije da mi je bedrena arterija bila probijena.

Podigao je glavu, s rukama u krilu. "Rana je vrlo duboka, a mislim i da su neki mišići oštećeni."

"Nije me toliko jako boljelo dok me nisi počeo dirati."

"Ako ti je noćas ne iscijelim, do sutra ćeš šepati, pa ćemo ići u hitnu. Možda ćeš trebati operaciju, unutarnje šavove u nozi. Ili ti je mogu iscijeliti sada."

"Glasam za sada", rekla sam.

Nasmiješio se onim svojim smiješkom. "Dobro. Mrzio bih da moram tumačiti kraljici zašto sam te doveo kući šepavu, kad sam te mogao iscijeliti." Počeo se naginjati nad moju nogu, pa se opet uspravio. "Bilo bi mi lakše da se premjestim."

"Ti si iscjelitelj – napravi što moraš", rekla sam.

Premjestio se između mojih nogu, a ja sam ih morala raširiti da napravim mjesto za njegova koljena. Trebalo je nešto manevriranja, i nekoliko "Ispričavam se, princezo", ali naposljetku je završio na trbuhu, s dlanovima oko mojih bedara. Pogledom je prelazio duž mog tijela dok me nije pogledao u oči. Već i od samog gledanja prema njemu u tom položaju poskočio mi je puls u grlu. Pokušala sam to sakriti na svom licu, no mislim da nisam uspjela.

Puhnuo je dahom nalik toplom vjetru na kožu mog bedra. Pritom me gledao u lice, a ja sam shvatila da je to učinio namjerno, i mislim da nije imalo nikakve veze s iscjeljivanjem.

Pridigao je glavu od moje kože. "Oprosti, ali ne nedostaje mi samo seks, već i male intimnosti. Izraz na licu žene kad reagira na moj dodir." Brzo me liznuo jezikom po koži. "Onaj mali udisaj kad se njezino tijelo počne izvijati prema mom dodiru."

Ležao mi je između nogu i gledao me. Ja sam gledala niz njegovo tijelo. Kosa mu je ležala poput debelog, crnog užeta preko gole kože na leđima, vukući se preko čvrste glatkoće njegovih traperica. Kad sam ga opet pogledala u oči, u njima je bio onaj izraz koji se nađe u očima muškarca kad je siguran da mu nećete reći ne, bez obzira što zatražio. Doyle nije zaslužio takav izraz, ne još.

"Ti ne bi smio izazivati, sjeti se."

Trljao je bradu naprijed-natrag o moje bedro dok je odgovarao.

"Inače si ne dopuštam da me dovedu u ovako kompromitirajući

položaj, ali nalazim da mi je vrlo teško ne iskoristiti neke prednosti, kad sam već tu."

Ugrizao me za *bedro*, nježno, a kad sam od toga uzdahnula, utisnuo je zube dublje u moju kožu. To mi je izvilo kralješnicu, nagnalo me da zastenjem. Kad sam opet progledala, vidjela sam da mi je na bedru ostao crveni otisak zubi. Prošlo je toliko vremena otkad nisam imala ljubavnika koji ne samo da je pristajao na to, nego je i sam želio ostaviti trag na mom tijelu.

Glas mu je bio dubok, kao da prede. "Ovo je bilo divno."

"Samo me izazivaj, pa ću i ja tebe." Htjela sam da to ispadne kao upozorenje, ali mi je glas bio previše zadihan.

"Ali ti si skroz tamo gore, a ja sam ovdje dolje." Njegov stisak na mojim bedrima je ojačao; snaga njegovih ruku je bila golema. Shvatila sam što je želio reći. Bio je dovoljno jak da me drži na mjestu samo svojim dlanovima na mojim bedrima. Mogla sam sjesti, ali nisam se mogla doista izvući. Napetost u mom tijelu, za koju nisam ni znala da je tu, popustila je. Opustila sam se pod njegovim rukama, naslonivši se opet na krevet. Bilo je stvari koje su mi nedostajale, a koje su imale vrlo malo veze s orgazmom. Doyle me nikad ne bi pogledao s onim užasom koji polagano osvaja lice radi nečega što sam ga zamolila da učini. Nikad me ne bi naveo da se osjećam kao čudovište zbog stvari za kojima je moje tijelo žudjelo.

Izvukla sam svilu spavačice ispod leđa, te je povukla preko tijela, preko glave. Podigla sam se u sjedeći položaj iznad njega. Ona mračna sigurnost je nestala iz njegovih očiju, otjerana čistom žudnjom. Žudnja je bila toliko sirova na njegovom licu, te sam shvatila da sam pretjerala s igrom. Držala sam spavačicu na grudima, nesigurna kako da mu se ispričam, a da situacija ne postane još neugodnija nego što je bila.

"Ne", rekao je, "ne prekrivaj ih. Iznenadila si me, to je sve."

"Ne, Doyle. Mi ovo ne možemo završiti, a zbog tebe, pogotovo... žao mi je." Počela sam ponovo navlačiti spavačicu.

Njegovi prsti su se bolno stisnuli oko mojih bedara, zarinuvši mi vrhove prstiju u kožu. Natjerao me da naglo uzdahnem i pogledam ga, sa spavačicom navučenom tek preko ruku.

Glas mu je bio zapovjednički mračan, a od jedva suspregnutog bijesa oči su mu gorjele poput crnih dragulja. "Ne!"

Ta jedna riječ me ukočila na mjestu, zbog čega sam ga pogledala

raširenih očiju, a srce mi je lupalo kao da je zarobljeno u mom grlu. "Ne", rekao je, glasom tek dašak manje strogim, "ne, želim ih vidjeti. Navest ću te da se izvijaš od užitka, princezo moja, i hoću gledati tvoje tijelo dok to radim."

Pustila sam spavačicu da padne na krevet i sjela onoliko blizu njega koliko sam uspjela doći. Njegov stisak na mojim bedrima prešao je točku užitka i postao čisti bol, ali je i to, pod pravim okolnostima, bila neka vrsta užitka.

Prsti su mu malčice popustili, pa sam vidjela da je ostavio tragove noktiju u mojim bedrima. Mali tragovi u obliku polumjeseca punili su se krvlju dok sam ih gledala.

Počeo je izvlačiti ruke ispod mojih bedara, ali sam odmahнула glavom. "Ti si tamo dolje, a ja sam tu gore, sjećaš se."

Nije se usprotivio, samo je ponovo smjestio ruke oko mojih bedara, ovaj put mi ne nanoseći bol, tek dovoljno snažno da se ne mogu izvući. Prevukla sam dlanovima po trbuhu, prema gore, da si obuhvatim grudi, a tada legla poduprijevši se jastucima, da me može gledati.

Gledao me nekoliko dugih trenutaka, kao da želi zapamtiti moje tijelo kako leži među tamnim jastucima, a zatim je položio usta na ranu. Lizao ju je snažnim, sporim pokretima jezika. Onda je priljubio usta na ranu i počeo je sisati. Uvlačio je moju kožu toliko snažno da je boljelo, kao da isisava otrov duboko iz rane.

Bol me uspravio, a on je prema meni uperio oči pune one mračne sigurnosti koju nije zaslužio. Legla sam na krevet, s pritiskom njegovih usta na bedru, s njegovim snažnim prstima zabodenim u moja bedra toliko snažno da sam znala da ću sutra imati modrice. Moja je koža počela svijetliti, iskriti se pod prigušenom svjetlošću spavaće sobe. Pogledala sam ga, ali oči su mu bile okrenute nadolje, usredotočene na posao. Toplina je počela rasti pod pritiskom njegovih usta, punila je ranu poput tople vode koja se ulijeva u mene kroz rupu na koži.

Doyle je počeo svijetliti. Njegova gola koža je sjajila poput mjesečine na vodi noću. Samo što je ova mjesečina dolazila iz njega, ljeskala se crnim oblicima svjetlosti i tame ispod njegove kože.

Iscjeliteljska toplina bubnjala je mojim bedrom poput drugog pulsa. Ustima se priljubio za mene, uvlačeći taj puls kao da me želi isisati, očistiti me i isprazniti. Toplina je rasla i u središtu mog tijela, i shvatila sam da je to moja vlastita moć, ali još nikad nije bila ovakva.

Toplina u mom bedru i toplina u mom tijelu rasle su prema van kao dvije lokve vrućine, sve više i više, sve veće i veće, dok mi vrućina nije pojela tijelo, a koža mi zasjala bijelo i čisto, plešući poput vode ispod površine. Dvije energije tekle su usporedno i jedan kratki trenutak je Doyleova iscjeliteljska toplina plutala na površini moje topline, a onda su dvije energije utekle jedna u drugu, prožele se u jedan val magije od koje se izvija kralježnica, pleše koža i napinje tijelo.

Doyle je digao lice s mog bedra. Povikao je: "Meredith, ne!"

Ali bilo je prekasno, moć se izlila kroz nas u naletu topline i vrućine koje su mi napinjale tijelo tamo dolje dok nisam ostala bez daha. Tada se moć izlila iz mene poput šake koja se strelovito otvara, upinjući se dohvatiti nešto što ne može. Zaječala sam, a moć je istekla iz mene u sjaju moje kože koji je bacao sjene po sobi.

Vidjela sam Doylea kao kroz izmaglicu. Bio je na koljenima. Jednu je ruku podigao kao da se brani od udarca, a onda je energija udarila u njega. Vidjela sam kako mu se glava oštro zabacila unatrag, a tijelo podiglo visoko na koljenima, kao da je energija imala ruke kojima ga je izdignula. Ples mjesečine pod njegovom kožom pojačavao se dok nisam ugledala aureolu od crne svjetlosti, koja je sjala poput tamne duge oko njegova tijela. Jednu nemoguću sekundu ostao je tako pridignut, napet, blještav, toliko lijep da ste mogli samo plakati, ili oslijepiti gledajući. Tada mu se iz usta istrгнуo krik, napola od bola, napola od užitka. Klonuo je na krevet, dočekavši se na ruke. Onaj čudesni sjaj je počeo blijedjeti, kao da je njegova koža upijala svjetlost, usisavala je natrag u dubine iz kojih je i došla.

Sjela sam i ispružila prema njemu ruku koja je još nosila nagovještaj one nježne, bijele svjetlosti.

Odskočio je od mene, pao s kreveta u toj žurbi i pogledao me preko ruba raširenim, prestravljenim očima. "Što si učinila?"

"Što ti je, Doyle?"

"Što mi je?" Osovio se na noge, naslonivši se žurno na zid, kao da mu noge nisu baš sigurne. "Meni seksualno rasterećenje nije dopušteno, Meredith. Ni mojom rukom, niti bilo čijom."

"Uopće te nisam dirala tamo."

Zatvorio je oči i naslonio glavu na zid. Prozborio je ne gledajući me. "Tvoja magija je to učinila. Prošla je kroz mene kao mač." Otvorio je oči i zagledao se u mene. "Razumiješ li sad što si učinila?"

Napokon sam shvatila. "Želiš reći da će kraljica ovo smatrati seksom."

"Da."

"Uopće to nisam namjeravala... Moja moć nikad nije bila ovakva."

"Je li bilo ovako one noći kad si bila s Roaneom?"

Razmislila sam o tome na trenutak, pa se namrštila. "Da i ne. Nije bilo točno ovako, ali..." Zašutjela sam usred rečenice i zapiljila se u njegova prsa.

Zacijelo sam izgledala zabezegnuto, jer je i on pogledao dolje. "Što je? Što si vidjela?"

"Tvoja rana na prsima, nema je više." Glas mi je bio tih od zaprepaštenja.

Prešao je rukama preko prsa, pipajući si kožu. "Zacijelila je. To nisam ja učinio." Prišao je rubu kreveta. "Tvoje ruke."

Spustila sam pogled i vidjela da tragova pandži više nema. Ruke su mi zacijelile. Prešla sam dlanovima preko bedara, ali ona nisu zacijelila. Tragovi noktiju, crvenkasti od krvi; crveni otisci njegovih zubi; pritisak njegovih usta, koji mi je stvorio crvenu mrlju na bedru, ondje gdje je bila rana. "Zašto je zacijelilo sve, osim tih oznaka?"

Odmahnuo je glavom. "Ne znam."

Pogledala sam ga. "Rekao si da je moja inicijacija u moć iscijelila Roanea, ali što ako se ne radi samo o tom prvom valu moći. Što ako je to dio moje novopronađene magije?"

Promatrala sam ga kako se trudi pronaći smisao u tome. "Moglo bi biti, ali iscjeljivanje seksom nije dar Tamnog dvora."

"Nego Svijetlog dvora", rekla sam.

"Ti si iz njihove krvne loze", rekao je tiho. "Moram reći kraljici."

"Reći joj što?" upitala sam.

"Sve."

Otpuzala sam prema naprijed po krevetu, još polugola, i pokušala ga dodirnuti. Odmaknuo se izvan moga dosega, držeći se zida kao da sam mu zaprijetila. "Ne, Meredith, ne više. Kraljica nam možda oprostí jer je bilo slučajno, a i svidjet će joj se to što imaš još nekih moći. To bi nas moglo spasiti, ali ako me opet dodirneš..." Odmahnuo je glavom.

"Neće nam se smilovati ako noćas opet završimo zajedno."

"Samo sam ti htjela dodirnuti ruku, Doyle. Mislim da moramo razgovarati prije nego što odeš sve izbrbljati kraljici."

Odmaknuo se unatrag do ruba zida, tik do ugla gdje je zid skretao izvan vidokruga. "Upravo sam imao prvo rasterećenje u više stoljeća nego što ti to možeš i zamisliti, a ti sjediš ovdje kao..." Opet je odmahnuo glavom. "Ti bi mi samo dodirnula ruku, ali moja samokontrola nije bez granica – to smo već dokazali. Ne, Meredith, jedan dodir, i mogao bih navaliti na tebe i učiniti ono što želim učiniti otkad sam vidio tvoje grudi kako podrhtavaju iznad mene."

"Mogu se odjenuti", rekla sam.

"To bi bilo dobro", reče on, "ali ja joj ipak idem reći što se dogodilo."

"A što će ona – brojat će spermije? Nismo se poševali. Zašto bi joj rekao?"

"Ona je Kraljica zraka i tame; saznat će. Ako mi to ne priznamo, a ona kasnije sazna, kazna će biti tisuću puta gora."

"Kazna? Bilo je slučajno."

"Znam, upravo bi nas to moglo spasiti."

"Ne misliš valjda ozbiljno da će nas osuditi na istu kaznu za ovo kao i da smo namjerno vodili ljubav?"

"Smrt mučenjem", reče on. "Nadam se da ne, ali imala bi se pravo pozvati na to."

Odmahnula sam glavom. "Ne, ne bi htjela izgubiti tebe, nakon tisuću godina, zbog nesretnog slučaja."

"Nadam se da ne, princezo, stvarno se nadam." Zamaknuo je iza ugla, prema kupaonici. "Doyle", zazvala sam ga. Vratio se. "Da, princezo?"

"Ako ti kaže da će nas smaknuti radi ovoga, ima u tome jedna dobra strana."

Nakrivio je glavu na stranu, kretnjom nalik na ptičju. "A to bi bila?"

"Možemo se ševiti, stvarno ševiti, do kraja. Ako će nas već smaknuti radi nečega, onda barem možemo biti krivi za to."

Emocije su jurile njegovim licem – opet ih nisam mogla pročitati – te, napokon, osmijeh. "Nikad nisam mislio da bih pred svoju kraljicu mogao stati s ovakvim vijestima, a ne biti siguran u to što bih želio da mi kaže. Ti si iskušenje, Meredith, iskušenje za koje bi muškarac mogao ponuditi život."

"Ne želim tvoj život, Doyle, samo tvoje tijelo."

Zbog toga je, smijući se, otišao u kupaonicu, što je bilo bolje od plakanja. Kad se vratio, ja sam već bila ponovo odjenula spavaćicu i udobno se ugnijezdila pod pokrivačem. Imao je ozbiljno lice, ali je rekao: "Nećemo biti kažnjeni. Premda je dala određeni nagovještaj da bi te voljela vidjeti kako iscjeljuješ tom novopronađenom moći."

"Ja se ne upuštam u njezine male predstave javnog seksa", rekla sam.

"Ja to znam, a zna i ona, ali je radoznala."

"Neka bude radoznala. Znači, neće nas smaknuti, nijedno od nas?"

"Ne", reče on.

"Zašto ne izgledaš sretnije?" upitala sam. "Nisam ponio ništa da se presvučem."

Trebala mi je sekunda da shvatim na što misli. Izvukla sam mu jedan par svilenih muških bokserica. Bile su malo uske oko bokova, jer on i Roane baš i nisu bili iste grade, ali odgovarat će mu.

Uzeo je bokserice i vratio se u kupaonicu. Mislila sam da će biti brz i vratiti se na spavanje, ali začula sam tuš. Najzad sam bacila nekoliko jastuka na vreće za spavanje, te se okrenula i pokušala zaspati. Nisam bila sigurna da ću moći zaspati, ali Doyle je dugo ostao u kupaonici. Zadnje što sam čula prije nego što se san zakotrljao preko mene bio je zvuk sušila za kosu. Nisam ga čula kad je izašao iz kupaonice. Samo sam se probudila sljedećeg dana, a on je stajao iznad mene s vrućim čajem u jednoj ruci, te s našim avionskim kartama u drugoj. Nisam znala je li Doyle upotrijebio vreće za spavanje, ni je li uopće spavao.

Poglavlje 19

Doyle mi je ljubazno prepustio sjedalo pokraj prozora. Sjedio je vrlo uspravno na svom sjedalu, šakama držeći oslonce za ruke u smrtnom stisku, zakopčana pojasa. Zatvorio je oči kad je avion uzlijetao. Ja inače volim gledati kako se zemlja udaljava, ali danas mi je promatranje Doylea kako postaje sve sivlji bilo mnogo zabavnije.

"Kako tebe može biti strah letenja?" upitala sam ga.

Zadržao je oči zatvorene, ali mi je odgovorio. "Nije me strah letenja. Strah me letenja u avionima." Glas mu je zvučao vrlo razumno, kao da je sve to savršeno jasno.

"Znači, mogao bi jahati letećeg bojnog konja i ne bi te bilo strah?" Kimnuo je, otvorivši napokon oči kad se avion izravnao. "Jahao sam zvijeri zraka mnogo puta."

"Pa zašto te onda muči avion?"

Pogledao me kao da sam i sama trebala znati odgovor. "Metalan je, princezo Meredith. Ne osjećam se ugodno kad sam okružen s toliko metala koji je proizveo čovjek. On stvara barijeru između mene i zemlje, a ja sam stvorenje zemlje."

"Kao što si rekao, Doyle, ima nekih prednosti u tome kad nisi čisti sidhe. Ja nemam problema s metalom."

Pogledao me, okrenuvši se samo glavom. "Možeš izvesti velike čarolije unutar takvog metalnog groba?"

Kimnula sam. "Nikad nisam naišla ni na kakvu magiju koju ne bih mogla izvesti jednako dobro unutar metalnog groba kao i izvan njega."

"To bi moglo biti vrlo korisno, princezo."

Stjuardesa, visoka nogata plavuša s gotovo savršenom šminkom, zastala je pokraj Doyleova sjedala i nagnula se preko njega dovoljno nisko da bude sigurna da on može vidjeti procijep između njezinih grudi ako hoće. Trudila se pružiti mu priliku da ga pogleda svaki put kad je prolazila pokraj njegovog sjedala. Navratila je već tri puta u posljednjih dvadeset minuta da ga upita želi li nešto, bilo što. On je odbio. Ja sam zatražila crnog vina.

Ovaj put je donijela moje vino. Kako smo bili u prvoj klasi, bilo je zbilja posluženo u čaši na visokoj nožici. Tako se lakše prolije svuda po vama kad avion uleti u turbulenciju, što se i dogodilo.

Avion je propao i zanio se toliko jako da sam vratila vino stjuardesi, a ona mi je pružila šaku ubrusa za moju ruku.

Doyle je opet zatvorio oči i samo ponavljao na sva njezina pitanja: "Ne, hvala, dobro mi je." Nije baš da je ponudila da odbaci odjeću i poševi ga na podu aviona, ali poziv je bio jasan. Ako je Doyle čuo poziv, uspijevao ga je predivno ignorirati. Ne znam da li on doista nije shvatio da mu se ona uvaljuje, ili je jednostavno bio naviknut na to da se ljudske žene ponašaju kao budale. Ona je napokon shvatila poruku i odšetala. Morala se držati za naslone sjedala dok je hodala niz avion, jer bi inače pala.

Turbulencija je bila gadna. Doyle je izgledao sivkasto. Mislim da je to bio njegov način da pozeleni. "Jesi dobro?"

Stisnuo je zatvorene oči još snažnije. "Bit ću dobro kad budemo sigurni na tlu."

"Mogu li ja učiniti nešto da pomognem da ti vrijeme brže prođe?" Otvorio je oči u uski prorez. "Mislim da je domaćica leta to već ponudila."

"Domaćica leta je seksistički pojam", rekla sam. "Stjuardesa. Znači, ipak si shvatio njezine znakove."

"Mislim da se stiskanje mog bedra i trljanje mog ramena dojkom ne računaju kao znakovi – prije kao pozivi."

"Predivno si je ignorirao."

"Imam puno prakse." Avion se silovito zanjihao, toliko da čak ni meni nije bilo svejedno. Doyle je opet čvrsto zažmirio. "Stvarno želiš pomoći da mi ovaj let brže prođe?"

"Dugujem ti barem toliko, nakon što si izvadio svoju službenu značku Garde, pa samo oboje ušli u avion s oružjem. Znam da nam zakon oboma dopušta nošenje oružja u SAD-u, ali to obično ne ide ni tako glatko, niti tako brzo."

"Pomoglo je što nas je policija dopratila do izlaza, princezo." Jako je pazio da me oslovljava s princezo, ili s princezo Meredith, otkad sam se tog jutra probudila. Više si nismo bili toliko dobri da me oslovljava imenom.

"Činilo se da murja jedva čeka da me utrpa u avion."

"Pribojavali su se da bi te netko mogao ubiti na njihovom teritoriju. Nisu htjeli preuzeti odgovornost za tvoju sigurnost."

"Znači, tako si me uspio uvesti u avion naoružanu."

Kimnuo je, i dalje zatvorenih očiju. "Rekao sam im daj, budući da imaš samo jednog tjelesnog čuvara, sigurnije da si i ti sama naoružana."

Svi su se složili."

Sholto mi je ostavio moj LadySmith kalibra 9 milimetara. Imala sam za njega futrolu koja se nosila ispod hlača, a bila je sasvim prikladna za izvlačenje suprotnom rukom s prednje strane. Obično sam ga nosila na leđima, prekrivenog jaknom, ali kako mi je policija dala dopuštenje da nosim oružje, nisam se morala brinuti o tome kako da ga sakrijem. Imala sam nož od dvadeset i pet centimetara u koricama na boku, a vrh noža bio mi je zavezan za nogu kožnom vrpcom radi brzog izvlačenja, kao što su to činili revolveraši s Divljeg zapada. Zahvaljujući kožnoj vrpci, korice su se također bolje prilagođavale kretanju moje noge. Kad korice nisu privezane, to završi tako da ih morate pomicati svaki put kad promijenite položaj, jer vas inače budu u tijelo, ili zapinju za razne stvari.

Imala sam Spyderco preklopni nož zakvačen za žicu grudnjaka. Na dvoru sam u pravilu uvijek nosila najmanje dva noža. Pištolji su bili dopušteni samo u određenim dijelovima sithena, vilinskih brežuljaka, ali noževe ću smjeti zadržati. Prije večerašnjeg banketa u moju čast, kako me Doyle obavijestio, dodat ću još noževa. Djevojka nikad ne može imati previše nakita ni previše oružja.

Doyle je imao Smrtni strah u leđnim koricama, a balčak mu je virio ispod pazuha da bi ga mogao izvući drugom rukom, kao kod pazušne futrole za pištolj. Nosio je i sportsku torbu punu oružja. Kad sam ga pitala zašto ga nije upotrijebio protiv sluagha, rekao je: "Ništa drugo što sam imao sa sobom ne bi im donijelo pravu smrt. Htio sam da znaju da mislim ozbiljno." Iskreno, meni se uvijek činilo da će bušenje rupe šire od šake u nečijim leđima dati na znanje da mislite ozbiljno. Ali mnogi pripadnici Garde smatraju da su pištolji oružje nižeg reda. Nose ih među ljudima, ali pištolji se gotovo nikad ne koriste među nama, osim u ratna vremena. To što je Doyle uopće spakirao pištolj, značilo je da su stvari gadne, ili da se možda dogodila promjena u toj politici dok me nije bilo. Ako i drugi gardisti budu nosili pištolje, sve će biti jasno.

Avion je propao tako naglo da sam čak i ja glasno udahnula. Doyle je zastenjao. "Pričaj mi, Meredith."

"O čemu?"

"O bilo čemu", reče on s napetošću u glasu. "Mogli bismo pričati o prošloj noći", rekla sam.

Otvorio je oči tek toliko da me ošine pogledom, no tada je avion opet propao, njegove oči se zatvorile, a on gotovo prošaptao: "Pričaj mi

priču."

"Nisam baš dobra u pričama."

"Molim te, Meredith."

Nazvao me Meredith, poboljšanje. "Mogu ti ispričati priču koju već znaš."

"Dobro", reče on.

"Moj djed s majčine strane je Uar Okrutni. Osim što je potpuna i krajnja mrcina, ime je zaradio i tako što je napravio tri sina koji su čudovišta, čak i prema vilinskim kriterijima. Nijedna žena vilinskog porijekla više nije htjela spavati s njim nakon rođenja njegovih sinova. Rečeno mu je da bi mogao napraviti normalnu djecu kad bi našao nekoga vilinske krvi tko bi dobrovoljno spavao s njim."

Virnula sam prema Doyleovim zatvorenim očima i bezizražajnom licu. "Dalje, molim", rekao je.

"Baka je napola brownie, napola čovjek. Ona je pristala spavati s njim, jer je više od ičega htjela biti prihvaćena na Svijetlom dvoru."

U sebi, jer to nije bio dio priče, nisam krivila baku. Ona je bolje čak i od mene shvaćala kako je to kad se krećeš u dva vrlo različita svijeta. Avion se izravnao, ali se još tresao jer ga je vjetar šamarao sa svih strana. Gadan let. "Je li ti već dosadilo?"

"Sve što kažeš bit će vrlo fascinantno dok ne sletimo na sigurno tlo."

"Znaš, sladak si kad si preplašen."

Opet je otvorio oči u proreze, ošinuo me pogledom, pa ih ponovo zatvorio. "Dalje, molim".

"Baka je rodila dvije lijepe blizanke. Uarovo prokletstvo je prekinuto, a baka je postala jednom od dvorskih dama – Uarovom suprugom, točnije, jer mu je rodila djecu. Koliko ja znam, moj djed više nikad nije dodirnuo svoju 'ženu'. On je bio jedan fin i ugledan gospodin. Baka je bila malo previše priprosta za njega, nakon što se oslobodio prokletstva."

"On je moćan ratnik", reče Doyle, i dalje zatvorenih očiju.

"Tko?"

"Uar."

"Točno; ti si se sigurno borio protiv njega u ratovima po Europi."

"Bio je vrlo vrijedan protivnik."

"Pokušavaš li me navesti da se bolje osjećam u vezi njega?"

Avion je uspio letjeti ravno i donekle mirno već otprilike tri minute. Doyleu je to bilo dovoljno da posve otvori oči. "Zvučala si vrlo ogorčeno."

"Moj djed je godinama tukao moju baku. Mislio je da će, povrijedi li je dovoljno, pobjeći s dvora, jer se po zakonu nije mogao razvesti od nje bez njezine dozvole. A nije ju mogao odbaciti, jer mu je rodila djecu."

"Zašto ga ona nije jednostavno ostavila?"

"Zato što, kad više ne bi bila Uarova žena, ne bi više bila dobrodošla na dvoru. Oni joj nikad ne bi dopustili da svoje kćeri povede sa sobom. Ostala je da bi se pobrinula da će joj djeca biti na sigurnom."

"Kraljica je bila vrlo zbunjena kad je tvoj otac pozvao majku tvoje majke da prati vas dvoje u progonstvo."

"Baka je bila gazdarica kuće. Nadzirala je kućanstvo za njega."

"Znači, bila je sluškinja", reče Doyle.

Sad je na meni bio red da ga ošinem pogledom. "Ne, bila je... bila je njegova desna ruka. Zajedno su me odgajali tih deset godina."

"Kad si sad zadnji put napustila dvor, i tvoja baka je učinila tako. Otvorila je pansion."

"Vidjela sam opise u časopisima: Victoria, uzorno kućanstvo, brownie prenoćište s doručkom, gdje će vas posluživati i kuhati vam bivša pripadnica kraljevskog dvora."

"Zar nisi progovorila s njom otkako si prije tri godine otišla?" upitao je.

"Nisam se javljala nikome, Doyle. To bi ih dovelo u opasnost. Nestala sam. To znači da sam ostavila sve i svakoga iza sebe."

"Postoje dragulji i blago iz obiteljske baštine koji su tvoji pravom rođenja. Kraljicu je zapanjilo što si otišla bez ičega osim odjeće koju si imala na sebi."

"Niti jedan dragulj ne bih mogla prodati a da se ne vrati na dvor; isto tako i blago iz obiteljske baštine."

"Imala si novac koji je tvoj otac čuvao za tebe." Sad me promatrao, pokušavajući shvatiti, barem mislim.

"Samostalna sam tri godine, malo dulje. Nisam uzela ništa ni od koga. Samostalna sam žena, slobodna od obaveza prema bilo kome vilinskog soja."

"Što znači da se možeš pozvati na djevičansko pravo kad se vratiš na dvor."

Kimnula sam. "Upravo tako."

Djevica je, prema starom keltskom idealu, bila žena koja se snalazila sama, određeno vrijeme nikome ništa ne dugujući. Tri godine je bio minimum da bi se djevičansko pravo moglo zatražiti na dvoru. Biti djevicom značilo je da sam ja izvan svih starih zavada i razmirica. Nisu me mogli natjerati da zauzmem stranu ni oko čega, jer sam bila izvan svega toga. To je bio način kako da se bude na dvoru, a da se ne bude s dvora.

"Vrlo dobro, princezo, vrlo dobro. Poznaješ zakon i znaš kako ga upotrijebiti u svoju korist. Mudra si, baš kao i ljubazna, pravo čudo za Tamnu kraljevsku osobu."

"To što sam djevica omogućilo mi je da si rezerviram hotel ne riskirajući kraljičin gnjev", rekoh.

"Bila je zbunjena, čudila se zašto ne želiš ostati na dvoru. Najzad, ti nam se želiš vratiti, zar ne?"

Kimnula sam. "Da, ali isto tako želim i malo distance, dok ne vidim koliko ću sigurna biti na dvoru."

"Malo njih bi riskiralo kraljičin gnjev."

Pogledala sam ga, ispitujući mu oči da uhvatim ono što će pomisliti o mojim sljedećim riječima: "Princ Cei bi riskirao njezin gnjev, jer ga nikad nije ozbiljno kaznila ni za što što je ikada učinio."

Doyleove oči su se stisnule kad sam spomenula Celovo ime, ali ništa više od toga. Da je nisam tražila, ne bih opazila nikakvu reakciju.

"Cei je njezin jedini nasljednik, Doyle; ona ga neće ubiti. On to zna."

Doyle me pogledao bezizražajnim očima. "Što kraljica čini, ili ne čini, sa svojim sinom i nasljednikom, nije na meni da preispitujem."

"Nemoj meni prodavati stranačku dogmu, Doyle, ne meni. Svi mi znamo što je Cei."

"Moćan sidhe princ kojeg kraljica, njegova majka uvijek sasluša", reče Doyle, a u tonu njegova glasa bila je opomena koja je odgovarala njegovim riječima.

"On ima samo jednu ruku moći, a njegove druge sposobnosti i nisu tako velike."

"On je Princ stare krvi, i ja prvi ne bih htio da upotrijebi tu sposobnost na meni u dvoboju. Mogao bi na meni odjednom otvoriti svaku krvavu ranu koju sam zadobio u preko tisuću godina bitaka."

"Nisam rekla da to nije zastrašujuća sposobnost, Doyle. Ali neki imaju još moćniju magiju, postoje sidhi koji ti mogu donijeti pravu smrt dodirom. Vidjela sam tvoj plamen kako izjeda sidhe, vidjela sam ga kako ih jede žive."

"A ti si ubila zadnja dva sidha koja su te izazvala na dvoboj, princezo Meredith."

"Varala sam", rekoh.

"Ne, nisi. Samo si upotrijebila taktiku za koju se oni nisu pripremili.

Obilježje je dobrih vojnika da koriste oružje koje im je na raspolaganju."

Pogledali smo jedno drugo. "Zna li još netko osim kraljice da ja sada imam ruku mesa?"

"Zna Sholto i njegov sluagh. To više neće biti tajna kad sletimo."

"To bi moglo uplašiti sve nadobudne izazivače", rekla sam.

"Biti zauvijek u klopki kao bezoblična gruda mesa, nikad ne umrijeti, nikad ne ostarjeti, samo nastaviti biti; o da, princezo, mislim da će se bojati. Kad te Griffin... ostavio, mnogi su postali tvoji neprijatelji, jer su mislili da si nemoćna. Svi će se oni sjetiti uvreda kojima su te hrpimice obasipali. Pitat će se jesi li se vratila sjećajući ih se."

"Pozivam se na djevičansko pravo – to znači da počinjem ispočetka, a i oni. Priznam li da postoji neki stari sukob, gubim svoj status djevice i bit ću ponovo uvučena ravno natrag usred svih tih sranja." Odmahnula sam glavom. "Ne, ja ću njih ostaviti na miru, ako oni mene ostave na miru."

"Mudrija si od svojih godina, princezo."

"Imam trideset i tri godine, Doyle, prema ljudskim godinama nisam više dijete."

Zahihotao se tiho i mračno, što me podsjetilo na to kako je izgledao prošle noći bez odjeće. Pokušala sam spriječiti tu misao da mi se pojavi na licu, i zacijelo sam uspjela, jer se njegov izraz nije promijenio. "Ja se sjećam kad je Rim bio tek malo veća točka na cesti, princezo. Netko s trideset i tri godine za mene jest dijete."

Pustila sam da se ono na što sam pomislila vidi u mojim očima.

"Ne sjećam se da si se prema meni prošle noći ponašao kao prema djetetu."

Odvratio je pogled, nije se htio susresti s mojim. "To je bila greška."

"Ako ti tako kažeš." Pogledala sam kroz prozor i promotrila oblake. Doyle se čvrsto odlučio praviti da se prošla noć nije dogodila. Dozlogrdjelo mi je pokušavati razgovarati o tome kad on to toliko očigledno nije htio.

Stjuardesa se vratila. Ovaj put je kleknula, a suknja joj se nategnula preko bedara. Nasmiješila se Doyleu, s časopisima raširenima u lepezu preko jedne ruke. "Biste li željeli nešto čitati?" Položila je slobodnu ruku na njegovu nogu i prešla dlanom preko unutrašnje strane njegova bedra.

Njezina ruka bila je na svega dva centimetra od njegovih prepona kad ju je Doyle primio za zapešće i odmaknuo je. "Gospodo, molim vas."

Kleknula je bliže njemu, s dlanovima na njegovim koljenima, dok su časopisi djelomično skrivali što radi. Nagnula se tako da su joj se grudi priljubile o njegove noge. "Molim vas", prošaptala je. "Molim vas, prošlo je toliko dugo otkad sam bila s jednim od vas."

Ovo mi je privuklo pažnju. "Koliko dugo?" upitala sam.

Trepnula je, kao da se baš i ne može koncentrirati na mene kad joj Doyle sjedi toliko blizu. "Šest tjedana."

"Tko je to bio?"

Odmahnula je glavom. "Ja mogu čuvati tajnu, samo me nemojte odbiti." Pogledala je gore u Doylea. "Molim vas, molim vas." Patila je od elfskog ludila. Ako sidhe spava s ljudskim bićem i ne potruđi se ublažiti svoju magiju, može ga pretvoriti u neku vrstu ovisnika.

Ljudi koji obole od elfskog ludila stvarno mogu propasti i umrijeti od čežnje za dodirrom puti sidha.

Nagnula sam se bliže Doyleovu uhu, dovoljno blizu da su moje usne dodirnule rubove njegovih naušnica. Imala sam strahovit poriv da liznem jednu naušnicu, ali nisam. Bio je to samo jedan od onih grozних poriva kakve ponekad dobijete. Prošaptala sam: "Uzmi njezino ime i broj telefona. Morat ćemo je prijaviti Ministarstvu ljudskih i vilinskih poslova." Doyle je učinio što sam zatražila.

U stjuardesinim očima su sjajile suze zahvalnice dok je Doyle zapisivao njezino ime, broj i adresu. Čak je i poljubila njegovu ruku, a učinila bi možda i više od toga da ju nije došao otjerati jedan stjuard. "Protuzakonito je spavati s ljudima ako ne zaštitimo njihov um", rekla sam.

"Da, jest", reče Doyle.

"Bilo bi zanimljivo saznati tko je bio njezin sidhe ljubavnik."

"Ljubavnici, rekao bih."

"Pitam se leti li uvijek na ruti Los Angeles – St. Louis?"

Doyle me pogledao. "Mogla bi znati tko je letio u Los Angeles i natrag dovoljno često da si uspostavi kult obožavatelja."

"Jedan čovjek ne čini kult", primijetila sam.

"Rekla si mi da je ona žena spomenula nekoliko drugih, od kojih su neki imali implantate u ušima, ili čak i sami bili sidhe."

"To svejedno nije kult – to je čarobnjak sa sljedbenicima, krug obožavatelja sidha u najboljem slučaju."

"Ili kult u najgorem. Mi nemamo pojma koliko je ljudi upleteno, princezo, a čovjek koji nam je mogao odgovoriti na to pitanje je mrtav."

"Čudno kako policiju nije smetalo što izlazim iz države s istragom o ubojstvu što mi visi nad glavom."

"Ne bi me nimalo iznenadilo da je tvoja tetka, naša kraljica, obavila nekoliko telefonskih razgovora. Ona zna biti jako šarmantna kad hoće."

"A kad joj to ne prođe, strašna je kao sam pakao", rekla sam.

Kimnuo je. "I to, da."

Stjuard je preuzeo brigu o prvoj klasi do kraja leta. Ona žena nam se više nije približila, dok nismo krenuli iz aviona. Tada je primila Doylea za ruku i rekla, usrdnim glasom: "Nazvat ćete me, zar ne?"

Doyle joj je poljubio ruku. "O da, nazvat ću, a vi ćete iskreno odgovoriti na svako pitanje koje vam postavim, zar ne?"

Kimnula je, a suze su joj se slijevale niz lice. "Što god želite." Morala sam odvući Doylea od nje. "Ja bih na tvom mjestu povelala pratilju kad je budeš išao ispitivati."

"Nisam ni namjeravao ići sam", rekao je. Pogledao me; lica su nam bila jako blizu jer smo šaptali. "Vrlo nedavno sam spoznao da nisam neosjetljiv na seksualne ponude." Izraz mu je bio vrlo iskren, otvoren, to je bio onaj izraz koji sam željela vidjeti u avionu. "Morat ću ubuduće biti oprezniji." Na to se uspravio tako da je bio previsoko za šaptanje, te pošao uskim hodnikom prema aerodromskoj zgradi. Ja sam pošla za njim.

Ostavili smo buku motora iza nas i krenuli prema buci naroda.

Poglavlje 20

Narod je bio glasan, bučan žamor što je bubrio prema meni kao da me guta more zvukova dok sam hodala hodnikom. Gomila kod vrata je išla naprijed-natrag, poput komadića šarene naplavine, zid od ljudi. Doyle je hodao tik ispred mene, kao predstraža, što je zapravo i bio.

Naš ulaz je bio spojen na široki hodnik koji je vodio dublje u zgradu aerodroma. Doyle je stajao na ulazu u zgradu, sa strane, čekajući me. Tada sam kroz gomilu uočila visoku priliku koja nam se približavala krupnim koracima. Galen je bio odjeven u slojeve zelenog i bijelog: svijetlozelena majica, još svjetlije zelene hlače, te bijeli, do gležnjeva dugački baloner, koji je vijorio iza njega kao ogrtač. Majica je bila u skladu s njegovom kosom, koja mu je u kratkim uvojcima padala samo do ispod uha, osim jedne dugačke, tanke pletenice. Njegov otac je bio pixie, a kraljica ga je ubila radi odvažnog zločina zavođenja jedne od njezinih pratilja.

Ne vjerujem da bi kraljica ubila tog pixija da je znala da je začeo dijete. Djeca su dragocjena, pa je sve što se množi, što prosljeđuje svoju krv, vrijedno čuvanja.

Bila sam sretna što ga vidim, no znala sam da, ako je on tu, ni fotograf nije daleko. Iskreno, bila sam iznenađena što nismo iskoračili iz aviona u medijsku baražu. Princeze Meredith nije bilo tri godine, a sad se vraća kući, živa i zdrava. Moje lice se godinama razvlačilo po jeftinim tabloidima; ukazanja elfske američke princeze konkurirala su Elvisovim ukazanjima. Nisam znala što je učinjeno da me se poštedi medijskog mahnitanja, ali sam bila zahvalna.

Spustila sam svoju ručnu prtljagu pokraj Doylea i potrčala prema Galenu. On me podigao u naručje i usadio mi poljubac na usta. "Merry,

drago mi je što te vidim, curo." Obavivši ruke oko mojih leđa, podigao me trideset centimetara iznad zemlje s lakoćom.

Nikad nisam voljela da mi se noge nemoćno klatale. Omotala sam ih oko njegova struka, a on je premjestio ruke s mog struka na moja bedra, da mi stvori oslonac.

Utrčavala sam u Galenovo naručje otkad me sjećanje služi. Nakon smrti mog oca, on je, ne jedanput, bio moj branitelj među Tamnima – premda, kako je bio mješanac kao i ja, nije imao mnogo veći utjecaj od mene. Ono što je imao, bilo je sto osamdeset i tri centimetra mišića i uvijekbane ratne vještine kojima je mogao ostvariti svoje prijetnje.

Naravno, kad me podizao u naručje, kad sam imala sedam godina, nije bilo poljubaca i takvih stvari. S tek malo više od stotinu godina, Galen je bio jedan od najmlađih članova Andaisine kraljevske garde. Tričavih sedamdeset godina razlike između nas – među sidhima, to je bilo kao da smo rasli zajedno.

V-izrez njegove majice spuštao se nisko preko oblina njegovih prsa, izlažući pogledu kovrčice dlaka koje su bile tamnijezelene od njegove kose, gotovo crne. Majica je bila mazno mekana, prijanjala mu je uz tijelo. Koža mu je bila bijela, ali je majica isticala pozadinsku blijedu svijetlozelenu nijansu, tako da je njegova koža bila ili biserno bijela, ili snovito zelena, ovisno o tome kako bi je svjetlost obasjala.

Njegove oči su bile boje tek nikle proljetne trave, ljudskije od vodenaste smaragdne boje mojih. Međutim, ostatak njega – ostatak njega je bio previše jedinstven da bi se mogao opisati riječima. Tako sam mislila još od svoje četrnaeste, samo što on nije bio onaj kome me moj otac bio obećao, jer je Galen bio previše drago stvorenje. Nije bio dovoljno proračunat da bi se moj otac osjećao sigurnim u to da će Galen doživjeti vidjeti me odraslu. No Galen je govorio kad bi tišina bila mudrija. To je bila jedna od stvari koje sam voljela kod njega kao dijete, a bojala ih se kad sam odrasla.

Plesao je sa mnom u naručju po hodniku, na neku glazbu koju je mogao čuti samo on, ali gotovo da sam mogla i ja dok sam gledala u njegove oči, pratila pogledom liniju njegovih usana.

"Drago mi je što te vidim, Merry."

"Vidim", rekla sam.

Nasmijao se, i bio je to vrlo ljudski smijeh. Nije imao ništa osim Galenova veselja što ga je činilo posebnim, ali to je oduvijek bilo

dovoljno posebno za mene.

Privio mi se bliže, šapćući mi u uho. "Odrezala si kosu. Svoju lijepu kosu."

Spustila sam lagani poljubac na njegov obraz. "Narast će opet."

Bilo je vrlo malo novinara, jer nisu dobili obavijest dovoljno rano da isplaniraju juriš velikih razmjera, ali većina ih je imala fotoaparate. Slike kraljevskih sidha, osobito ako rade bilo što neobično, uvijek su mogle naći tržište. Pustili smo ih da škljocaju svojim aparatima jer ih nismo mogli spriječiti. Korištenje magije protiv njih bilo bi ometanje slobode tiska. Tako je presudio Vrhovni sud. Novinari koji su obično pokrivali sidhe često su i sami bili psihički mediji ili vješci. Znali su kad idete magijom na njih. Trebala je samo jedna prijava i mogli biste završiti na sudu. Prvi amandman na djelu.

Vilinska bića imala su dvije različite taktike s novinarima. Neki su bili vrlo pristojni u javnosti, nisu paparazzima davali ništa zanimljivo. Galen i ja smo bili one škole mišljenja po kojoj im treba dati nešto što mogu slikati. Nešto nevažno, tako da ne kopaju dalje za senzacionalnijim stvarima. Daj im nešto pozitivno, vedro i zanimljivo. To je podržavala i kraljica Andais. Trudila se svom dvoru stvoriti bolji, vedriji publicitet zadnjih tridesetak godina. Cijeli moj život. Vodali su me po proljetnim izletima s ocem. Griffin i ja smo imali javnu ceremoniju zaruka. Privatni život nije postojao ako bi ga kraljica proglasila javnim.

Netko je pročistio grlo i pogledala sam preko Galena, i ugledala Barinthusu. Ako je Galen izgledao jedinstveno, Barinthus je izgledao kao da je s drugog svijeta. Kosa mu je bila boje mora, oceana. Tirkiz Mediterana; tamnija, srednje plava boja Pacifika; olujna, sivoplava nijansa oceana prije oluje, koja je klizila u plavo na granici crnog, kao ondje gdje voda postaje duboka i neprozirna, poput krvi usnulih divova.

Boje su se pomicala sa svakim dodirrom svjetlosti, pretapale se jedna u drugu, kao da to uopće nije kosa. Koža mu je bila alabastarski bijela, poput moje. Oči su mu bile plave, ali zjenice su mu bile crni prerezi.

Znala sam da je imao prozirnu membranu, kao drugi kapak, koja bi mu prekrila oči kad bi se našao pod vodom. Kad sam imala pet godina on me naučio plivati, i tada mi se jako sviđalo što može trepnuti dvaput istim okom.

Bio je viši od Galena, gotovo dvjesto petnaest centimetara, kao što i

priliči bogu. Nosio je otkopčan tamno plavi baloner iznad crnog dizajnerskog odijela, no košulja mu je bila od plave svile, s onakvom visokom, okruglom kragom što ih modni kreatori pokušavaju prodavati da muškarci više ne bi morali nositi kravate. Barinthus je u svemu tome izgledao veličanstveno. Kosu je ostavio raspuštenom, te je slobodno leljajala oko njega poput još jednog ogrtača. Znala sam da je netko drugi, vjerojatno moja tetka, izabrao njegovu odjeću. Prepušten samome sebi, Barinthus je bio tip za traperice i majicu kratkih rukava, ili čak bez nje.

Galen i Barinthus bili su dvojica najčešćih posjetitelja doma mog oca među ljudima. Barinthus je bio sila među sidhima; predstavljao je čisti Stari dvor. Sidhe su još šaputali o zadnjem dvoboju u kojem se borio, davno prije nego što sam se ja rodila, u kojem se njegov sidhe protivnik utopio na ljetnoj livadi miljama daleko od bilo kakve vode. Barinthus, kao ni moj otac, nikad ne bi pristao na dvoboj, osim Ukoliko bi se prizvala smrtnost. Ništa manje od toga nije bilo vrijedno njegova vremena.

Galen me pustio da kliznem na tlo. Prišla sam Barinthusu raširivši obje ruke u pozdrav. On je oprezno izvadio ruke iz džepova svog kaputa, zadržavši prste labavo skupljenima u šake sve dok se moje ruke nisu našle nadomak njegovih. Imao je plivaće kožice između prstiju, a bio je osjetljiv na njih još otkad ga je, tijekom pedesetih godina, neki novinar nazvao "Čovjekom-ribom". Teško je povjerovati da bi nekome tko je nekoć bio štovan kao bog mora moglo biti neugodno zbog nekakvog pisarala u dvadesetom stoljeću, ali eto vam. Barinthus nikad nije zaboravio taj djelić publiciteta.

Plivaće kožice mogle su se posve uvući, bile su samo tanka, dodatna koža između njegovih prstiju, osim kad bi ih htio upotrijebiti. Tada je mogao raširiti tu kožu i plivati kao... kao, pa, hm, riba. Iako to nije bio kompliment koji mu je trebalo reći naglas, nikada.

Uzeo je moje ruke u svoje i sagnuo se sa svoje velike visine da usadi civilizirani, ali dobronamjerni poljubac na moj obraz. Uzvratila sam uslugu. Barinthus je volio biti civiliziran u javnosti. Njegova osobna strana nije bila za javnost, a bio je dovoljno moćan pobrinuti se da čak ni kraljica ne može promijeniti taj njegov stav. Bogove, pa i pale bogove, treba tretirati s određenim poštovanjem. Onaj novinar iz pedesetih, onaj koji je razvukao napise o čovjeku-ribi po novinskim agencijama širom svijeta, umro je u neobičnom nesretnom slučaju u čamcu na Mississippiju tog ljeta. Voda se samo uzdigla i prevrnula čamac, govorili su očevici.

Najčudnija stvar što su ikad vidjeli.

Fotoaparati su i dalje slikali. Mi smo ih i dalje ignorirali. "Lijepo je vidjeti te opet među nama, Meredith."

"Lijepo je vidjeti i tebe, Barinthus. Nadam se da je dvor dovoljno siguran za mene da ovo postane više od dugačkog posjeta."

Prozirni drugi očni kapci trepnuli su preko njegovih očiju. Kad nije plivao, to je bio znak uzrujanosti. "To ćeš morati raspraviti sa svojom tetkom."

Nije mi se sviđjelo kako je to zazvučalo. Neki novinar mi je nabio maleni diktafon u lice. "Tko si ti?" To što je trebao pitati značilo je da se bavi tim poslom tek otkad sam otišla od kuće.

Uletio je Galen, nasmiješen, šarmantan. Zaustio je da odgovori, ali jedan drugi glas je ispunio uzbuđenu tišinu. "Princeza Meredith NicEssus, Dijete mira."

Muškarac koji je prozborio odgurnuo se od nasuprotnih prozora na koje se bio naslanjao.

"Jenkinse, kako mi nije drago što te vidim", rekla sam.

Bio je to visok, mršav muškarac, premda pokraj Barinthus a i nije bio tako visok. Jenkins je uvijek imao trodnevnu bradicu, toliko gustu da sam ga jednom upitala zašto jednostavno ne pusti bradu. Odgovorio mi je da njegova žena ne voli dlake na licu. Ja sam odgovorila da ne mogu vjerovati da se itko želio udati za njega. Jenkins je prodao slike raskomadana tijela mog oca. Ne u Sjedinjenim Državama, naravno, mi smo bili previše civilizirani za takvo što, ali ima drugih zemalja, drugih novina, drugih časopisa. Neki ljudi su kupili slike i objavili ih. On je također bio onaj koji me iznenadio na pogrebu i slikao me dok su mi se suze slijevale niz obraze, s očima toliko ljutitim da su plamtjele. Ta je slika bila nominirana za nekakvu nagradu. Nije ju dobila, ali moje lice i mrtvo tijelo mog oca postali su svjetska vijest zahvaljujući Jenkinsu.

Još sam ga mrzila zbog toga.

"Čuo sam glasine da se vraćaš ovamo u posjet. Ostaješ li cijeli mjesec, do Noći vještica?" upitao je.

"Ne mogu vjerovati da bi itko riskirao nezadovoljstvo moje tetke razgovarajući s tobom", rekla sam, ignorirajući njegovo pitanje. Imala sam puno prakse u ignoriranju novinarskih pitanja.

Nasmiješio se. "Začudila bi se da znaš tko razgovara sa mnom i o čemu."

Nije mi se sviđalo kako je to sročio. Zvučalo je pomalo prijeteći, pomalo osobno. Ne, nije mi se nimalo sviđalo.

"Dobrodošla kući, Meredith", rekao je, i malo se, ali neobično stilizirano naklonio.

Ono što sam mu htjela reći nije bilo prikladno za javnost, a bilo je previše diktafona. Ako je Jenkins tu, tada ni ljudi s televizije ne mogu biti daleko. Kad ne bi mogao dobiti ekskluzivu, potrudio bi se da bude gužva.

Nisam ništa rekla. Pustila sam ga. Izazivao me otkako sam bila dijete.

Bio je samo desetak godina stariji od mene, ali je izgledao dvadeset godina starije, jer sam ja još izgledala kao da sam u ranim dvadesetima.

Možda neću živjeti zauvijek, ali otići ću dobro očuvana. Mislim da je lo ono što je doista tištalo Jenkinsa, izvještavanje o ljudima koji ili nisu starjeli, ili su starjeli sporije od njega. Na trenutke me, kad sam bila mlada, tješilo što će on vjerojatno umrijeti prvi.

"Još smrdiš kao pepeljara, Jenkinse. Ne znaš da će pušenje skratiti tvoj očekivani životni vijek?"

Lice mu je otvrdnulo i istanjilo se od bijesa. Spustio je glas i prošaptao: "Još si kučkica sa zapada obale, ha, Merry."

"Imam sudsko rješenje o tvojoj zabrani približavanja. Udalji se petnaest metara od mene ili zovem murju."

Barinthus nam je prišao i ponudio mi ruku. Nije morao ništa reći.

Bila sam dovoljno pametna da ne upadnem u nadmetanje u vrijeđanju s novinarom, pred drugim novinarima. Rješenje o zabrani približavanja bilo je doneseno nakon što je Jenkins proširio moju sliku po cijelom svijetu. Odvjetnici su našli nekoliko sudaca koji su smatrali da je Jenkins doista iskoristio maloljetnicu i povrijedio moju privatnost. Nakon toga su mu zabranili da mi se obraća i morao se držati na udaljenosti od najmanje petnaest metara.

Mislim da je jedini razlog zašto Barinthus nije ubio Jenkinsa za mene taj što bi sidhe i to, također, smatrali mojom slabošću. Ja ne samo što sam bila kraljevski sidhe, već sam bila i tek dvije smrti daleko od prijestolja. Ako se nisam mogla sama zaštititi od previše revnih novinara, tada nisam bila dostojna ni stajanja u redu za prijestolje. Pa je tako on postao moj problem. Kraljica nam je svima zabranila da budemo zli prema tisku nakon Barinthusove male nesreće u čamcu. Nažalost, jedina stvar koja bi me mogla osloboditi od Barryja Jenkinsa bila je njegova smrt.

Bilo što manje od toga, i on bi jednostavno ozdravio, pa opet dopuzao za mnom.

Otpuhnula sam Jenkinsu pusu i prošla pokraj njega, ruku pod ruku s Barinthusom. Galen nas je polako slijedio i odgovarao na novinarska pitanja. Do mene su dopirali dijelovi priče. Obiteljski sastanak, povratak kući za nadolazeće praznike, bla-bla-bla. Barinthus i ja smo se udaljili od novinara jer su se oni zadržali s Galenom. Tako da sam ga upitala nešto ozbiljno. "Zašto mi je kraljica odjednom oprostila što sam pobjegla od kuće?"

"Zašto se razmetna djeca obično zovu natrag?" odvratio je. "Neću zagonetke, Barinthuse, samo mi reci."

"Nikome nije rekla što planira, ali jako je inzistirala da se vratiš kući kao počasni gost. Hoće nešto od tebe, Meredith, nešto što samo ti možeš dati, ili učiniti, njoj ili dvoru."

"Što bih ja to mogla učiniti, a što vi ostali ne možete?"

"Da znam, rekao bih ti."

Privila sam se uz Barinthusu, prevukla dlanom po njegovoj ruci i prizvala čaroliju. Bila je to mala čarolija, nalik omatanju zraka oko nas, tako da se zvukovi odbijaju od njega. Nisam htjela da nas čuju, a ako su nas špijunirali sidhe, nitko se od njih ne bi čudio zašto to radim dok ima novinara uokolo.

"A što je s Celom? Želi li me on ubiti?"

"Kraljica je snažno inzistirala, što se odnosi na sve" – naglasio je to "sve" – "da te se ne uznemiruje dok si na dvoru. Ona želi da se vratiš među nas, Meredith, i djeluje spremno nametnuti svoju želju nasiljem."

"Čak i protiv svoga sina?" upitala sam.

"Ne znam, ali nešto se promijenilo između nje i njezina sina. Nije zadovoljna njime, a nitko ne zna točno zašto. Volio bih da imam konkretnije informacije za tebe, Meredith, ali čak i najgori tračeri na dvoru šute o ovome. Svi se boje naljutiti bilo kraljicu, bilo princa." Dotaknuo mi je rame. "Skoro sigurno nas špijuniraju. Postat će sumnjičavi ako zadržimo čaroliju smetnje na našim riječima."

Kimnula sam i povukla čaroliju, odbacivši je u zrak jednom mišlju. Buka se sklopila oko nas i shvatila sam, prema naguravanju ljudi, da smo imali sreće što se nitko nije sudario s nama, jer bi to razbilo Čaroliju. Dobro, hodala sam s modrokosim polubogom višim od dva metra, a to vam hoće otvarati putove. Neki sidhi su bili blagonakloni prema

vilofilima, obožavateljima, ali Barinthus nije bio takav, te je dostajao jedan pogled tih očiju da gotovo svakoga natjera ha jedan korak unatrag.

Barinthus je nastavio tonom koji je bio malo previše razdragan za njegove uobičajene riječi: "Odavde ćemo te odvesti tvojoj baki." Spustio je glas. "Mada nemam pojma kako si uspjela dobiti kraljičin pristanak da posjetiš svoje rođake prije nego što izraziš štovanje njoj."

"Pozvala sam se na djevičansko pravo, a to je također razlog zašto me vodite u hotel, da se prijavim i presvučem."

Sad smo bili kod pokretne trake za prtljagu i zurili u njezino prazno srebro što je klizilo ukруг. "Nitko se već stoljećima nije pozvao na djevičansko pravo među sidhima."

"Nije važno koliko je vremena prošlo, Barinthus, to je i dalje naš zakon."

Barinthus mi se nasmiješio. "Uvijek si bila inteligentna, čak i kao malo dijete, ali sad kad si odrasla, postala si i lukava."

"I oprezna, ne zaboravi na to, jer ćeš od lukavosti bez opreza samo poginuti."

"Tako cinično, tako istinito. Jesmo li ti stvarno nedostajali, Meredith, ili si uživala u slobodi od svega ovoga?"

"Bilo mi je sasvim dobro bez nekih dijelova dvorske politike, ali..." privila sam mu se uz ruku. "Nedostajao si mi ti, i Galen, i... dom nije nešto što možeš birati i izabrati, Barinthus. On jest to što jest." Sagnuo se da mi prošapće: "Želim da se vratiš kući, ali bojim se za tebe dok si ovdje."

Pogledala sam u te čudesne oči i nasmiješila se. "I ja."

Galen je u skokovima došao do nas te stavio jednu ruku preko mojih ramena, a drugu oko Barinthusova struka. "Svi smo mi velika, sretna obitelj."

Barinthus se obrecne: "Ne lupetaj, Galen."

"Opa", reče Galen, "raspoloženje se strmoglavilo. O čemu ste to vas dvojice razgovarali iza mojih leđa?"

"Gdje je Doyle?" upitala sam.

Galenov osmijeh je malo uvenuto na rubovima. "Otišao je predati izvještaj kraljici." Smiješak mu se opet pojavio na usnama. "Tvoja sigurnost je sad naša briga." Nešto se sigurno vidjelo na mom licu, ili Barinthusovom, jer je Galen upitao: "Što ne valja?"

Bacila sam pogled na sjajnu, zrcalnu površinu ispred nas. Jenkins je

bio tik izvan pregrade prostora za preuzimanje prtljage. Držao se na udaljenosti od petnaest metara, više-manje. U svakom slučaju, dovoljno daleko da ga nisam mogla dati uhapsiti.

"Ne ovdje, Galen."

Galen je također bacio pogled i opazio Jenkinsa. "On te stvarno mrzi, zar ne?"

"Da", rekla sam.

"Nikad nisam shvatio to njegovo neprijateljstvo prema tebi", reče Barinthus. "Čak i dok si bila dijete, činilo se da te prezire."

"Stvarno se čini da je to postalo osobno, zar ne?"

"Znaš li zašto je to toliko osobno za njega?" upita Galen, a u načinu na koji je to upitao bilo je nešto što me nagnalo da skrenem pogled i izbjegnem njegove oči.

Moja tetka je, godinama prije nego što sam se ja rodila, proglasila da ne smijemo koristiti naše najmračnije moći pred predstavnicima tiska. Ja sam jednom prekršila to pravilo, u svrhu Jenkinsova osobnog obrazovanja. Moj jedini izgovor bio je da sam imala osamnaest godina kad mi je umro otac. Osamnaest, kad je Jenkins razvukao moju bol po svjetskim medijima. Izvukla sam najmračnije strahove iz njegova uma i pokazala mu ih. To ga je natjeralo da vrišti i preklinje. Ostavila sam ga kao drhtavu masu sklupčanu pokraj usamljena seoskog puta. Nekoliko mjeseci je bio ljubazniji, ugodniji, a onda se vratio da se osveti. Zlobniji, grublji, spremniji no ikada prije učiniti bilo što da bi došao do priče. Rekao mi je da je jedini način na koji bih ga mogla zaustaviti taj da ga ubijem. Nisam ga uspjela pripitomiti, samo sam ga učinila gorim.

Jenkins je ono što mi je pomoglo da naučim lekciju da svoje neprijatelje ili ubijete ili ih ostavljate na miru.

Moj kovčeg je bio među prvima koji su stigli klizeći na traci. Galen ga je pokupio. "Kočija nas čeka, moja damo."

Pogledala sam ga. Da je tu samo Galen mogla bih i povjerovati u to, ali Barinthus ne bi izvodio ekshibicije radi publiciteta, a kočija je definitivno bila ekshibicija.

"Kraljica Andais je poslala svoj osobni automobil po tebe", reče Barinthus.

Gledala sam malo jednog, malo drugog. "Poslala je crnu kočiju za

divlji lov¹³ po mene?

Zašto?"

"Dok večeras ne padne mrak", reče Barinthus, "to je običan automobil, limuzina. A to što ti ga je tvoja tetka ponudila sa mnom kao vozačem, velika je čast koju ne bi trebalo olako odbiti."

Prišla sam mu bliže i spustila glas, kao da nas vrebajući novinari mogu čuti. Nisam više mogla prizvati magiju da sakrijem naše riječi, jer, premda to nisam mogla osjetiti, nisam bila sigurna da nas nitko ne promatra. "To je prevelika čast, Barinthus. Što se događa? Obično ne dobivam kraljevski tretman od svojih rođaka."

Gledao je dolje u mene, šuteći toliko dugo da sam pomislila da neće odgovoriti. "Ne znam, Meredith", najzad je rekao.

"Razgovarat ćemo u autu", reče Galen, smiješeći se i mašući novinarima. Poveo nas je do automatskih vrata. Limuzina je čekala, nalik glatkom, crnom morskom psu. Čak su i prozori bili crni, tako da niste mogli vidjeti ništa u njezinoj unutrašnjosti.

Zakoračila sam na pločnik. Dvojica muškaraca su prošla pokraj mene, pa stala, osvrnuvši se da me pogledaju. "Što te muči?" upitao je Galen.

"Samo se pitam što se sve moglo uvući u taj auto dok smo bili u aerodromskoj zgradi."

Pogledali su jedan drugoga, pa opet mene. "Auto je bio prazan kad smo ga ovdje ostavili", reče Galen.

Barinthus je bio praktičniji. "Dajem svoju najčasniju riječ da je auto, koliko ja znam, prazan."

Nasmiješila sam se, ali ne sretnim smiješkom. "Ti si uvijek bio oprezan."

¹³ Divlji lov je stari narodni mit raširen po sjevernoj, zapadnoj i središnjoj Europi.

Temeljna postavka je u svim verzijama ista: fantomska grupa lovaca s lovačkom opremom, konjima i psima divlje juri nebom, zemljom, ili tik iznad nje. Oluje su se često objašnjavale na taj način. Lovci mogu biti duhovi mrtvih ili vilinska stvorenja, a vođa lova je neka izgubljena duša, božanstvo, duh ili legendarna povijesna ličnost, bez obzira na spol. U mnogim pričama, objekt lova je neka žena, koju treba uhvatiti ili ubiti. Mislilo se da je ugledati divlji lov loš znak, najava neke katastrofe poput rata ili kuge, ili u najboljem slučaju, smrti osobe koja ga je ugledala.

"Recimo da ne dajem svoju riječ za stvari koje ne mogu kontrolirati."

"Poput hirova moje tetke", rekla sam.

Lagano se naklonio, od Čega mu se kosa zalelujala poput zastora s mnogo nijansi. "Tako je."

Moja tetka je dobro odabrala. Bilo je tri puta tri puta tri kraljevskih tjelesnih čuvara. Dvadeset i sedam ratnika posvećenih ispunjavanju svake želje moje tetke. Od svih njih, dvojica kojima sam najviše vjerovala stajala su pokraj mene. Andais je htjela da se osjećam Sigurno. Zašto?

Moja sigurnost, ili nedostatak iste, nikad je prije nije zanimala. Prisjetila sam se Barinthusovih riječi. Kraljica je htjela nešto od mene, nešto što sam samo ja mogla dati ili učiniti, za nju ili dvor. Pitanje je bilo što je ta jedna stvar koju sam samo ja mogla učiniti? Na pamet mi nije padala ni jedna jedina stvar koju bih joj samo ja mogla dati.

"U auto, djeco", reče Galen kroz nacerene, stisnute zube. U daljini se nalazio kombi televizijskih vijesti, zaglavljnjen u prometu, ali sve bliži. Da se tu zaustave i prepriječe nam put, što se u prošlosti znalo dogoditi, imali bismo i drugih problema, a ne samo moju paranoju. Bez obzira na to koliko opravdana ta paranoja bila.

Barinthus je izvadio ključeve iz džepa i pritisnuo gumb na privesku. Prtljažnik se spremno otvorio uz zvižduk zraka koji izlazi, kao da je bio hermetično zatvoren. Galen je stavio moj kovčeg unutra i ispružio ruku prema mojoj ručnoj prtljazi.

Odmahnula sam glavom. "Ovo ću zadržati uz sebe."

Galen nije upitao zašto – znao je, ili je mogao pogoditi. Ne bih se ja vratila kući bez više oružja od onoga što sam nosila uza se. Barinthus mi je pridržavao stražnja vrata. "Televizijski kombi će uskoro biti ovdje, Meredith. Ako želimo – kako ono kažu? – neometeno pobjeći, moramo krenuti sada."

Zakoračila sam pola koraka prema tim otvorenim vratima i stala.

Sjedala su bila crna, sve je bilo crno. Auto je imao previše dugačku povijest da ne bi aktivirao svaki moj unutrašnji alarm. Moć koja je navirala iz tih otvorenih vrata puzala je po mojoj koži i ježila mi dlačice na rukama. To je bila crna kočija divljeg lova, ponekad. Čak i ako me unutra ne čekaju nikakvi trikovi, svejedno je bio predmet divlje magije, a ta je magija tekla preko mene.

"Za ime Gospodinovo i Damino, Merry", reče Galen. Prošao je

pokraj mene i uvukao se u crnilo automobila. Pomaknuo se skroz unutra, nestao s vidika, a zatim se opet nagnuo prema van pruživši svoj blijedi dlan prema meni. "Ne grize, Merry."

"Obećavaš?" reko.

"Obećavam", reče on, smiješeći se.

Primila sam njegovu ruku i privukao me prema otvorenim vratima. "Naravno, nisam obećao da ne grizem ja." Uvukao me u auto dok smo se oboje smijali. Bilo je lijepo biti kod kuće.

Poglavlje 21

Kožna presvlaka je uzdahnula gotovo ljudski kad sam se zavalila u sjedalo. Ploča od crnog stakla zaklanjala nam je pogled na Barinthusu. Kao da smo bili u crnoj svemirskoj kapsuli. U malenom pretincu preko puta nas, u srebrnom vedru, nalazila se boca vina umotana u tkaninu. Dvije kristalne čaše stajale su u rupama predviđenima za njih, čekajući da ih netko napuni. Iza vina je bio maleni poslužavnik s krekerima i nečime što je izgledalo kao kavijar.

"Jesi li ti ovo učinio?" upitala sam.

Galen je odmahnuo glavom. "Volio bih da jesam, makar ja ne bih stavio kavijar. Seljački ukus."

"Ni ti ga ne voliš", rekla sam.

"Ali i ja sam seljačina."

Odmahnula sam glavom. "Nikad."

Uputio mi je svoj smiješak, onaj koji bi me ugrijao sve do čarapa.

Zatim je smiješak izbljedio. "Zavirio sam na stražnja sjedala prije nego što smo krenuli." Slegnuo je ramenima na moj pogled. "Slažem se

da se kraljica čudno ponaša. Htio sam provjeriti ima li kakvih iznenađenja iza sveg tog crnog stakla."

"I?" rekla sam.

Podignuo je vino. "I ovog nije bilo."

"Siguran si?" upitala sam.

Kimnuo je, odmaknuvši tkaninu na stranu toliko da pročita etiketu na vinu. Tiho je zazviždao. "Ovo je iz njezinih osobnih zaliha." Pružio mi je bocu, oprezno, jer je bila otvorena da bi mogla disati. "Bi li htjela probati malo tisuću godina starog burgundca?"

Odmahnula sam glavom. "Neću ni jesti ni piti ništa što bi nam ovaj auto mogao ponuditi. Ipak, hvala." Potapšala sam kožno sjedalo auta. "Bez uvrede."

"Možda je to poklon od kraljice", reče Galen.

"Još bolji razlog da ga ne pijem", rekoh. "Ne dok ne otkrijem što se događa."

Galen me pogledao, kimnuo i vratio vino natrag u vedro. "Ima smisla."

Opet smo se zavalili u kožna sjedala. Tišina se doimala težom nego što je trebala biti, kao da nas netko sluša. Uvijek sam mislila da taj auto sluša.

Crna kočija je jedan od vilinskih predmeta koji imaju svoju vlastitu energiju, svoj život. Nije ga stvorila nijedna vila ni drevni bog za kojeg smo mi znali. Jednostavno je postojala, onoliko dugo koliko je sezalo sjećanje bilo koga od nas. Šest tisuća godina, i više. Naravno, tada je to bila crna kočija s dva kotača koju su vukla četiri crna konja. Konji nisu bili sidhe konji. Činilo se kao da uopće ne postoje dok ne bi pao mrak, a onda bi bili stvorenja tame s praznim očnim dupljama koje bi se punile gubavim plamenom kad bi se konji upregnuli u kočiju.

Pretvorila se u zatvorenu kočiju – kočiju s četiri konja – prije nego što sam je ja vidjela. Jednog dana, nitko se ne sjeća točno kada, otvorena kočija s dva kotača je nestala i pojavila se velika, crna zatvorena kočija. Samo su konji ostali isti. Kočija se promijenila kad se dvokolice više nisu upotrebljavale. Ažurirala se.

Tada je, jedne noći, nema tome ni dvadeset godina, Crna kočija nestala, a pojavila se limuzina. Konji se nikad nisu vratili, ali ja sam vidjela ono što prolazi pod motor, ispod haube te stvari. Kunem se da gori istom onom bolesnom vatrom što je ispunjavala oči tih konja. Taj

automobil ne troši gorivo. Nemam pojma na što ide, ali znam da ta dvokolica, kočija ili limuzina katkad nestane, sama od sebe. Ode u noć da obavi neki svoj vlastiti posao. Crna kočija bila je nagovještaj smrti, znak skorašnje propasti. Već su počele kolati priče o zloslutnom, crnom automobilu koji stoji preko puta doma neke osobe, s upaljenim motorom i zelenom vatrom što pleše po njegovoj površini, i onda bi zla kob snašla tu osobu. I tako, oprostite mi što sam bila malčice živčana vozeći se na njegovim, tako mekanim, kožnim sjedalima.

Gledala sam preko sjedala u Galena. Ispružila sam ruku prema njemu. On se osmjehnuo i obuhvatio moju ruku svojom. "Nedostajala si mi", rekao je.

"I ti meni."

Podigao je moju ruku do usana i spustio nježan poljubac na članke prstiju. Privukao me sebi, a ja se nisam otimala. Premjestila sam se preko kožnih sjedala u zagrljaj njegovih ruku. Uživala sam u dodiru njegove ruke prebačene preko mojih ramena, u načinu na koji me zagrlio i privinuo na svoje tijelo. Glava mi je završila naslonjena na čudesnu mekoću njegove majice, čvrste obline njegovih prsa pod njom, a ispod sam čula kucanje njegova srca, poput glasnog sata.

Uzdahnula sam i promeškolljila se na njemu, omotavši svoju nogu oko njegove, tako da smo se našli isprepleteni. "Uvijek si se mazio bolje od ikoga koga znam", rekla sam.

"To sam ja – veliki, dragi, plišani medo." U njegovu glasu je bilo nešto što me navelo da podignem pogled. "Što ti je?"

"Nisi mi uopće rekla da namjeravaš otići."

Sjela sam, s njegovom rukom i dalje oko mojih ramena, ali savršena udobnost trenutka prije bila je uništena. Uništena optužbama kojih će vjerojatno biti još.

"Nisam mogla riskirati da ikome kažem, Galen, i ti to znaš. Da je bilo tko posumnjao da kanim pobjeći s dvora zaustavili bi me, ili nešto još gore."

"Tri godine, Merry. Tri godine nisam znao jesi li mrtva ili živa." Počela sam se izmicati ispod njegove ruke, ali ju je jače stisnuo i privukao me na sebe. "Molim te, Merry, samo mi daj da te grlim, da vidim da si stvarna."

Pustila sam ga da me grli, ali sad mi više nije bilo udobno. Nitko drugi ne bi pitao zašto nikome nisam rekla, zašto se nisam nikome javila.

Barinthus, baka, nitko, nitko osim Galena. Bilo je trenutaka kad sam shvaćala zašto moj otac nije izabrao Galena za mog družbenika, Dopuštao je da njime vladaju emocije, a to je bilo vrlo opasno.

Najzad sam se odmaknula. "Galen, ti znaš zašto ti se nisam javila."

Nije me htio pogledati u oči. Dotaknula sam mu bradu i pomakla mu lice tako da me pogleda. Te zelene oči bile su povrijeđene, pune emocija kao šalica vode; moglo se vidjeti sve do dna Galenovih očiju. Bio je bijedno loš u dvorskoj politici.

"Da je kraljica posumnjala da ti znaš gdje sam, ili bilo što u vezi sa mnom, mučila bi te."

Zgrabio mi je ruku i prinio je uz svoje lice. "Ja te nikad ne bih izdao."

"Znam, no misliš li da bih ja mogla živjeti misleći na to kako tebe beskrajno muče, dok sam ja na sigurnom, negdje drugdje? Nisi smio ništa znati, kako ona ne bi imala nikakav razlog da te ispituje."

"Ne trebaš ti mene štiti, Merry."

Nasmiješila sam se na to. "Mi štitimo jedno drugo."

Nasmiješio se i on, jer nikad ne bi mogao dugo izdržati između osmijeha. "Ti si mozak, a ja sam snaga."

Podigla sam se na koljena i poljubila ga u čelo "Kako si se uspio kloniti nevolja bez mojih savjeta?"

On je obavio ruke oko mog struka, i privukao me bliže svom tijelu. "Teško." Pogledao me, namršten. "Zašto imaš crnu dolčevitu? Mislio sam da smo se oboje složili da nikad nećemo nositi crno."

"Dobro pristaje uz tamnosive hlače i sako", rekoh.

Naslonio je bradu tik iznad oblina mojih dojki, a te iskrene, zelene oči nisu mi dopuštale da izbjegnem pitanje.

"Došla sam zato da se uklopim ako mogu, Galen. Ako to znači nositi crno, kao većina dvorjana, onda to mogu činiti." Osmjehnula sam mu se. "Osim toga, ja dobro izgledam u crnom."

"Dobro izgledaš, stvarno." U tim iskrenim očima nazirao se početak rađanja onog dobro poznatog osjećaja.

Bilo je napetosti između nas otkad sam dovoljno odrasla da shvatim što je taj čudni osjećaj dolje u mom tijelu, ali bez obzira na to koliko je tu bilo strasti, nikad se ništa nije moglo dogoditi između nas. Barem ne tjelesno. On je, kao i toliki drugi, bio jedan od kraljičinih Gavrana, a to je značilo da sluša njezine, i samo njezine, zapovijedi.

Priključenje Kraljičinoj gardi bio je jedini pametni politički potez koji je Galen ikad učinio. S magijske strane nije bio moćan, a nije bio dobar ni u spletkarenju; jedino čime se uistinu mogao pohvaliti bilo je snažno tijelo, sigurna ruka, te sposobnost da nasmiješi ljude. Izlučivao je veselje iz tijela kao što za nekim ženama ostaje parfem. Bila je to čudesna sposobnost, no kao i mnoge moje, nije bila od neke koristi u boju. Kao član kraljičinih Gavrana, bio je u određenoj mjeri siguran. Njih ne biste olako izazvali na dvoboj jer nikad ne biste znali hoće li to kraljica shvatiti kao osobnu uvredu. Da Galen nije bio gardist, vjerojatno bi poginuo mnogo prije mog rođenja; ipak, činjenica da je bio gardist vječno nas je razdvajala. Uvijek željeti, nikad ne dobiti. Bila sam bijesna na oca što mi nije dopustio da budem s Galenom. To je bilo jedino ozbiljno razilaženje u mišljenjima koje smo ikad imali. Trebale su mi godine da shvatim ono što je moj otac već tada shvatio: da su Galenove snažne točke većinom zapravo i njegove slabosti. Bio je silno drag, ali i vrlo blizu tome da postane političko opterećenje.

Galen je položio obraz na obline mojih grudi i malo se pomaknuo, trljajući se o mene. Od toga mi je na trenutak zastao dah, a onda mi je čujno izišao iz grla.

Prešla sam prstima niz njegovo lice, a zatim vrškom prsta preko njegovih punih, mekanih usana. "Galen..."

"Šššš", rekao je. Podigao me, primivši me oko struka, i okrenuo prema sebi. Završila sam koljenima na njegovim bedrima, gledajući dolje u njega. Puls mi je u grlu udarao toliko snažno da me skoro boljelo. Spuštao je ruke, polako, niz liniju mog tijela, te zaustavio dlanove na mojim bedrima. To me jako podsjetilo na Doylea prošle noći. Galen je pomicao ruke tako da su mi se noge malo-pomalo širile, polako me spuštajući na svoje tijelo dok nisam sjela, okrenuta prema njemu, kao da ga jašem. Držala sam se dalje od njegova tijela, pazeći da između nas ostane točno onoliko prostora koliko je trebalo da ga stvarno ne zajašem. Nisam htjela osjetiti njegovo tijelo toliko intimno uz moje, ne sad.

Njegovi dlanovi uspinjali su se po mojem vratu dok mi nije obuhvatio glavu odostraga, a njegovi dugi prsti klizili su ispod moje kose dok mi nevjerovatna toplina njegovih dlanova nije pomilovala kožu.

Galen je bio od onih gardista koji su vjerovali da je i mali dodir puti bolji ni od čega. Nas dvoje smo uvijek balansirali na samom rubu. "Prošlo je toliko vremena, Galen", rekla sam.

"Deset godina otkad sam te mogao ovako grliti", reče on. Sedam godina s Griffinom, tri godine me nije bilo, a sad je Galen pokušavao nastaviti ondje gdje smo stali, kao da se ništa nije promijenilo. "Galen, mislim da ne bismo trebali to činiti."

"Nemoj misliti", reče on. Nagnuo se prema meni, njegove usne su mi bile toliko blizu da bi ga jedan uzdah privukao na mene, a moć je pirila iz njegovih usta poput vala topline koja otima dah.

"Nemoj, Galen." Glas mi je zvučao kao da sam bez daha, ali ozbiljno sam to mislila. "Ne prizivaj magiju."

Odmaknuo se i podigao glavu dovoljno da mi vidi lice. "Uvijek smo to tako radili."

"Prije deset godina", rekla sam.

"Pa što onda?" upitao je. Njegovi dlanovi su kliznuli pod moj sako i masirali mi ledne mišiće.

Možda deset godina nije promijenilo njega, ali mene jest. "Galen, ne."

Pogledao me, očigledno zbunjen. "Zašto ne?"

Nisam znala kako da mu objasnim a da ga ne povrijedim. Nadala sam se da će mi kraljica opet dati dopuštenje da izaberem nekog gardista za družbenika, kao što je učinila kad je mom ocu dala dopuštenje da izabere Griffina. Kad bih dopustila da odnos s Galenom opet postane onakav kakav je nekad bio, on bi pretpostavio da ću izabrati njega.

Voljela sam ga, vjerojatno ću ga uvijek voljeti, ali nisam si mogla priuštiti da ga učinim svojim družbenikom. Trebao mi je netko tko bi mi mogao pomoći, politički i magijski. Galen nije bio ta osoba. Moj družbenik više ne bi imao zaštitu kraljice nakon što bi izašao iz Garde. Ja nisam bila dovoljno moćna prijetnja da bih zaštitila Galenovu sigurnost, a on je bio još manja, jer je bio manje okrutan od mene. Dan kad bi Galen postao mojim družbenikom bio bi dan kad bih potpisala nalog za njegovo smaknuće, ali nikad mu ne bih sve to uspjela objasniti. On nikad ne bi prihvatio koliko je strahovito opasan i za mene i za sebe samog.

Odrasla sam, te sam najzad postala kćer svog oca. Neke izbore činite srcem, a neke glavom, ali kad ne znate što biste, odaberite glavu, a ne srce – to će vam spasiti život.

Kleknula sam nad njega i počela se odmicati s njegova krila. On je pritisnuo ruke o moja leđa. Izgledao je toliko povrijeđeno, tako izgubljeno. "Ti to ozbiljno misliš."

Kimnula sam. Promatrala sam kako njegove oči pokušavaju to shvatiti. Napokon je upitao: "Zašto?"

Dotaknula sam mu lice, okrznuvši prstima rub njegovih koverča. "Oh, Galen."

Njegove su oči sad odavale tugu, onako kako su mogle odavati sreću, zbunjenost, ili bilo koju emociju koju bi osjećao. Bio je najgori glumac na svijetu. "Jedan poljubac, Merry, za dobrodošlicu kući."

"Poljubili smo se na aerodromu", rekla sam.

"Ne, pravi poljubac, samo još jednom. Molim te, Merry."

Trebala sam reći ne, natjerati ga da me pusti, ali nisam mogla. Nisam mogla odbiti taj izraz u njegovim očima, a iskreno, ako si više nikad neću dopustiti da budem s njim, i ja sam htjela posljednji poljubac. Podigao je lice prema mom, a ja sam spustila usta na njegova. Usnice su mu bile tako mekane. Moji su dlanovi pronašli njegovo lice i obuhvatili ga dok smo se ljubili. Njegovi su masirali moja leđa, lagano mi prešli preko guzova, kliznuli mi niz bedra. Nježno je povukao moje noge, te sam opet kliznula na njegovo tijelo. Ovaj se put pobrinuo da ne bude prostora između nas. Osjećala sam ga, napetog i tvrdog, pritisnutog o njegove hlače, o mene.

Osjećaj njegova pritiska o mene otrgnuo je moja usta s njegovih i istjerao mi uzdah iz grla. Njegove ruke spustile su se niz moje tijelo, obuhvatile mi guzu, privile me snažnije uz njega. "Možemo li se riješiti pištolja? Žulja me."

"Jedini način da se riješimo pištolja jest da skinem remen" rekla sam, a moj glas je govorio ono što riječi nisu.

"Znam", reče on.

Zaustila sam da kažem ne, no to nije bilo ono što je izašlo iz mene. Bilo je to kao niz odluka: svaki put kad sam trebala reći ne, kad sam trebala prestati, nisam prestala. Završili smo ispruženi na dugačkom kožnom sjedalu, a većina naše odjeće, kao i svo naše oružje, bili su razbacani po podu.

Moji dlanovi klizili su po mekom prostranstvu Galenovih prsa.

Tanka pletenica zelene kose prebacila mu se preko ramena, omotavši se oko tamne kože njegove bradavice. Prevukla sam dlanom po liniji dlačica koje su se spuštale od sredine njegovog trbuha i nestajale mu u hlačama. Nisam se mogla sjetiti kako smo se ovdje našli. Na sebi nisam imala ništa osim grudnjaka i gaćica. Nisam se sjećala kad sam skinula

hlače. Kao da mi je vrijeme izmicalo, po nekoliko minuta, a tada bih se probudila i otkrila da smo otišli još dalje.

Šlic na njegovim hlačama bio je otkopčan. Uхватила sam pogled na uske, zelene bokserice. Željela sam gurnuti ruku dolje niz njegovo tijelo. Željela sam to toliko jako da sam ga mogla osjetiti u ruci, kao da ga već držim.

Nijedno od nas nije upotrijebilo moć – osjećali smo samo kožu na koži, dodirivanje naših tijela. Deset godina prije išli smo i dalje od toga. Ali nešto je bilo krivo. Samo se nisam mogla sjetiti što.

Galen se nagnuo naprijed i počeo mi ljubiti trbuh. Lizanjem je ostavljao Široku, vlažnu crtu na mom tijelu. Nisam mogla misliti, a trebala sam misliti.

Jezikom se igrao na rubu mojih gaćica, uronio je lice u čipku, pomaknuo je na stranu bradom i zubima, probijajući si put još niže. Uхватила sam šaku njegove kose i povukla mu lice gore, dalje od sebe. "Ne, Galen."

Prešao je dlanovima duž mojeg tijela, ugurao prste ispod žice grudnjaka, podignuo ga i izložio moje grudi. "Reci da, Merry, molim te, reci da." Zaoblio je dlanove preko mojih grudi i počeo ih mijesiti i masirati.

Nisam mogla misliti, nisam se mogla sjetiti zašto ne smijemo to raditi. "Ne mogu misliti", rekla sam naglas.

"Nemoj misliti", reče Galen. Spustio je lice na moje grudi, nježno ih poljubio i liznuo mi bradavice.

Stavila sam dlan na njegova prsa i odgurala ga. Ostao je iznad mene, s po jednom rukom sa svake strane, nogu ispruženih unatrag, djelomično preko mojih. "Nešto nije u redu. Ne bismo smjeli ovo činiti."

"Sve je u redu, Merry." Pokušao je opet spustiti lice na moje grudi, ali ja sam zadržala oba dlana na njegovim prsima, zadržavši ga dalje od sebe. "Ne, nije."

"Što?" upita on.

"U tome i jest stvar, ne mogu se sjetiti. Ne mogu se sjetiti, Galen, razumiješ? Ne mogu se sjetiti. Trebala bih se moći sjetiti." Namrštio se. "Bilo je nešto." Odmahnuo je glavom. "Ne mogu se sjetiti."

"Zašto se mi nalazimo na stražnjem sjedalu ovog auta?" upitala sam.

Galen se odmaknuo od mene i sjeo, s još otkopčanim hlačama, te spustio ruke u krilo. "Ti ideš posjetiti svoju baku."

Vratila sam grudnjak na mjesto i sjela, premjestivši se na svoju stranu automobila. "Točno."

"Što se to upravo dogodilo?" upita on.

"Neka čarolija, ja mislim", rekla sam. "Nismo popili vino, ni pojeli hranu."

Razgledavala sam crnu unutrašnjost automobila. "Tu je negdje."

Počela sam dlanovima pretraživati rub sjedala. "Netko ju je stavio u auto, ali to nije bio auto."

Galen je dlanovima pipao strop, tražeći. "Da smo vodili ljubav..."

"Moja tetka bi nas dala ubiti." Nisam mu rekla za Doylea, ali ozbiljno sam sumnjala da bi kraljica dopustila da oskvrnem dva njezina gardista u isto toliko dana, a da me ne kazni zbog toga.

Pronašla sam kvrgu ispod crne tkanine na podu. Nježno sam je podigla, nisam htjela ozlijediti auto. Pronašla sam pletenu vrpцу zavezanu za srebrni prsten. Prstenje bio kraljičin – jedan od magičnih predmeta koje su vilinska bića smjela ponijeti iz Europe u vrijeme velike seobe. Imao je veliku moć, a upravo to je omogućilo magiji vrpce da proradi, budući da nije dodirnula kožu nijednog od nas, niti je prizvana.

Podigla sam tu stvar da je i on vidi. "Našla sam je, a na njoj je njezin prsten."

Galenove oči su se raširile. "Ona taj prsten nikad ne skida s ruke." Uzeo mi je vrpцу, dodirujući niti različitih boja. "Crveno za požudu, narančasto za bezbrižnu ljubav, ali zašto zeleno? To je obično rezervirano za nalaženje monogamnog partnera. Te tri boje se nikad ne miješaju."

"Ovo je bolesno, čak i za Andais. Zašto me zove kući da budem počasni gost, i onda mi namjesti zamku na putu do dvora? To stvarno nema nikakvog smisla."

"Nitko ne bi mogao dobiti taj prsten bez njezina dopuštenja, Merry."

Nešto bijelo je virilo iz procijepa između sjedala i naslona.

Primaknula sam se i ustanovila da se radi o pola omotnice. "Ovo prije nije bilo ovdje", rekla sam.

"Ne, nije", reče Galen. Podigao je svoju majicu s poda i navukao je. Povukla sam omotnicu i osjetila da je nešto gura s drugog kraja; savinula se, kao mišić. Puls mi je poskočio u grlu, ali uzela sam omotnicu. Moje ime je bilo napisano preko nje lijepim rukopisom – kraljičinim rukopisom.

Pokazala sam je Galenu, koji se i dalje odijevao. "Bolje ti je da je otvoriš", rekao je.

Okrenula sam je i ugledala njezin pečat, utisnut u crni vosak, neprelomljen. Slomila sam pečat i izvukla jedan list debelog, bijelog papira.

"Što kaže?" upita Galen.

Pročitala sam naglas. "'Princezi Meredith NicEssus. Uzmi ovaj prsten kao dar i zalag za budućnost. Želim ga vidjeti na tvojoj ruci kad se sastanemo.' Čak se i potpisala." Pogledala sam Galena. "Ovo ima sve manje i manje smisla."

"Gle", reče on.

Pogledala sam tamo gdje je pokazivao, i tu se sad našla baršunasta torbica koja je stršila iz sjedala. Nije bila tu kad sam iz sjedala izvadila omotnicu.

"Ma što se to događa?"

Galen je izvukao torbicu na vidjelo, oprezno. Bila je vrlo malena, a jedini predmet u njoj bio je komad crne svile. "Daj da vidim prsten", rekao je.

Skinula sam vrpцу sa srebrnog prstena i stavila ga na dlan. Hladni metal se ugrijao na mojoj koži. Napeto sam iščekivala kad će postati vruć, no ostao je samo topao i blago je pulsirao. Ili je to bio dio čarolije prstena ili... pružila sam prsten Galenu. "Stavi ga na dlan i reci mi što osjećaš."

Oprezno je uzeo prsten s dva prsta i položio ga na drugi dlan.

Težak, osmerokutni prsten sjedio je na njegovu dlanu i nježno svjetlucao.

Sjedili smo tako i zurili u prsten nekoliko sekundi. Ništa se nije dogodilo. "Je li topao?" upitala sam.

Galen je digao pogled prema meni, izvijenih obrva. "Topao? Ne, zar bi trebao biti?"

"Ne za tebe, čini se."

Umotao je prsten u komadić svile i spustio ga u baršunastu torbicu. Odgovarala mu je savršeno, ali nije bilo mjesta za tešku vrpću. Pogledao me. "Mislim da kraljica nije napravila tu čaroliju. Mislim da je ona stavila taj prsten ovamo kao dar tebi, baš kao što i poruka kaže."

"Onda je netko drugi dodao još i čaroliju", rekla sam.

Kimnuo je. "To je bila vrlo suptilna čarolija, Merry. Jedva smo je primijetili."

"Da, gotovo sam mislila da sama odlučujem. Da je to bila neka od

snažnijih čarolija požude, shvatili bismo da nešto nije u redu puno prije." Nije bilo tako puno ljudi na Tamnom dvoru koji bi bili kadri izvesti toliko sofisticiranu ljubavnu čaroliju. Ljubav nije bila naša specijalnost, već požuda.

Galen je izgovorio moje misli. "Ima samo tri, najviše pet osoba na cijelom dvoru koje bi mogle napraviti takvu čaroliju. Da pitaš mene, rekao bih da ti nijedna od njih ne bi namjerno naudila. Možda te ne vole baš sve, ali nisu ti ni neprijatelji."

"Ili nisu bili prije tri godine", rekla sam. "Ljudi se predomišljaju, stvaraju se novi savezi."

"Nisam primijetio ništa toliko drugačije", reče Galen.

Morala sam se nasmiješiti. "Kažeš to kao da je veliko čudo što ti ne bi primijetio političke dogovore i špekulacije."

"Dobro, dobro, ja nisam politička zvjerka, ali Barinthus jest, a on nikad nije spomenuo toliko ozbiljnu promjenu mišljenja među neutralnim stranama na dvoru."

Ispružila sam ruku za prstenom. Galen mi je pružio torbicu. Izvadila sam prsten i položila ga na dlan. Čak i prije nego što mi je prsten dodirnuo kožu, osjetila sam slabu toplinu. Savila sam dlan oko prstena stisnuvši ga u šaci, a toplina se pojačala. Prsten, prsten moje tetke, reagirao je na moju kožu. Hoće li se to svidjeti kraljici, ili će je naljutiti?

Ako ne želi da me prsten prepozna, zašto bi mi ga dala?

"Izgledaš zadovoljno", reče Galen.

"Zašto? Upravo si bila žrtvom pokušaja ubojstva – sjećaš se tog dijela, zar ne?" Motrio je moje lice, kao da pokušava pročitati moj izraz.

"Prsten je topao na moj dodir, Galen. On je moćna relikvija i prepoznaje me."

Sjedalo ispod mene se trgnulo. Odskočila sam zbog toga. "Jesi li osjetio ovo?"

Galen kimne. "Da."

Stropno svjetlo se upalilo, pa sam opet odskočila. "Jesi li ti to učinio?"

upitala sam. "Ne."

"Nisam ni ja", rekoh.

Ovaj put sam promatrala kožno sjedalo kako istiskuje predmet iz sebe. Kao da gledam nešto živo što se grči. Bilo je to nešto sićušno, srebrno, komad nakita. Gotovo me bilo strah dodirnuti ga, ali sjedalo se

nije prestalo grčiti dok se predmet nije našao posve izložen svjetlosti, pa sam vidjela da se radi o gumbu za manšetu.

Galen ga je podigao. Lice mu se smračilo i pružio mi ga je. Gumb za manšetu imao je slovo "C", urezano lijepim, zaobljenim linijama. "Kraljica je prije otprilike godinu dana dala izraditi gumbе za manšete za sve gardiste. Na gumbima su inicijali naših imena."

"Želiš reći da je neki gardist stavio čaroliju u auto i pokušao sakriti pismo i torbicu u sjedala."

Galen kimne. "A auto je zadržao gumb za manšetu dok ti ih nije pokazao."

"Hva... hvala, auto", prošaptala sam. Srećom, činilo se da auto nije čuo da mu se obraćam. Moji živci su mu bili zahvalni na tome, ali znala sam da me čuo. Osjećala sam da me gleda, kao kad imate osjećaj da vam nečije oči odostraga zure u glavu, a kad se okrenete, stvarno vas netko gleda.

"Kad si rekao za sve gardiste, jesi li mislio i na Prinčevu gardu?" upitala sam.

Galen kimne glavom. "Dopalo joj se kako su gardistice izgledale u muškim košuljama, rekla je da izgledaju moderno."

"To nam dodaje još koliko, pet-šest osoba na popis mogućih sumnjivaca?"

"Šest."

"Koliko dugo se znalo da će kraljica poslati Crnu kočiju po mene na aerodrom?"

"Barinthus i ja smo saznali tek prije dva sata."

"Morali su brzo djelovati. Možda ljubavna čarolija nije bila za mene.

Možda su je stavili da se vuče po autu iz nekog drugog razloga."

"Imamo sreće što nije bila smišljena posebno za nas. Možda se ne bismo pribrali na vrijeme da je bila."

Vratila sam prsten u baršunastu torbicu i podigla svoju dolčevitu s poda. Iz nekog razloga koji nisam znala odrediti, htjela sam biti odjevena prije nego što stavim prsten na prst. Pogledala sam u crni strop auta. "Je li to sve što mi imaš za pokazati, auto?"

Stropno svjetlo se ugasio.

Trgnula sam se, iako sam se nadala da će se to dogoditi.

"Sranje", reče Galen. Udaljio se od mene, ili od ugašenog svjetla.

Zablenuo se u mene, jako raširenih očiju. "Nikad se nisam vozio u autu s kraljicom, ali sam čuo..."

"Da odgovara samo njoj", rekoh.

"A sad i tebi", rekao je tiho.

Odmahnula sam glavom. "Crna kočija je divlja magija; ja nisam toliko pretenciozna da pretpostavim da imam kontrolu nad njom. Auto čuje moj glas. Ako u tome ima i nešto više..." Slegnula sam ramenima.

"Vrijeme će pokazati."

"Nisi na tlu Saint Louisa ni sat vremena, Merry, a već ti se dogodio jedan pokušaj ubojstva. Gore je nego kad si otišla."

"Kad si ti postao pesimist, Galen?"

"Kad si ti otišla s dvora", odgovorio je.

Na licu mu je bio tužan izraz. Dodirnula sam mu obraz. "O, Galen, nedostajao si mi."

"Ali više ti je nedostajao dvor." Pritisnuo je moju ruku na obraz.

"Vidim ti to u očima, Merry. Stara ambicija se budi."

Povukla sam ruku od njega. "Ja nisam ambiciozna na Celov način. Ja samo želim moći šetati dvorom u relativnoj sigurnosti, a za to je, nažalost, potrebno nešto političkog manevriranja." Spustila sam baršunastu torbicu u krilo i navukla dolčevitu. Uvukla sam je u hlače i vratila pištolj i noževe na njihova mjesta. Navukla sam sako preko svega.

"Ruž ti se izbrisao", reče Galen.

"Zapravo, uglavnom se preselio na tebe", rekoh ja.

Upotrijebili smo zrcalo iz moje torbe da ja opet stavim ruž, te da ga on obriše s usta papirnatom maramicom. Prošla sam četkom kroz kosu i bila sam spremna. Nisam više mogla odugovlačiti.

Podigla sam prsten uvis na mutnom svjetlu. Bio je preširok za moj prstenjak, pa sam ga navukla na kažiprst. Stavila sam ga na desnu ruku, bez razmišljanja o tome. Prsten je bio topao na mojoj koži, kao ugodni dodir, kao da me podsjeća na svoju prisutnost i čeka da shvatim što mi je činiti s njim. Ili možda on treba shvatiti što mu je činiti sa mnom. Ali vjerovala sam svom magijskom čulu. Prsten nije bio aktivno zao, premda to nije značilo da ne bi moglo doći do nesretnih slučajeva. Magija je kao i svaki drugi alat: prema njoj se treba ophoditi s poštovanjem ili se može okrenuti protiv vas. Magija uglavnom nije sama po sebi štetna ništa više od motorne pile, ali obje vas mogu ubiti.

Pokušala sam skinuti prsten, ali nisam mogla. Srce mi je zakucalo

malo brže; dah mi je zastao u grlu. Počela sam ga nekako očajnički vući, a onda sam prestala. Nekoliko puta sam duboko udahnula da se smirim. Prsten je bio kraljičin dar – neki će se dvorjani ophoditi prema meni s više poštovanja samo zato što ga vide na mojoj ruci. Prsten je, kao i auto, imao vlastite planove. Htio je ostati na mom prstu, i ostat će na njemu sve dok ne bude poželio sići, ili dok ja ne otkrijem kako da ga skinem. Nije mi nanosio bol. Nije bilo razloga za paniku. Ispružila sam ruku prema Galenu. "Neće dolje."

"Isto tako je nekoć bilo na kraljičinoj ruci", reče on, a ja sam shvatila da me time htio utješiti. Podigao je moju ruku do lica i ovlaš je poljubio. Kad su njegovi prsti okrznuili prsten, dogodio se udar nečega nalik na struju, ali to nije bila struja, nego magija.

Galen me pustio i pobjegao od mene na udaljenu stranu sjedala.

"Volio bih znati skače li prsten ovako i na Barinthusov dodir."

"I ja bih", rekoh.

Barinthusov glas se začuo preko interfona. "Bit ćemo kod tvoje bake za otprilike pet minuta."

"Hvala, Barinthus", rekla sam. Upitala sam se što će on reći kad vidi prsten. Barinthus je bio najbliži savjetnik mog oca, njegov prijatelj.

Zvali su ga Barinthus kraljotvorac, a nakon smrti mog oca, postao je moj prijatelj i savjetnik. Neki su ga na dvoru zvali kraljicotvorcem, ali samo iza leđa, nikad u lice. Barinthus je bio jedan od malobrojnih na dvoru koji su magijom umjeli poraziti one koji su me htjeli ubiti, ali da se umiješao i uništio moje neprijatelje, ja bih izgubila i ono malo kredibiliteta što sam ga imala među sidhima. Barinthus me morao bespomoćno gledati kako se sama branim, premda mi je savjetovao da budem nemilosrdna. Ponekad nije stvar u tome s koliko moći baratate, već što ste voljni učiniti s njome. "Natjeraj svoje neprijatelje da te se boje, Meredith", govorio je, i ja sam se trudila što sam više mogla, ali ja nikad neću biti strašna kao Barinthus. On bi mogao uništiti čitave vojske jednom misli. To je značilo da su ga njegovi neprijatelji izbjegavali u širokom luku.

A značilo je i to da bi vam, ako već namjeravate plivati s morskim psima, bivši bog, star šest tisuća godina, bio dobro društvo. Voljela sam Galena, ali me brinuo savez s njim. Brinulo me hoće li ga prijateljstvo sa mnom doći glave. Za Barinthusa se nisam brinula. Znala sam da će, bude li nekakvih pogreba, on biti taj koji će pokopati mene.

Poglavlje 22

Baka je prostor na samom vrhu kuće namijenila sebi. U stara vremena, kad je ta viktorijanska strahota bila nova, te su prostorije bile predviđene za sluge. Bile su ledene zimi i kipuće ljeti. Ali klima uređaji i centralno grijanje su čudesne stvari. Srušila je neke zidove tako da je nastala ugodna prostorija za primanje gostiju s malenom, potpuno opremljenom kupaonicom na jednoj strani, malenom sobom, tek tako da se nađe, pokraj nje, te velikom spavaćom sobom, samo njezinom, s druge strane primaće sobe.

Primaća soba bila je uređena u nijansama bijele, krem, ružičaste i lila boje. Sjedile smo na dvosjedu krutog naslona s presvlakom cvjetnog uzorka, te s toliko čipkasto porubljenih jastučića da nisam znala što bih s njima. Natrpala sam ih na hrpicu sa strane, kao improviziranu planinu cvjetića i čipke.

Pile smo čaj iz čajnog servisa na cvjetiće. Moja druga šalica čaja, zajedno s krhkim tanjurićem, lebdjela je s malenog stolića za kavu prema mojoj ruci. Trik za hvatanje nečega što vam prilazi levitirajući jest da jednostavno budete mirni. Nemojte to pokušavati zgrabiti jer ćete prolići. Čekajte, i ako je osoba koja izvodi levitaciju dobra, šalica ili što to već bilo, dotaknut će vam ruku, a tada je primite. Ponekad mislim da je moja prva lekcija iz strpljenja bila čekanje šalice da doleluja do moje ruke.

Jako sam se usredotočila na trenutak. Usredotočila sam se na to da ne prolijem čaj, i da izvadim kocku šećera iz leteće posude za šećer. Usredotočila sam se jednostavno na to da budem s bakom aakon tri godine, ali, stražnji dio mog uma bio je pretrpan pitanjima. Tko nas je

pokušao ubiti u autu? Cei? Zašto je kraljica tako jako htjela da se vratim kući? Što je htjela od mene? Konjske utrke zovu kraljevskim sportom, ali to nije pravi kraljevski sport. Pravi sport je preživljavanje i ambicija.

Bakin glas me vratio u sadašnjost udarcem od kojeg sam se trgnula. Levitirajuća šalica čaja se malo odmakla u stranu, kao svemirski brod koji se priprema za slijetanje. "Oprosti bako, nisam te čula."

"Draga, živci su ti tako napeti k'o da će puknuti."

"Ne mogu si pomoći."

"Mislim da te kraljica ne bi dovukla natrag samo da može gledati kako će te tvoji neprijatelji ubiti."

"Kad bi se vodila logikom, složila bih se, ali obje je previše dobro poznajemo."

Baka uzdahne. Bila je još sitnija od mene, dosta niža od metar i pol. Sjećam se vremena kad mi je izgledala ogromno i kad sam vjerovala da mi nitko ništa ne može dok me ona nosi u naručju. Bakina dugačka, valovita smeđa kosa padala je oko njezina krhkog tijela poput svilenog zastora – ali nije joj skrivala lice. Koža joj je bila smeđa poput oraha i pomalo naborana, ali ne od starosti. Oči su joj bile velike, smeđe kao i kosa, s prekrasnim trepavicama, ali nije imala nos, a imala je i vrlo malo usnica. Gotovo kao da joj je lice bilo smeđa lubanja. Mogli ste vidjeti dvije rupice ondje gdje bi trebao biti nos, kao da joj je odrezan, ali to je bilo lice s kojim se rodila. Njezina majka, moja prabaka, mislila je da je lijepa. Njezin ljudski otac, moj pradjed, kao malenoj djevojčici govorio j jasno da je lijepa. Izgledala je baš kao njezina majka, žena koju je volio.

Voljela bih da sam upoznala svog pradjeda, ali on je bio čisto ljudsko biće i živio je u sedamnaestom stoljeću. Nekoliko stoljeća prije mog vremena. Svoju prabaku bih mogla upoznati da nije dopustila da je ubiju u nekom od velikih ratova između ljudi i vila u Europi. Ubili su je u ratu u kojem se ona, kao brownie, nije imala razloga boriti, ali odbijete li poziv u boj, to je izdaja. Izdaja je zločin koji podliježe smrtnoj kazni. Pod sidhe vođama, nadrljate kako god okrenete.

Porculanski tanjurić mi je dodirnuo ruku, pa sam oprezno ispružila prste i uzela ga iz zraka. Bilo bi lakše da sam stavila cijeli dlan ispod tanjurića da ga obuhvatim, ali to nije bilo damski. Naučila sam piti čaj prema pravilima etikete koja su bila zastarjela već stotinu ili više godina. Sljedeći opasni moment s vrućim napitkom koji levitira jest kad osoba prekine s levitacijom; tada šalica postaje teža. Skoro svi proliju malo čaja

preko ruba prvih nekoliko puta. Nije to sramota.

Ja nisam prolila nimalo čaja. Baka i ja imale smo prvu čajanku kad mi je bilo pet godina.

"Da bar znam što da ti kažem u vezi kraljice, dijete, ali ne znam.

Najbolje što mogu učiniti jest da te nahranim. Uzmi malo mesne pite, draga. Znam da je malo teška za čajanku, ali ti je jako voliš."

"S nadjevom od ovčetine?" upitala sam.

"S repom i krumpirom, baš onako kako voliš." Nasmiješila sam se. "Bit će hrane noćas na banketu."

"Ali hoćeš li je htjeti jesti?" upitala je.

Bila je u pravu. Uzela sam komadić mesne pite. Jedan tanjurić je doletio ispod tog komadića koji sam držala u ruci. "Što misliš o prstenu?"

"Ništa."

"Kako to misliš, ništa?"

"Mislim, draga, da nemam dovoljno podataka ni da pokušam pogoditi."

"Je li to Cei pokušao ubiti mene i Galena? Mislim da sam najviše ljuta zbog toga što je onaj, tko god to bio, tko je stavio tu čaroliju u auto imao namjeru žrtvovati Galena da bi se dočepao mene, kao da Galen uopće nije važan." Pita je mirisala divno, ali odjednom nisam bila gladna. Čaj koji sam popila prelijevao mi se po želucu kao da bi se mogao vratiti gore. Nikad mi jelo nije išlo kad sam bila uzrujana. Stavila sam pitu na leteći tanjurić, a on je odletio natrag na stol.

Baka me primila za ruku. Obojila je nokte u tamnu bordo boju, skoro jednaku boji njezine kože. "Ja ne znam visoku magiju, Merry; moja magija je više urođena sposobnost, ali ako je ubojica ciljao na smrtnu kaznu, čemu onda zelena nit? To je boja vjernosti, plodnog obiteljskog života. Zašto ju je stavio?"

"Jedino čemu sam se ja domislila jest da su sklepali tu čaroliju u neku drugu svrhu, a iskoristili je za ovo u posljednji trenutak. Jer zbog kojeg drugog razloga bi ta čarolija bila ondje?"

"Ne'am pojma, draga; da bar znam", reče baka.

Podigla sam ruku, tako da je prsten zasvjetlucao na jarkoj jesenskoj sunčevoj svjetlosti. "Tko god stavio čaroliju u auto, iskoristio je prsten da magiji da energiju. Znao je da će prsten biti ondje. Kome bi kraljica povjerala takav podatak?"

"Kratak je popis onih kojima ona vjeruje, ali dugačak je popis onih

za koje zna da je se previše boje protiviti se njezinim željama. Mogla je dati prsten i poruku bilo kome, i pouzdati se u to da će s njima učiniti kako je rečeno. Ona nikad ne bi pomislila da bi njezin gardist prekršio njezinu naredbu." Stisnula mi je ruku. "Ti očito nećeš pojesti ovu finu pitu. Poslat ću je dolje. Moji gosti će je sigurno cijeniti."

"Žao mi je, bako. Ne mogu jesti kad sam živčana."

"Nisam uvrijeđena, Merry, samo sam praktična." Načinila je pokret i otvorila su se vrata prema malom hodniku i stepenicama iza njega.

Tanjuri s hranom odmarširali su kroz vrata.

"Koja bi bila svrha toga da mene i Galena zadesi smrtna kazna?" upitala sam se.

Tanjuri su i dalje neusklađeno plesali izlazeći kroz vrata, no ona se okrenula prema meni, a pažnja joj ni na trenutak nije popustila, ne prolivši ništa. "Trebala bi se prije zapitati koja bi bila svrha nalaženja prstena omotanog ljubavnom čarolijom namijenjenoj tebi."

"Ali nije bila namijenjena meni. Bilo tko je mogao sjediti na stražnjem sjedištu auta."

"Mislim da nije", reče baka. Primila me za ruku i prstom prevukla po srebrnom prstenu. Nije reagirao na njezin dodir onako kako je reagirao na Galenov. "Ovo je kraljičin prsten, a ti si kraljičin rod. Da je slučaj htio da se rode drugačijim redoslijedom, Essus je mogao biti kralj. Sad bi ti bila kraljica, a ne Andais. Tvoj bratić Cei bio bi drugi u redu za prijestolje, a ne ti."

"Otac nikad nije odobravao način na koji Andais upravlja dvorom."

"Znam da je bilo nekih koji su ga nagovarali da ubije svoju sestru i preuzme prijestolje", reče baka.

Nisam pokušavala sakriti iznenađenje. "Nisam znala da je to općepoznato."

"A zašto misliš da su ga ubili, Merry? Netko se zabrinuo da bi Essus mogao poslušati taj savjet i pokrenuti građanski rat."

Stisnula sam njezinu ruku. "Znaš li tko je naredio da ga ubiju?"

Odmahnula je glavom. "Da znam, dijete, do sad bih ti već rekla. Ja nisam sudjelovala u splotkama ni najednom dvoru. Mene su podnosili, ništa više od toga."

"Otac te nije samo podnosio", rekla sam.

"Točno. Dao mi je velik dar omogućivši mi da te promatram kako rasteš iz djeteta u ženu. Uvijek ću mu biti zahvalna na tome."

Nasmiješila sam se. "I ja."

Baka je sjela uspravnije, ruku preklopljenih u krilu – pouzdan znak da joj je bilo neudobno. "Da je tvoja majka samo mogla vidjeti njegovu dobrotu, ali zasljepila ju je činjenica što je Taman. Zнала sam ja da to neće dobro završiti kad si je dopustila da bude dio mirovnog ugovora. Kralj Taranis je upotrijebio Besabu kao svoju imovinu. To nije bilo u redu."

"Majka se htjela udati za princa Svijetlog dvora. Nitko je od njih nije htio ni taknuti, jer bez obzira koliko visoka i lijepa bila, bojali su se odvesti je u krevet. Bojali su se pomiješati svoju tako čistu krv s njezinom. Nisu se htjeli okaljati njome, ne nakon što je njezina sestra blizanka, Eluned, zatrudnjela nakon samo jedne noći s Artaganom i gurnula ga u klopku braka."

Baka kimne glavom. "Tvoja majka je uvijek mislila da je Eluned uništila njezine izgledе za Svijetlo vjenčanje."

"I jest", rekla sam. "Pogotovo nakon što im se rodila kćer, koja je..." Pogledala sam bakino lice. "Izgledala kao ti." Posegnula sam prema njoj dok sam to govorila.

Primila mi je ruku. "Ja znam što Svijetli misle o mom izgledu, dijete. Znam što moja druga unuka misli o obiteljskoj sličnosti."

"Majka je otišla s ocem jer joj je kralj Taranis obećao kraljevskog ljubavnika kad se vrati. Tri godine među nečistima, nesvetima, na Tamnom dvoru, i moći će se vratiti i zatražiti Svijetlog ljubavnika. Mislim da nije očekivala da će zatrudnjeti tijekom prve godine."

"Što je taj privremeni dogovor učinilo stalnim", reče baka.

Kimnula sam. "Zato sam ja Besabin otrov na Svijetlom dvoru. Moje rođenje ju je povežalo s Tamnim dvorom. Uvijek mi je to zamjerala."

Baka je odmahнула glavom. "Tvoja majka je moja kći i ja je volim, ali je ponekad vrlo... zbunjena oko toga koga voli i zašto."

Ja sam, zapravo, mislila da moja majka možda ne voli nikoga i ništa osim svoje ambicije, ali nisam to izgovorila naglas. Baka je, najzad, bila njezina majka.

Poslijepodneвно sunce bilo je nisko i teško. "Moram se prijaviti u hotel i odjenuti se za svečanost."

Baka mi je dodirnula ruku. "Trebala si odsjesti ovdje."

"Ne, i ti znaš zašto."

"Stavila sam zaštitne čarolije na kuću i imanje."

"Zaštite koje mogu izdržati Kraljicu zraka i tame? Ili bilo koga tko me želi ubiti? Ne bih rekla." Zagrlila sam baku, a njezine mršave ruke su se ovile oko mene, privinuvši me uz nju snagom koju tako krhko tijelo nikad ne bi trebalo imati.

"Čuvaj se noćas, Merry. Ne bih mogla podnijeti da te izgubim." Pomilovala sam dlanom tu prekrasnu kosu i preko njezina ramena uočila jednu fotografiju. Bila je to slika nje i Uara Okrutnog, njezina jednokratnog muža. Bio je visok i mišićav. Morali su ga posjesti u naslonjač, a nju namjestiti da stoji pokraj njega. Držala je ruku na njegovom ramenu. Njegova kosa padala je oko njega poput zlatnih valova. Nosio je crno odijelo s bijelom košuljom, ništa izuzetno. Ništa osim njegova lica. Imao je... vrlo svijetlo lice. Oči su mu bile krugovi plavog u plavom. Izvana je bio sve što bi žena, bilo vilinska ili ljudska, mogla poželjeti, ali nisu ga zvali "okrutnim" samo zato što je napravio tri čudovišna sina.

Tukao je moju baku jer je bila ružna. Jer nije bila kraljevskog porijekla. Jer mu je rodila kćeri blizanke, a to je značilo da će, osim ukoliko se ona ne složi da ga okončaju, njihov brak trajati zauvijek. A kada se radilo o baki i Uaru, zauvijek nije bila šala.

Dala mu je vilinsku verziju razvoda tek prije tri godine, kad sam ja otišla s dvora. U to vrijeme sam se pitala je li mu baka dala razvod u zamjenu za njegovu intervenciju u moju korist kod Andais. Bio je moćan, a Andais je poštovala tu moć. Ne kažem da joj je Uar prijetio. Ne, to ne bi bilo mudro, ali možda joj je predložio da me neko vrijeme puste na miru.

Nikad nisam pitala. Odmaknula sam se od nje i pogledala u te velike smeđe oči, tako nalik očima moje majke. "Zašto si mu dala razvod prije tri godine? Zašto baš tada?"

"Jer je bilo vrijeme, dijete, vrijeme da ga pustim da ode."

"On nije razgovarao s Andais u moju korist, zar ne? To nije bila cijena njegove slobode?"

Smijala se glasno i dugo. "Dijete, dijete, zar ti stvarno misliš da bi to staro mrtvo puhalo razgovaralo s Kraljicom zraka i tame? Pa on se još nije oporavio od neugode što su njegova tri sina dobila izgon s njegova dvora i bila se prisiljena pridružiti Andaisinom narodu."

Kimnula sam. "Moji ujaci zapravo i nisu tako loši. Suvremene kirurške rukavice toliko su tanke skoro kao da ih ni nema. Više im se ne

dogada da slučajno otruju nekoga dodirom."

Baka me opet zagrlila. "Ali kad imaš dlanove koji izlučuju otrov, ipak ne možeš biti čuvar članova kraljevske obitelji, zar ne?"

"Pa... da. Ali, sve dok se držiš dalje od kraljevske obitelji, ima žena koje te hoće."

"Na Tamnome dvoru to i nije nezamislivo."

Pogledala sam je.

Bila je dovoljno pristojna da izgleda kao da joj je neugodno. "Žao mi je, Merry. Ovo mi stvarno nije trebalo. Ispričavam se. Ja bih trebala znati bolje od drugih da i nema neke razlike u izboru između dva dvora."

"Moram krenuti u hotel, bako."

Otpratila me do vrata, s rukom oko mog struka. "Pazi se noćas, dijete, jako se pazi."

"Hoću." Stajale smo zureći jedna u drugu trenutak ili dva, ali što smo još mogle reći. Što uopće ikada možete reći? "Volim te, bako."

"I ja tebe, dijete." Bilo je suza u tim divnim, smeđim očima.

Poljubila me tankim usnama, koje su me uvijek dodirivale s više nježnosti i ljubavi od lijepog lica moje majke i njezinih ruku bijelih poput ljiljana. Njezine suze bile su vruće na mom obrazu. Njezine ruke su me još držale kad sam krenula niz stepenice. Otrgnule smo se jedna od druge, a vrhovi prstiju su nam još podrhtavali u zadnjem dodiru.

Osvrnula sam se mnogo puta da još jednom pogledam taj maleni, smeđi lik na vrhu stepenica. Kažu da se ne smije osvrutati, ali ako niste načisto što se nalazi pred vama, što vam drugo preostaje nego osvrtnanje?

Poglavlje 23

Hotel je imao svu draž netom otvorene kutije papirnatih maramica.

Bio je to funkcionalan, donekle dekorativan, ali ipak vrlo običan hotel, sa svom ujednačenošću koja to podrazumijeva.

Prošli smo kroz vrata u predvorje. Barinthus i Galen su mi nosili kovčege. Ja sam nosila ručnu prtljagu. Više sam voljela sama nositi svoje oružje, ne zato što sam mislila da ću ga stići izvući na vrijeme i upotrijebiti ga, ako me pištolj ili nož iznevjere, nego je bilo ugodno imati ga blizu.

Bila sam na tlu Saint Louisa tek nekoliko sati, a već me netko pokušao ubiti, a i Galena. Taj smjer događaja nije bio utješan. Smjer je krenuo nizbrdo kad sam vidjela tko nas čeka u predvorju.

Barry Jenkins je stigao u hotel prije nas. Rezervirala sam sobu na ime Merry Gentry. Taj pseudonim nisam još nikad upotrijebila u Saint Louisu. Što je značilo da je Jenkins znao da sam to ja. K vragu. Pobrinut će se za to da me i ostali lovci na skandale pronađu. I ništa što bih mogla reći ne bi pomoglo. Da ga zamolim za šutnju samo bi još više uživao.

Galen mi je nježno dodirnuo ruku. I on je vidio Jenkinsa. Doveo me do recepcijskog pulta kao da se boji što ću učiniti, jer je, dok je Jenkins ustajao iz udobnog hotelskog naslonjača, na njegovu licu bilo nešto – nešto osobno. Naudio bi mi da je mogao. O, ne želim reći da bi pucao na mene ili me probo nožem, ali ako bi me nešto što bi on napisao moglo povrijediti, bio bi sretan da to objavi.

Žena za pultom se smiješila Barinthusu. Imala je lijep osmijeh i pojačala ga je na otprilike 100 watta, ali Barinthus je bio strogo poslovan. Nikad ga nisam ni vidjela drugačijeg, uvijek poslovnog. On se nikad nije zafrkavao, ni ispitivao granice zabrane koju mu je kraljica nametnula.

Djelovao je kao da to jednostavno prihvata.

Ženin dlan okrznuo je moj dok sam uzimala ključ. Ugledala sam jasnu sliku onoga o čemu je razmišljala: Barinthus leži na bijelim plahtama, a sva ta višebojna kosa je raširena preko njegova golog tijela poput pokrivača od svile.

Šaka mi se stisnula ne samo zbog slike, već i zbog snage njezine požude. Osjećala sam da je njezino tijelo napeto i stegnuto, baš kao moja šaka. Gutala je Barinthusu gladnim očima, a ja sam progovorila bez razmišljanja, koristeći se riječima da priznam i prekinem povezanost s tom djevojkom.

Nagnula sam se bliže njoj i rekla: "Ta slika njega golog, u vašoj

glavi."

Htjela se pobuniti, a onda je pustila da joj riječi zamru, raširenih očiju, liznuvši donju usnu. Najzad je samo kimmula glavom. "Niste ga dobro prosudili."

Oči su joj postale još veće i zapiljila se u Barinthusu koji je stajao pokraj dizala.

Još sam primala njezine emocije. To mi se katkad događalo, kao da primam slučajne isječke televizijskog ili radijskog signala, ali moj kanal je bio uske frekvencije: uglavnom slike požude. Slučajne slike požude, i to samo od ljudi – nikad nisam primila takav bljesak od nekog drugog vilinskog stvorenja. Nikad nisam shvatila zašto. "Želite li da ga zamolim da skine kaput, pa da možete bolje vidjeti?"

Na to je pocrvenjela, a slika koju je složila u umu urušila se pod njezinom nelagodnom. Um joj se sad pretvorio u potpuni metež. Bila sam slobodna od njezinih misli i emocija.

Jedan od drevnih bogova plodnosti sa Svijetlog dvora jednom mi je rekao da je sposobnost primanja slika požude drugih ljudi koristan alat kad tražite svećenike i svećenice za svoj hram. Ljudi sa snažnom požudom mogu se koristiti u ceremonijama, kad se njihova seksualna energija zauzda i poveća tako da svoju požudu mogu prenositi na druge. Nekoć se pretpostavljalo da je požuda isto što i plodnost. Nažalost, nije.

Da su požuda i reprodukcija isto, vilinska bića bi do sada naselila cijeli svijet, ili tako barem kažu stare priče. Recepcionarka bi bila silno razočarana kad bi otkrila da je Barinthus u celibatu. Da je i on odsjedao u hotelu, možda bih ga upozorila na nju. Djelovala mi je kao tip žene koji bi ga mogao iznenaditi u njegovoj sobi nakon radnog vremena, ali Barinthus će se do noći već vratiti na brežuljak. Nije bilo razloga za brigu.

Jenkins je sad stajao pokraj dizala, naslonjen leđima o zid, nasmiješen. Pokušavao je razgovarati s Barinthusom dok smo im se Galen i ja približavali. Barinthus ga je ignorirao kao što to samo božanstvo može: nimalo se ne obaziruću, kao da je Jenkinsov glas zujanje nekog nevažnog kukca. Nije bio vrijedan ni prezira. Za Barinthusu, novinar kao da doista uopće nije postojao.

Ja nisam imala tu sposobnost i zavidjela sam mu na njoj.

"O, Meredith, ma zamisli gdje smo se sreli." Jenkins je postigao da mu glas zazvuči veselo i okrutno u isto vrijeme.

Pokušala sam ga ignorirati kao Barinthus, ali sam znala da ću, ne

stigne li to dizalo vrlo brzo, izgubiti.

"Merry Gentry, pa zar nisi mogla smisliti ništa bolje od toga?"

Gentry

je već stoljećima eufemizam za vilinska bića."

Možda je još pogađao, ali nisam bila baš sigurna u to. Sinula mi je jedna zamisao. Okrenula sam se prema njemu, slatko se smiješeći. "Stvarno misliš da bih upotrijebila toliko očigledan pseudonim da mi se imalo fućka za to hoće li me netko otkriti?"

Licem mu je prešla sumnja. Uspravio se i primaknuo mi se na udaljenost ruke. "Hoćeš reći da te nije briga ako objavim tvoj pseudonim?"

"Barry, briga mene što ćeš ti objaviti, ali rekla bih da se nalaziš na manje od pola metra od mene." Pogledala sam predvorje. "Zapravo, mislim da u ovom predvorju ni ne postoji točka koja bi bila petnaest metara daleko od mene." Okrenula sam se prema Galenu. "Možeš li, molim te, reći recepcionarki da nazove policiju" – pogledala sam Jenkinsa – "i kaži da me ovaj uznemiruje?"

"Sa zadovoljstvom", reče Galen. Otišao je natrag do pulta.

Barinthus i ja ostali smo stajati s mojom prtljagom.

Jenkins je skrenuo pogled s mene na Galena. "Neće oni meni ništa."

"Vidjet ćemo, zar ne?"

Galen je razgovarao s istom onom recepcionarkom koja je snimala Barinthusu. Je li sad zamišljala golog Galena? Bilo je dobro što sam se nalazila na drugoj strani predvorja, izvan dosega slučajnog dodira. Možda je sposobnost osjećanja požude drugih ljudi u slučajnim intervalima bila korisna kod biranja svećenica za hram, ali kako ja nisam imala hram, bila je samo naporna.

Jenkins je buljio u mene. "Tako mi je drago što si se vratila kući, Meredith, tako jako, jako drago." Riječi su bile blage, ali je ton bio čisti otrov. Njegova mržnja prema meni gotovo se mogla opipati.

I on i ja gledali smo recepcionarku kako telefonira. Dva mladića, jedan s bedžom na kojem je pisalo "Pomoćnik direktora", drugi s bedžom na kojem se vidjelo samo njegovo ime, vrlo su odlučno krenula prema nama.

"Čini mi se, Barry, da će te ubrzo otjerati odavde. Uživaj čekajući policiju."

"Nikakvo sudsko rješenje neće me zadržati dalje od tebe, Meredith. Dlanovi me svrbe kad sam u blizini priče. Što je bolja priča, više svrbe, a svaki put kad sam u tvojoj blizini, Meredith, želim si oderati kožu.

Događa se nešto veliko i okreće se oko tebe."

"Opa, Barry, kad si ti to postao prorok?"

"Jednog poslijepodneva pokraj mirnog, seoskog puta", odgovori on. Primaknuo mi se toliko blizu da sam uspjela osjetiti miris njegova losiona poslije brijanja ispod smrada cigareta. "Tada sam doživio nešto što bi se moglo nazvati epifanijom, i taj dar još imam."

Hotelski službenici su gotovo stigli do nas. Jenkins mi je bio toliko blizu da je to iz daljine moglo izgledati kao poljubac. Prošaptao je: "One koje bogovi žele uništiti, prvo će otjerati u ludilo."

Službenici su ga ščepali za ruke i odvukli od mene. Jenkins se nije odupirao. Mirno je pošao s njima.

Galen reče: "Držat će ga u direktorovom uredu dok ne stigne policija. Neće ga uhapsiti, Merry, ti to znaš."

"Ne, Missouri još nema zakon o vrebanju." Sinula mi je zabavna zamisao. Kad bih mogla navesti Jenkinsa da me slijedi sve do Kalifornije, ondje je zakon drugačiji. U L. A.-u su zakoni o vrebanju vrlo strogi. Kad bi taj žohar od Jenkinsa postao previše napasan, možda bih se potrudila da me slijedi do nekog mjesta gdje bi mogao završiti u zatvoru zbog ovoga što je upravo učinio. Na silu me poljubio u javnosti – tako bih mogla reći – pred nepristranim svjedocima. Po odgovarajućim zakonima, to ga je činilo jako lošim momkom.

Vrata dizala su se otvorila. Sjajno, sad kad mi više nije trebao spas. Vrata dizala su se zatvorila, ostavivši nas same u kutiji obloženoj zrcalima. Svi smo gledali u svoje odraze, ali Galen je progovorio. "Jenkins nikako da shvati. Bilo je za očekivati da će te se bojati nakon onoga što si mu učinila."

Promatrala sam svoj odraz kako pokazuje osupnutost, oči su mi se širile. Dok sam se pribrala, već je bilo prekasno. "Ovo je bilo nagadanje", rekla sam.

"Ali dobro nagadanje", reče Galen.

"Sto si mu učinila, Meredith?" reče Barinthus. "Znaš kakva su pravila."

"Znam kakva su pravila", rekla sam.

Htjela sam iskoračiti u hodnik, ali me Galen zaustavio rukom na

mom ramenu. "Mi smo tjelesni čuvari. Pusti jednog od nas da izađe prvi."

"Oprosti, izgubila sam tu naviku", rekla sam.

Barinthus reče: "Brzo je ponovo stekni. Ne želim da te netko ozlijedi jer se nisi skrivala iza nas. Naš je posao preuzeti opasnost na sebe i sačuvati tvoju sigurnost." Pritisnuo je gumb "drži vrata otvorena".

"Znam to, Barinthus."

"A ipak bi izašla na hodnik", rekao je.

Galen je vrlo oprezno provirio iz dizala, pa najzad iskoračio na hodnik. "Nema nikoga." Duboko se naklonio. Tanka pletenica mu je skliznula s ramena i dodirnula pod. Sjećala sam se vremena kad mu je kosa padala poput zelenog slapa i skupljala se na podu. Dio mene je mislio da bi muška kosa trebala biti baš takva. Toliko dugačka da se vuče po podu. Dovoljno dugačka da prekrije moje tijelo poput svilene plahte kad vodimo ljubav. Tugovala sam za njom kad ju je odrezao, ali to nije bila moja stvar.

"Ustani, Galen." Krenula sam niz hodnik, s ključem u ruci.

Ustao je i napola potrčao, napola zaplesao hodnikom da me prestigne. "A ne, moja damo. Ja bih morao otključati bravu."

"Prestani, Galen. Ozbiljno ti kažem."

Barinthus nas je samo tiho pratio, s kovčegom u ruci, kao otac koji gleda svoju odraslu djecu koja se loše vladaju. Ne, ne, ignorirao nas je, skoro isto kao Jenkinsa. Osvrnula sam se da ga pogledam, ali nisam ništa uspjela pročitati na tom blijedom licu. Bio je posve zatvoren u sebe, nečitljiv. Nekoć se više smiješio, više se smijao, nije li? Sjećala sam se kako su me njegove ruke dizale iz vode uz glasni prolom smijeha, dok mu je kosa plutala oko tijela poput sporog oblaka. Plivala sam kroz taj oblak, omatala ga oko svojih sitnih ručica. Smijali smo se zajedno. Prvi put kad sam zaplivala u Tihom oceanu pomislila sam na Barinthusu. Željela sam mu pokazati taj prostrani, novi ocean. Koliko sam ja znala, on ga nikad nije vidio.

Galen je čekao pred vratima. Ja sam zastala i pričekala Barinthusu da me sustigne. "Izgledaš ozbiljno danas, Barinthus."

Pogledao me tim očima, a nevidljivi očni kapci prešli su preko njih. Nervozan. Bio je nervozan. Zar se bojao za mene? Bio je zadovoljan zbog prstena, nezadovoljan zbog čarolije u autu. Ali nije bio previše nezadovoljan, ne previše uzrujan, kao da su sve to normalne stvari. Na neki način su i bile. "Što te muči, Barinthus? Što mi nisi rekao?"

"Vjeruj mi, Meredith."

Primila sam ga za slobodnu ruku, omotavši svoje prste oko njegovih.

Moja se ruka izgubila u njegovoj. "Vjerujem ti, Barinthus."

Držao me za ruku nježno, kao da se boji da će je slomiti. "Meredith, mala Meredith." Lice mu se raznježilo dok je to govorio. "Uvijek si bila mješavina izravnosti, plahosti i nježnosti."

"Nisam više toliko nježna kao nekad, Barinthus."

Kimnuo je. "Svijet doista izbija takve stvari iz ljudi, nažalost."

Prinio je moju ruku ustima i spustio mi nježni poljubac na prste. Usnice su mu okrnule prsten, zbog čega su nas oboje prošli trnci.

Opet se uozbiljio, lice mu se zatvaralo dok mi je ispuštao ruku. "Što je, Barinthus? Što?" Zgrabila sam ga za ruku.

Odmahnuo je glavom. "Prošlo je toliko vremena otkad je taj prsten oživio na ovakav način."

"Kakve veze sad taj prsten ima s bilo čime?" upitala sam. "Bio se pretvorio u obični komad metala, a sad je opet živ."

"I?" upitala sam.

Pogledao je mimo mene u Galena. "Daj da je uvedemo u sobu.

Kraljica ne voli kad mora čekati."

Galen mi je uzeo ključ i otključao vrata. Provjeravao je sadrži li soba čarolije i skrivene opasnosti dok smo Barinthus i ja čekali u hodniku. "Reci mi što znači to što je prsten reagirao na tebe i Galena, ali ne i na moju baku."

On je uzdahnuo. "Kraljica je nekad pomoću tog prstena birala svoje družbenike."

Začudeno sam ga pogledala. "A to znači što?"

"Prsten reagira na muškarce koje smatra vrijednima tebe."

Zagledala sam se u njega, ispitujući to lijepo, egzotično lice. "Što to znači, vrijednima mene?"

"Samo kraljica je upućena u sve moći tog prstena. Ja znam samo da su prošla stoljeća otkad je prsten bio živ na njezinoj ruci. To što je živ na tvojoj, ujedno je i dobro i opasno. Kraljica bi mogla biti ljubomorna jer je prsten sada tvoj."

"Ona mi ga je dala – zašto bi bila ljubomorna?"

"Zato što je ona Kraljica zraka i tame." Rekao je to kao da to objašnjava sve. Na neki način i jest, a na neki nije. Kao i toliko toga u

vezi naše kraljice, to je bio paradoks.

Galen je došao na vrata. "Sve je sigurno."

Barinthus je prošao pokraj njega, natjeravši Galena da se makne s puta velikom muškarcu i kovčegu. "U čemu je njegov problem?" upita Galen.

"U prstenu, ja mislim." Ušla sam u sobu. Bila je to tipična pravokutna soba u nijansama plave boje.

Barinthus je stavio kovčeg na jedan od tamnoplavih prekrivača na krevetu. "Molim te požuri, Meredith. Galen i ja se još moramo odjenuti za večeru."

Pogledala sam ga dok je tako stajao u posve plavoj sobi. Slagao se s dekorom. Da je soba bila zelena, slagao bi se Galen. Mogli ste birati svoje tjelesne čuvare tako da vam pristaje uz sobu. Nasmijala sam se. "Što je?" upita Barinthus.

Pokazala sam na njega. "Slažeš se s bojama u sobi."

Pogledao je oko sebe kao da je tek sad opazio plave tapete, tamnoplave prekrivače na krevetu, blijedoplavi sag. "Doista. A sad se, molim te, odjeni." Otkopčao je zatvarač na kovčegu da naglasi svoju molbu, koja je doduše, imala okus naredbe, bez obzira na to kako je bila sročena.

"Imamo li mi neki rok za koji ja ne znam?" upitala sam.

Galen je sjeo na drugi krevet. "Ja se u ovome slažem s velikim. Kraljica planira svečanost za tvoju dobrodošlicu, i neće joj se svidjeti čekanje dok se mi odjenemo, a ne budemo li odjeveni u ruho koje je dala napraviti za nas, bit će ljuta."

"Hoćete li vas dvojica imati problema?" upitala sam.

"Nećemo ako se požuriš", reče Galen.

Otišla sam u kupaonicu s ručnom prtljagom. Spakirala sam odjeću za noćas u tu torbu, za slučaj da mi se prtljaga izgubi. Nisam se htjela naći u situaciji da moram u hitnu kupnju odjeće koju će kraljica smatrati odgovarajućom dvorskoj modi. Svečane hlače nisu bile prikladna ženska odjeća za večeru. Seksistički, ali istinito. Večera je bila za službeno ruho, oduvijek. Ako se niste htjeli urediti, mogli ste jesti u svojoj sobi.

Navukla sam crne gaćice od satena i čipke. Grudnjak je imao žicu, bio je čvrst i čipkast. Čarape su bile crne i samostojeće. Stara ljudska izreka o nošenju čistog rublja za slučaj da vas pregazi autobus mogla se primijeniti i na Tamni dvor, na neki način. Ovdje ste nosili lijepo donje

rublje jer bi ga kraljica mogla vidjeti. Doduše, ja stvarno volim znati da je sve što nosim lijepo, čak i stvari koje mi dodiruju kožu ondje gdje to nitko ne vidi.

Stavila sam sjenilo za oči i maskaru u nijansama sivog i bijelog. Nanijela sam dovoljno tuša za oči toliko da su se isticale u šokantnom reljefu, kao smaragd i zlato umetnuti u ebanovinu. Izabrala sam ruž tamne, vrlo tamne boje burgundca.

Imala sam dva Syperco sklopiva noža. Otvorila sam jednog od njih. Imao je oštricu od petnaest centimetara, dugačku, vitku, sjajnu poput srebra, no bio je od čelika – njihov vojni model. Čelik ili srebro je ono što vam treba protiv mojih rođaka. Drugi nož je bio puno manji – Delica. Oba su imala kopče, da ih se može jednostavno zakvačiti na odjeću. Provjerila sam otvaraju li se s lakoćom, a zatim ih zatvorila i pričvrstila. Delica je stao na sredinu grudnjaka, pričvršćen za žicu.

Navukla sam crnu podvezicu na lijevu nogu, ne da drži čarapu – to im nije bilo potrebno – nego da drži vojni nož.

Izvukla sam haljinu iz vreće za odjeću. Haljina je bila izrazite, tamne boje burgundca. Naramenice su joj bile taman toliko široke da prekriju grudnjak. Gornji dio je bio od satena, uzak i priljubljen; ostatak haljine je bio od mekše, prirodnije tkanine, koja je u mekim, opuštenim linijama padala do poda. Jaknica u kompletu s haljinom bila je od iste bordo tkanine, osim satenskih revera.

Imala sam futrolu za pištolj za nošenje na gležnju, upotpunjenu Berettom Tomcat, njihovim najnovijim automatskim pištoljem, 32 metka. Ta stvar je težila gotovo pola kile. Postojali su i manji pištolji, ali htjela sam nešto s više od 22 metka, za slučaj da ću te noći morati u nekoga pucati. Nevolja s tim futrolama za gležanj je što s njima smiješno hodate.

Skloni ste vući onu nogu na kojoj se nalazi futrola da biste tim čudnim, malim pokretom produžili korak. Dodatni problem je bio u tome što sam nosila najlonske čarape, a izgledi da ih ne poderem na futrolu dok hodam bili su gotovo ništavni. No, to je bilo jedino mjesto za skrivanje pištolja kojeg sam se mogla dosjetiti na kojem pištolj ne bi bio očigledan na prvi pogled. Žrtvovala bih čarape da zadržim pištolj.

Hodala sam naprijed-natrag u bordo cipelama s visokim petama.

Pete su imale samo pet centimetara. Te su bile bolje za brzo hodanje, a s toliko dugačkom suknjom, većina ljudi neće ni primijetiti koliko su visoke ili niske moje pete. Haljinu sam dala skratiti u dućanu u

kojem sam je kupila radi tih peta. S visinom od sto pedeset i dva centimetra, ne možete kupiti svečanu odjeću s police, obući pete od pet centimetara i ne morati skratiti haljinu.

Nakit sam dodala na kraju. Ogrlica je bila antikna, od metala koji je toliko potamnio da je bio skoro crn, s prikrivenim bljeskovima prave, srebrne boje. Kamenje je bilo granat. Namjerno nisam očistila metal, tako da zadrži tamnu boju. Činilo mi se da ona ljepše ističe granat. Potrudila sam se nakovrčati krajeve kose, tako da mi dodiruje ramena. Sjajila je toliko tamnom crvenom bojom koja je sličila boji granata.

Bordo haljina je isticala sjaj moje kose slične boji burgundca.

Tetka bi mi mogla-dopustiti da zadržim oružje, a mogla bi i zabraniti. Vjerojatno me nitko neće izazvati na dvoboj prve noći nakon mog povratka, i to na poseban kraljičin zahtjev za mojom nazočnošću, ali... uvijek je bolje biti naoružan. Na dvoru ima stvorenja koja nisu kraljevska i ne bore se u dvobojima. To su stvorenja koja su oduvijek pripadala Vojsci – čudovišta naše rase, naše vrste – i oni ne razmišljaju kao mi. Katkad, iz razloga koje nitko ne može objasniti, neko čudovište napadne. Ljudi mogu poginuti prije nego što ga se zaustavi.

Zašto onda držimo takve nestabilne strahote u blizini? Zato što je jedino pravilo koje je oduvijek vrijedilo na Tamnom dvoru to da su svi dobrodošli. Nikoga se i ništa ne smije odbiti. Mi smo mračno smetlište noćnih mora koje su previše zle, previše iščašene za svjetlost Svijetlog dvora. To je tako. Tako je oduvijek bilo, i tako će zauvijek biti. Doduše, to što ste prihvaćeni na dvoru, ne znači da ste prihvaćeni kao sidhe.

I Sholto i ja smo tome mogli posvjedočiti.

Pogledala sam se u zrcalo još jednom, dodala mrvicu olovke za usta i to je bilo to. Stavila sam olovku za usta u malenu torbicu s biserima koja je pristajala uz haljinu. Što je kraljica htjela od mene? Zašto je inzistirala da se vratim kući? Zašto sada? Ispustila sam dugi izdah, promatrajući saten na mojim grudima kako se diže i spušta. Sve je na meni sjajilo: moja koža, moje oči, moja kosa, tamni sjaj granata na mom vratu. Izgledala sam prekrasno. Čak i ja sam to mogla priznati.

Jedina stvar po kojoj se znalo da nisam čisti sidhe bila je moja visina.

Bila sam preniska da bih bila jedna od njih.

Stavila sam i malu četku za kosu u torbicu, a onda sam morala odlučiti hoću li ponijeti još šminke, da je mogu popraviti tijekom večeri,

ili mali raspršivač suzavca. Odabrala sam suzavac. Morate li birati između dodatne šminke i dodatnog oružja, uvijek uzmite oružje. Već i činjenica što razmišljate o ta dva odabira dokazuje da će vam više trebati oružje.

Poglavlje 24

Sithin, vilinski brežuljci, izdizali su se iz umiruće svjetlosti kao male baršunaste planine na pozadini narančastog, sve tamnijeg neba. Mjesec je već bio visoko, miran, srebrnastog sjaja. Nekoliko puta sam duboko udahnula prohladan, oštar zrak. Ponekad ste se u Kaliforniji budili jutrom koje bi podsjećalo na jesen. Prije podne biste nosili hlače i lagani pulover. Pokoji list bi tu i tamo pao na tlo, bez nekog posebnog reda, te bi se stvorile hrpice osušenog smeđeg lišća koje bi plesale suhim, ćudljivim plesom, gurane vjetrom što podsjeća na listopad. Zatim biste se, oko podneva, morali presvući u kratke hlače, jer je vrijeme bilo kao u lipnju.

Ovo je bila prava stvar. Zrak je bio prohladan, ali ne i jako hladan.

Vjetar koji nam se vukao za leđima mirisao je na suha polja kukuruza i na tamni, šuškavi miris umirućeg lišća.

Da sam se mogla vratiti kući u listopadu i vidjeti samo one koje sam željela vidjeti, uživala bih u tome. Jesen je bila moje omiljeno godišnje doba, a listopad moj omiljeni mjesec.

Zastala sam na stazi, a muškarci su stali sa mnom. Barinthus je pogledao dolje u mene, uzdignutih obrva.

Galen je upitao: "Što te muči?"

"Ništa", rekla sam, "baš ništa." Još sam jednom duboko udahnula jesenski zrak. "Zrak nikad ne miriše ovako u Kaliforniji."

"Doista, ti si uvijek voljela listopad", reče Barinthus.

Galen se nacerio. "Ja sam tebe i Keelin vodio u maskirane pohode na slatkiše po kućama za Noć vještica svake godine, sve dok niste postale prestare za to."

Odmahnula sam glavom. "Nisam ja postala prestara za to, nego je moj vlastiti glamur jednostavno postao dovoljno moćan da sakrije moj pravi izgled. Keelin i ja išle smo same kad sam imala petnaest godina."

"Imala si dovoljno glamura da sakriješ Keelin od pogleda smrtnika?"

upita Barinthus.

Pogledala sam ga, kimnuvši glavom. "Da."

Zaustio je kao da će nešto reći, ali su nas prekinuli. Jednoličan muški glas je rekao: "Pa, nije li to dirljivo?"

Glas nas je sve natjerao da se okrenemo i ugledali smo neku točku niže niz stazu. Galen se premjestio pred mene, zaštitivši me svojim tijelom. Barinthus je pretraživao ima li ih još u tmini iza nas. Gotovo potpuna tama iza nas se prostirala prazna, ali ovo što je bilo ispred nas, bilo je dovoljno.

Moj bratić Cei je stajao nasred staze. Nosio je svoju kosu boje ponoći kao dugačak, ravan ogrtač, te je bilo teško reći gdje mu prestaje kosa, a počinje dugačak crni kaput. Bio je odjeven sasvim u crno osim sjaja bijele košulje, koji se na svem tom crnilu isticao poput zvijezde. Nije bio sam. S jedne njegove strane, spremna da se po potrebi premjesti pred njega, stajala je Siobhan, zapovjednica njegove Garde i njegov omiljeni ubojica. Bila je niska, ne mnogo viša od mene, ali vidjela sam je kad je podigla Volkswagen i njime nekoga zgnječila. Njezina kosa sjajila je bijelim sjajem u mraku, no znala sam da joj je kosa bijela i srebrno siva, poput paukove mreže. Koža joj je bila mutne bijele boje, ne sjajno bijele kao Celova i moja. Njezine oči su bile mutno sive, a preko njih je bila koprena, te su podsjećale na slijepe oči mrtve ribe. Nosila je crni oklop, a kacigu je zataknila pod ruku. Siobhan u punoj bojnoj spremi bila je loš znak.

"Puna bojna sprema, Siobhan", reče Galen. "Za koju to prigodu?"

"U boju, priprema je sve, Galen." Glas je odgovarao ostatku njezine osobe: suho, šuštavo piskutanje.

"A zametnut ćemo boj?" upita Galen.

Cei se nasmije, istim onim smijehom koji je uvelike pridonio tome što mi je djetinjstvo bilo pakleno. "Nema boja noćas, Galen, to je samo

Siobhanina paranoja. Pribojavala se da je Meredith stekla neke moći na svom izletu u zapadne zemlje. Vidim da su Siobhanine bojazni neutemeljene."

Barinthus je stavio dlanove na moja ramena, privukavši me prema sebi. "Zašto si ti ovdje, Cei? Kraljica je poslala nas da joj dovedemo Meredith."

Cei je počeo kliziti stazom prema nama, povukavši uzicu koja je iz njegove ruke išla prema malenom liku skutrenom do njegovih nogu.

To stvorenje je do tada bilo skriveno Celovim kaputom i Siobhaninim tijelom. Isprva nisam shvatila tko je to.

Prilika se podigla s tla u polučučanj koji joj je doveo glavu u visinu donjeg dijela Celova prsnog koša. Imala je smeđu kožu kao moja baka, ali je kosa na njezinoj glavi bila gusta i padala je u ravnim, smeđim pramenovima do njezinih gležnjeva. Izgledala je ljudski ili približno ljudski u mraku, no ja sam znala da bi se na dobroj svjetlosti vidjela koža prekrivena gustom paperjastom dlakom. Lice joj je bilo plosnato i bez crta, kao nešto napola oblikovano i nikad dovršeno. Njezino mršavo, krhko tijelo imalo je nekoliko dodatnih ruku i jedan dodatni par nogu, tako da se kretala čudnim, gegavim pokretima. Odjeća je mogla sakriti dodatne udove, ali ne i geganje.

Keelinin otac je bio durig, goblin s vrlo mračnim smislom za humor – humor one vrste koja bi mogla ubiti ljudsko biće. Njezina majka je bila brownie. Keelin je bila izabrana za moju prijateljicu gotovo čim sam se rodila. To je bio izbor mog oca, a ja nikad nisam imala razloga da se požalim na njega. Bile smo najbolje prijateljice dok smo odrastale.

Možda je to bilo zbog browniejske krvi koju smo obje imale. Što god tome bio razlog, između nas se rodila trenutačna povezanost. Bile smo prijateljice otkad sam prvi put pogledala u njezine smeđe oči. Ugledavši Keelin na kraju Celove uzice, ostala sam bez riječi. Postojali su mnogi načini da se završi kao Celov "ljubimac". Jedan od njih je bio da vas kraljica kazni tako da vas preda Celu. Drugi je bio dobrovoljnim javljanjem. Uvijek me znalo zapanjiti koliko je žena nižeg vilinskog porijekla bilo voljno dopustiti Celu da ih zlostavlja na najljigavije moguće načine, jer ako zatrudne, bit će članice dvora. Baš kao moja baka.

Doduše, moja baka bi zarinula željezni šiljak u djedovo srce prije nego što bi mu dopustila da je tretira kao zlostavljanog psa.

Odmaknula sam se korak dalje od Barinthusa tako da su njegove

ruke pale s mene, te sam stajala sama na stazi. Galen i Barinthus su stajali iza mene, po jedan sa svake strane, kao dobri kraljevski gardisti. "Keelin", rekla sam, "što ti radiš... ovdje?" To baš i nije bilo pitanje koje sam joj željela postaviti. Moj glas je zvučao mirno, razumno, obično. Zapravo sam željela vikati – vrištati.

Cel ju je privukao bliže, pomilovao ju je po kosi i pritisnuo joj lice o svoja prsa. Ruka mu je klizila niz njezino rame, sve niže i niže, dok je nije uhvatio za dojku i počeo je stiskati.

Keelin je okrenula glavu, tako da joj je kosa sakrila lice od mene.

Sunce je skoro nestalo, prava tama je bila samo nekoliko minuta daleko;

a ona je bila samo tamnija sjena na pozadini Celove tmine.

"Keelin, Keelin, reci mi nešto."

"Ona želi pripadati dvoru", reče Cel. "Moje uživanje u njoj čini je sastavnim dijelom svih svečanosti." Privukao ju je bliže svom tijelu, a ruka mu je iskliznula s vidika u okrugli vratni izrez njezine haljine. "Ako zatrudni, bit će princeza, a njezina beba prijestolonasljednik.

Njezino dijete bi te moglo odgurati na četvrto mjesto od prijestolja, umjesto trećeg", rekao je jednoličnim glasom, dok je ruku i dalje gurao sve niže i niže niz njezino tijelo.

Zakoračila sam korak unaprijed napola ispružene ruke. "Keelin..."

"Merry", reče ona, okrenuvši mi svoje lice na trenutak, glasom isto onako tihim i ugodnim kao što je uvijek i bio.

"Ne, ne, ljubimice moja", reče Cel. "Ne govori. Ja ću govoriti za nas."

Keelin utihne, ponovo sakrivši lice.

Stajala sam ondje, i dok mi Barinthus nije dotaknuo rame, od čega sam se trgnula, nisam shvatila da su mi prsti čvrsto stisnuti u pesti. Opet sam se tresla, ali ne od straha, već od bijesa.

"Kraljica nam je svima zabranila da ti kažemo, Merry. Ipak sam te trebao upozoriti", reče Galen, pomaknuvši se s moje druge strane. Njih dvojica kao da su očekivala da će me morati zgrabiti i držati da ne bih napravila neku glupost, ali nisam kanila biti glupa – to je bilo upravo ono što je Cel htio. Došao je ovamo pokazati mi Keelin, razbjesniti me, sa Siobhan iza leđa da me ubije. Sigurna sam da bi mogao isplesti neku priču o tome kako sam ga napala, pa ga je njegova gardistica morala obraniti. Kraljica je, tijekom godina, povjerovala i u prozirne priče od te. Što se

kraljice ticalo, imao je sve razloge za samopouzdanje, a ja sam uspijevala ostati mirna, jer ovdje i sada nije bilo ničega što bih mogla učiniti, osim umrijeti. Napasti Cela, o tome bih još i mogla promisliti.

On je bio jedan od malog broja osoba na kojima bih upotrijebila ruku mesa ne žaleći ni trenutka. Ali Siobhan, ona je bila nešto drugo. Ona bi me ubila.

"Koliko dugo je Keelin već s njim?" upitala sam.

Cel je zaustio da mi odgovori, no ja sam podigla ruku. "Ne, ne govori, bratiću. Pitanje sam postavila Galenu."

Cel mi se osmjehnuo, bljesak bjeline u mjesječinom obasjanoj tami. Začudo, ostao je tih. Nisam uistinu očekivala da hoće, ali znala sam i to da ću, budem li morala čuti njegov glas još jednom, početi vrištati samo zato da ga nadglasam. "Odgovori mi, Galen."

"Skoro otkad si ti otišla."

Stisnulo me u grudima, oči su me pekle. Ovo je bila moja kazna. Moja kazna što sam pobjegla s dvora. Unatoč tome što nisam rekla Keelin da odlazim, unatoč tome što je bila nevinna, nudili su njoj da povrijede mene. Cel ju je držao kao ljubimca već skoro tri godine iščekujući moj povratak kući. Nedvojbeno je uživao u tome, a ako bi se dogodilo dijete, utoliko bolje. Ali nije želja za djetetom bila njegov motiv da izabere Keelin. Pogledala sam Celovo samodopadno lice, i čak sam i na mjesječini uspjela pročitati njegov izraz. Bila je izabrana iz osвете, da bih ja bila kažnjena. A ja sam bila tisućama milja daleko, ne znajući ništa.

Cel i moja tetka strpljivo su čekali da mi pokažu svoje iznenađenje.

Tri godine Keelininog mučenja, a nitko mi nije rekao. Moja me tetka poznavala bolje nego što sam mislila, jer me spoznaja o Keelininu stradanju cijelo to vrijeme dok me nije bilo izjedala. Da mi ponudi Keelininu slobodu kao nagradu za što god to bilo što je htjela od mene, kupila bi me. Morala sam porazgovarati s Keelin nasamo.

Koliko god sam mrzila Cela, ovo je bio jedan od vrlo malog broja načina na koje je Keelin mogla ući na dvor. Ona je bila jedna od mojih dama pratilja – moja prijateljica, a kako je bila moja prijateljica i sluškinja, to joj je omogućilo da vidi unutrašnje mehanizme dvora. Znala sam da je imala veliku želju da bude prihvaćena među tu mračnu čeljad, želju koja je možda bila dovoljno velika čak i za to da trpi Cela i zamrzi mene ako to prekinem. To što sam ja to smatrala spasom, nije značilo da će i Keelin. Dok točno ne saznam što misli, nisam ništa mogla učiniti. Gelove ruke su

se konačno vratile na vidjelo. Kad sam ugledala njegovu bijelu ruku na Keelininom ramenu umjesto duboko u njezinoj haljini, bilo mi je lakše samo stajati i gledati.

"Kraljica me poslala da dopratim svoju lijepu sestričnu do njezinih privatnih odaja. Vas dvojica imate sastanak u dvorani s prijestoljem."

"Ja sam svjestan toga što se od mene očekuje", reče Barinthus.

"Kako ti možemo vjerovati da joj nećeš nauditi?" upita Galen.

"Ja? Nauditi svojoj lijepoj sestričnici?" Cel se opet nasmije.

"Nećemo otići." Barinthusov glas je bio vrlo dubok i miran. Morali biste dobro poznavati njegov glas da biste u njemu čuli gnjev.

"I ti se bojiš da ću je ozlijediti, Barinthus?"

"Ne", reče Barinthus. "Bojim se da će ona ozlijediti tebe, prinče Cel. Život njezine jedine nasljednice mnogo znači našoj kraljici."

Cel se smijao glasno i dugo. Smijao se dok mu suze uistinu nisu navrle na oči, ili se samo pravio da ih briše. "Želiš reći, Barinthus, da se bojiš da će me ona pokušati ozlijediti, i da ću joj ja pokazati što znači poniznost."

Barinthus se nagnuo preko mene i prošaptao: "Ne možeš si priuštiti da ispadneš slaba pred Celom. Nisam očekivao da će nas dočekati ovdje. To je odvažan potez. Ako si stekla neke moći u zapadnim zemljama, pokaži ih sada, Meredith."

Okrenula sam se, pogledavši mu u lice. Bio mi je toliko blizu da mu se kosa vukla po mom obrazu, mirišući na ocean i na nešto biljno i čisto. Prošaptala sam: "Ako mu pokažem svoje moći sada, oduzet ću si sav element iznenađenja kasnije."

Njegov glas je bio poput nježnog mrmorenja vode preko oblutaka. Koristio je svoju vlastitu moć i tiho se pobrinuo da nas Cel ne čuje. "Ako Cel bude inzistirao da mi odemo, a mi to odbijemo, loše ćemo završiti."

"Otkad to Kraljičina garda odgovara njezinu sinu?" upitala sam.

"Otkad je kraljica tako odlučila."

Cel nas je zazvao. "Naređujem ti, Barinthus, i tebi, Galene, da krenete na svoj sastanak na koji već kasnite. Mi ćemo otpratiti moju sestričnu do kraljice."

"Neka te se uplaši, Meredith", reče Barinthus. "Neka zaželi da ostanemo. Cel želi dobiti pristup prstenu svoje majke."

Zablenula sam se u njega. Nisam se ni trudila upitati Barinthusu misli li doista da me Cel pokušao ubiti u autu. Da nije mislio da je to

moguće, ne bi to ni rekao.

"Obojici sam vam izdao izravno naređenje", reče Cel. Glas mu se povisio, jezdeći na sve jačem vjetru.

Vjetar se ponovo digao i pojurio kroz dugačke kapute muškaraca, šušteći u suhom lišću drveća na rubu polja s naše lijeve strane. Okrenula sam se prema tom šaputavom drveću. Gotovo sam mogla razumjeti vjetar i drveće, gotovo čuti stabla kako uzdišu jer dolazi zima i jer im predstoji dugo, hladno čekanje. Vjetar je hujao i jurio, poslavši omanji čopor svježeg otpalog lišća u niskom letu niz kamenu stazu, mimo Cela i njegovih žena, da se protrlja o moja stopala i noge. Vjetar je prebiraio po uskovitlanom lišću, poput sitnih ručica što se igraju po mojim nogama. Lišće se podiglo i prošlo pokraj nas u iznenadnom naletu ugodnog jesenskog vjetra. Zatvorila sam oči i samo disala na vjetru.

Zakoračila sam dalje od muškaraca za mojim leđima, nekoliko koraka bliže Celu, ali ne zato da mu se približim. Bio je to zov zemlje. Zemlja je bila sretna što sam se vratila, pa mi je, na način na koji to nikad prije nije učinila, moć u zemlji zaželjela dobrodošlicu.

Raširila sam ruke u stranu i otvorila se prema noći. Osjećala sam da vjetar ne puše po mojem tijelu, već kroz njega, kao da sam ja stablo, ne prepreka vjetru, nego dio njega. Osjetila sam kretanje noći, žestoki, užurbani ritam svega. Ispod mojih nogu zemlja se protezala dolje, daleko dolje, do nezamislivih dubina, a ja sam ih sve mogla osjetiti, i na trenutak sam osjetila svijet kako se okreće pod mojim nogama. Osjetila sam tu sporu, tešku vrtnju oko Sunca. Stajala sam stopala čvrsto ukopanih, poput korijenja drveta što se spušta duboko dolje, do hladne, žive zemlje, ali to je ujedno bilo sve što je oko mene bilo čvrsto. Vjetar je puhao kroz mene kao da me nema, i znala sam da bih mogla omotati noć oko sebe i hodati nevidljiva među smrtnicima, ali nisam imala posla sa smrtnicima.

Otvorila sam oči uz osmijeh. Ljutnja, zbunjenost, sve je to nestalo, isprano vjetrom koji je mirisao na suho lišće i začine, kao da sam mogla u tom vjetru namirisati stvari koje su bile tek napola sjećanja ili napola san. Bila je to divlja noć, noć od koje se mogla dobiti divlja magija, ako ste je znali prepoznati. Magiju Zemlje svijetu može oteti onaj tko je dovoljno moćan da to učini, ali Zemlja je tvrdoglavo stvorenje i uzet će vam za zlo ako je iskorištavate. Uvijek ćete platiti za nasilje nad elementima. Ali nekih noći, a katkad i dana, Zemlja se nudi poput žene koja traži od svog ljubavnika da joj dođe u zagrljaj.

Prihvatila sam njezin poziv. Spustila sam štitove i osjetila vjetar kako otpuhuje komadiće mene poput prašine u noć, ali kako bi koji komadić mene nestao, još bi ih više dolazilo. Predala sam se noći i noć me ispunila, duboka, mirna i svježna. Zemlja pod mojim nogama me zagrlila, klizeći uvis kroz moje tabane, gore, gore kao što se hrani drvo.

Na trenutak nisam bila sigurna želim li pomaknuti stopala da zakoračim, bojala sam se prekinuti taj dodir. Vjetar se kovitlao oko mene tjerajući mi kosu po licu, donoseći mi miris spaljenog lišća, i nasmijala sam se. Krenula sam kamenom stazom, a sa svakim udarcem mojih peta Zemlja se kretala sa mnom. Kretala sam se kroz noć kao da plivam, plivam na strujama moći. Kretala sam se prema svom bratiću, nasmiješena.

Siobhan je kročila pred njega. Paučinasta kosa joj je nestala pod nerazblaženim crnilom kacige. Vidjele su se samo njezine bijele ruke, nalik duhovima koji lebde u mraku. Mogla je ozlijediti ili ubiti jednim dodiranjem te bljedunjave kože.

Barinthus mi je prišao s leđa. Znala sam i ne vidjevši da je posegao za mnom – osjećala sam kako se miče kroz moć iza mojih leđa. Gotovo da sam ga mogla vidjeti kako stoji tamo, kao da sam imala još jedan par očiju. Sva magija koju sam ja ikad posjedovala bila je vrlo osobna. Ovo nije bilo osobno. Osjećala sam koliko sam sićušna, koliko je prostran svijet, ali taj osjećaj nije bio usamljenost. U tom trenutku sam se osjećala zagrljenom, čitavom. Željenom.

Barinthusova ruka se vratila dolje ne dodirnuvši me. Njegov glas je šumio i žuborio poput vode na pijesku. "Da sam znao da možeš ovo učiniti, ne bih se bojao za tebe."

Nasmijala sam se, a zvuk tog smijeha je bio radostan, slobodan. Otvorila sam se još više, kao kad naglo širom otvorite vrata. Ne, kao da su se vrata, zid i kuća u kojoj se nalaze, rastopila u toj moći. Barinthus je oštro hvatao dah. "Zemljine ti milosti, što si učinila, Merry?" On me nikad nije oslovljavao nadimkom.

"Dijeljenje", prošaptala sam.

Galen nam je prišao, a moć se otvorila prema njemu bez mog utjecaja. Nas troje je stajalo, a noć nas je ispunjavala. Njezina je moć bila plemenita, nasmijana prisutnost puna dobrodošlice.

Moć je krenula iz mene prema van, ili sam se možda ja pomaknula naprijed kroz nešto što je oduvijek bilo tu, ali sam to noćas mogla osjetiti.

Siobhan je pošla prema naprijed, ali je moć nije ispunila. Moć ju je odbila. Siobhanina magija je bila uvreda Zemlji i tom sporom ciklusu života, jer je Siobhan krala taj život, požurivala je smrt na vrata nekoga ili nečega prije nego što bi im došlo vrijeme. Prvi put sam shvatila da se Siobhan, na neki način, nalazi izvan tog ciklusa – da je ona stvorenje smrti koje se kreće kao da još živi, ali je Zemlja ne prepoznaje.

Moć bi zaželjela dobrodošlicu i Celu, ali on je mislio da je onaj prvi nalet bio moje djelo i zaštitio se od njega. Osjetila sam kako njegovi štitovi s treskom sjedaju na mjesto, zaklonivši ga iza metafizičkih zidova gdje je bio siguran, ali i nesposoban sudjelovati u ponuđenom daru.

No Keelin se nije zatvorila izvana. Možda nije imala dovoljno štitova da napravi svoje zidove, a možda to nije željela. Osjetila sam i nju unutar moći, osjetila sam moć kako joj se otvara, i začula sam njezin glas kako se izljuje u uzdah što se pomiješao s vjetrom.

Keelin je došla do kraja svoje uzice, podignula sve četiri ruke i posve ih raširila prema srdačnoj noći.

Cel ju je trgnuo unatrag kožnom uzicom. Posrnula je i osjetila sam kako se njezin duh urušio.

Podigla sam ruku prema njoj, a moć, premda nije bila moja ni pod mojom kontrolom, navrla je iz nje i obavila se oko Keelin. Pogurala je Cela kao što voda gura stijenu usred potoka, kao nešto što se zaobilazi, ignorira. Od tog je pritiska on posrnuo unatrag, a uzica mu je ispala iz ruke. Njegovo blijedo lice se podiglo prema izlazećem mjesecu, a na tom zgodnom licu vidio se čisti strah.

Taj prizor mi se svidio, a to je bio sitničav užitak. Plemenita struja moći obavila se oko mene kao kad majčina ruka vuče ruku zločestog djeteta. Nije bilo mjesta za sitničavost usred tolikog... života.

Keelin je stajala nasred staze širom raširenih ruku i zabačene glave, tako da je mjesec punim sjajem osvjetljavao njezino napola dovršeno lice. Bili su to rijetki i dragocjeni trenuci kad bi Keelin jasno pokazivala svoje lice, na kakvoj god svjetlosti.

Siobhan je nasrnula na mene, praćena tamnim bljeskom bijelih ruku i mračnim sjajem oklopa. Reagirala sam bez razmišljanja, ispruživši ruku prema naprijed, kao da će ta velika, spora energija reagirati na moju gestu. Učinila je upravo to.

Siobhan je stala kao da je naletjela na zid. Njezine bijele ruke su svijetlile blijedim plamenom koji uopće nije bio plamen. Moć joj je

blještala na nekoj pozadini koju čak ni ja nisam mogla razaznati. Ali osjetila sam kako njezina hladnoća pokušava pojesti toplu, pokretnu noć, no nije imala nikakve moći nad njom. Da se našla među onima koji su uistinu živi i da je dodirrom mogla donijeti običnu smrt, Zemlja je ne bi zaustavila. Njezina moć bila je previše neutralna za to. Voljela me na svoj način, željela mi je dobrodošlicu, ali jednako će tako i mom raspadajućem tijelu zaželjeti dobrodošlicu u svoj topli zagrljaj pun crva.

Vjetar će uzeti moj duh i poslati ga negdje drugdje.

Međutim, Siobhanina magija nije bila prirodna, pa ona nije uspjela proći. Već i to što sam makar i toliko shvatila, moglo bi – možda bi mi moglo dati ključ za njezino uništenje. Ali za upotrebu tog ključa, bit će potreban netko vještiji od mene u napadačkim čarolijama.

Malo dalje od naše male grupe osjetila sam kretanje. Cel i Siobhan su se okrenuli da vide tu najnoviju prijetnju, a kad su vidjeli da je to Doyle, njihova se tijela nisu opustila. Princ i nasljednik tamnog prijestolja, i njegova osobna gardistica, bojali su se kraljičinog Mraka.

To je bilo zanimljivo. Tri godine prije Cel se nije bojao Doylea. Nije se bojao nikoga osim svoje majke. Smrti se nije bojao čak ni od nje, jer je on bio jedini preko koga je mogla proslijediti svoju krv. Njezino jedino dijete. Njezin jedini nasljednik. Nitko nije izazivao Cela na dvoboje, nikada, jer se ne biste usudili pobijediti, a poraz bi mogao značiti vašu vlastitu smrt. Prošao je kroz zadnja tri stoljeća netaknut, neizazvan, neuplašen, sve do sada.

Sad sam vidjela, gotovo osjetila, Celovu tjeskobu. Bojao se. Zašto?

Doyle je bio odjeven u crni ogrtač s kapuljačom što mu je lelujao oko gležnjeva i u potpunosti ga prekrivao. Njegovo lice je bilo toliko tamno da su mu bjeloočnice izgledale kao da lebde u crnom krugu kapuljače. "Što se ovdje događa, prinče Cel?"

Cel je istupio sa staze da bi mogao držati Doylea i nas ostale na oku. Siobhan se premjestila s njim. Keelin je ostala na stazi, ali moć je blijedjela, kao da odlazi s vjetrom, te prolazi mimo nas jer putuje negdje drugdje. Dala nam je zadnji, hladni cjelov bremenit začinicima i izmaknula se.

Odjednom sam opet bila čvrsta unutar svoje kože. Svaka je magija imala svoju cijenu, ali ova nije. Ona se ponudila meni. Nisam je ja zatražila. Možda sam se zbog toga osjećala snažnom i čitavom, a ne iscrpljenom.

Keelin mi je prišla stazom, pružajući svoje primarne ruke prema meni. Zacijelo se i ona osjećala obnovljenom kao i ja jer se smiješila, a onaj užasni, zgrčeni strah je nestao, ispran ugodnim vjetrom. Primila sam njezine ruke u svoje. Poljubile smo se po dvaput u oba obraza, a tada sam je privukla u naručje i ona me zagrlila, preko ramena svojim gornjim rukama, a oko struka donjim. Grlile smo se toliko snažno da sam osjećala pritisak njezinih malenih dojki, sve četiri. Pomislila sam: je li Cel uživao biti s nekim tko ima toliko dojki? Za petama te misli naišla je i slika. Snažno sam zažmirila, kao da se na taj način mogu riješiti te slike.

Prevukla sam dlanom po njezinim leđima, kroz tu gustu kosu nalik na krzno, i shvatila da već plačem.

Keelinin melodiozan, gotovo ptičji glas me tješio. "U redu je, Merry. Uredu je."

Odmahnula sam glavom i odmaknula se da joj vidim lice. "Nije u redu."

Dodirnula mi je lice, hvatajući moje suze prstima. Ona nije mogla plakati. Neki trik genetike ju je ostavio lišenu suznih kanala. "Uvijek si plakala moje suze umjesto mene, ali sada nemoj plakati."

"Kako da ne plačem?" Osvrnula sam se prema Celu, koji je sad tiho šaputao s Doyleom. Siobhan je gledala u mene, buljila u mene. Osjećala sam njezin mrtvi pogled kroz kacigu koju je nosila, unatoč tome što joj nisam mogla vidjeti oči. Ona neće zaboraviti da sam upotrijebila magiju protiv nje i pobijedila, ili bolje rečeno, da nisam izgubila. Neće to zaboraviti, a neće ni oprostiti.

Ali to je bio problem za neku drugu noć. Okrenula sam se ponovo prema Keelin. Jedna po jedna katastrofa, molim. Moje ruke su se premjestile na tvrdu kožnu ogrlicu oko njezina vrata. Dotaknula mi je zapešća. "Što radiš, Merry?"

"Skidam ti ovo."

Povukla je moje ruke dolje, nježno. "Nemoj."

Odmahnula sam glavom. "Kako možeš... Kako si mogla?"

"Nemoj opet plakati", reče Keelin. "Ti znaš zašto sam to učinila. Imam još samo nekoliko tjedana, samo do Samhaina¹⁴ Tri godine do tog

¹⁴ Samhain je na galskim jezicima riječ za mjesec studeni. Festival Samhain slavi kraj žetvene sezone i smatra se keltskom Novom godinom. Suvremena verzija tog

dana. Ako do tada ne zatrudnim, oslobodit ću ga se. Ako zatrudnim, morat će me tretirati kao što se tretira supruga, ili me uopće ne dirati."

Bila je toliko mirna dok je to govorila, užasno, razborito mirna, kao da je to posve... normalno. "Ja to ne razumijem", rekla sam.

"Znam. Ali ti si oduvijek bila kraljevske krvi, Merry."

Podigla je slobodnu ruku da mi dotakne usne prije nego što sam se uspjela pobuniti, a njezine ostale ruke su i dalje držale moje.

"Znam da su te tretirali kao siromašnog rođaka, Merry, ali ti si dio njih. Njihova krv teče tvojim žilama, i oni..." Spustila je glavu, maknula prste s mojih usta, ali mi je utoliko jače stisnula ruke. "Ti si član njihovog kluba, Merry. Ti si u toj velikoj kući, dok mi čekamo vani na hladnoći i snijegu, lica pritisnutih o prozore."

Skrenula sam pogled s tih nježnih, smeđih očiju. "Koristiš moju metaforu protiv mene."

Dodirnula mi je lice svojom gornjom lijevom rukom, svojom glavnom rukom. "Dovoljno često sam te čula kako je koristiš dok smo odrastale."

"Da sam te zamolila, bi li pošla sa mnom?"

Nasmiješila se, ali čak se i na mjesecini vidjelo da je osmijeh bio gorak. "Osim ako bi svakog trenutka, danju i noću, bila sa mnom, ne bi me mogla štititi glamurom." Odmahnula je glavom.

"Ja sam daleko previše odvratna za ljudske oči."

"Ti nisi..."

Ovaj put me zaustavila samim pogledom. "Ja sam kao ti, Merry. Nisam ni durig, niti brownie."

"A Kurag? Njemu je bilo stalo do tebe."

Oborila je pogled. "Istina je da me neke vrste goblina smatraju prilično lijepom. Dodatni udovi, a osobito dodatne grudi, za njih su znak velike ljepote."

Nasmiješila sam se. "Sjećam se one godine kad si me odvela na Goblinski bal. Mislili su da sam ružna."

Keelin se nasmiješila, ali i odmahnula glavom. "Ali svi su htjeli plesati s tobom, bila ti ružna ili ne." Podigla je oči, uvlačeći moj pogled u svoj. "Svi su htjeli dodirnuti kožu. princeze kraljevske krvi, jer su znali da

festivala je katolički praznik Svih svetih, odnosno sekularna Noć vještica. Noć Samhaina, 31. listopada, jedan je od glavnih praznika u keltskom kalendaru.

je to, osim ako te siluju, najbliže što će ikada prići tom tvom slatkom tijelu."

Nisam znala kako da reagiram na tu gorčinu u njezinu glasu. "Nije tvoja krivnja što izgledaš tako kako izgledaš. Nije to ničija krivnja. Mi smo to što jesmo. Ja sam vidjela dvor i svu tu sjajnu gomilu pomoću tebe. Nisam se više mogla vratiti Kuragu i njegovim goblinima, ne nakon života koji si mi ti pokazala. Bila bih zadovoljna da sam mogla stajati iza tvog stolca na banketima do kraja svojih dana, ali da mi to odjednom netko oduzme..." Ispustila je moje ruke i udaljila se od mene. "Nisam mogla podnijeti gubitak svega toga kad si otišla." Nasmijala se; smijeh je i dalje podsjećao na pjev ptica, ali sad je bio podrugljiv, i čula sam Celov odjek u njemu. "Osim toga, Cel voli žene s četiri dojke i kaže da nikad nije spavao ni sa kim tko je mogao omotati dva para nogu oko njegova bijelog tijela."

Keelin je proizvela tih, jecajući zvuk, i shvatila sam da plače. To što nije imala suze, nije značilo da ne može ridati.

Okrenula se i pošla natrag, prema Celu. Pustila sam je da ide. Krivila me što sam joj pokazala mjesec kad ga nije mogla dobiti. Možda je Keelin imala pravo. Možda sam je iskoristila, ali nisam to namjeravala. Jasno, to što nisam namjeravala nije ublažavalo njezinu bol.

Nekoliko puta sam vrlo polako i duboko udahnula jesenski zrak, trudeći se da se ponovo ne rasplačem. Zrak je još bio onako sladak kao prije, ali dio užitka je nestao iz njega.

"Žao mi je, Meredith", reče Barinthus.

"Neka ti ne bude žao mene, Barinthus, nisam ja na drugom kraju Celove uzice."

Galen mi je dodirnuo rame i htio me zagrliti, ali sam ga zadržala jednom rukom. "Nemoj, molim te. Budeš li me tješio, plakat ću." Licem mu je prešao brzi smiješak. "Pokušat ću to zapamtiti za ubuduće."

Doyle je došao do nas. Odgurnuo je kapuljaču ogrtača unatrag, ali je bilo gotovo nemoguće procijeniti gdje završava njegova crna kosa, a počinje ogrtač. Ono što sam uspjela razabrati jest da mu je prednji dio kose bio skupljen u malenu punđu nasred glave, što je ostavljalo njegove egzotične šiljate uši golima. Srebrne naušnice su se presijavale na mjeseci. Zamijenio je neke od njih većim kolutovima, koji su se međusobno dodirivali dok se kretao, proizvodeći tihu, skladnu zvonjavu.

Kad je stao pred nas, vidjela sam da je kolutove ukrasio perima toliko dugačkima da su mu dodirivala ramena.

"Barinthus, Galene, vjerujem da vam je naš princ dao naređenje." Barinthus je istupio i stao pred nižeg muškarca nadvisivši ga. Ako je Doylea i zastrašila njegova puka tjelesna prisutnost, nije to pokazao. "Princ Cel je rekao da će on otpratiti Meredith do kraljice. Držao sam da to nije mudro."

Doyle kimne. "Ja ću otpratiti Meredith do kraljice." Pogledao je mimo Barinthusu u mene. Bilo je teško reći u mraku, no mislim da mi je uputio onaj svoj jedva vidljivi osmijeh. "Vjerujem da je našem princu sasvim dosta njegove sestrične za jedan susret. Nisam znao da možeš prizvati Zemlju."

"Nisam je prizvala. Ponudila mi se sama", rekla sam.

Čula sam kako je duboko udahnuo i ispustio zrak. "Ah, to je onda drugo. Na neki način, ne toliko moćno kao oni koji mogu skrenuti Zemlju s njezina puta, a na neki način neobičnije, jer ti je zemlja zaželjela dobrodošlicu kući. Priznaje te. Zanimljivo."

Opet se okrenuo prema Barinthusu. "Vjerujem da ste traženi negdje drugdje, obojica." Njegov glas je bio vrlo miran, no ispod tih običnih riječi nalazilo se nešto mračno i prijeteće. Doyle je oduvijek mogao kontrolirati svoje ljude glasom, unoseći u najblaže riječi najzlokobnije prijetnje.

"Imam li tvoju riječ da joj se neće dogoditi ništa loše?" upita Barinthus.

Galen se primakne Barinthusu i dodirne ruku višeg muškarca.

Upitati tako nešto bilo je gotovo isto što i preispitivati naredbe. Zbog toga bi vam mogli oderati kožu na živo.

"Barinthus", reče Galen.

"Dajem ti svoju riječ da će stići do kraljice neozlijeđena."

"Nisam te to pitao", reče Barinthus.

Doyle se primakne Barinthusu dovoljno blizu da je njegov ogrtač dodirivao kaput višeg muškarca. "Pripazi, morski bože, da ne pitaš više nego što bi smio."

"Što znači da se i ti bojiš za njezinu sigurnost u kraljičinim rukama kao i ja", reče Barinthus, bezizražajnim glasom.

Doyle podigne ruku ocrtanu zelenom vatrom. Krenula sam prema njima prije nego što sam stigla smisliti išta pametno da im kažem kad

stignem do njih.

Barinthus je zadržao svoju pažnju na Doyleu i na toj gorućoj ruci, ali Doyle me gledao kako im se približavam krupnim koracima. Galen je stajao pokraj njih, vidljivo nesiguran što da učini. Počeo je posezati za mnom, da me zaustavi valjda.

"Makni se, Galen. Ne kanim učiniti ništa glupo."

Oklijevao je, no onda je ustuknuo i ostavio me da se suočim s druga dva muškarca. Vatra na Doyleovoj ruci ih je obojicu obojila zelenkastožutim zrakama svjetlosti. Doyleove oči nisu toliko odražavale vatru koliko su gorjele zajedno s njom. Iz ove blizine nisam osjećala samo njegovu moć, kao da mi kukci marširaju kožom, nego sam osjećala i polagani uspon Barinthusove moći, nalik na more što se primiče obali. Odmahnula sam glavom. "Prestanite, obojica."

"Što si rekla?" upita Doyle.

Odgurnula sam Barinthusu unatrag, toliko snažno da je posrnuo. Možda i nisam mogla dizati malene aute i njima nasmrtno prebijati ljude, ali mogla sam probiti vrata automobila šakom, i ne slomiti ruku. Gurnula sam ga opet, i opet, dok se između njih nije stvorila dovoljna udaljenost. Više se nisam bojala da će doći do tučnjave.

"Dobio si naređenje, jednom od kraljevskog prijestolonasljednika, a drugi put od svog zapovjednika Garde. Pokori se i kreni. Doyle ti je dao svoju riječ da ću dospjeti do kraljice sigurna."

Barinthus me pogledao. Lice mu je bilo bezizražajno, ali oči nisu. Doyle je oduvijek bio jedna od prepreka između kraljice i njezine prijevremene smrti. Na trenutak sam se upitala traži li Barinthus ispriku da izazove kraljičinog Mraka. Ako je bilo tako, ja mu je nisam kanila pružiti. Ubiti Doylea značilo bi početak revolucije. Promatrala sam Barinthusovo lice i pokušavala shvatiti o čemu razmišlja. O tome kako mi je zemlja zaželjela dobrodošlicu? Ili se između ta dva muškarca pojavila neka nova napetost o kojoj mi ništa nisu rekli? Nije bilo važno.

"Ne", rekla sam. Nepokolebljivo sam mu uzvraćala pogled i ponovila:

"Ne."

Barinthus je pogledao mimo mene i uperio te oči prema Doyleu. Doyle je pomaknuo svoju slobodnu ruku tako da se dlanom spojila s onom koja je gorjela, načinivši na taj način s obje ruke jedan stijenj. Zakoračila sam između njega i Barinthusu. "Prestani drammatizirati, Doyle.

Idem s tobom."

Osjećala sam kako se njih dvojica gledaju poput težine što pritišće zrak. Uvijek je bilo napetosti između njih, ali nikad ovoliko. Približila sam se Doyleu toliko da je obojena vatra bacala bolesne sjene na moje lice i odjeću. Stajala sam mu dovoljno blizu da osjetim da ta vatra nije isijavala ništa, nikakvu toplinu, nikakav život, ništa, ali nije bila iluzija. Vidjela sam što Doyleova vatra može učiniti. Kao i Siobhanine ruke, mogla je ubiti.

Morala sam učiniti nešto da prekinem napetost između njih. Vidjela sam već previše dvoboja koji su počeli i zbog manjih stvari. Previše krvi, previše smrti zbog tolikih gluposti.

Dotaknula sam oba Doyleova lakta i polagano prevukla dlanove preko njegovih podlaktica. "Pogled na Keelin mi je uzeo komadić srca, kao što je Andais znala da hoće, pa me odvedi k njoj." Moji dlanovi su polako klizili po njegovim podlakticama i shvatila sam da je njegova crna koža gola; ispod tog dugačkog ogrtača nosio je kratke rukave. "Zemlja ti zaželi dobrodošlicu, mala, i ti postaneš drska."

"To nije bilo drsko, Doyle." Moji dlanovi su bili gotovo na njegovim zapešćima, gotovo unutar tih bolesnih plamenova. Nije bilo vrućine koja bi me odbila, samo moja vlastita sjećanja na prizor čovjeka koji se previja i umire prekriven puzavim, zelenim plamenom. "Ovo je drsko." Učinila sam dvije stvari istovremeno. Povukavši ruke prema gore, dovela sam ih ondje gdje je bio plamen i puhнула kao da gasim svijeću. Plamen je nestao kao da sam ga ja ugasila, što nisam. Doyle ga je ubio trenutak prije nego što ga je moja koža dodirnula.

Bila sam mu dovoljno blizu da sam i na mjesecini vidjela njegovu potresenost, zastrašenost time što sam umalo učinila. "Ti si luda."

"Dao si svoju riječ da ću doći do kraljice neozlijeđena. Ti uvijek održiš riječ, Doyle."

"Vjerovala si mi da ti neću nauditi."

"Vjerovala sam tvom osjećaju časti, da."

Osvrnuo se na Cela i Siobhan. Keelin im se opet pridružila. Cel je blenuo u nas. Izraz na njegovu licu govorio je da gotovo vjeruje da sam napravila upravo ono što se činilo da sam napravila – puhanjem ugasila Doyleovu vatru.

Zadržala sam jednu ruku na Doyleovu zapešću i otpuhнула svom bratiću poljubac slobodnom rukom.

Doista se trgnuo, kao da ga je taj poljubac nošen vjetrom udario. Keelin se skutila blizu njega i uzvraćala mi pogled očima za koje sam sad znala da nisu posve prijateljske.

Siobhan je stupila pred njih, i ovaj put je izvukla svoj mač, svjetlucavu prugu hladnog čelika. Znala sam da mu je drška od izrezbarene kosti, a korice od bronce; ali za ubijanje smo koristili čelik ili željezo. Imala je i brončani, kratki mač na boku, ali je izvukla čeličnu oštricu što se bila odmarala na njezinim leđima. Za obranu bi izvukla brončani, ali izvukla je čelični. Izvukla ga je da ubije. Bilo je lijepo znati da je iskrena.

Doyle me primio s obje ruke i okrenuo prema sebi. "Ne želim se noćas boriti sa Siobhan jer si ti preplašila svog bratića."

Zario je prste u moju kožu i znala sam da će mi ostati modrice, ali sam se nasmijala. Smijeh je imao gorak prizvuk, što me podsjetilo na nekoga – nekoga smeđih očiju bez suza. "Ne zaboravi da sam preplašila i Siobhan. To je puno dojmljivije od plašenja Cela."

Protresao me jednom, snažno. "I opasnije." Pustio me toliko naglo da sam posrnula, umalo pala. Samo me njegova ruka na mom laktu spasila od pada.

Pogledao je iza mene. "Barinthus, Galene, krenite, odmah!"

U njegovu glasu se čula stvarna ljutnja, a rijetko je dopuštao tako sirovim emocijama da se vide. Ja sam uznemirivala sve, i mali, mračni dio mene bio je zadovoljan.

Doyle je zadržao stisak na mojoj ruci i poveo me stazom.

Nisam se osvrnula da vidim Barinthusu i Galenu kako odlaze, ni da posvetim Siobhan još koju tjeskobnu misao. Ne iz opreza. Nego nisam htjela vidjeti Keelin kako opet drži Cela u zagrljaju.

Spotaknula sam se, pa me Doyle opet morao uloviti. "Hodaš previše brzo da bih te mogla pratiti u cipelama koje nosim", rekla sam. U stvari, nevolja je bila u futrolji na gležnju u kombinaciji s dugačkom suknjom, ali okrivila bih cipele ako bih ikako mogla. Hodala sam pokraj osobe koja bi mi oduzela pištolj kad bi ga našla.

Usporio je. "Trebala si obući nešto pametnije."

"Znala sam vidati kraljicu kako tjera sidhe da se skinu i da budu goli na banketima jer joj se nije sviđala njihova odjeća. Tako da oprosti, ali želim da joj se sviđi moja odjeća." Znala sam da ga ne mogu natjerati da mi prestane stiskati lakat bez prave borbe. A čak i tako bih mogla

izgubiti. Pokušala sam razumom. "Daj mi ruku, Doyle, prati me kao princezu, a ne kao zatvorenika."

Još je više usporio, gledajući me postrance. "A jesi li ti završila sa svojom predstavom, princezo Meredith?"

"Završila sam", rekla sam.

Zastao je i ponudio mi ruku. Provukla sam ruku ispod i preko njegove, te lagano oslonila dlan na njegovo zapešće. Pod prstima sam osjećala dlačice na njegovoj ruci.

"Malo je hladno za kratke rukave, nije li?" upitala sam.

Pogledao me, pomičući pogled niz moje tijelo. "Pa, barem si ti za sebe dobro odabrala."

Stavila sam slobodni dlan na ruku koja je već bila na njegovoj, načinivši tako dvostruki zagrljaj neke vrste, ali ništa što ne bi bilo dopušteno. "Sviđa ti se?"

Pogledao je dolje u moju ruku. Zastao je i zgrabio mi desnu ruku, a u trenutku kad je njegova koža dotaknula prsten, on je buknuo životom, preplavivši nas oboje onim električnim plesom. Koja god magija bila u prstenu, prepoznala je Doylea, kao što je prepoznala Barinthusu i Galena.

Trgnuo je ruku unatrag kao da ga je zaboljelo, trljajući je. "Gdje si našla taj prsten?" Glas mu je zvučao napeto.

"Ostavljen je u autu za mene."

Odmahnuo je glavom. "Znao sam da je nestao, ali nisam očekivao da ću ga naći na tvojoj ruci."

Pogledao me, i da se radilo o bilo kome drugome, rekla bih da se bojao. Taj izraz je nestao dok sam ga još pokušavala odgonetnuti. Njegovo lice postalo je nepomično, mračno i nečitljivo. Službeno se naklonio i ponudio mi ruku, kao što bi to svaki kavalir učinio.

Prihvatila sam njegovu ruku obuhvativši je objema svojima, no kako je moja desna ruka bila na mojoj lijevoj, nije mu dodirivala kožu. Razmišljala sam o tome da ga namjerno slučajno dodirnem, ali nisam točno znala što prsten čini. Nisam znala čemu služi, a dok ne saznam, vjerojatno ne bi bila dobra zamisao da stalno prizivam njegovu magiju.

Išli smo stazom ruku pod ruku, smirenim, ali odlučnim koracima. Moje pete su oštro lupkale po kamenju. Doyle je hodao pokraj mene, tih kao sjena; samo su čvrstoća njegove ruke i vijorenje njegova ogrtača uz moje tijelo odavali da je tu. Znala sam da bi se, pustim li mu ruku, mogao rastopiti u tami koja mu je bila nadimkom – uopće ne bih vidjela udarac

koji me ubio, osim ako bi on to htio. Ne, ako bi moja tetka to htjela.

Bila bih voljela ispuniti tišinu čavrljanjem, ali Doyle nikad nije bio sklon čavrljanju, a noćas nisam bila ni ja.

Poglavlje 25

Kamena staza se spojila s glavnim prilazom, koji je bio dovoljno širok za kola i konja, ili za omanji automobil, da su automobili bili dopušteni, što nisu. Nekoć davno, tako su mi pričali, ovdje su visjele baklje, a potom fenjeri, da rasvijetle prilaz. Suvremeni protupožarni zakoni nisu lijepo gledali na baklje koje gore cijelu noć, pa su sada stupovi, postavljeni otprilike na svakih pet metara, nosili lutajuće svjetlosti. Neki obrtnik je izradio kaveze od drva i stakla za tu divlju svjetlost. Boje svjetala su bile najbljeđa plava, sablasno bijela, žuta toliko blijeda da je bila gotovo kao još jedna nijansa bijele, te zelena, isprana do nejasne boje što se jedva mogla razlikovati od žutog svjetla. Dok smo išli od jednog mutnog svjetla do drugog, kao da smo hodali kroz izmaglice od obojenih duhova.

Kad je Jefferson pozvao vile u ovu zemlju, ponudio im je da biraju gdje će se nastaniti. Izabrale su brežuljke Cahokie. Priče što se šapuću tijekom dugih zimskih noći govore o onome što je živjelo u tim brežuljcima prije nego što smo došli mi. O onome što smo... izbacili iz brežuljaka. Stvorenja koja su živjela u toj zemlji bila su protjerana ili uništena, ali magija je otpornija stvar. Osjećali biste to mjesto dok biste hodali prilazom između velikih, glomaznih brežuljaka s obje strane. Najveći brežuljak u samom gradu nalazio se na kraju prilaza. Posjetila sam Washington dok sam išla u školu, a kad sam se vratila kući, gotovo me obuzelo malodušje zbog toga koliko me snažno grad brežuljaka

podsjecao na Washington, na stajanje na trgu okruženom svim onim spomenicima američkoj slavi. A sad, dok sam hodala središnjom i jedinom ulicom, dojmilo me se prolaznje tolikog vremena. Ovo mjesto je nekoć bio grad velik poput Washingtona sada, središte kulture i moći, a sad je ležalo mirno, očišćeno od svojih izvornih stanovnika. Kad su nam ih ponudili, ljudi su mislili da su brežuljci prazni, da sadrže samo kosti, te tu i tamo poneku zakopanu zdjelu, ali magija je i dalje bila tu, duboka i usnula. Prvo se borila, no zatim je prigrllila vile. Osvajanje ili pridobivanje te tuđinske magije bilo je jedna od zadnjih prigoda kad su se oba dvora ujedinila protiv zajedničkog neprijatelja.

Jasno, prava zadnja prigoda bio je Drugi svjetski rat. Hitler je isprva prihvatio europske vile. Htio ih je umiješati u genetsku strukturu svoje vladajuće rase. Zatim je upoznao nekoliko vilinskih bića manje ljudskog izgleda. Među nama postoji klasna struktura isto toliko kruta i nesalomljiva koliko i glupa; Svijetli dvor osobito prezire one koji ne izgledaju kao da su kraljevske krvi. Hitler je tu aroganciju pogrešno shvatio kao nebrigu, ali to je bilo kao s braćom u obitelji. Međusobno, oni se mogu boriti i tući do krvi, ali ako se bilo tko okomi na jednog od njih, oni će se prometnuti u ujedinjenu silu protiv zajedničkog neprijatelja.

Hitler je naložio čarobnjacima koje je okupio da hvataju i ubijaju vile nižeg reda. Njegovi vilinski saveznici nisu ga napustili. Okrenuli su se protiv njega bez upozorenja. Ljudska bića imala bi potrebu distancirati se od njega, upozoriti ga na tu promjenu mišljenja, ili je možda to američki ideal. No to nikako nije i vilinski ideal. Saveznici su našli Hitlera i sve čarobnjake obješene za noge u njegovom podzemnom bunkeru. Nikad nisu pronašli njegovu ljubavnicu, Evu Braun. Tabloidi svako malo kažu da je pronađen Hitlerov unuk.

Nijedan od mojih izravnih rođaka nije imao veze s Hitlerovom smrću, pa ne znam zasigurno, ali imam snažnu slutnju da je nju nešto jednostavno pojelo.

Moj otac dobio je dvije srebrne zvijezde u ratu. Bio je špijun. Ne sjećam se da sam ikad bila osobito ponosna na te medalje, uglavnom zbog toga što moj otac nikad nije djelovao kao da mu je stalo do njih, ali kad je umro, ostavio mi ih je, u kutiji podstavljenom satenom. Nosila sam ih uokolo u izrezbarenom drvenom kutiji, zajedno s ostatkom svog djetinjeg blaga: obojenim ptičjim perima, kamenčićima što su svjetlucali na suncu, sićušnim plastičnim balerinama koje su krasile tortu za moj šesti rođendan,

malo osušene lavande, plišanu macu s očima od lažnih dragulja, te dvije srebrne zvijezde koje mi je dao pokojni otac. Sad su medalje opet bile u njihovoj satenskoj kutiji, u ladici moje komode. Ostatak mog "blaga" otpuhali su vjetrovi.

"Tvoje su misli daleko, Meredith", reče Doyle.

Još sam hodala pokraj njega, s dlanovima na njegovoj ruci, ali na trenutak je ondje bilo samo moje tijelo. Iznenadila me spoznaja o tome koliko daleko sam bila.

"Oprosti, Doyle, jesi li mi nešto rekao?" odmahnula sam glavom.

"O čemu si tako duboko razmišljala?" upitao je. Svjetla su se igrala na njegovu licu, slikajući obojene sjene na njegovoj crnoj koži. Skoro kao da mu je koža odbijala svjetlost poput izrezbarenog i ulaštenog drva. Dodirivala sam mu ruku pa sam osjećala toplinu, mišiće ispod nje, mekoću njegove kože. Koža mu je na dodir bila kao i svačija, ali svjetlost se obično nije odbijala od kože, ne ovako.

"Razmišljala sam o svom ocu", rekla sam.

"Što s njim?" Doyle okrene glavu da me pogleda dok smo hodali.

Dugačka pera su mu mazila vrat družeći se sa slapom crne kose koja je samo djelomice bila zarobljena crnilom ogrtača. Shvatila sam da je, osim malene punđe koja je držala prednje pramenove, ostatak njegove kose bio raspušten ispod ogrtača, slobodan.

"Razmišljala sam o medaljama koje je osvojio u Drugom svjetskom ratu."

Nastavio je hodati, ali je potpuno okrenuo lice prema meni, ne pogriješivši ni u jednom koraku. Izgledao je smeteno. "Zašto bi o tome razmišljala sada?"

Odmahnula sam glavom. "Ne znam. Pomislila sam na prolaznost slave, valjda. Brežuljci me podsjećaju na trg u Washingtonu. Sva ta energija i svrhovitost. Sigurno je i ovdje nekoć bilo tako."

Doyle pogleda brežuljke. "A sad je mirno, gotovo pusto."

Nasmiješila sam se. "Znam da nije. Ima ih na stotine, na tisuće pod našim nogama."

"Ali te ipak usporedba ta dva grada rastužuje. Zašto?"

Pogledala sam uvis prema njemu, a on je spustio pogled prema meni. Stajali smo u žutoj svjetlosti, no njegove su oči iskrile svim bojama lutajuće svjetlosti koje su se vrtložile poput oblačića obojenih krijesnica. Samo što su boje u njegovim očima bile bogate i čiste, ne sablasne, a bilo

je tu i crvene i ljubičaste, i boja koje nisu svijetlile nigdje oko nas. Zatvorila sam oči, iznenada osjetivši slabost i mučninu. Odgovorila sam mu zatvorenih očiju. "Rastužuje me kad pomislim da bi Washington jednog dana mogao biti istrošena ruševina. Rastužuje me što znam da su slavni dani ovog mjesta minuli mnogo prije našeg dolaska." Otvorila sam oči i pogledala ga. Njegove su oči opet bile samo crna zrcala.

"Rastužuje me kad pomislim da su vilinski dani slave prošlost, i da je dokaz tome upravo to što se nalazimo ovdje."

"Više bi voljela da smo vani među ljudima, da radimo s njima, parimo se s njima, kao vile koje su ostale u Europi? To više i nisu vile, već samo još jedna manjina."

"Jesam li ja samo dio jedne manjine, Doyle?"

Neki izraz je preletio njegovim licem, neka ozbiljna misao koju nisam uspjela pročitati. Još nikad nisam bila pokraj muškarca čije je lice odražavalo toliko emocija, a da ih ja mogu pročitati tako malo. "Ti si Meredith, Princeza mesa, i isto si toliko sidhe koliko sam i ja. Prisegnuo bih na to svojom riječju."

"To je veliki kompliment dolazeći od tebe, Doyle. Znam koliko vrijedi tvoja riječ."

Nagnuo je glavu na stranu, motreći me. Tim pokretom mu se nešto kose malo više izvuklo iz ogrtača i podvilo pod glavu, ali se nije slobodno rasulo kad je izravnao vrat. "Osjetio sam tvoju moć, princezo, ne mogu to poreći."

"Nikad nisam vidjela tvoju kosu a da nije bila u pletenici ili u pundi."

"Nikad je nisam vidjela raspuštenu", rekla sam. "Sviđa ti se?"

Nisam očekivala da će me pitati za mišljenje. Nikad nisam čula da je on ikoga pitao za mišljenje o bilo čemu. "Mislim da mi se sviđa, ali trebala bih vidjeti kosu bez ogrtača da bih mogla biti sigurna."

"To je lako", reče on, i otkopča ogrtač pri vratu. Pustio je da mu ogrtač sklizne niz ramena i prebacio ga preko jedne ruke.

Nosio je nešto što je izgledalo poput kožno-metalnog oklopa od struka naviše, premda, da je to trebao biti oklop, pokrivaio bi više. Šarena svjetlost se igrala preko mišića njegova tijela, kao da je doista isklesan od crnog mramora. Struk i kukovi su mu bili vitki, a duge noge prekrivene kožnim hlačama. Hlače su prijanjale uz njega i ulazile u crne čizme što su mu prekrivale koljena, gdje su njihove labave kožne vrhove na mjestu držale trake s malim srebrnim kopčama. Te kopče su bile istovjetne

kopčama na trakama što su prekrivale gornji dio njegova tijela. Srebro se presijavalo na njegovom crnilu. Njegova kosa je visjela poput drugog crnog ogrtača što vijori na vjetru, mrseći se u dugim pramenovima oko njegovih gležnjeva i listova. Vjetar je otpuhnuo pera koja su mu uokvirivala lice preko njegovih usana.

"Oho, vidi što sve nisi obukao", rekla sam pokušavši zazvučati neozbiljno, ali nije mi uspjelo.

Vjetar je nasrnuo na nas, otpuhnuvši mi kosu s lica. Zašuštao je kroz visoku, suhu travu u obližnjem polju, a iza nje sam čula došaptavanje stabljika kukuruza. Vjetar je puhao niz prilaz kanalom između brežuljaka tako da se kovitlao oko nas, poput nestrpljivih ruku. Bio je to odjek one srdačne zemaljske magije koja me pozdravila kad sam noćas načinila prve korake na sidhe tlu.

"Sviđa li ti se moja raspuštena kosa, princezo?"

"Molim?" rekla sam.

"Rekla si da je trebaš vidjeti bez ogrtača. Sviđa li ti se?" Kimnula sam, bez riječi. O da, sviđala mi se.

Doyle je gledao u mene, i sve što sam mogla vidjeti bile su njegove oči. Ostatak njegova lica se izgubio u vjetru, perima i mraku. Odmahnula sam glavom i skrenula pogled.

"Ovo je drugi put da me pokušavaš općiniti očima, Doyle. Što se zbiva?"

"Kraljica je htjela da te testiram očima. Uvijek je govorila da su one ono najbolje na meni."

Zadržala sam pogled na snažnim linijama njegova tijela. Vjetar je nasrnuo, i Doyle se iznenada našao usred oblaka svoje kose, crne i meke, a njegova gola koža se gotovo izgubila, crna na crnom.

Podigla sam pogled da ga opet pogledam u oči. "Ako moja tetka misli da su tvoje oči ono najbolje na tebi, onda..." Odmahnula sam glavom i izdahnula. "Recimo samo da ona i ja zacijelo imamo drugačije kriterije."

Nasmijao se. Doyle se smijao. Čula sam ga kako se smije u L.A.-u, ali ne ovako. Ovo je bio bučan smijeh iz trbuha, nalik tutnjavi groma. Bio je to dobar smijeh, topao i dubok. Odbio se od brežuljaka i ispunio vjetrovitu noć radosnim zvukom. Zašto mi je onda srce udaralo u grlu tako jako da nisam mogla disati? Prsti su me bockali od šoka. Doyle se nije smijao, ne ovako, nikada.

Vjetar je zamro. Smijeh je minuo, ali njegov je sjaj ostao na Doyleovu licu, smiješio se toliko široko da su se vidjeli savršeni, bijeli zubi. Ponovo je prebacio ogrtač preko ramena. Ako mu je i bilo hladno u listopadskoj noći bez njega, nije to odao nijednim znakom. Ostavio je ogrtač prebačen preko jednog ramena i ponudio mi svoju golu ruku.

Koketirao je sa mnom.

Namrštila sam se. "Mislila sam da smo obavili naš mali razgovor, i da ćemo se praviti da se prošla noć nije dogodila."

"Ja je nisam spomenuo", rekao je bezizražajnim glasom.

"Koketiraš", rekla sam.

"Da umjesto mene ovdje stoji Galen, ne bi oklijevala." Humor je izbljedio do mutnog sjaja koji mu je ispunjavao oči. Još sam ga zabavljala, a nisam znala zašto.

"Galen i ja dražimo jedno drugo otkad sam ušla u pubertet. Tebe nikad nisam vidjela da nekoga dražiš, Doyle, sve do sinoć."

"Mnoga ćeš još čuda vidjeti noćas, Meredith. Čuda mnogo veća od mene s raspuštenom kosom i bez majice u hladnoj listopadskoj večeri." Sad se u njegovu glasu čuo onaj ton koji su toliki drevni imali, onaj snishodljiv ton koji je govorio da sam ja dijete, i da ću, ma koliko ostarjela, uvijek biti dijete u usporedbi s njima, malo, glupavo dijete. Doyle je i prije znao biti snishodljiv prema meni. Gotovo mi je odlanulo. "Što bi moglo biti veće čudo od kraljičinog Mraka koji koketira s drugom ženom?"

Odmahnuo je glavom, i dalje mi nudeći svoju ruku. "Mislim da će kraljica imati vijesti koje će učiniti sve što bih ti ja mogao reći pitomim."

"Kakve vijesti, Doyle?" upitala sam.

"Kraljičino je zadovoljstvo da ti ih kaže, a ne moje."

"Onda mi ih prestani nagovještavati", rekla sam. "To ne sliča na tebe."

Odmahnuo je glavom, a smiješak mu se raširio licem. "Ne, pretpostavljam da ne sliča. Kad ti kraljica kaže svoje vijesti, ja ću ti objasniti promjenu u svom ponašanju." Lice mu se otriježnilo, polako, gotovo je poprimilo svoj uobičajeni izraz maske od ebanovine. "Je li to pošteno?"

Gledala sam ga, upitno mu motreći lice dok i najmanji ostatak humora nije izbljedio s njega. Kimmula sam. "Vjerojatno jest."

Ponudio mi je ruku.

"Pokrij svoje tijelo i primit ću te za ruku", rekla sam.

"Zašto ti toliko smeta što me vidiš ovakvog?"

"Bio si nepopustljiv u tome da se prošla noć nikad nije dogodila, da je nikad više ne smijemo spomenuti, a sad odjednom opet koketiraš.

„Što se promijenilo?"

"Kad bih ti rekao da je stvar u prstenu na tvom prstu, bi li shvatila?"

"Ne", rekla sam.

Nasmiješio se, ovaj put blago, gotovo svojim uobičajenim trzajem usana. Vratio je ogrtač na ramena, tako da se sad samo još njegova ruka vidjela ispod debele tkanine.

"Bolje?"

Kimnula sam. "Da, hvala ti."

"A sad, uzmi moju ruku, princezo, i pruži mi zadovoljstvo da te otpratim pred našu kraljicu." Glas mu je bio jednoličan, bez emocija, bez ikakvog značenja. Tako da bi mi gotovo bilo draže čuti onu snažnu emociju od nekoliko trenutaka ranije. Sad su njegove riječi samo bile tu. Mogle su značiti mnoge stvari, ili baš ništa. Riječi bez emocija koje im daju boju bile su gotovo beskorisne.

"Imaš li ti neki ton glasa negdje između potpune praznine i vesele snishodljivosti?" upitala sam.

Onaj mali osmijeh mu je izvio usnice. "Pokušat ću pronaći... zlatnu sredinu između ta dva."

Oprezno sam omotala svoju ruku oko njegove, a njegov se ogrtač nabrao između naših tijela. "Hvala", rekla sam.

"Nema na čemu." Glas mu je i dalje bio prazan, ali se u njemu osjećala slaba naznaka topline.

Doyle je rekao da će pokušati pronaći zlatnu sredinu, i već je radio na tome. Kako strahovito promptno od njega.

Poglavlje 26

Kamena cesta je naglo završavala u travi. Cesta, kao i staze, završava daleko od ikakvog brežuljka. Stajali smo na kraju ceste, a pred nama nije bilo ničega osim trave. Trave izgažene mnogim nogama, ali izgažene jednoliko, tako da nijedan smjer nije izgledao prometnije od bilo kojeg drugog. Jedan od naših starih nadimaka glasi "skriveni narod". Možda sada i jesmo turistička atrakcija, ali stare navike teško umiru.

Katkad bi promatrači vila kampirali izvan tog područja, gledali bi kroz dalekozore, i ne bi ništa vidjeli danima, noćima. Da je itko promatrao u prohladnoj tami, uskoro bi vidio "nešto."

Nisam se trudila pronaći ulaz. Doyle će nas uvesti unutra bez ikakvog truda s moje strane. Vrata su se okretala slijedeći neki svoj raspored, ili možda kraljičin raspored. Sto god ih pokretalo, vrata su katkad gledala na cestu, a katkad ne. Da sam se kao tinejdžerica htjela iskrasti uvečer i vratiti se kasno, mogla bih se samo nadati da se vrata nisu pomaknula dok sam bila vani. Mala čarolija potrebna za otvaranje uzbunila bi čuvare unutra, i moja varka bi, kao što se kaže, bila otkrivena. Više sam puta kao tinejdžerica pomislila da se ta prokleta vrata pomiču namjerno. Doyle me poveo preko trave. Pete su mi tonule u mekanu zemlju, pa sam bila prisiljena hodati gotovo na prstima kako bih sačuvala pete od blata. Zbog pištolja u futroli na gležnju, to je bio vrlo nespretn način hoda. Bilo mi je drago što nisam odabrala još više pete.

Dok me Doyle vodio dalje od prilaza i sablasnih svjetala, tama kao da je postajala gušća nego prije. Svjetla su bila mutna, ali svako svjetlo daje tami težinu i stvarnost. Malo sam jače stisnula Doyleovu ruku dok smo napuštali svjetla iza nas i ulazili u tminu ispunjenu svjetlošću zvijezda.

Doyle je to zacijelo primijetio, jer mi je ponudio: "Želiš li svjetla?"

"Mogu i sama prizvati svoja lutajuća svjetla, hvala ti najljepša. Oči će mi se priviknuti za trenutak."

Slegnuo je ramenima, a taj sam pokret osjetila po tome kako se njegova ruka podigla ispod mojih. "Kako hoćeš." Njegov je glas opet poprimio svoj uobičajeni, neutralni ton. Ili je imao problema s nalaženjem

zlatne sredine za svoj glas, ili je to jednostavno bila navika. Kladila bih se u potonje.

Do trenutka kad se Doyle zaustavio na pola puta oko brežuljka moje su se oči prilagodile slaboj, hladnoj svjetlosti zvijezda i izlazećeg mjeseca.

Doyle je gledao u zemlju. Njegova magija je poslala mali topli dašak duž mog tijela dok se koncentrirao na brežuljak. Ja sam gledala u travom obraslu zemlju. Bez određenog napora i koncentracije, ovo travnato mjesto je izgledalo isto kao i bilo koje drugo travnato mjesto.

Vjetar je pirkao kroz travu kao prsti što prebiru po kutiji punoj čipke. Noć je bila puna suhog šuštanja jesenske trave, ali biste slabo, vrlo slabo, mogli čuti glazbu u tom vjetru. Nedovoljno da biste prepoznali melodiju, ili uopće bili sto posto sigurni da čujete išta drugo osim vjetra, ali ta fantomska glazba je bila naznaka da stojite blizu ulaza. Neka vrsta sablasnog zvona, ili magične igre "vruće-hladno". Kad ne bi bilo glazbe, to je značilo hladno.

Doyle je izvukao ruku iz moje i dlanom prešao preko trave na brežuljku. Nikad nisam bila načisto da li se ta trava rastopi, ili se vrata pojave preko trave, a trava ostaje ispod vrata u nekom metafizičkom prostoru. Kako god bilo, na brežuljku se pojavio okrugli ulaz. Vrata su bila točno prave veličine da oboje prođemo. Kroz otvor je dopirala svjetlost. U slučaju potrebe, vrata su mogla biti dovoljno velika da kroz njih prođe tenk, kao da su osjećala koliko velika trebaju biti. Svjetlost se činila jačom nego što sam znala da jest, jer su moje oči sad bile naviknute na mrak. Svjetlost je bila bijela, ali ne i gruba, nježna bijela svjetlost koja je dopirala kroz vrata poput svjetleće magle.

"Poslije tebe, princezo moja", reče Doyle uz naklon.

Željela sam se vratiti na dvor, ali gledajući taj osvijetljeni brežuljak, sjetila sam se da je rupa u zemlji ipak rupa u zemli, bio to vilinski brežuljak ili grob. Ne znam zašto sam iznenada pomislila baš na tu usporedbu. Možda zbog pokušaja ubojstva. Možda samo zbog živaca. Prošla sam kroz vrata.

Našla sam se u golemom kamenom hodniku, dovoljno širokom da se onaj tenk komotno provoza kroz njega, ili da omaleni div prođe ne udarivši se u glavu. Hodnik je uvijek bio širok, bez obzira na to koliko malena ispala vrata. Doyle mi se pridružio i vrata su iza njega nestala. Ostao je obični, sivi, kameni zid. Baš kao što je vanjska strana brežuljka

skrivala ulaz u njega, unutrašnja strana je činila isto. Da kraljica poželi, vrata se s ove strane uopće ne bi pojavljivala. Ovdje je bilo vrlo lako pretvoriti se iz gosta u zatvorenika. Ta pomisao baš i nije bila utješna.

Bijela svjetlost koja je ispunjavala hodnik nije imala izvor, dolazila je odasvud i niotkud. Sivi kamen je izgledao poput granita, što znači da nije potjecao iz St. Louisa. Ako želite ovdašnji kamen, taj je crven ili crvenkastožut, a ne siv. Čak je i naš kamen uvezen s neke tuđe obale. Rekli su mi da su nekoć pod zemljom bili čitavi svjetovi. Livade, voćnjaci, sunce i mjesec, samo za nas. Vidjela sam umiruće voćnjake i cvjetne vrtove s nekoliko zaostalih cvjetova, ali nikakvog podzemnog mjeseca ni sunca. Prostorije su veće i pravilnije nego što bi trebale biti, a tlocrt unutrašnjosti kao da se mijenja slučajnim redosljedom, ponekad čak i dok hodate, kao da hodate kroz prostoriju s iskrivljenim zrcalima s kamenim stijenama umjesto zrcala, ali nema livada, ili ih barem ja nisam vidjela. Više sam nego spremna vjerovati da mi ostali taje razne stvari. To me ne bi ni najmanje iznenadilo, ali prema mojim spoznajama, nema nikakvih svjetova pod zemljom, već samo kamen i prostorije.

Doyle mi je ponudio svoju ruku, vrlo službeno. Prihvatila sam je lagano, više iz navike.

Hodnik je oštro skretao. Čula sam korake koji nam se približavaju. Doyle je blago povukao moju ruku. Stala sam i pogledala ga. "Što je?" upitala sam.

Doyle me poveo natrag niz hodnik. Hodala sam unatraske s njim, a tada je naglo stao. Zgrabio je šakom moju haljinu i podigao suknju toliko da mi ogoli gležnjeve i pištolj. "Nisu te tvoje pete izbacile iz ravnoteže na kamenju, princezo." Bio je ljut na mene.

"Smijem nositi oružje."

"Pištolji u brežuljku su zabranjeni", reče on.

"Otkad?"

"Otkad si jednim ubila Bleddyna."

Gledali smo se nepomično jednu sekundu, a onda sam se pokušala odmaknuti, ali se njegova ruka sklopila oko mog zapešća.

Dok su nam se koraci sve više bližili, Doyle me trzajem izbacio iz ravnoteže, tako da sam pala na njega. Pritisnuo me uz svoje tijelo rukom na mojim leđima. Zaustio je da nešto kaže, no koraci su upravo tada zaobišli ugao.

Stajali smo tako neskriveni, Doyle me privijao uz svoje tijelo, s

drugom rukom na mom zapešću. Izgledalo je kao prekinuta bitka, ili kao njezin početak.

Dva muškarca koja su zaobišla ugao razdvojila su se da pokriju što veći prostor hodnika, ali da ostave mjesta i za borbu.

Pogledala sam u Doyleovo lice i pokušala unijeti molbu u taj pogled. Očima sam ga preklinjala da im ne kaže za pištolj i da mi ga ne uzme.

Ustima uz moj obraz je prošaptao: "Neće ti trebati."

Ja sam ga samo pogledala. "Dat ćeš mi svoju riječ za to?"

Ljutnja mu je napela čeljusne mišiće i zabubnjala niz ruke. "Neću davati svoju riječ za kraljičin hir."

"Onda mi daj da zadržim pištolj", prošaptala sam.

Pomaknuo se i stao između mene i drugih gardista. I dalje mi je stiskao zapešće. Sve što su drugi mogli vidjeti bio je široki Doyleov ogrtač.

"Što je bilo, Doyle?" upita jedan muškarac.

"Ništa", reče on. Silom je premjestio moju drugu ruku iza mojih leđa, tako da je uspio obuhvatiti oba moja zapešća jednom šakom. Njegove šake nisu bile toliko velike, i da bi dobio čvrst zahvat, morao mi je stisnuti zapešća, gotovo ih zdrobiti. Jače bih se borila da sam mislila da se mogu izvući, ali čak i da pobjegnem Doyleu, on je vidio pištolj. Nisam mogla učiniti baš ništa, pa se nisam otimala, ali nisam bila sretna.

Doyle me drugom rukom podigao i spustio na tlo u sjedeći položaj. Osim što se zapešća tiče, sve je to učinio prilično nježno. Kleknuo je, a njegova ogrtačem prekrivena leđa su nas i dalje skrivala od drugih muškaraca. Dok mu se ruka kretala iznad moje noge prema pištolju, razmišljala sam o tome da ga šutnem, da budem teška, ali to nije imalo smisla. On bi mi bez ikakvog napora mogao zdrobiti zapešća. Večeras još možda i dobijem pištolj natrag. Ako mi zdrobi ruke, ostat ću bez izbora.

Izvukao je pištolj iz futrole na gležnju. Ja sam sjedila na podu i pustila ga da to učini. Ostala sam pasivna u njegovu stisku, dopustivši mu da s mojim tijelom radi što hoće. Samo moje oči nisu bile pasivne – nisam mogla prikriti bijes u njima. Ne, željela sam da vidi taj bijes.

Pustio me i zataknuo pištolj iza svojih leđa, iako su mu kožne hlače već bile toliko uske da mu to zacijelo nije bilo ugodno. Ponadala sam se da će mu našuljati leđa do krvi.

Primio me za jednu ruku da mi pomogne ustati. Zatim se okrenuo,

uz zamah ogrtača, da me pokaže drugim gardistima, jednom rukom još držeći moju, kao da se spremamo na grandiozni ulazak niz dugačke mramorne stube. Bila je to čudna gesta za sivi hodnik i za ono što se upravo dogodilo. Shvatila sam da Doyle nije bio siguran u vezi pištolja, ili oko toga što mi ga je odlučio uzeti, ili se možda pitao imam li još oružja. Bio je nesiguran i skrivao je to.

"Mala razmirica, to je sve", rekao je.

"Razmirica oko čega?" Glas je pripadao Mrazu, Doyleovom dozapovjedniku. Osim što su obojica bili visoki, tjelesno su bili gotovo čista suprotnost. Kosa koja je poput svjetlucavog zastora padala do Mrazovih gležnjeva, bila je srebrna, treperavo, metalno srebrna, kao girlanda za božično drveće. Koža mu je bila bijela poput moje. Njegove oči bile su blijedo sive, kao zimsko nebo prije oluje, a lice uglasto i arogantno zgodno. Ramena su mu bila malo šira od Doyleovih, ali osim toga, bili su istovremeno vrlo slični i vrlo različiti.

Nosio je srebrni kaputić koji mu je sezao tik do iznad koljena, gdje se susretao sa srebrnom tkaninom njegovih hlaća, ugaranih u srebrne čizme. Pojas s draguljima oko njegova struka bio je od srebra načičkanog biserima i dijamantima. Pristajao je teškoj ogrlici koja mu je krasila prsa. Svjetlucao je kao da je isklesan iz velikog komada srebra, više kip nego čovjek. Ali mač na njegovom boku, s balčakom od srebra i kosti, bio je dovoljno stvaran, a ako se vidjelo jedno oružje, bilo ga je zacijelo i više, jer to je bio Mraz. Kraljica ga je zvala svojim Ubojitim Mrazom. Ako je ikada imao neko drugo ime, ja ga nisam znala. Nije nosio nikakva magična ili začarana oružja – za Mraza, to je bilo gotovo isto kao i biti nenaoružan.

Zurio je u mene tim sivim očima, vidljivo sumnjičav.

Uspjela sam progovoriti samo da ispunim tišinu. Trebala sam im nekako odvratiti pažnju. Pustila sam Doyleovu ruku i zakoračila korak unaprijed. Mraz je bio tašt u vezi svog izgleda i odjeće. "Mraz, kako hrabar modni izrčaj." Moj glas je zazvučao snažno, negdje između podbadanja i sprdnje.

Njegovi prsti krenuli su prema rubu tunike prije nego što se uspio zaustaviti. Namrštio se. "Princezo Meredith, kakvo zadovoljstvo, kao i uvijek." Mala promjena tona njegove je riječi pretvorila u sprdnju.

Nije me bilo briga. Nije se upitao što to Doyle skriva. To je bilo sve što sam htjela postići.

"A što je sa mnom?" reče Rhys.

Okrenula sam se i suočila s mojim trećim po redu najdražim gardistom. Njemu nisam vjerovala kao Barinthusu i Galenu. Rhys je djelovao nekako nepouzđano, odavao je neki dojam da baš i ne bi dao svoj život za vašu čast, ali sve do te točke mogli ste se osloniti na njega.

Preko jedne ruke je prebacio svoj ogrtač i slap bijele valovite kose što mu je padala do struka, tako da sam imala neometan pogled na njegovo tijelo. Rhys je imao nešto manje od sto sedamdeset centimetara, bio je nizak za gardista. Koliko sam ja znala, bio je čistokrvni dvorjanin.

Samo je slučajno bio nizak. Cijelo njegovo tijelo bilo je uokvireno uskim bijelim odijelom, toliko priljubljenim da ste već na prvi pogled znali da ispod nema ničega osim njega. Na tkanini se nalazio bijeli vez, oko okruglog okovratnika, na lagano trapezastim dugim rukavima, te oko izreza na njegovom trbuhu, koji je otkrivao njegove trbušne mišiće nalik kaldrmi, kao što bi se neka žena razmetala svojim dekolteom. Pustio je da mu ogrtač i kosa padnu natrag na mjesto. Osmjehnuo mi se punim, kerubinskim usnama. Pristajale su njegovom okruglom, dječaćki ljepuškastom licu i jednom blijedoplavom oku. Oko mu je bilo trostruki krug plavetnila; plava boja različka oko zjenice, nebesko plava, pa krug boje zimskog neba. Drugo je oko bilo zauvijek izgubljeno ispod brazda od ožiljaka. Tragovi pandži presijecali su gornju desnu četvrtinu njegova lica. Jedan trag pandži odvojio se dva centimetra od drugih, prelazeći preko inače savršene kože od gornje desne strane njegova

čela, preko korijena nosa, do donjeg dijela lijevog obraza. Nabrajao mi je desetak različitih priča o tome kako je izgubio oko. Velike bitke, divovi, mislim da se sjećam i pokojeg zmaja. Mislim da su ga upravo ožiljci potakli da toliko radi na svom tijelu. Bio je nizak, ali je svaki centimetar njega bio mišićav.

Odmahnula sam glavom. "Ne znam izgledaš li više kao ukras na pornografskoj svadbenoj torti, ili kao superheroj. Mogao bi se zvati Ab Boy, ili Abdominal Man." Sretno sam se nasmiješila.

"Tisuću trbušnjaka na dan čuda radi", reče on, milujući trbušne mišiće rukom.

"Svakome treba neki hobi, valjda."

"Gdje je tvoj mač?" upita Doyle.

Rhys ga pogleda. "Isto gdje i tvoj. Kraljica kaže da ih noćas ne trebamo."

Doyle baci pogled na Mraza. "A što je s tobom, Mraz?"

Rhys mu odgovori uz brzi smiješak, od kojeg mu je zaiskrilo njegovo divno plavo oko. "Kraljica ga odbija od oružja jedno po jedno. Izjavila je da mora biti nenaoružan do trenutka kad se ona odjene i krene u dvoranu s prijestoljem."

"Ja mislim da nije mudro da joj cijela Garda bude nenaoružana", reče Mraz.

"Ni ja", reče Doyle, "ali ona je kraljica, i mi ćemo se pokoriti njezinim narednjima."

Mrazovo privlačno lice se stisnulo u napete linije. Da je bio ljudsko biće, do sad bi već imao bore od mrštenja, ali njegovo je lice bilo glatko i uvijek će biti takvo.

"Mrazovo ruho je u redu za banket dobrodošlice, ali zašto ste ti i Rhys odjeveni tako..." bespomoćno sam raširila ruke, trudeći se pronaći izraz koji ne bi bio uvredljiv.

"Kraljica je osobno dizajnirala moju odjeću", reče Rhys. "Predivna je", rekoh ja.

On se naceri. "Samo ti to ponavljaj dok večeras budeš susretala ostale gardiste."

Oči mi se raširiše. "O, molim te. Nije valjda da opet uzima hormone?"

Rhys kimne. "Od hormona trudnoće njezin seksualni nagon radi prekovremeno." On pogleda dolje u svoju odjeću. "Šteta se tako dotjerati, a nemati kamo otići."

"Jako duhovito", rekoh ja.

Pogledao me iskreno nesretnog lica. Nije htio postići da njegov komentar ispadne smiješan. Njegovo tužno lice je natjeralo moj smiješak da izbljedi.

"Kraljica je naša vladarica. Ona najbolje zna", reče Mraz.

Iz grla mi se oteo smijeh.

Izraz na Mrazovu licu kad se okrenuo naveo me da požalim što sam se nasmijala. Ugledala sam te sive oči nesuzdržane na djelić sekunde, a ono što sam vidjela u njima bio je bol. Gledala sam ga kako ponovo gradi svoje zidove, gledala njegove oči kako se zatvaraju, tako da se opet ništa nije vidjelo. Ali već sam ugledala što se nalazi iza te pažljive fasade, iza njegove skupe odjeće, iza njegove sitničave pažnje oko detalja – iza njegova krutog morala i njegove arogancije. Dio svega toga je bio stvaran,

ali drugi dio je bila maska, koja je čuvala neke stvari daleko od očiju javnosti.

Mraz mi nikad nije bio drag, ali taj uvid u njega značio je da mi više ne može biti mrzak. K vragu.

"Više nećemo razgovarati o tome", reče on. Okrenuo se i pošao niz hodnik, vraćajući se putem kojim su došli. "Kraljica te očekuje." Otišao je, ne osvrćući se da provjeri pratimo li ga.

Rhys je došao do mene. Prebacio je ruku preko mojih ramena i zagrlio me. "Drago mi je što si se vratila."

Nakratko sam se naslonila na njega. "Hvala, Rhys."

Malo me prodrmao. "Nedostajala si mi, Zelenooka."

Rhys je govorio suvremeni engleski bolje čak i od Galena. Volio je sleng. Njegov omiljeni pisac je bio Dashiell Hammett, a njegov omiljeni film *Malteški sokol* s Humphreyjem Bogartom. Rhys je imao kuću izvan grada brežuljaka. Imao je struju i televiziju. Provela sam priličan broj vikenda u njegovoj kući. Uveo me u svijet starih filmova, a kad mi je bilo šesnaest, otišli smo na festival film noira u Tivoliju u St. Louisu. Tada je bio odjeven u fedora šešir i baloner. Čak je i meni našao odjeću iz tog razdoblja, da bih mu se mogla objesiti za ruku poput *femme fatale*.

Rhys mi je tom prigodom jasno dao do znanja da o meni ne razmišlja samo kao o mladoj sestri. Nije učinio ništa zbog čega bismo mogli poginuti, ali ipak dovoljno da to bude pravi spoj. Nakon toga moja se tetka pobrinula da ne provodimo mnogo vremena zajedno. Galen i ja smo nemilosrdno podbadali jedno drugo na vrlo seksualan način, ali činilo se da kraljica vjeruje Galenu, kao i ja. Nijedna od nas nije baš vjerovala Rhysu.

Rhys mi je ponudio ruku.

Doyle mi je prišao s druge strane. Pomislila sam da će mi i on ponuditi ruku, i da ću završiti stisnuta između njih dvojice. Umjesto toga, rekao je: "Kreni hodnikom i čekaj nas."

Mraz bi raspravljao, možda bi čak i odbio, ali ne i Rhys. "Ti si zapovjednik Garde", rekao je. Bio je to odgovor dobrog vojnika. Zašao je za ugao i Doyle se pomaknuo, povukavši i mene sa sobom jednom rukom na mojoj mišici, da vidi kad će se dovoljno udaljiti da nas ne čuje.

Onda nas je Doyle povukao natrag, izvan Rhysova vidokruga. Šaka mu se stegnula na mojoj mišici. "Što još nosiš?"

"Vjerovat ćeš mi na riječ?" upitala sam.

"Ako mi daš svoju riječ, prihvatit ću je", reče on.

"Otišla sam kad mi je život bio u opasnosti, Doyle. Moram se moći zaštititi."

Njegova ruka se još više stisnula i malo me protresao. "Moj je posao da štitim dvor, a osobito kraljicu."

"A moj je posao da štitim sebe", rekla sam.

On je spustio glas još niže. "Ne, to je moj posao. Posao cijele Garde."

Odmahnula sam glavom. "Ne, ti si u Kraljičinoj gardi. Kraljeva garda štiti Cela. Nema Garde za princezu, Doyle. Odgojena sam tako da budem vrlo svjesna toga."

"Uvijek si imala svoje tjelesne čuvare, kao i tvoj otac."

"I vidiš koliko mu je to pomoglo", rekoše.

Uhvatio me za drugu ruku, podignuvši me na nožne prste. "Ja želim da preživiš, Meredith. Uzmi to što ti ona večeras daje. Nemoj je pokušati ozlijediti."

"Ili što? Ubit ćeš me?"

Ruke su mu se opustile, i postavio me punim stopalima na kamenu pod. "Daj mi svoju riječ da je to bilo tvoje jedino oružje i vjerovat ću ti."

Zureći u njegovo toliko iskreno lice, nisam to mogla učiniti. Nisam mu mogla lagati, ne ako bih za to morala dati svoju riječ. Pogledala sam u pod, pa onda ponovo u njegovo lice. "Muda Fergusova." Nasmiješio se. "Pretpostavljam da to znači da imaš još oružja."

"Da, ali ne mogu ovdje biti nenaoružana, Doyle. Ne mogu."

"Imat ćeš jednog od nas uz sebe u svakom trenutku večeras – to ti mogu jamčiti."

"Kraljica je bila vrlo oprezna noćas, Doyle. Ja možda i ne volim mraza, ali mu do neke mjere vjerujem. Pobrinula se da svaki gardist kojeg sretnem bude ili netko kome vjerujem, ili netko tko mi je drag, ali postoji dvadeset i sedam kraljičinih gardista, i još dvadeset i sedam kraljevih. Ja vjerujem možda šestorici, najviše deseterici. Ostali me plaše, ili su mi u prošlosti aktivno nanosili zlo. Ja se ovdje neću kretati nenaoružana."

"Ti znaš da ti ga ja mogu uzeti", reče on.

Kimnula sam. "Znam."

"Reci mi što imaš, Meredith. Krenut ćemo od toga."

Rekla sam mu što sve nosim. Napola sam očekivala da će inzistirati na tome da me sam pretraži, ali nije. Vjerovao mi je na riječ. Radi toga mi

je bilo drago što mu ništa nisam zatajila.

"Shvati ovo, Meredith. Ja sam kraljičin tjelesni čuvar, a tek onda tvoj. Ako je pokušas ozlijediti, morat ću nešto poduzeti."

"Je li mi dopušteno braniti se?" upitala sam.

Na trenutak je razmislio o tome. "Ja... ne bih htio da pogineš samo zato što si zaustavila svoju ruku zbog straha od mene. Ti si smrtna, a naša kraljica nije. Od vas dvije ti si krhkija." Oblizao je usne, odmahnuo glavom. "Nadajmo se da se stvar neće svesti na izbor između vas dvije. Mislim da ne planira nikakvo nasilje za tebe noćas."

"Ono što moja draga tetka planira i ono što se na kraju dogodi nije uvijek ista stvar. Svi to znamo."

On opet odmahne glavom. "Možda." Ponudi mi svoju ruku. "Da krenemo?"

Lagano sam primila njegovu ruku i poveo me niz hodnik prema Rhysu koji je strpljivo čekao. Rhys nas je gledao kako hodamo prema njemu, a na njegovu je licu bila ozbiljnost koja mi se nije sviđjela.

Razmišljao je o nečemu.

"Ozlijedit ćeš se od toliko dubokog razmišljanja, Rhys", rekla sam.

Nasmiješio se spustivši pogled, ali kad se njegov pogled opet podigao, još je bio ozbiljan. "Što si naumila, Merry?"

Pitanje me zateklo. Nisam se trudila sakriti iznenađenje na licu.

"Moj jedini plan za večeras je da preživim i da ne budem ranjena. To je sve."

Njegove oči se suziše. "Ja ti vjerujem." Ali glas mu je zvučao nesigurno, kao da zapravo uopće nije uvjeren u to da mi vjeruje. Zatim se osmjehnuo i rekao: "Ja sam joj prvi ponudio ruku, Doyle. Uvalio si se."

Doyle zausti da nešto kaže, ali ja sam ga pretekla. "Imam ja dvije ruke, Rhys."

Njegov smiješak se proširio u smijuljenje. Ponudio mi je ruku, i ja sam je uzela. Prebacujući svoj dlan preko njegova rukava, shvatila sam da je to moja desna ruka – ona na kojoj je bio prsten. Ali prsten nije reagirao na Rhysa. Ležao je mirno, kao običan, lijepi komad srebra.

Rhys ga je opazio i oči su mu se raširile. "Ovo je..."

"Da, tako je", reče Doyle mirno.

"Ali..." započne Rhys. "Da", izusti Doyle. "Što je?" upitah ja.

"Sve u kraljičino pravo vrijeme", reče Doyle.

"Od tajni me boli glava", rekla sam.

Rhys se potrudio oponašati Bogarta kako je najbolje znao. "Onda si kupi bočicu aspirina, mala, jer noć je mlada."

Pogledala sam ga. "Bogart to nikad nije rekao, ni u kojem filmu."

"Nije", reče Rhys svojim normalnim glasom. "Improvizirao sam."

Lagano sam mu stisnula ruku. "Mislim da si mi nedostajao."

"Ja znam da si ti meni nedostajala. Nitko drugi na dvoru ne zna kog vraga znači film noir."

"Ja sasvim sigurno znam", reče Doyle.

Mi ga oboje pogledasmo.

"To znači crni film, točno?"

Rhys i ja smo pogledali jedno u drugo i počeli se smijati. Hodali smo hodnikom praćeni odjekom našeg smijeha. Doyle nam se nije pridružio.

Samo je ponavljao stvari poput: "Pa, to znači crni film, nije li tako?" To je zadnjih nekoliko metara do privatnih odaja moje tetke učinilo gotovo zabavnima.

Poglavlje 27

Kad su se dvostruka vrata otvorila, kamen se promijenio. Odaja moje tetke, kraljičina odaja, bila je izdubljena u crnom kamenu, sjajnom kamenu, gotovo nalik staklu, koji je djelovao kao da bi se mogao razbiti od malo jačeg dodira. Mogli ste ga udariti čelikom, i sve što biste dobili bile bi šarene iskrice. Izgledao je poput opsidijana, ali je bio mnogostruko čvršći.

Mraz je stao što je bliže mogao vratima koja su vodila u prostoriju, te što dalje od kraljice. Stajao je vrlo uspravno, kao figura od sjajnog

srebra usred sveg tog crnila, no nešto u načinu na koji se držao govorilo je da stoji kod vrata zbog nekog određenog razloga – da može brže pobjeći, možda.

Krevet je bio uz suprotni zid, premda je bio toliko natrpan plahtama, dekama, pa čak i krznom, da je bilo teško reći je li to krevet ili samo divovska hrpa pokrivača. Na krevetu je bio muškarac, mladić. Kosa mu je bila ljetno plava, ošišana dugačko na vrhu, a kratko na pola glave, skejterska frizura. Tijelo mu je bilo preplanule, blago zlatne boje, od ljeta, ili možda od solarija. Jedna vitka ruka mu je bila ispružena u prazno, a šaka opuštena. Izgledao je kao da duboko spava i kao da je vrlo mlad. Ako je imao manje od osamnaest, to je bilo ilegalno u svakoj državi, jer je moja tetka bila vila, a ljudi nam nisu vjerovali toliko da bi nam povjerali svoju djecu.

S njegove druge strane ustala je kraljica, izranjajući polako iz gnijezda od pokrivača i razbacanog crnog krzna, tek nešto malo crnjeg od kose koja joj je uokvirivala blijedo lice. Skupila je kosu na vrhu glave, pa je kosa djelovala kao crna kruna, a samo su se tri duga pramena vukla njezinim leđima. Gornji dio haljine jako je podsjećao na korzet tipa vesela udovica, i bio je od crnog vinila s dvije tanke trake od potpuno crne tkanine što su više ukrašavale njezina ramena nego ih pokrivala. Suknja je bila puna i teška, prostirala se iza nje poput kratkog repa zvijezde repatice; izgledala je kao da je od ulaštene kože, ali gibala se poput tkanine. Ruke su joj bile uokvirene kožnim rukavicama, dugačkima toliko da ih pokriju cijele. Usnice su joj bile crvene, a sjenilo tamno i savršeno. Oči su joj imale tri nijanse sive boje, od sive poput ugljena, preko boje olujnih oblaka, pa do blijedog zimskog neba. Zadnja boja je bila toliko svijetlo siva da je izgledala bijelo. Istaknute tamnim sjenilom, njezine su oči bile izuzetno lijepe.

Nekoć davno, kraljica se mogla odjenuti u paukove mreže, u tamu, u sjene – komadići stvari kojima je vladala mogli su se pretvoriti u odjeću, pokoravajući se njezinoj volji. Međutim, sad je zaglavila s dizajnerskom odjećom i osobnim krojačem. Bio je to samo još jedan znak koliko je nisko pala naša moć. Moj ujak, kralj Svijetlog dvora, još se mogao odjenuti u svjetlost i iluziju. Neki su to smatrali dokazom da je Svijetli dvor snažniji od Tamnog. Svi koji su tako mislili, pazili su da to ne izgore pred tetom Andais.

Njezino ustajanje otkrilo je nazočnost još jednog muškarca, premda

je ovaj bio sidhe, a ne smrtnik. Bio je to Eamon, kraljičin družbenik. Kosa mu je bila crna i padala je u mekanim, gustim valovima oko njegova bijelog lica. Kapci njegovih očiju bili su teški, od sna... ili od nečeg drugog.

Mraz i Rhys su požurili prema kraljici. Svaki je primio jednu u kožu umotanu ruku. Primili su je za dlanove i laktove, te podigli preko plavokosog muškarca. Crna suknja se uzburkala oko nje, razotkrivši na trenutak crne podsuknje i par crnih sandala od lakirane kože, koje su njezina stopala uglavnom ostavljale golima. Dok su je dizali i graciozno stavljali na pod, nekako sam očekivala da krene glazba i da se plesači pojave niotkud. Moja tetka je u svakom slučaju bila kadra stvoriti takvu iluziju.

Kleknula sam na jedno koljeno, a moja haljina je bila dovoljno udobna da takav pokret ispadne skladan. Materijal će se vratiti na svoje mjesto kad ustanem, što je bio jedan od razloga zašto sam ga odabrala. Obrisi podvezice se zbog pritiska vidio na materijalu, ali kroz bordo tkaninu moglo se nazrijeti samo da nosim najmanje jednu podvezicu – nož se nije vidio. Glavu nisam još sagnula. Kraljica je izvodila predstavu.

Htjela je da je gledam.

Kraljica Andais je bila visoka žena čak i prema današnjim kriterijima: sto osamdeset i tri centimetra. Koža joj je sjajila poput ulaštenog alabastra. Savršena crna linija obrva i gusto crnilo njezinih trepavica pružali su tome gotovo zapanjujući kontrast.

Najzad sam naklonila glavu, jer se to očekivalo. Držala sam glavu pognutom toliko duboko da sam vidjela samo pod i svoju nogu. Čula sam njezinu suknju kako klizi po podu. Njezine pete su oštro odjeknule kad je prešla s malenog saga na kameni pod. Nije mi bilo jasno zašto nije stavila sag od zida do zida. Podsuknje su se nabirale i šuštale, dodirujući se dok mi se približavala, i shvatila sam da je to krinolina, gruba i neudobna na goljoj koži.

Najzad se malo crne suknje pojavilo na podu pokraj mog stopala. Glas joj je bio dubok, bogat kontraalt. "Pozdrav, princezo Meredith NicEssus, Dijete mira, Besabin otrove, dijete moga brata."

Zadržala sam pognutu glavu, i kanila sam ostati tako sve dok mi ne naredi drugačije. Nije me nazvala nećakinjom, premda je potvrdila naše srodstvo. Ne izreći moj obiteljski odnos s njom bilo je pomalo uvredljivo, ali sve dok me ona ne nazove nećakinjom, ja nju nisam mogla nazvati

tetkom.

"Pozdrav, kraljice Andais, Kraljice zraka i tame, Ljubavnice bijele puti, sestro Essusa, mog oca. Došla sam iz zemalja na zapadu na tvoj zahtjev. Što bi htjela od mene?"

"Nikad nisam shvatila kako ti to uspijeva", reče ona.

Zadržala sam pogled na podu. "Što, moja kraljice?"

"Kako možeš izgovoriti prave riječi, pravim tonom glasa, a ipak zvučati neiskreno, kao da ti je sve to strašno, strašno naporno."

"Ispričavam se ukoliko sam te uvrijedila, moja kraljice." To je bio najbezopasniji odgovor na optužbu koji sam joj mogla dati, jer mi je sve to zaista bilo strašno, strašno naporno. Samo što nisam htjela da se to tako jasno razabere u mom glasu. Ostala sam na koljenima, pognute glave, iščekujući da mi ona kaže da smijem ustati. Čak ni pete od pet centimetara nisu bile prikladne za dugotrajno klečanje u tom položaju. Bilo je teško ne ljuljati se. Da je Andais htjela, mogla me ostaviti tako satima, dok mi ne utrne čitava noga, osim točke agonije u koljenu na koju se oslanjala cijela moja težina. Moj rekord u klečanju bio je šest sati, nakon što sam prekršila policijski sat kad sam imala sedamnaest godina. Bio bi možda i duži ali sam ili zaspala, ili pala u nesvijest, stvarno nisam bila sigurna koje od toga.

"Odrezala si kosu", reče ona.

Počela sam pamtitu teksturu poda. "Da, moja kraljice."

"Zašto si je odrezala?"

"Kosa koja dopire skoro do gležnjeva označava vas kao sidha s visokog dvora. Pravila sam se da sam ljudsko biće."

Osjetila sam kako se nadvila nad mene, rukom mi je podigla kosu i prošla prstima kroz nju. "Pa si žrtvovala kosu."

"Mnogo ju je lakše njegovati kad je ove dužine", rekla sam, onoliko bezizražajnog glasa koliko sam uspjela.

"Ustani, nećakinjo."

Polagano sam ustala, oprezno u visokim petama. "Hvala, teta Andais." Uspravna, bila sam bijedno niska u usporedbi s njenom visokom, vitkom figurom. Na petama je bila više od trideset centimetara viša od mene. Obično nisam toliko svjesna toga da sam niska, ali moja tetka se trudila da budem. Htjela je da se osjećam malenom.

Pogledala sam je i othrvla se porivu da odmahnem glavom i uzdahnem. Poslije Cela, Andais je bila moj nejneomiljeniji dio Tamnog

dvora. Pogledala sam je mirnim očima i jako se potrudila da ne uzdahnem naglas.

"Dosađujem li ti?" upita ona.

"Ne, teta Andais, naravno da ne." Nije me odao izraz lica.

Godinama sam uvježbavala ljubazan, nečitljiv izraz lica, ali Andais je stoljećima usavršavala svoje proučavanje ljudi. Nije uistinu mogla čitati misli, ali njezino primjećivanje svake, pa i najmanje promjene u govoru tijela, u disanju, bilo je gotovo jednako dobro kao prava telepatija.

Andais je piljila u mene, a između savršenih obrva stvorila se mala crta od mrštenja. "Eamon, pokupi našeg ljubimca i neka te odjene za banket, u drugoj sobi."

Kraljičin družbenik je izvukao kućni ogrtač od ljubičastog brokata iz hrpe razbacane posteljine, te ga navukao na sebe prije nego što je izašao iz kreveta. Vrpca je na leđima ogrtača bila zavezana, tako da se nije zatvarao preko njegova tijela. Kosa mu je padala u zamršenim crnim valovima gotovo do gležnjeva. Tamnoljubičasta boja ogrtača nije toliko skrivala njegovo tijelo, koliko je glumila okvir za blijeđe bljeskove koje biste opazili dok se kretao prostorijom.

Ovlaš mi je kimnuo dok je prolazio pokraj mene. Ja sam kimnula zauzvrat. Spustio je lagani poljubac na Andaisin obraz i pošao prema malim vratima što su vodila u manju spavaću sobu i kupaonu iza nje. Među suvremenim udobnostima koje je dvor usvojio bili su unutarnji zahodi.

Plavušan je sjedio na rubu kreveta, također gol. Ustao je, rastežući tijelo u dugačku, preplanulu prugu puti. Njegove su oči bljesnule prema meni dok je to činio. Kad je vidio da ga gledam, nasmiješio se. Osmijeh je bio grabežljiv, lascivan, agresivan. Ljudski "ljubimci" su uvijek pogrešno shvaćali ležernu golotinju gardista.

Plavušan nam je kočoperno prišao, zibajući se dok je koračao. Nije mi bilo neugodno zbog njegove golotinje, nego zbog pogleda u njegovim očima.

"Pretpostavljam da je ovaj nov", rekla sam.

Andais je motrila muškarca hladnim očima. Morao je biti vrlo nov ako nije shvaćao što znači taj pogled. Nije bila zadovoljna s njim, nije bila nimalo zadovoljna.

"Reci mu što misliš o njegovoj predstavi, nećakinjo." Njezin glas je bio vrlo miran, no u njemu se čuo prigušeni ton koji ste gotovo mogli

osjetiti na jeziku, kao nešto gorko što se provlači kroz slatko.

Odmjerila sam ga od golih stopala sve do svježe ošišane kose, preko svakog centimetra između. Nacerio se dok sam to radila prišavši mi još bliže, kao da je taj pogled poziv. Odlučila sam izbrisati osmijeh iz njegova držanja.

"Mlad je, zgodan je, ali Eamon je bolje obdaren."

To je zaustavilo smrtnika i natjeralo ga da se namršti, a kad mu se osmijeh vratio na lice, bio je nesiguran.

"Ne vjerujem da on zna što znači 'obdaren'", reče Andais.

Pogledala sam je. "Nikad ih ni nisi birala zbog intelekta", rekla sam.

"S ljubimcima se ne razgovara, Meredith. Trebala bi to već znati."

"Kad budem htjela ljubimca, nabavit ću psa. Ovo..." pokazala sam na muškarca, "zahtijeva malo previše brige za mene."

Muškarac se mrštio, zvjerajući malo u jednu, malo u drugu, vidljivo nesretan i zbunjen. Andais je prekršila jedno od mojih kardinalnih pravila seksa. Bez obzira koliko ste pažljivi, možete zatrudnjeti. Tome seks i služi, na kraju krajeva. Zbog toga nikad nemojte spavati s nekim tko je zao ili glup, o ružnoći prosudite sami, jer se sve troje može razmnožavati. Plavušan je bio sladak, ali ne dovoljno sladak da nadoknadi namrštenu zbunjenost na svom licu.

"Idi s Eamonom. Pomozi mu da se odjene za banket", reče Andais.

"Mogu li i ja doći na bal večeras, moja gospo?" upita on.

"Ne", odgovori ona. Okrenula se ponovo prema meni, kao da je on prestao postojati.

Opet me pogledao, ovaj put sa zlovoljnom ljutnjom. Znao je da sam ga uvrijedila, ali nije baš bio siguran kako. Od tog pogleda sam zadrhtala. Na dvoru je bilo ljudi mnogo manje privlačnih od tog njezinog novog "ljubimca", s kojima bih ja radije spavala.

"Ne odobravaš", rekla je.

"Bilo bi drsko od mene odobravati ili ne odobravati postupke svoje kraljice", rekla sam.

Ona se nasmije. "Evo opet, kažeš točno ono što trebaš reći, ali nekako ti svejedno uspijeva da to zvuči kao uvreda."

"Oprosti mi", rekla sam i počela se opet spuštati na jedno koljeno. Zaustavila me rukom na mišici. "Nemoj, Meredith, nemoj. Noć neće trajati zauvijek, a ti noćas spavaš u hotelu. Tako da nemamo puno vremena." Povukla je ruku ne ozlijedivši me. "Nipošto nemamo vremena

za igranje igrice, zar ne?"

Upitno sam pogledala njezino nasmiješeno lice, te pokušala dokučiti je li doista iskrena, ili je to neka vrsta zamke. Najzad sam rekla: "Ako se želiš igrati igrice, moja kraljice, počašćena sam što sam uključena. Ako treba obaviti neki posao, onda sam isto tako počašćena što sam uključena u to, teta Andais."

Opet se nasmijala. "O, dobra djevojka, podsjećaš me da si mi nećakinja, moj krvni rod. Plašiš se mog raspoloženja, ne vjeruješ mu, pa me stoga podsjećaš na to koliko mi vrijediš. Vrlo dobro."

Nije mi se činilo da je to pitanje, pa nisam ništa rekla, jer je bila apsolutno u pravu.

Gledala je moje lice, ali je rekla: "Mraz."

Prišao joj je, pognute glave. "Moja kraljice."

"Idi u svoju sobu i presvući se u odjeću koju sam dala da ti naprave za ovu večer."

On klekne na jedno koljeno. "Ta odjeća mi nije... po mjeri, moja kraljice."

Gledala sam kako svjetlost zamire u njezinim očima, ostavljajući ih hladnima i praznima poput bijelog, zimskog neba. "Da", rekla je, "odgovara ti. Doslovno je skrojena za tebe."

Zgrabila je šakom njegovu srebrnu kosu i trzajem mu podigla lice tako da joj je morao uzvratiti pogled. "Zašto je nisi odjenuo?"

On lizne usne. "Moja kraljice, učinilo mi se da mi je to ruho neudobno."

Nakrivila je glavu, onako kako vrana gleda oči obješenog čovjeka prije nego što mu ih iskopa. "Neudobno, neudobno. Čuješ li ti to, Meredith? Njemu se učinilo da mu je odjeća koju sam dala da mu sašiju neudobna." Vukla je njegovu glavu unatrag sve dok mu se vrat nije pretvorio u dugačku, ogoljenu traku mesa. Vidjela sam puls u njegovom grlu kako mu udara o kožu.

"Čula sam te, teta Andais", rekla sam, a ovaj put je moj glas bio onoliko bezizražajan koliko sam mogla postići, nezanimljiv i prazan poput nove kovanice. Netko će uskoro dobiti batina, a to nisam htjela biti ja. Mraz je bio budala. Ja bih bila odjenula tu odjeću.

"Što misliš da bismo trebale učiniti s našim neposlušnim Mrazom?" upita ona.

"Zapovjediti mu da ode u svoju sobu i presvuče se u tu odjeću",

rekla sam.

Vukla mu je glavu unatrag dok mu se kraljeznica nije počela svijati, i znala sam da bi mu mogla slomiti vrat ako samo još malo poveća pritisak. "Teško da je to dovoljna kazna, nećakinjo. Oglušio se na moje izravno naređenje. To nije dopušteno."

Pokušala sam se dosjetiti nečega što bi zabavilo Andais, a što ne bi stvarno boljelo Mraza. Moj um je bio prazan. Nikad nisam bila dobra u toj igri, a onda mi je sinulo.

"Rekla si da se noćas nećemo više igrati igrica, teta Andais. Noć je kratka."

Pustila je Mraza tako naglo da je pao na pod na sve četiri. Ostao je klečati, pognute glave, a srebrna mu je kosa skrivala lice poput prikladnog zastora.

"Jesam, tako je", reče Andais. "Doyle."

Doyle joj pride sa strane, naklonivši glavu. "Gospo?"

Ona ga pogleda, i taj pogled je bio dovoljan. On se sruši na pod, na jedno koljeno. Ogrtač se prosuo oko njega poput crne vode. Klečao je pokraj Mraza, toliko blizu da su se njihova tijela gotovo dodirivala. Ona položi dlanove na njihove glave, ovaj put lagano. "Tako dražestan par, ne misliš li?"

"Da", odgovorih.

"Da, što?" reče ona.

"Da, dražestan su par, teta Andais", rekoj ja.

Kimnula je kao da je zadovoljna. "Nalažem ti, Doyle, da odvedeš Mraza u njegovu sobu i pobrineš se da odjene odjeću koju sam mu dala napraviti. Dovedi ga na banket u toj odjeći, ili ga isporuči Ezekialu na mučenje."

"Kako gospa želi, tako će i biti", reče Doyle. On ustane, povlačeći usput Mraza na noge, zahvatom ruke oko mišice višeg muškarca. Obojica su krenula unatraske prema vratima, pognutih glava. Doyle mi je dobacio pogled dok su se udaljavali. Možda se ispričavao što me ostavlja s njom, samu, ili me htio na nešto upozoriti. Nisam mogla odgonetnuti taj pogled, ali napustio je prostoriju s mojim pištoljem još uvijek zataknutim o svoj pojas. Voljela bih imati taj pištolj uz sebe.

Rhys se premjestio pokraj vrata, kao dobar gardist. Andais ga je motrila dok se kretao, onako kako mačke promatraju ptice, ali ono što je rekla bilo je prilično blago. "Čekaj ispred vrata, Rhys. Želim razgovarati s

nećakinjom nasamo."

Iznenadenje mu se vidjelo na licu. Bacio je pogled prema meni, a izraz njegova lica gotovo je tražio moje dopuštenje.

"Učini kako ti je rečeno – ili se želiš pridružiti drugima na Ezekialovom radnom mjestu?"

Rhys pogne glavu. "Ne, moja gospo. Učinit ću što mi je rečeno."

"Izlazi", reče ona.

Otišao je uz još jedan brz pogled prema meni, ali je zatvorio vrata iza sebe. Prostorija je odjednom postala vrlo, vrlo tiha. Zvuk haljine na podu dok je moja teta hodala bio je glasan u toj tišini, poput suhog šuškanja ljuski zaista kolosalne zmiје. Otišla je u udaljeni kraj prostorije, gdje su stube vodile do teškog crnog zastora. Odmaknula je zastor u stranu, te se ukazao teški drveni stol s izrezbarenim stolcem s jedne strane, i tronošcem bez naslona s druge. Na okruglom stolu je bila postavljena tabla za šah, s teškim figurama izlizanima od ruku koje su ih stoljećima pomicala mramornom površinom. U mramornoj su ploči bile doslovno izgledane brazde, poput staza utabanih nogama što gaze.

Uz zaobljeni zid velike niše nalazio se drveni sanduk za vatreno oružje, pun pušaka i pištolja. Na zidu iznad sanduka visjela su dva samostrela. Znala sam da se strijele nalaze ispod, u zatvorenom pretincu na dnu sanduka, pokraj streljiva. Na jednoj strani sanduka bili su zakačeni teška, šiljcima načičkana kugla, nalik jutarnjoj zvijezdi na lancu, i buzdovan. Bili su prekriveni, kao i prekriveni mačevi na drugoj strani sanduka. Golemi štit, na čijoj je površini bilo Andaisino znakovlje, gavran, sova i crvena ruža, nalazio se ispod prekrivenih mačeva. S obje strane zida visjeli su lanci namijenjeni zapešćima i gležnjevima. Iznad lanaca bile su kuke o kojima je visio bič, namotan poput zmiје što čeka. Jedan manji bič je visio iznad lanaca na desnoj strani. Ja bih ga nazvala devetorepim bičem, ali imao je mnogo više repova, a na svakom je na kraju bila željezna kuglica ili čelična kukica.

"Vidim da se tvoji hobiji nisu promijenili", rekla sam. Pokušala sam zvučati neutralno, ali glas me izdao. Ponekad, kad bi odgurnula taj zastor, igrali biste šah. Ponekad ne.

"Dođi, Meredith, sjedni. Da popričamo." Sjela je na stolac s visokim naslonom, rasprostrjevši suknju preko jedne ruke da se ne zgužva. Pokazala mi je stolac. "Sjedni, nećakinjo. Neću te ugristi." Osmjehnula se, pa se osorno nasmijala. "Ne još, u svakom slučaju."

To je bilo najbliže što sam mogla doći do obećanja da mi neće nauditi – još. Smjestila sam se na visoki tronožac bez naslona i zakačila pete cipela o jednu prečku da održim ravnotežu. Mislim da je Andais ponekad pobjeđivala u šahu samo zato što bi leđa njezina protivnika odustala.

Dotaknula sam rub teške mramorne ploče. "Otac me naučio igrati šah na istoj ovakvoj ploči", rekla sam.

"Ne moraš me podsjećati, ne više, da si kćer mog brata. Noćas ti ne želim zlo."

Pogladila sam ploču i bacila pogled prema njoj, susrevši te ugodne, nepouzidane oči. "Možda bih bila manje na oprezu kad ti ne bi govorila stvari poput 'Noćas ti ne želim zlo.' Možda, kad bi jednostavno rekla da mi ne želiš zlo." Izgovorila sam to napola kao pitanje, napola kao izjavu.

"O ne, Meredith. Reći takvo što bilo bi previše blizu laganju, a mi ne lažemo, ne izravno. Možemo razgovarati sve dok ne pomisliš da je crno bijelo i da je mjesec od zelenog sira, ali ne lažemo."

Rekla sam, najjednoličnije što sam mogla: "Znači, želiš mi zlo, samo ne noćas."

"Neću ti nauditi ako me ti na to ne prisiliš."

Na to sam je pogledala, namrštivši se. "Ne razumijem, teta Andais."

"Jesi li se ikad upitala zašto sam prisilila svoje lijepe muškarce na celibat?"

Pitanje je bilo toliko neočekivano da sam trenutak ili dva samo zurila u nju. Napokon sam zatvorila usta i progovorila. "Da, teta, pitala sam se." Zapravo, stoljećima je to bila velika debata: zašto li je to učinila? "Stoljećima su muškarci s našeg dvora širili svoje sjeme nadaleko i naširoko. Bilo je mnogo mješanaca, ali sve manje i manje čistokrvnih vila. Zato sam ih prisilila da čuvaju svoju energiju."

Pogledala sam je. "Zašto im onda nisi dopustila pristup ženama s visokog dvora?"

Naslonila se leđima na naslon stolca, a njezini prsti umotani u kožu. milovali su izrezbarene oslonce za ruke. "Zato što sam htjela nastaviti svoju krvnu lozu, a ne njihovu. Jedno vrijeme sam bila sklonija tvojoj smrti nego riziku da naslijediš moje prijestolje."

Pogledala sam je izravno u blijede oči. "Da, teta Andais."

"Da, što?"

"Da, znala sam to."

"Gledala sam mješance kako preuzimaju čitav dvor. Ljudi su nas protjerali pod zemlju, a sad je i sama njihova krv kvarila naš dvor. Množili su se brže od nas."

"Koliko ja znam, teta, ljudi su se uvijek množili brže od nas. To ima neke veze s time što su smrtni."

"Essus mi je rekao da si ti njegova kćer. Da te voli. Također mi je rekao da bi, jednog dana, ti bila dobra kraljica. Ja sam mu se smijala."

Promatrala je moje lice. "Više se ne smijem, nećakinjo."

Začudeno sam je pogledala. "Ne razumijem, teta."

"Tvojim žilama teče Essusova krv. Krv moje obitelji. Radije bih da barem nešto moje krvi nastavi dalje, nego ništa. Želim da naša krvna loza opstane, Meredith."

"Nisam sigurna kako to misliš 'naša', teta?" Premda me obuzeo zastrašujući osjećaj da razumijem.

"Naša, naša, Meredith, tvoja, moja, Celova."

Od dodavanja mog bratića u koktel čvrsto mi se stisnuo želudac. Među vilinskim bićima brak s bliskim rođacima nije bio nepoznat. Ako je to ono što je imala na umu, onda sam jako nadrljala. Seks nije bio sudbina gora od smrti. Seks s mojim bratićem Celom ipak bi mogao biti.

Oborila sam pogled na šahovske figure, jer nisam vjerovala da ću uspjeti sakriti svoj izraz lica. Neću spavati s Celom.

"Želim da se naša krvna loza nastavi, Meredith, po svaku cijenu."

Najzad sam podigla pogled, bezizražajnog lica. "Koja bi to cijena bila, teta Andais?"

"Ništa toliko neugodno kao što se čini da misliš. Stvarno, Meredith, ja nisam tvoj neprijatelj."

"Ako smijem biti toliko odvažna, tetko moja, nisi mi ni prijatelj." Kimnula je. "To je vrlo istinito. Ne značiš mi ništa osim sredstva za nastavljanje naše loze."

Nisam uspjela prikriti smiješak na licu.

"To je bilo smiješno?" upita ona.

"Ne, teta Andais, to nipošto nije bilo smiješno."

"Dobro, reći ću ti izravno. Dala sam ti prsten koji je na tvom prstu izravno sa svoje ruke."

Zagledala sam se u nju. Njezino lice je djelovalo neopterećeno zlim namjerama. Činilo se da stvarno ne zna ništa o pokušaju ubojstva u autu. "Taj dar jako cijenim", rekla sam, ali te riječi čak ni meni nisu zazvučale

iskreno.

Ili ih nije čula, ili ih je ignorirala. "Galen i Barinthus su mi rekli da je prsten opet oživio na tvojoj ruci. Zbog toga sam sretnija nego što možeš zamisliti, Meredith."

"Zašto?" upitah.

"Zato što bi, da je prsten ostao miran na tvojoj ruci, to značilo da si jalova. To što prsten živi, znak je da si plodna."

"Zašto reagira na svakoga koga dodirnem?"

"Na koga je još reagirao, osim na Galena i Barinthusu?" upita ona.

"Doylea, Mraza."

"Na Rhysa nije?"

Odmahnula sam glavom. "Nije."

"Jesi li ga dodirnula srebrom po goljoj koži?"

Zaustila sam da kažem da, a onda sam razmislila. "Mislim da nisam. Mislim da sam mu dodirnula odjeću."

"Mora biti po goljoj koži", reče Andais. "Čak i tanka tkanina može ga spriječiti."

Nagnula se naprijed, položila ruke na stol, podigla jednu pojedenu kulu i počela je vrtjeti po svojim rukama u rukavicama. Da se radilo o bilo kome drugome, rekla bih da je nervozan. "Namjeravam poništiti svoje pravilo celibata za moju Gardu."

"Moja gospo", rekoh tihim glasom, nakon što sam udahnula. "To su divne vijesti." Imala sam i boljih pridjeva, ali sam stala na divnom. Nikad nije bilo dobro djelovati previše zadovoljno pred kraljicom. Premda sam se u sebi pitala zašto to govori meni prvoj.

"Pravilo će biti poništeno za tebe i samo za tebe, Meredith." Koncentrirala se na šahovsku figuru, ne uzvraćajući mi pogled.

"Oprostite, moja gospo?" Nisam ni pokušala prikriti šok na licu.

Podigla je pogled. "Želim da naša krvna loza opstane, Meredith."

Prsten reagira na gardiste koji su još u stanju praviti djecu. Kad prsten ostane miran, s takvima se ne zamaraj, ali ako prsten reagira, možeš spavati s njima. Želim da odabereš nekoliko gardista s kojima ćeš spavati. Nije me zapravo briga koga ćeš uzeti, ali u roku od tri godine želim dijete od tebe, dijete naše krvi." Spustila je šahovsku figuru uz težak zvuk struganja i pogledala me u oči.

Oblizala sam usne i pokušala smisliti neki ljubazni način da postavim pitanja. "To je vrlo plemenita ponuda, moja kraljice, ali kad

kažeš nekoliko, što točno misliš?"

"Želim reći da moraš odabrati više od dvojice; trojicu ili više odjednom."

Ostala sam mirna nekoliko sekundi jer sam opet ostala bez potrebne informacije, a nisam htjela biti nepristojna. "Tri odjednom na koji način, moja gospo?"

Namrštila mi se. "O, sisa ti Danusinih, daj pitaj što te zanima, Meredith!"

"Dobro", rekoh, "kad kažeš tri ili više odjednom, misliš li doslovno u krevetu sa mnom odjednom, ili samo kao da, recimo, hodam s trojicom odjednom."

"Kako si god to želiš protumačiti", rekla je. "Idi u krevet samo s jednim, ili sa svima zajedno, nije bitno, samo idi."

"Zašto moram uzeti trojicu ili više odjednom?"

"Je li toliko užasna perspektiva birati među nekima od najljepših muškaraca na svijetu? Roditi dijete jednome od njih i nastaviti našu lozu? Zašto je to toliko strašno?"

Pogledala sam je, trudeći se odgonetnuti to lijepo lice, ali uzalud.

"Odobravam oslobađanje muškaraca od njihova celibata, ali najdraža tetiče, ne čini od mene njihov jedini izlaz. Preklinjem te. Okomit će se jedni na druge kao izgladnjeli vukovi, ne zato što sam ja takva premija, već zato što je i bilo tko bolji ni od koga."

"Upravo zato inzistiram da spavaš s više njih istovremeno. Moraš spavati s većinom njih prije nego što izabereš. Tako će svi imati osjećaj da su imali svoju priliku. U suprotnom, bila bi u pravu. Bilo bi dvoboja sve dok više nitko ne bi ostao živ. Natjeraj ih da se bave time kako da te zavedu, umjesto kako da se međusobno poubijaju."

"Ja volim seks, moja kraljice, a nemam ništa ni protiv monogamije, ali u tvojoj Gardi ima nekih s kojima ne mogu razmijeniti nijednu civiliziranu riječ, a seks je korak dalje od čavrljanja."

"Učinit ću te svojom nasljednicom", reče ona vrlo tihim glasom.

Zablenula sam se u njezino oprezno, nečitljivo lice. Nisam vjerovala što sam čula. "Možeš li to ponoviti, molim te, moja kraljice?"

"Učinit ću te svojom nasljednicom", reče ona.

Piljila sam u nju. "A što moj bratić Cel misli o tome?"

"Tko god mi od vas prvi da dijete, taj će naslijediti moje prijestolje. Ne čini li to godobu sladom?"

Ustala sam, previše naglo, a tronožac je zveknuo na pod. Gledala sam njezino lice nekoliko trenutaka. Nisam bila sigurna što da kažem, jer sve to kao da nije bilo stvarno. "Mogu li ponizno istaknuti, teta Andais, da sam ja smrtna, a ti nisi. Sigurno ćeš živjeti stoljećima duže od mene. Čak i da rodim dijete, nikad ne bih vidjela prijestolje."

"Ja ću odstupiti", reče ona.

Sad sam znala da se igra sa mnom. Sve je to bila neka igra. Ma sigurno.

"Jednom si rekla mom ocu da to što si kraljica ispunjava cijelo tvoje biće. Da više voliš biti kraljicom nego što voliš bilo koga ili bilo što."

"E pa, ti stvarno dobro pamtiš razgovore koje si prisluškivala."

"Ti si uvijek slobodno govorila preda mnom, teta, kao da sam ja jedan od tvojih pasa. Skoro si me utopila kad sam imala šest godina. Sad mi kažeš da ćeš abdicirati zbog mene. Zašto si se, svega ti što ti je sveto, toliko temeljito predomisliła?"

"Sjećaš se kako je glasio Essusov odgovor te noći?" upita ona.

Odmahnula sam glavom. "Ne, moja kraljice."

"Essus je rekao: 'Čak i ako Merry nikad ne preuzme prijestolje, ona će biti kraljica više nego što će Cel ikad biti kralj.'"

"Udarila si ga te noći", rekoh. "Ne sjećam se zbog čega."

Andais kimne. "Zbog toga."

"Znači, nisi zadovoljna svojim sinom."

"To je moja stvar", reče ona.

"Ako ti dopustim da me promakneš u sunasljednika s Celom, to će biti i moja stvar."

U torbici sam imala gumb za manšetu. Razmišljala sam o tome da joj ga pokažem, ali nisam. Andais je stoljećima živjela u poricanju onoga što je Cel bio, i što je sve bio kadar učiniti. Kraljici ste govorili protiv Cela na vlastiti rizik. Osim toga, gumb za manšetu bi mogao pripadati nekome od gardista, premda nisam mogla dokučiti zašto bi me, bez Celova nagovora, ijedan gardist htio ubiti.

"Što ti želiš, Meredith? Što ti želiš, što ti ja mogu dati, što bi bilo vrijedno toga da učiniš što tražim?"

Nudila mi je prijestolje. Barinthusu bi bilo tako drago. Je li meni bilo drago?

"Jesi li baš sigurna da bi me dvor prihvatio kao kraljicu?"

"Večeras ću te proglasiti Princezom mesa. Bit će impresionirani."

"Ako povjeruju", rekoše.

"Hoće, ako im ja to naredim", reče ona.

Upitno sam pogledala njezino lice. Vjerovala je u to što je rekla.

Andais se precjenjivala. Ali takva apsolutna arogancija bila je tipična za sidhe.

"Vrati se kući, Meredith, nije ti mjesto tamo vani među ljudima."

"Kao što si me vrlo često podsjećala, teta, ja sam jednim dijelom ljudsko biće."

"Prije tri godine bila si zadovoljna i sretna. Nisi nas planirala napuštati." Naslonila se na svoj stolac gledajući me, dopuštajući mi da stojim iznad nje. "Znam što je Griffin učinio."

Na trenutak sam je pogledala u njezine blijede oči, ali nisam mogla izdržati. Ne zbog sažaljenja u njenim očima. Već zbog hladnoće u njima, kao da je samo htjela vidjeti moju reakciju, ništa više.

"Ti stvarno misliš da sam ja otišla s dvora zbog Griffina?" Nisam pokušala izbaciti osupnutost iz svoga glasa. Nije moguće da je iskreno vjerovala da sam napustila dvor zbog slomljena srca.

"Vaša zadnja svađa bila je vrlo javna."

"Sjećam se te svađe, najdraža tetice, ali to nije razlog zbog kojeg sam otišla s dvora. Otišla sam jer ne bih preživjela sljedeći dvoboj." Ignorirala me. U tom trenutku sam shvatila da ona nikad neće povjerovati u najgore o svom sinu, osim ako je se na to ne prisili bez ikakvog tračka sumnje. Ja joj nisam mogla pružiti taj apsolutni dokaz, a bez njega joj nisam mogla ispričati svoje slutnje, ne bez stavljanja glave na panj.

Nastavila je govoriti o Griffinu kao da je on bio stvarni razlog što sam otišla. "Ali Griffin je započeo tu svađu. On je zahtijevao da mu kažeš zašto više nije u tvom krevetu, u tvom srcu, kao prije. Noćima si trčala za njim po dvoru, a sad je on ganjao tebe. Kako si postigla tako naglu promjenu u njemu?"

"Odbila sam ga u krevetu." Uzvratila sam joj pogled, ali u njemu nije bilo podsmjeha, već samo ustrajne čvrstoće.

"I to je bilo dovoljno natjerati ga da te javno progoni kao pobješnjela piljarica?"

"Mislim da je on zbilja vjerovao da ću mu oprostiti. Da ću ga neko vrijeme kažnjavati, a onda ga pozvati natrag. Te zadnje noći je konačno shvatio da stvarno mislim to što govorim."

"A što si govorila?" upita ona.

"Da on više nikad neće biti sa mnom s ove strane groba."

Andais me pogleda upornim pogledom. "Voliš li ga još?"

Odmahnula sam glavom. "Ne."

"Ali još imaš neke osjećaje prema njemu." To nije bilo pitanje.

Odmahnula sam glavom. "Osjećaje, da, ali ništa lijepoga."

"Ako još hoćeš Griffina, možeš ga imati još godinu dana. Ako do tada ne budeš trudna, tražit ću od tebe da izabereš nekog drugog."

"Neću Griffina, ne više."

"Čujem žaljenje u tvom glasu, Meredith. Jesi li sigurna da on nije ono što želiš?"

Uzdahnula sam i naslonila se dlanovima na stol, zureći dolje u njih. Osjećala sam se sumnjičavo i umorno. Jako sam se trudila ne razmišljati o Griffinu i o činjenici da ću ga noćas vidjeti. "Kad bi on mogao osjećati prema meni ono što sam ja osjećala prema njemu, kad bi stvarno mogao biti onoliko zaljubljen u mene kao što sam ja bila u njega, tada bih ga htjela, ali on to ne može. On ne može biti drugačiji nego što jest, a ne mogu ni ja." Pogledala sam je preko malenog stola.

"Možeš ga uključiti u natjecanje za svoje srce, ili ga možeš isključiti iz utrke. Odluka je tvoja."

Kimnula sam i uspravila se, ne želeći se svijati kao nekakav ranjeni zec. "Hvala ti na tome, najdraža tetiče."

"Zašto to izlazi iz tvojih usta kao najgora uvreda?"

"Ne kanim vrijeđati."

Odmahnula je rukom da ušutim. "Ne trudi se, Meredith. Nikad se nismo previše voljele. Obje to znamo." Odmjerala me odozgo prema dolje. "Tvoje ruho je prihvatljivo, premda nije ono što bih ja odabrala."

Nasmiješila sam se, ali ne sretnim osmijehom. "Da sam znala da ću večeras biti proglašena nasljednicom, odjenula bih neki original Tommyja Hilfigera."

Nasmijala se i ustala uz šušanj suknje. "Možeš kupiti cijelu novu garderobu, ako hoćeš. Ili neka ti je dvorski krojači dizajniraju."

"Dobro mi je ovako", rekla sam. "Ali, hvala ti na ponudi."

"Nezavisno si stvorenje, Meredith. To mi se na tebi nikad nije svidalo."

"Znam", rekoh.

"Da ti je Doyle u zapadnim zemljama rekao koji su moji planovi s

tobom večeras, bi li došla svojevolutno, ili bi pokušala pobjeći?"

Zagledala sam se u nju. "Proglašavaš me nasljednicom. Dopuštaš mi da hodam s gardistima. To nije sudbina gora od smrti, teta Andais.

Ili tu ima još nešto što mi večeras nisi rekla?"

"Podigni tronožac, Meredith. Da ostavimo sobu urednom, dobro?"

Spustila se niz kamene stube i uputila se prema vratima na suprotnom zidu.

Podignula sam tronožac, ali mi se nije sviđjelo što mi nije odgovorila na pitanje. Čekalo me još nešto.

Zazvala sam je prije nego što je stigla do malih vrata. "Teta Andais?"

Okrenula se. "Da, nećakinjo." Na njezinu je licu bio blago podsmješljiv, snishodljiv izraz.

"Da je čarolija požude koju si stavila u auto upalila, i da smo Galen i ja vodili ljubav, bi li ipak ubila njega i mene?"

Treptala je, a onaj maleni smiješak je nestao s njezina lica.

"Čarolija požude? O čemu ti to govoriš?"

Ispričala sam joj.

Odmahnula je glavom. "To nije bila moja čarolija."

Podigla sam ruku, tako da je srebrni prsten zasvjetao. "Ali čarolija se poslužila tvojim prstenom da joj da moć."

"Dajem ti svoju riječ, Meredith, ja nisam stavila nikakvu čaroliju u kočiju. Samo sam ti ondje ostavila prsten tako da ga nađeš, to je sve."

"Jesi li ti ostavila prsten, ili si ga dala nekome da ga stavi u kočiju?"

upitala sam.

Nije me htjela pogledati u oči. "Ja sam ga tamo stavila." Znala sam da laže.

"Zna li još netko da planiraš poništiti naredbu o poštivanju celibata što se tiče mene?"

Odmahnula je glavom, a jedan dugački crni uvojak joj je kliznuo preko ramena. "Zna Eamon, ali to je sve, a on zna čuvati tajne."

Kimnula sam. "Da, zna." Moja teta i ja smo se pogledale preko prostorije, i vidjela sam zamisao kako se oblikuje u njezinim očima i prelijeva joj se preko lica.

"Netko te pokušao ubiti", rekla je.

Kimnula sam. "Da smo Galen i ja vodili ljubav, a da ti nisi ukinula

zabranu, mogla bi me ubiti zbog toga. Galenova sudbina kao da je pritom sporedna."

Bijes je titrao na njezinu licu poput plamena svijeće iza stakla. "Ti znaš tko je to učinio", rekoh.

"Ne znam, ali znam tko je znao da ćeš biti proglašena sunasljednicom."

"Cel", rekoh.

"Morala sam ga pripremiti", reče ona.

"Da", rekoh ja.

"On to nije to učinio", reče ona, i po prvi put je u njezinu glasu bilo nešto – isti onaj protest koji ćete čuti u glasu svake majke koja brani svoje dijete.

Samo sam je pogledala i zadržala bezizražajno lice. To je bilo najbolje što sam mogla, jer sam znala kakav je Cel. On ne bi samo tako odustao od svog stečenog rođenjem zbog hira svoje majke, bila ona kraljica ili ne.

"Što je Cel učinio da te razljuti?" upitah.

"Kažem ti, kao što sam i njemu rekla, nisam ljuta na njega."

Međutim, u njezinu glasu je bilo previše protesta. Prvi put noćas, Andais se branila. Sviđalo mi se to.

"Cel nije povjerovao u to, zar ne?"

"On zna koji su moji motivi", rekla je.

"Bi li meni htjela pripočiti te motive?" upitah.

Nasmiješila se, i to je bio prvi iskreni smiješak koji sam noćas vidjela na njoj. Bio je to gotovo posramljen pokret usana. Priprijetila mi je prstom u rukavici. "Ne, moji motivi su samo moji. Želim da noćas izabereš nekoga za svoj krevet. Odvedi ih u hotel sa sobom, ne zanima me tko će to biti, ali hoću da to počne noćas." Osmijeh je nestao.

Opet je bila kraljevski svoja, nečitljiva, zatvorena, tajnovita i apsolutno prozirna, sve u isto vrijeme. "Nikad me nisi razumjela, teta."

"Što to, molim te lijepo, znači?"

"To znači, najdraža tetiće, da si izostavila ovo zadnje naređenje, vjerojatno bih noćas odvela nekoga u krevet, ali kad mi zapovjediš da to učinim, osjećam se kao kraljevska kurva. Ne sviđa mi se to."

Namjestila je suknju tako da šlep klizi iza nje i prišla mi. Dok je hodala, njezina moć se počela širiti, lepršajući prostorijom poput nevidljivih iskrica što su mi peckale kožu. Prva dva puta sam se trgnula, a

onda sam samo stala i pustila da mi njezina moć grize kožu. Imala sam čelika na sebi, ali nekoliko noževa mi nikad nije bilo dovoljno da podnesem njezinu magiju. Zacijelo su joj moje novostečene moći priječile da bude mnogo gora.

Njezine oči su se suzile kad je došla i stala ispred mene. Kako sam stajala na maloj, uzdignutoj platformi, oči su nam bile na istoj visini. Njezina magija je izbijala iz nje kao pokretni zid sile. Morala sam se ukopati stopalima kao da stojim na jakom vjetru. Sitni, vrući ugrizi pretvorili su se u konstantan bol kao da stojim u pećnici ne dodirujući usijanu površinu, ali znajući da bi jedan mali trzaj bio dovoljan da mi koža izgori i pougljeni.

"Doyle je rekao da su tvoje moći narasle, ali nisam mu baš vjerovala. Ali evo te, stojiš tu ispred mene, i moram priznati da si pravi sidhe, napokon." Stavila je nogu na najnižu stepenicu. "Ali nemoj nikad zaboraviti da sam ja ovdje kraljica, Meredith, a ne ti. Bez obzira koliko moćna si postala, nikad se nećeš moći mjeriti sa mnom."

"Nikad se ne bih drznula misliti drugačije, moja gospo", rekoh. Moj glas je samo malčice podrhtavao.

Njezina magija me gurala. Nisam uspijevala uvući dovoljno zraka. Treptala sam kao da gledam u sunce. Pokušavala sam ostati stajati na mjestu, ne povući se. "Moja gospo, reci mi što želiš da učinim i učinit ću to. Ničime te nisam izazvala."

Prišla mi je još korak bliže, i ovaj put sam morala odstupiti. Nisam htjela da me dodirne. "Izazivaš me samim tim što stojiš usprkos mojoj moći."

"Ako želiš da kleknem, kleknuću. Reci mi što hoćeš, moja kraljice, i ja ću ti to dati." Nisam željela ulaziti u magijsko nadmetanje s njom. Izgubila bih. Znala sam to. Tako da više nisam imala što dokazivati.

"Učini da prsten oživi na mojoj ruci, nećakinjo."

Nisam znala što da joj kažem na to. Najzad sam ispružila ruku prema njoj. "Želiš li da ti vratim prsten?"

"Više od ičega na svijetu, ali sad je tvoj, nećakinjo. Želim ti da uživaš u njemu." Ovo posljednje je zazvučalo više kao kletva nego kao blagoslov.

Otišla sam do daljeg ruba stola i snažno ga primila da se učvrstim pod sve većim pritiskom njezine magije. "Što hoćeš od mene?" Nije mi odgovorila. Andais je napravila kretnju objema rukama prema meni, a

pritisak je postao sila koja me odbacila unatrag. Jednu sekundu sam letjela zrakom, potom su moja leđa naišla na zid, a moja glava je u nj udarila trenutak kasnije. Ostala sam na nogama, usprkos kiši sivog i bijelog cvijeća na rubu vidnog polja.

Kad mi se vid razbistrio, Andais je stajala ispred mene s nožem u ruci. Pritisnula je vrh noža na rupicu u dnu mog vrata, i pritiskala je vrh tog noža dok nisam osjetila kako mi je probo kožu. Stavila je prst na ranu i odmaknula ga s kapljicom moje krvi što je, drhtureći, visjela s njezina prsta presvučenog kožom. Okrenula je prst prema dolje, te je kapljica drhtavo pala na pod.

"Znaj ovo, nećakinjo moja. Tvoja krv je moja krv, i to je jedini razlog što brinem o tome što će biti s tobom. Nije me briga sviđa li ti se ono što namjeravam s tobom ili ne. Trebam te da nastaviš našu krvnu lozu, ali ako ne želiš pomoći u tome, onda te ni ne trebam." Povukla je nož jako polako, odmaknuvši ga nekoliko centimetara. Položila je oštricu pljoštimice na moje lice, s vrhom opasno blizu moga oka.

Osjetivši sam okus svog bila na jeziku, zaboravila sam disati. Gledajući u njezino lice, znala sam da bi me mogla ubiti, samo tako.

"Ono što meni nije od koristi baca se, Meredith." Pritisnula je plosnati bok oštrice u moje meso, tako da mi je, kad sam trepnula, vrh noža okrznuo trepavice. "Noćas ćeš izabrati nekoga s kim ćeš spavati. Ne zanima me koga. Budući da si se pozvala na djevičansko pravo, slobodno se možeš vratiti u Los Angeles, ali ćeš morati izabrati nekoliko mojih gardista koje ćeš povesti sa sobom. Zato ih promotri večeras, Meredith, tim svojim smaragdanim i zlatnim očima, tim tvojim Svijetlim očima, i izaberi." Približila je svoje lice mom, toliko blizu da me mogla poljubiti. Zadnje riječi je prošaptala u moja usta. "Pojebi nekog od njih noćas, Meredith, jer ako nećeš, sutra navečer ćeš zabavljati dvor s grupom po mom izboru."

Nasmiješila se smiješkom koji bi joj ukrasio lice kad bi pomislila na nešto zlobno i bolno. "Barem jedan od onih koje odabereš mora biti u dovoljnoj mjeri moje stvorenje da bi te špijunirao za mene. Ako se vratiš u Los Angeles."

Moj glas se začuo kao najslabiji šapat. "Moram spavati i s tvojim špijunom?"

"Da", reče ona. Vrh noža se primaknuo malo bliže, toliko blizu da mi je zamaglio vid, i morala sam se othrvati porivu da trepnem, jer da sam

trepnula, vrh noža bi mi razrezao očni kapak. "Imaš li što protiv, nećakinjo? Imaš li što protiv da spavaš s mojim špijunom?"

Rekla sam jedino što sam mogla reći. "Ne, teta Andais."

"Izabrat ćeš si svoj mali harem noćas na banketu?"

Moje oči nisu podrhtavale. Trzale su se od potrebe da trepnem.

"Da, teta Andais."

"Spavat ćeš s nekim noćas, prije nego što odletiš natrag u svoje zapadne zemlje?"

Raširila sam oči i usredotočila se na njezino lice, na gledanje u njezino lice. Nož je bio čelična mrlja što mi je zauzimala veći dio vidnog polja desnog oka, ali sam svejedno vidjela, unatoč tome sam vidjela njezino lice kako se nadvilo nad mene poput naslikanog mjeseca.

"Da", prošaptala sam.

Odmaknula je nož od mog lica i rekla: "Eto. Pa zar je to bilo tako teško?"

Klonula sam oslonjena o zid, zatvorenih očiju. Držala sam ih zatvorenima jer nisam mogla sakriti bijes u njima, a nisam htjela da ga Andais vidi. Htjela sam izaći iz te sobe, izvan te sobe i što dalje od nje. "Pozvat ću Rhysa da te otprati na banket. Izgledaš malo uzdrmano."

Nasmijala se.

Otvorila sam oči, trepnuvši da otjeram suze koje su se skupile od prisiljavanja da ne trepnem. Ona je hodala niz stepenice.

"Poslat ću ti Rhysa, makar ćeš možda zbog one čarolije u kočiji trebati još jednog čuvara. Razmisliću o tome koga da ti još pošaljem."

Već je gotovo bila kod vanjskih vrata kad se okrenula i rekla: "A tko će biti moj špijun? Pokušat ću izabrati nekog lijepog, tko je dobar u krevetu, tako da ti zadatak ne bude previše tegoban."

"Ja ne spavam s glupim ni sa zlobnim muškarcima", rekla sam.

"Ono prvo ne ograničava izbor tako strašno, ali ovo drugo... netko plemenita duha, sad već puno tražiš." Njezin smiješak se razvedrio – očigledno se nekoga sjetila. "Mogao bi poslužiti."

"Tko?" upitah.

"Zar ne voliš iznenađenja, Meredith?"

"Ne osobito."

"E, pa ja ih volim. Ja jako volim iznenađenja. Priuštiti ću ti taj užitak."

Prvorazredan je u krevetu, barem je bio prije šezdeset – ili možda

devedeset? – godina. Da, mislim da će on dobro poslužiti."

Nisam se trudila ponovo upitati tko je to. "Kako možeš biti sigurna da će špijunirati za tebe kad se nađe u Los Angelesu?"

Zastala je, s rukom na kvaki. "Jer me poznaje, Meredith. Zna za što sam sposobna, kako u užitku, tako i u boli." Na to je raširila dvostruka vrata i pozvala Rhysa da se vrati u sobu.

On je skrenuo pogled s nje na mene. Oči su mu se samo malčice raširile, no to je bilo sve. Lice mu je bilo namjerno bezizražajno dok mi je prilazio i nudio mi ruku. Zahvalno sam je primila. Činilo mi se da nam treba podosta vremena da prijedemo preko tog poda do otvorenih vrata. Htjela sam potrčati do njih i nastaviti trčati. Rhys mi je potapšao ruku, kao da je osjetio napetost u mom tijelu. Znala sam da je vidio ranicu na mom vratu. Mogao je i sam pogoditi kako se našla ondje. Dospjeli smo do vrata, pa van u hodnik iza njih. Moja ramena su se samo malčice opustila.

Andais je povikala za nama: "Dobru zabavu, djeco. Vidimo se na banketu." Zatvorila je vrata iza nas uz oštar tresak od kojeg sam se trgnula.

Rhys se počeo zaustavljati. "Jesi dobro?"

Stisnula sam mu ruku i povukla ga da nastavi hodati. "Vodi me odavde, Rhys. Samo me vodi odavde."

Nije ništa pitao. Samo me poveo hodnikom koji je vodio odande.

Poglavlje 28

Vraćali smo se istim putem kojim smo došli, ali sad je hodnik bio ravan i uži – posve drugačiji. Osvrnula sam se iza nas, no nije više bilo dvostrukih vrata. Kraljičine odaje bile su negdje drugdje. Na trenutak sam bila sigurna. Počela sam se tresti i nisam se mogla zaustaviti.

Rhys me zagrlio s obje ruke, privinuvši me na prsa. Utonula sam u njega, zavukla mu ruke oko struka, ispod ogrtača. Pomilovao me po licu da mi odmakne kosu. "Koža ti je hladna na dodir. Što je učinila, Merry?" Nježno mi je podigao glavu da mi može vidjeti lice dok se privijam uz njega. "Pričaj mi", reče tihim glasom.

Odmahnula sam glavom. "Ponudila mi je sve, Rhys, sve što bi jedan mali sidhe mogao željeti. Nevolja je u tome što ne vjerujem u to."

"O čemu to govoriš?" upita on.

Odvojila sam se od njega. "O ovome." Dodirnula sam si grlo ondje gdje se sušila krv. "Ja sam smrtna, Rhys. To što mi je ponuđen mjesec, ne znači da ću preživjeti da ga stavim u džep."

Izraz na njegovu licu bio je nježan, ali sam ipak odjednom postala svjesna toga koliko je on stariji od mene. Lice mu je još bilo mlado, no izraz u njegovom oku nije. "Je li to najgora ozljeda?"

Kimnula sam.

Ispružio je ruku i dodirnuo točkicu krvi. Nije me čak ni zaboljelo kad ju je dodirnuo. To stvarno nije bila neka rana. Bilo je tako teško objasniti da ono što boli nije vidljivo na mojoj koži. Kraljica je živjela poričući kakav je zapravo Cel, ali ja nisam. On nikad ne bi podijelio prijestolje sa mnom: jedan od nas će morati umrijeti prije nego što drugi sjedne na prijestolje.

"Je li ti prijetila?" upita Rhys. Opet sam kimnula.

"Izgledaš totalno izvan sebe, Merry. Što ti je rekla tamo unutra?"

Gledala sam ga i nisam mu htjela reći. Kad bih to izgovorila naglas, postalo bi stvarnije, ali nije to bilo sve. Bila je tu i činjenica da Rhys, kad bi doznao, ne bi bio posve nezadovoljan. "Onako, i dobre i loše vijesti", rekoh.

"Koje su dobre vijesti?"

Rekla sam mu da će me proglasiti sunasljednicom.

Zagrlio me čvrsto i snažno. "Pa to su divne vijesti, Merry. Što bi uopće moglo biti loša vijest nakon toga?"

Izvukla sam se iz zagrljaja. "Ti stvarno misliš da će me Cel pustiti da živim dovoljno dugo da mu otmem njegovo mjesto? On je stajao iza pokušaja mog ubojstva prije tri godine, a tada nije imao ni približno toliko dobar razlog da želi moju smrt."

Smiješak je izbljedio s njegova lica. "Sad nosiš kraljičin znamen – čak se ni Cel ne bi usudio ubiti te. Svatko tko ti sada naudi, umrijet će

kraljičinom milošću."

"Stajala je tamo unutra i rekla mi da sam napustila dvor zbog Griffina. Pokušala sam joj objasniti da nisam otišla zbog slomljenog srca, da sam otišla zbog dvoboja." Odmahnula sam glavom. "I dalje je pričala kao da ne čuje, Rhys, kao da ništa nisam rekla. Zabrazdila je duboko u poricanje, a mislim da moja smrt to ne bi promijenila."

"Misliš, njezin sinčić nikad ne bi napravio takvo što", reče on.

"Upravo tako. Osim toga, ti stvarno misliš da bi on riskirao svoj snježnobijeli vrat? Nagovorit će nekog drugog da to učini ako ikako bude mogao – onda će taj biti u opasnosti, a ne on."

"Naš je posao da te zaštitimo, Merry. Mi to dobro radimo."

Nasmijala sam se, ali to nije bio dobar smijeh, više od napetosti nego od humora. "Teta Andais je promijenila vaš opis posla, Rhys."

"Kako to misliš?"

"Hodajmo dok ti pričam, imam potrebu povećati udaljenost između sebe i naše kraljice."

Opet mi je ponudio ruku. "Kako god moja gospa želi." Osmjehnuo se kad je to rekao, a ja sam mu prišla, ali sam ga rukom obgrlila oko njegova struka umjesto da ga primim pod ruku. Postao je napet, iznenađen na trenutak, a onda je prebacio ruku preko mojih ramena. Pošli smo hodnikom, objumivši jedno drugo rukama. Još mi je bilo hladno, kao da se neka unutarnja toplina u meni iscrpila.

Ima muškaraca s kojima ne mogu hodati ruku pod ruku, kao da naša tijela imaju drugačije ritmove. Rhys i ja smo hodali hodnikom kao dvije polovice iste cjeline. Shvatila sam da jednostavno ne mogu povjerovati da imam dopuštenje da ga dodirnem. Nije se činilo stvarnim iznenada dobiti ključeve kraljevstva.

Rhys je stao, okrenuvši me rukama, da mi protrlja nadlaktice dlanovima. "Još se treseš."

"Ne tako jako kao prije", rekla sam.

Spustio je nježni poljubac na moje čelo. "Daj buhtlice, reci mi, što ti je učinila Zla vještica s istoka? Nasmiješila sam se. "Buhtlice?"

On se nacerio. "Bubice? Patkice? Micek?"

Nasmijala sam se. "Sve gore i gore."

Njegov je osmijeh izblijedio. Bacio je pogled na prsten koji je ležao na bjelini njegova rukava. "Doyle je rekao da je prsten oživio zbog njega. To je istina?"

Pogledala sam teški, srebrni, osmerokutni prsten i kimnula. "Na mojoj ruci leži mirno."

Podigla sam pogled na njegovo lice. Izgledao je... utučeno. "Kraljica je nekad dopuštala prstenu da joj izabere družbenika", rekao je. "Reagirao je na skoro svakoga gardista kojeg sam noćas dodirnula."

"Osim na mene." Glas mu je bio toliko pun tuge da to nisam mogla dopustiti.

"Mora dotaknuti golu kožu", rekla sam.

Posegnuo je za mojom šakom i prstenom. Odmaknula sam se od njega. "Molim te, nemoj."

"U čemu je problem, Merry?" upitao je.

Svjetlost je izbljedjela u mutno svjetlo sumraka. Paučina je krasila hodnik poput velikih, svjetlucavih, srebrnih zastora. Blijedi, bijeli paukovi, veći od obje moje šake zajedno, skrivali su se u mrežama kao okrugli naduti duhovi.

"Čak sam i sa šesnaest godina ja bila ona koja je govorila kad je dosta. Ti si trebao biti pametniji."

"Malo žnjaranja i eto me zauvijek protjeranog iz igre. Dušo, okrutna si."

"Ne, praktična sam. Ne želim okončati život na Križu svetog Andrije." Dobro, sad mi to više nije prijeto. Mogla sam reći Rhysu, mogli smo to učiniti na zidu ovog trenutka, i ne bi bilo nikakve kazne. Ili je barem Andais tako rekla, ali ja nisam vjerovala svojoj teti. Samo je meni rekla da je celibat ukinut. Imala sam samo njezinu riječ da za to zna i Eamon, a on je bio njezin družbenik, njezino stvorenje. Što ako ja sad bacim Rhysa na zid, a ona se onda predomisli? To neće biti stvarno, bezopasno, sve dok ona to javno ne objavi. Tada, i tek tada, doista ću povjerovati. Veliki bijeli pauk došao je na rub mreže. Glava mu je bila široka barem sedam centimetara. Uskoro bih morala proći točno ispod te stvari.

"Vidiš kako jednu smrtnicu muče do smrti jer je zavela gardista i sjećaš se toga cijeli život. Dugo pamćenje", reče Rhys.

"Vidjela sam i što je njezin omiljeni mučitelj morao učiniti gardistu koji je zgriješio, Rhys. Mislim da tvoje pamćenje ne seže dovoljno daleko." Zaustavila sam ga povukavši mu ruku, tik ispred teškog pauka. Mogla sam prizvati lutajuća svjetla, ali ona nisu impresionirala paukove. "Možeš li ti prizvati nešto jače od lutajućih svjetala?" upitala sam.

Piljila sam u tog pauka koji je čekao, tijela većeg od moje šake. Paučine iznad moje glave odjednom su izgledale teže, opterećene okruglim, nadutim tijelima, poput mreže pune riba koje će mi se svaki čas rasuti po glavi.

Rhys me pogleda zbunjeno, a onda pogleda gore, kao da je tek sad opazio debele mreže i uskomešano kretanje. "Nikad nisi voljela paukove." "Ne", rekoh, "nikad nisam voljela paukove."

Rhys se primaknuo pauku koji je izgledao kao da me čeka u zasjedi. Ostavio me da stojim sama nasred hodnika, slušam migoljenje teških tijela i gledam kako mi paučine lelujaju nad glavom. Nije učinio ništa što sam mogla vidjeti. Samo je prstom taknuo paukov trbuh. Pauk je jurnuo u bijeg, a onda je naglo stao i počeo se tresti dok su mu se noge mahnitito grčile. Previjao se i trzao, razderao rupu u mreži i ostao bespomoćno visjeti napola u mreži, napola izvan nje.

Začula sam desetke tih stvorenja kako bježe u zaklon, povlačeći se u tihom topotu. Mreže su se od njihove srljajuće jurnjave njihale kao izokrenuti ocean. Gospode i Damo, sigurno ih je bilo na stotine. Paukovo bijelo tijelo se počelo gužvati, urušavajući se u sebe kao da ga gnječi neka golema ruka. To debelo bijelo tijelo pretvaralo se u crnu, osušenu ljusku, te više ne bih bila sigurna što je to da ga nisam vidjela živog.

Više nije bilo dojma kretanja u paučinama. Hodnik je bio posve prazan, osim Rhysova nasmiješena lika. Slabo, slabo svjetlo kao da se skupljalo oko njegovih bijelih uvojaka i bijelog odijela, te je počeo svijetliti na pozadini od sive paučine i još sivijeg kamena. Smiješio mi se, veselo, uobičajeno za njega.

"Je li sad dobro?" upitao je.

Kimnula sam. "Samo sam te jednom do sad vidjela kad si to napravio, i to u borbi, ali tada ti je život bio u opasnosti."

"Žao ti je kukca?"

"To je paučnjak, a ne kukac, i ne, nije mi ga žao. Ja nikad nisam imala pravu vrstu moći da bih se sa sigurnošću kretala ovim mjestom." Ali... ja sam stvarno samo htjela da on u ruke prizove vatru ili jača svjetla, da ih uplaši pa da pobjegnu. Nisam htjela da...

Pružio mi je ruku, još se smiješeći.

Piljila sam u crnu ljusku koja se lagano zanjihala u mreži kad je naše kretanje stvorilo sićušno strujanje zraka u hodniku.

Rhysov smiješak se nije promijenio, ali su mu oči postale nježnije.

"Ja sam bog smrti, ili sam barem bio, Merry. Što si mislila da ću učiniti, kresnuti šibicu i viknuti bu?"

"Ne, ali..." Zagledala sam se u ruku koju mi je nudio. Gledala sam je duže nego što je bilo pristojno, ali na kraju sam, oklijevajući, posegnula rukom prema njemu. Vrhovi prstiju su nam se dodirnuli, a on je čujno izdahnuo.

Uperio je oči prema srebrnom prstenu na mojoj ruci. Pogled mu se podigao do mojih očiju. "Merry, smijem li, molim te?" Pogledala sam u njegovo blijedoplavo oko. "Zašto ti je to toliko važno?" Upitala sam se jesu li se već proširile glasine o tome što ona noćas smjera učiniti.

"Svi se mi nadamo da te pozvala natrag zato da ti izabere drugog budućeg družbenika. Ja pretpostavljam da onaj koga prsten ne prepozna ispada iz natjecanja."

"To je bliže istini nego što možeš i zamisliti", rekla sam.

"Onda, mogu li?" upita on.

Pokušao je sakriti žudnju na licu, ali nije uspio. Mislim da mu to nisam mogla zamjeriti. Bit će ovako cijelu noć kad se jednom pročuje. Ne, bit će gore, bit će mnogo gore.

Kimnula sam.

Dizao je moju ruku prema usnama dok je govorio. "Ti znaš da ti ja nikad ne bih namjerno nudio, Merry." Poljubio mi je ruku i njegove usne su okrznule prsten. On se ubrzao – to je bila jedina riječ koju sam imala za to. Buknuo je kroz mene, kroz oboje. Osjećaj kao da mi je stisnuo srce, otjerao mi ga u grlo, poput stvorenja u stupici.

Rhys je ostao nagnut nad mojom rukom, ali čula sam kako je uz izdisaj prošaptao "O, da". Uspravio se, ali oko mu je izgledalo nefokusirano.

To je do sada bila najjača reakcija, što me na neki način zabrinulo. Je li reakcija prstena govorila nešto o tome koliko je snažna nečija muževnost, kao neka vrsta natprirodnog brojanja spermija? Nemam ništa protiv Rhysa, ali ako noćas moram s nekim spavati, to će najvjerojatnije biti Galen. A prsten lijepo može otpulsirati sve do svog malog, izrezbarenog srca. Ja odlučujem o tome s kim dijelim svoj krevet. Barem dok mi najdraža tetiča ne pošalje svog špijuna, naravno. Odagnala sam tu misao – nisam se sad mogla nositi s njom. U njezinoj Gardi je bilo sidha koje bih prije ubila nego poljubila, a kamoli nešto više.

Rhys je provukao prste kroz moje, priljubivši svoj dlan o prsten.

Drugi udar je bio još jači, i oteo mi je nehotični uzdah iz grla. Osjećaj je bio kao da me netko miluje duboko unutar tijela. Dijelove unutrašnjosti koje nijedna ruka nikad ne bi trebala dotaknuti – ali, magija... magija nije bila sapeta ograničenjima tijela. "O, ovo mi se sviđa", reče Rhys.

Izvukla sam ruku iz njegove. "Nemoj to ponoviti."

"Bilo je dobro i ti to znaš."

Pogledala sam njegovo požudno lice i rekla: "Ona mi ne želi samo naći novog dečka. Ona hoće da spavam s nekoliko gardista, ili sa svima iz Garde koje prsten prepoznava. Svrha natjecanja jest da se pokaže tko će joj prvi dati nasljednika kraljevske krvi. Cel ili ja."

Piljio mi je u lice, kao da pokušava pročitati moj izraz. "Znam da se ti ne bi šalila s tim, ali zvuči predobro da bi bilo istinito." Osjećala sam se bolje zato što ni Rhys nije povjerovao. "Baš tako."

Upravo mi je rekla da je za moju malenkost celibat ukinut, ali nemam svjedoka za to. Ja mislim da je bila iskrena, ali sve dok to ne objavi pred cijelim dvorom, praviti ću se da je seks i dalje tabu."

Kimnuo je. "Što je još nekoliko sati čekanja nakon tisuću godina?"

Upitno sam ga pogledala. "Ne mogu poševiti sve noćas, Rhys, pa će to biti malo više od nekoliko sati čekanja."

"Pa ako sam ja prvi na redu, kakve to veze ima?" Htio je da to zazvuči kao šala, ali ja se nisam nasmijala.

"Bojim se da će se upravo tako osjećati i svi drugi. Ja sam samo jedna, a vas je koliko, dvadeset i sedam?"

"Moraš spavati sa svima nama?"

"Nije to rekla, ali će inzistirati na tome da spavam s njezinim špijunom, tko god to bude."

"Ti mrziš neke gardiste, Merry, i oni isto tako mrže tebe. Ne može očekivati od tebe da ih odvedeš u krevet. Gospode i Damo, ako zatrudniš s nekim koga mržiš..." Nije dovršio misao.

"Našla bih se u stupici, u braku s čovjekom koga mrzim, a on bi bio kralj."

Rhys me iznenađeno pogleda, a bijeli povež za oko uhvati svjetlost kad je pomaknuo glavu. "Nisam se toga ni sjetio. Iskreno, sve što sam vidio bio je seks, ali u pravu si – jedan od nas će biti kralj."

Pogledala sam uvis, u sive plahte od paučine. Bile su prazne, ali... "Moramo li razgovarati o tome ovdje, s ovim iznad nas?"

Podigao je pogled prema paučinama. "U pravu si." Ponudio mi je ruku. "Mogu li te otpratiti na banket, moja gospo?"

Smjestila sam svoju ruku preko njegove. "Sa zadovoljstvom."

On me potapše po ruci. "Nadam se, Merry, stvarno se nadam."

Nasmijala sam se, a zvuk smijeha je neobično odjeknuo u hodniku, od njega su se paučine uznemirile i zaljuljale. Kao da se strop protezao daleko, daleko uvis, u neku prostranu tamu, koju su samo paučine skrivale od naših pogleda. Moj smijeh je utihnuo mnogo prije nego što smo se maknuli od paučina.

"Hvala ti, Rhys, što si shvatio zašto se bojim, umjesto da si se bavio samo činjenicom da ćeš uskoro možda okončati nekoliko stotina godina celibata."

Pritisnuo je moju lijevu ruku na usne. "Živim samo za to da bih služio pod tobom, ili iznad tebe, ili na koji me god način hoćeš."

Lupila sam ga u rame. "Prestani."

Nacerio se.

"Rhys nije ime nijednog poznatog boga smrti. Istraživala sam te u školi, ali nije te nigdje bilo."

Odjednom se silno zaposlio zurenjem niz sve uži hodnik. "Rhys je moje ime sada, Merry. Nije važno tko sam bio prije."

"Jasno da je važno", rekoh.

"Zašto?" upita on, i odjednom je bio sav ozbiljan, postavivši vrlo odraslo pitanje.

Gledajući ga kako sjaji, tako bijel i blještav pod sivim svjetlom, ja se nisam osjećala odraslo. Osjećala sam se umorno. Ali u njegovu pogledu je bila težina, a na njegovu licu molba kojima sam morala odgovoriti. "Samo želim znati s kime imam posla, Rhys."

"Znaš me cijeli svoj život, Merry."

"Onda mi reci", rekoh ja.

"Ne želim govoriti o danima iz daleke prošlosti, Merry."

"A da te pozovem u svoj krevet? Bi li mi onda rekao svoje tajne?"

Promotrio je moje lice. "Izazivaš me."

Dotaknula sam ožiljak na rubu njegova lica, povukla prste preko grube kože, pa prešla vrhom jednog prsta preko pune mekoće njegovih usana. "Ne izazivam te, Rhys. Lijep si. Prijatelj si mi godinama. Štitio si me kad sam bila mlađa. Bilo bi bijedno od mene da ti uzvratim tako da te ostavim u celibatu ako ga mogu okončati – da i ne spominjemo činjenicu

da mi je prelaženje ustima po tom tvom trbuhu nalik dasci za pranje rublja seksualna fantazija koja mi se stalno vraća."

"Čudno, i ja sam imao istu fantaziju", reče on. Zatitrao je obrvama i izveo kukavno lošu imitaciju Groucha Marxa. "Možda bi mogla svratiti do mene i pogledati moje bakroreze."

Nasmiješila sam se i odmahnula glavom. "Zar ne gledaš nikakve filmove snimljene nakon što se boja na filmskom platnu pojavila?"

"Ne baš." Ispružio je ruku i prihvatila sam je. Hodali smo hodnikom ruku pod ruku i lijepo se družili. Od svih gardista koji su mi bili dragi, mislila sam da će Rhys biti najnaporniji u vezi mogućnosti seksa, ali bio je savršeni džentlmen. Još jedan dokaz da ja zapravo ne razumijem muškarce.

Poglavlje 29

Vrata na kraju hodnika noćas su bila mala: visine čovjeka. Ponekad su vrata znala biti dovoljno velika da prođe slon. Bila su blijedosiva sa zlatnim rubovima, vrlo Luj već neki. Nisam se trudila pitati Rhysa je li kraljica preuređivala. Sithen je, kao i Crna kočija, preuređivao sam sebe.

Rhys je otvorio elegantna dvostruka vrata, ali nismo uspjeli ući u sobu jer nas je Mraz zaustavio. Ne zato što se ispriječio na vratima – premda jest. Presvukao se u kraljičinu odjeću, a od pogleda na njega stala sam na mjestu. Mislim da se Rhys zaustavio zato što sam ja to učinila. Košulja je bila posve prozirna, do te mjere da nisam bila sigurna je li tkanina stvarno bijela ili je prozirna, pa je njegova koža čini bijelom.

Košulja mu je prijanjala uz prsa kao druga koža, ali rukavi su imali široke nabore od nekog prozirnog materijala, presječenog tik iznad

pregiba lakta širokom trakom od svjetlucajućeg srebra. Ostatak rukava je padao u dugačkoj cijevi, kao kristalni vrtni slak. Konac koji je košulju držao na okupu bio je srebrn i sjajio je na svakom šavu. Hlače su bile od srebrnog satena, izrezane toliko nisko oko struka da su se kroz tkaninu košulje vidjele kosti njegove zdjelice. Da je pokušao odjenuti donje rublje, ono bi se vidjelo iznad ruba hlača. Jedino što je držalo hlače na njemu bilo je to što su bile nevjerovatno uske. Niz bijelih vrpce preko prepona, nalik na vrpce na leđima korzeta vesela udovica, zauzimale su mjesto zatvarača.

Kosa mu je bila podijeljena na tri dijela. Gornji dio bio je provučen kroz bijeli, izrezbareni komad kosti, te mu je srebrna kosa padala oko glave poput vode iz fontane. Drugi dio njegove kose bio je jednostavno zategnut unatrag s obje strane glave, a na mjestu su ga držale ukosnice od kosti. Donji dio je visio nesputano i slobodno, ali ga je ostalo tako malo da je sličio tankom srebrnom velu koji je isticao njegovo tijelo umjesto da ga prikriva.

"Mraz, izgledaš previše lijepo da bi bio stvaran."

"Ona nas tretira kao lutke koje može oblačiti kako joj se sviđi."

Ovo je bilo bliže otvorenoj kritici kraljice od ičega što sam ikad čula od njega.

"Sviđa mi se, Mraz", reče Rhys. "To si ti."

Mrko je pogledao Rhysa. "To nisam ja."

Nikad nisam vidjela tog visokog gardista toliko ljutog zbog nečega toliko nebitnog. "To je samo odjeća, Mraz. Neće ti ništa biti ako je budeš rado nosio, a pokazivanje nezadovoljstva zbog nje moglo bi ti nauditi, i to jako."

"Pokorio sam se svojoj kraljici."

"Ako sazna koliko mrziš tu odjeću, naručit će ti još baš takve. To znaš."

Mrštenje se produbljavalo dok nije uspio naborati to savršeno lice.

Onda se iz sobe iza njega začuo krik. Premda je bio neartikuliran, prepoznala sam taj glas. Bio je to Galen. Zakoračila sam prema naprijed. Mraz se nije micao.

"Miči mi se s puta, Mraz", rekla sam.

"Princ je naredio ovu kaznu, ali je milostivo dopustio privatnost.

Nitko ne smije ući dok ne bude gotovo."

Zablenula sam se u Mraza. Nisam mogla silom proći pokraj njega,

a nisam ga htjela ubiti. To je iscrpilo moje Opcije.

"Merry će noćas biti proglašena sunasljednicom", reče Rhys. Mrazove su oči zvjeralo malo na jedno malo na drugo. "Ne vjerujem."

Galen je opet zavrištao, a taj zvuk mi je naježio ruke i stisnuo šake u pesti. "Noćas ću postati sunasljednica, Mraz." On odmahne glavom. "To ništa ne mijenja."

"A što ako ti kažem da će naš celibat biti poništen za Merry, i samo za Merry?" upita Rhys.

Mraz je uspio izgledati arogantno i nepovjerljivo. "Što ako' nije igra koju ću igrati s tobom."

Galen je opet oštro zavrištao. Kraljicini Gavrani ne vrište samo tako. Krenula sam prema Mrazu, a on se napeo. Mislim da je očekivao borbu.

Lagano sam prešla prstima po prednjici njegove košulje. Trgnuo se kao da sam ga udarila. "Kraljica će noćas objaviti da od mene očekuje da izaberem nekoliko gardista. Naredila mi je da noćas spavam s jednim od vas, u suprotnom ću sutra imati glavnu ulogu u jednoj od njezinih orgijica." Obgrlila sam ga rukama oko struka, i nježno mu se privinula uz tijelo. "Vjeruj mi, Mraz, imat ću jednog od vas noćas, i sutra, i noć poslije. Bila bi šteta da ti ne budeš među onima koje ću odvesti u krevet."

Arogancija je nestala, a zamijenilo ju je nešto požudno i prestrašeno. Nisam shvatila taj strah, ali požudu jesam. Pogledao je Rhysa. "Daj mi svoju riječ da je ovo istina."

"Imaš je", reče Rhys. "Pusti je da prođe, Mraz."

Zagledao se u mene. Još mi nije uzvratilo dodir – moja milovanja su bila kao ljubljenje usana koje ne reagiraju – ali mi se maknuo s puta izvukavši se iz mog zagrljaja. Gledao me kao što biste gledali smotanu čegrtušu, bez naglih pokreta i ne vjerujući da vas svejedno neće ugristi. Bojao se onoga što se događalo u toj sobi.

Prošla sam pokraj njega. Osjećala sam Rhysa za leđima, ali imala sam oči samo za ono što se nalazilo u središtu prostorije. Nasred sobe bio je mali vodeni vrt s velikom ukrasnom stijenom u sredini. Kamenje za hodanje vodilo je do te stijene, a u nju su bili trajno ugrađeni lanci. Galen je bio lancima privezan za stijenu. Tijelo mu se gotovo nije vidjelo od leptirskih krila poluvila koja su se sporo kretala. Izgledale su kao pravi leptiri koji na rubu lokve piju gutljaj po gutljaj vode, dok im se krila polako zibaju u ritmu gutanja. Ali nisu srkale vodu, pile su njegovu krv.

Opet je zavrištao, a na to sam pojurila naprijed. Doyle se iznenada stvorio ispred mene. On je zacijelo čuvao drugi ulaz. "Ne možeš ih zaustaviti ako su već počele jesti."

"Zašto vrišti? Ne bi smjelo toliko boljeti." Pokušala sam se probiti pokraj njega, ali me uhvatio za ruku.

"Ne, Meredith, nemoj."

Galen je kriknuo dugo i glasno, izvijajući tijelo koliko su mu lanci dopuštali. Taj je pokret otjerao neke poluvile, pa sam nakratko vidjela zašto vrišti. Spolni organi su mu bili potpuno zakrvavljeni. Uzimali su mu i meso, a ne samo krv.

Rhys prosikće: "Proklete zvijeri."

Doyle mi je snažnije stegnuo ruku. "Sakate ga", pobunila sam se. "Zacijelit će."

Pokušala sam se istrgnuti, ali njegovi prsti kao da su bili zavareni za moju kožu. "Doyle, molim te!"

"Žao mi je, princezo."

Galen je kriknuo, stijena se zanjihala od snage trzaja njegova tijela, ali lanci su izdržali. "Ovo je previše, i ti to znaš."

"Princ ima pravo kazniti Galena jer mu se nije pokorio." Pokušao me odvući nešto dalje, kao da će to popraviti stvar.

"Ne, Doyle, ako Galen mora ovo pretrpjeti, ja neću skrenuti pogled.

A sad me pusti."

"Obećavaš da nećeš učiniti ništa nepromišljeno?"

"Imaš moju riječ", rekoh.

Pustio me, a kad sam mu dodirnula rame, pomaknuo se na stranu da mi ne ometa pogled. Krila su bila svih duginih boja, pa i nekih o kojima je duga mogla samo sanjati – golema krila, veća od mojih dlanova, polako su se zibala gore-dolje iznad kratkih bljeskova Galenova gotovo golog tijela. Hlače su mu bile spuštene do gležnjeva, a osim njih, nisam vidjela nikakvu drugu odjeću. Prizor je bio jezivo lijep, kao vrlo dražestan djelić pakla.

Jedan par krila bio je veći od drugih, nalik golemim, blijedim, papirnatim zmajevima s lastinim repom. Kraljica Niceven osobno se gostila tik iznad njegovih spolnih organa. Dosjetila sam se nečega.

"Kraljice Niceven", rekoh, "ne priliči kraljici da obavlja prljavi posao za princa."

Podigla je svoje maleno blijedo lice i siknula na mene, usana i

brade crvenih od Galenove krvi, i prednjice svoje bijele haljine poprskane grimizom.

Podigla sam ruku s prstenom. "Noćas ću biti proglašena sunasljednicom."

"Što ja imam s tim?" Njezin glas je zvučao poput zloćudnih zvona, melodiozno i uznemirujuće.

"Kraljica zaslužuje nešto bolje od krvi sidhe lorda."

Gledala me sićušnim blijedim očima. Bila je sva gubava u svom blijedilu, poput sićušnog duha. "Što ti nudiš, a što je nježnije od ovoga?"

"Nije nježnije, već moćnije. Krv princeze sidha za kraljicu poluvila."

Zagledala se u mene, krhkom rukom brišući krv s usta. Uzdigla se pomoću golemih krila nalik onima mjesečevog leptira i doletjela mi bliže. Ostali su se nastavili hraniti. Niceven je lebdjela pred mojim licem, a njezina krila su stvarala struju zraka što mi je pirkala po koži. "Ti bi preuzela njegovo mjesto?"

Doyle reče: "Ne, princezo."

Ušutkala sam ga pokretom ruke. "Ja Niceven, kraljici poluvila, nudim svoju krv. Krv princeze sidha previše je vrijedna nagrada da bi se dijelila."

Mraz i Rhys su se premjestili pokraj Doylea. Gledali su nas kao da još nikad nisu vidjeli takvu predstavu.

Niceven je liznula usne jezikom sićušnim poput cvjetne latice. "Ti bi mi dopustila da uzmem tvoju krv?"

Podigla sam prst prema njoj. "Pusti ga, i smjet ćeš probosti moju kožu i napiti se."

"Princ Cel je zahtijevao da ovome ovdje uništimo muškost."

"Kao što je Doyle rekao, zacijelit će. Zašto bi princ od poluvila zatražio uslugu koja neće stvoriti trajnu štetu?"

Doletjela je do mog prsta, posve nalik leptiru koji proučava cvijet.

"To ćeš morati pitati princa Cela." Skrenula je pogled s mog prsta na moje lice. "Trebala si čuti što je prvo htio da učinimo. Htio je da ga uništimo za cijeli život, ali kraljica ne dopušta da njezini ljubavnici budu oštećena roba." Niceven je doletjela još bliže mom licu, sićušnom rukom dodirnuvši vrh mog nosa. "Princ Cel me podsjetio na to da će jednoga dana on biti kralj." Lagano mi je dodirnula usne svojim majušnim prstima. "Ja sam podsjetila njega da on još ne vlada ovdje, te da zbog njega neću

riskirati srdžbu kraljice Andais."

"Što je rekao na to?"

"Prihvatio je kompromis. Mi ćemo okusiti kraljevsku krv i meso, oboje dragocjeno, a ovaj ovdje će noćas biti neupotrebljiv u kraljičinom krevetu." Namrštila se, prekrizivši ruke preko malih grudi. "Ne znam zašto je ljubomoran baš na ovog, a ne na ostale."

"On nije htio zadržati Galena izvan kraljičinog kreveta", rekoh ja.

Nakrivila je glavu na stranu, a njezina duga paučinasta kosa lebdjela je oko nje. "Tvog?"

Zamahala sam prstenom pred njom. "Naređeno mi je da noćas spavam s jednim gardistom."

"I izabrala bi ovoga?"

Kimnula sam.

Niceven se nasmiješi. "Cel je ljubomoran na tebe."

"Ne onako kako ti misliš, kraljice Niceven. Jesmo li se nagodile, moja krv za tvoja slatka usta, a Galen može ići?"

Ostala je lebdjeti blizu mog lica još nekoliko sekundi, a onda je kimnula glavom. "Nagodile smo se. Ispruži ruku i daj mi mjesto gdje ću sletjeti."

"Prvo oslobodi Galena, a onda ćeš se nahraniti."

"Kako želiš." Odletjela je natrag do ostalih, i što god im je rekla, raštrkalo ih je prema stropu u oblaku šarenih, živih boja. Galenova blijeda, blijedozelena koža bila je prekrivena sićušnim crvenim ugrizima; tanke pruge krvi počele su teći njegovom kožom kao da neko nevidljivo crveno pero pokušava spajati točkice.

"Skinite mu lance i pobrinite se za njegove rane", rekla sam. Rhys i Mraz su se pokrenuli da me poslušaju. Samo je Doyle ostao u blizini, kao da ne vjeruje jednoj od nas, ili nijednoj od nas.

Ispružila sam ruku prema naprijed, s dlanom blago zaobljenim prema gore. Niceven mi je sletjela na podlakticu. Bila je teža nego što je izgledala, ali ipak lagana i neobično lomna, kao da su njezina sićušna, gola stopala od suhih kostiju. Obavila je oba dlana oko mog kažiprsta, a onda spustila lice prema vrhu mog prsta, kao da mi želi dati poljubac. Sićušni, oštri zubi zariše se u moj prst. Bol je bio oštar i trenutačan. Svojom malom laticom od jezika počela mi je lizati krv, golicajući mi kožu. Izvila je tijelo tako da prati moj dlan, te je svaki centimetar njezina malenog bića bio pripijen uz moju kožu. Bila je to neobično seksualna

kretnja, kao da je tim hranjenjem dobivala i nešto više od same krvi.

Ostale poluvile lebdjele su u zraku oko mene kao šareni vjetar, nježno se gibajući. Njihova sitna usta bila su umrljana krvlju, a minijaturne ruke crvene od Galenove krvi. Niceven mi je milovala ruku svojim rukama, svojim golim nogama; majušno koljeno udaralo je u moj dlan.

Podigla je glavu i udahnula. "Sita sam mesa i krvi tvog ljubavnika. Ne mogu više." Sjela je na moj dlan, oslonivši glavu na moj prst. "Mnogo bih dala da jednog dana mogu duže piti, princezo Meredith. Imaš okus visoke magije i seksa." Osovila se na noge i polako uzletjela s mog dlana, usporeno udarajući krilima. Lebdjela je pokraj mog lica i samo me gledala, kao da vidi nešto što ja ne vidim, ili kao da pokušava u meni pronaći nešto čega nema. Najzad je kimnula i rekla: "Vidjet ćemo se na banketu, princezo." Na te je riječi uzletjela više u zrak, a ostali su je slijedili u šarenom oblaku. Golema vrata na kraju prostorije otvorila su se premda ih nitko nije dodirnuo, a kad je šarena leteća čeljad nestala s druge strane, vrata su se polako zatvorila za njima.

Jedan tihi zvuk je ponovo usmjerio moju pažnju na prostoriju. Galen se naslanjao na suprotni zid, s hlačama na mjestu, ali nezakopčanima.

Rhys je lagano dodirivao male ugrize bočicom bistre tekućine, pa je gornji dio Galenova tijela sjajio pod svjetlima.

Zagledao se u mene. "Je li istina to o poništenju celibata?"

"Istina je", rekla sam i čučnula na pete pokraj njega.

Nasmiješio se, ali oči su mu ostale pune bola. "Neću ti biti od neke koristi noćas."

"Bit će i drugih noći."

Njegov osmijeh se raširio, ali se lecnuo kad je Rhys očistio sljedeću ranu. "Zašto je Cei htio da baš ja ne dođem u tvoj krevet?"

"Mislim da Cel vjeruje da, ne budem li mogla s tobom spavati noćas, neću spavati ni sa kim."

Galen me pogleda.

Nisam čekala da kaže nešto zbog čega bi sve postalo još neugodnije.

"Ne znam jesi li čuo što sam rekla ostalima, ali ako se noćas ne poševim s nekim po svom izboru, sutra zabavljam dvor s grupom po kraljičinom izboru."

"Morat ćeš nekoga odvesti u krevet noćas, Merry."

"Znam." Dodirnula sam njegovo lice i osjetila da je hladno na dodir, te blago orošeno znojem. Izgubio je mnogo krvi, ništa smrtonosno za sidha, ali noćas će biti preslab za mnoge stvari, a ne samo za seks. "Ako je ovo bila tvoja kazna zato što se nisi pokorio Celu, što je onda bila Barinthusova kazna?"

"Zabranjeno mu je da noćas bude prisutan na banketu", reče Mraz.

Na to sam ga začuđeno pogledala. "Galena narežu na komade, a Barinthus samo prođe bez večere?"

"Cel se boji Barinthus, ali ne i Galena", reče Mraz.

"Ja sam jednostavno predobar."

"Da", reče Mraz, "jesi."

"To je trebala biti šala", reče Galen.

"Nažalost", reče Doyle, "nije smiješna."

"Ne možemo ostaviti kraljicu da čeka", reče Rhys. "Možeš li hodati?"

"Uspravite me na noge i hodat ću." Doyle i Mraz su mu pomogli da ustane.

Pokrenuo se polako, artritično, kao da ga jako boli, ali nakon što su mu pomogli da stigne do suprotnih vrata, već se počeo kretati samostalno. Zacjeljivao nam je pred očima, njegova koža je upijala ugrize. Kao kad unatraške gledate snimku cvijeća što se otvara.

Ulje je ubrzalo proces, ali uglavnom je njegovo vlastito tijelo bilo zaslužno za to. Nevjerojatni tjelesni stroj sidhe ratnika. Za nekoliko sati ugrizi će zacijeljeti; za nekoliko dana, nestat će i ostala šteta. Još nekoliko dana, i Galen i ja ćemo najzad moći utažiti strast između nas. Ali, za noćas će se morati naći netko drugi. Pogledala sam preostala tri gardista na gotovo vlasnički način, kao kad ulazite u vlastitu kuhinju i znate da su police dobro natrpane vašim omiljenim stvarima. Nijedan od njih nije bio sudbina gora od mučenja. Bilo je to samo pitanje odabira. Kako se odlučujete za jedan savršeni cvijet umjesto za drugi, ako ljubav nije bitna? Nisam imala ni najblažeg pojma. Možda bih mogla bacati novčić.

Poglavlje 30

Vrata koja su vodila iz fontane boli otvarala su se u veliko predsoblje. Bila je to mračna prostorija. Bijela svjetlost bez izvora u njoj je djelovala vrlo slabo i vrlo sivo. Nešto je zašuškalo pod mojim nogama i oborila sam pogled, i ugledala lišće. Suho lišće posvuda. Pogledala sam gore i vidjela da su vitice što su se ispreplitale iznad naših glava suhe i beživotne. Lišće se ili zgužvalo, ili posve otpalo.

Dotaknula sam vitice pokraj vrata, no u njima nije bilo osjećaja života. Okrenula sam se prema Doyleu. "Ruže su mrtve." Šaptala sam, kao da je to neka velika tajna. On kimne.

"Umirale su godinama, Meredith", reče Mraz.

"Umirale su, Mraz, ali nisu umrle." Ruže su bile zadnja obrana dvora. Kad bi neprijatelji prodrli ovoliko duboko, ruže bi oživjele i ubile ih. Ili bi pokušale, bilo davljenjem, bilo trnjem. Noviji, niži dijelovi imali su trnje poput svake druge ruže penjačice, ali duboko u spletu bilo je vitica s trnjem veličine omanjih bodeža. No ruže nisu bile samo obrana. Bile su i simbol toga da su nekoć pod zemljom postojali čarobni vrtovi.

Čokoti i drveće s plodovima umrli su prvi, tako su mi pričali, zatim bilje, te sad, na kraju, i posljednje cvijeće.

Pregledala sam vitice pogledom ne bih li našla neki znak života. Bile su suhe i beživotne. Poslala sam bljesak moći u vitice i osjetila tupi udar moći kao odgovor, još snažan ali mlitav, ni blizu onoj toploj, nametljivoj prisutnosti kakvoj je trebao sličiti. Nježno sam dotaknula najbliže vitice prstima. Ovdje je trnje bilo maleno ali suho, kao ravne igle. "Prestani pipati ruže", reče Mraz. "Imamo hitnijih problema." Okrenula sam se prema njemu, s rukom i dalje na ružama. "Ako ruže umru, stvarno umru, shvaćaš li ti što to znači?"

"Vrlo vjerojatno i bolje od tebe", reče Mraz, "ali ja također

shvaćam da ne možemo učiniti baš ništa za te ruže, kao ni u vezi činjenice da moć sidha umire. No budemo li oprezni, možemo se izvući ove noći."

"Bez naše magije, mi nismo sidhe", rekla sam. Povukla sam ruku natrag bez gledanja i nabola prst na trn. Trgnula sam ruku, što je slomilo trn u mojoj koži. Mali crni trn bio je lako vidljiv i bilo ga je lako izvaditi noktom. Nije čak ni tako jako boljelo, pojavila se samo grimizna točkica na mom prstu.

"Koliko je strašno?" upita Rhys.

"Nije strašno", rekoah ja.

Teško, suho siktanje proširilo se sobom, kao da neka golema zmija puže kroz tamu. Zvuk je stigao odozgo, pa smo svi pogledali uvis.

Viticama je prošao drhtaj, a suho lišće počelo je padati poput kiše mrvica na pod, hvatajući nam se za kosu i odjeću.

"Što se događa?" upitala sam.

Odgovorio mi je Doyle. "Ne znam."

"Ne bismo li onda trebali prijeći u drugu sobu?" reče Rhys. Rukom je posegao za mačem kojeg nije bilo, a njegova druga ruka krenula je prema mojoj, pa me povukao prema najbližim vratima, natrag u hodnik. Nijedan od njih nije bio naoružan, osim ako Doyle nije još imao moj pištolj. A nekako mi se nije činilo da je pištolj ono što nam je trebalo. Ostali su se nagurali oko mene u zid od tijela. Rhysova ruka je dotaknula kvaku, no vitice su se raširile preko vrata kao da se izljuje suha voda. Odskočio je unatrag, gurnuvši me dalje od vrata i od vitica što su se izvijale prema nama. Doyle me zgrabio za drugu ruku, i odjednom smo trčali prema suprotnim vratima. Jurili su prebrzo za moje visoke pete. Spotaknula sam se, ali su me njihove ruke održale uspravnom i u pokretu, a noge su mi jedva dodirivale pod. Mraz je bio ispred nas, već blizu vrata. Osvrnulo se i viknuo: "Požurite!"

Rhys promrmlja ispod glasa: "Žurimo."

Okrenula sam se da vidim Galena. Bio je okrenut od mene, štiteći mi leđa golim rukama, samo vlastitom kožom, ali trnje ga nije doticalo.

Svuda se osjećalo kretanje kao u zmijskom gnijezdu, ali tanki, suhi izdanci njihali su se baš iznad mene, kao hobotnica – i htjeli su samo mene. Dok su me Doyle i Rhys nosili dublje u prostoriju, trnje iza mene se povuklo i sručilo mi se tik iznad glave, okrnuvši mi kosu istežući se prema nama. Kad je Doyle podigao glavu da pogleda uvis, uhvatila sam skerletni odsjaj s njegova lica, svježju krv.

Trnje mi se uplelo u kosu pokušavajući me povući. Zavrištala sam, trzaj ući glavom prema dolje. Rhys je ščepao šaku moje kose i zajedno smo je oslobodili od trnja, ostavljajući pramenove kose u njemu.

Mraz je otvorio vrata nasuprot nama. Na trenutak sam spazila jača svjetla i lica okrenuta prema nama, neka ljudska, a neka ne. Mraz je vikao: "Mač, dajte mi mač!"

Neki gardist je krenuo naprijed, s rukom na maču. Začula sam neki glas kako viče: "Ne! Ostavi svoj mač." Glas je bio Celov.

Doyle je zarežao naređenje: "Sithney, daj nam svoj mač!"

Gardist na vratima počeo je vaditi mač iz korica. Mraz je ispružio ruku prema njemu. Vitice su se prosule preko otvora kao suhi, šušteći val. U jednom se trenutku Mraz mogao baciti kroz vrata, mogao se spasiti, ali se okrenuo natrag prema prostoriji. Vrata su nestala iza rastegnutog vala trnja što je mlatilo oko sebe.

Rhys i Doyle su me oborili na pod. Doyle je gurnuo Rhysa na mene. Odjednom sam se našla ispod hrpe tijela. Rhysova kosa se rasula pokraj mog lica poput kovrčave svile. Kroz njegovu kosu i nečiju ruku na trenutak sam spazila crni ogrtač. Toliko su me snažno pritisnuli na pod, ne samo da se nisam mogla pomaknuti, već sam jedva uspijevala i disati.

Da se na vrhu nalazio bilo tko osim Doylea i Mraza, čekala bih kad će početi vrištati. Ovako sam, umjesto toga, čekala da hrpa postane lakšom kad trnje odvuče muškarce, ali hrpa nije postajala lakšom.

Ležala sam na trbuhu, pritisnuta o hladni kameni pod, i gledala kroz Rhysovu kosu. Ruka što se podupirala o pod s druge strane tog zastora bila je bez ikakve odjeće i malo manje čisto bijela, pa je to dakle bio Galen.

Krv mi je udarala u ušima toliko snažno da sam čula samo bilo vlastitog tijela. Međutim, minute su prolazile, a ništa se nije događalo. Puls mi se smirio. Spustila sam dlanove na kamen ispod sebe. Sivi kamen je bio gladak gotovo kao mramor, izlizan nogama što su stoljećima prolazile preko njega. Čula sam Rhysovo disanje pokraj svog uha. Šušanj odjeće kad se netko iznad nas pomaknuo. Ali iznad svega bio je taj zvuk trnja, neprekidno, duboko žuborenje nalik na šum mora.

Rhys mi je prošaptao u kosu: "Mogu dobiti poljubac prije nego što umrem?"

"Ne čini se baš da umiremo", rekla sam.

"Lako je tebi pričati. Ti si na dnu hrpe." Ovo je doprlo iz Galenovih

usta.

"Što se zbiva tamo gore? Ja ništa ne vidim", rekoše. "Budi sretna što ne vidiš", reče Mraz.

"Što se događa?" ponovila sam, unijevši više snage u glas.

"Ništa", zatutnji Doyleov duboki glas kroz hrpu muškaraca, kao da ostala tijela prenose duboki ton njegovih riječi poput zvučne vilice, ravno niz moju kralježnicu. "A to je ono što me čudi", doda.

"Zvučiš razočarano", reče Galen.

"Ne razočarano", reče Doyle, "znatizeljno."

Doyleov ogrtač isklizne s vidika, težina iznad mene odjednom se smanji.

"Doyle!" povikah.

"Ne boj se, princezo. Dobro sam", reče on.

Pritisak iznad mene još se jednom smanjio, ali ne mnogo. Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim da se Mraz podiže, ali da ne miče svoje tijelo s hrpe. "Ovo je jedinstveno", reče on.

Galenova ruka iščezne iz mog vidokruga. "Što radi?" upita.

Nisam čula nikoga da hoda uokolo, ali sam vidjela Galena na jednoj strani kako kleči. Uklonila sam Rhysovu kosu s lica poput dva kraja zastora. Mraz je klečao pokraj Galena. Doyle je jedini stajao, s naše druge strane. Vidjela sam njegov crni ogrtač.

Rhys se podigao, oduprijevši se rukama kao u pola skleka. "Čudno", reče on.

Sad mi je bilo dosta. Morala sam vidjeti. "Dolje s mene, Rhys. Hoću vidjeti."

On spusti glavu nad moje lice tako da me gledao naopačke, i dalje podupirući gornji dio svog tijela rukama, ali pritišćući donji dio mog tijela svojim. Pod drugim okolnostima, rekla bih da to radi namjerno. Materijal moje haljine bio je dovoljno tanak, a njegovo ruho dovoljno lagano da sam osjećala da nije bio sretan što me vidi. Gledanje u njegovo trostruko plavo oko s udaljenosti od samo nekoliko centimetara ali naopačke, bilo je gotovo omamljujuće, i, na neki način, neobično intimno.

"Ja sam zadnje tijelo između tebe i velike, zle stvari", reče on.

"Maknut ću se kad mi Doyle kaže da se maknem."

Od gledanja njegovih malih, okruglih usta kako se pomiču naopačke, zaboljela me glava. "Ne pričaj naopačke", rekla sam.

"Naravno", reče Rhys, "mogla bi jednostavno pogledati." Podigao

je glavu i počeo se odmicati unatrag dok se nije našao na sve četiri iznad mene, kao kobila koja štiti svoje ždrijebe.

Ostala sam potrbuške na tlu, ali sam iskrivila vrat unatrag. Sve što sam vidjela bili su zmijoliki izdanci ruža. Visjeli su iznad nas poput tanke, pahuljaste, smeđe užadi i lagano lelujali naprijed-natrag kao da ima vjetra, samo što vjetra nije bilo, a pahuljice su zapravo bile trnje.

"Osim činjenice da su ruže opet žive, što bih još trebala vidjeti?"

Doyle mi odgovori: "Samo te maleno trnje hoće dohvatiti, Merry."

"I?" upitah.

Njegov crni ogrtač prišao je bliže kad je stao iznad nas. "To znači da ne vjerujem da ti ruže žele nauditi."

"A što bi drugo htjele?" upitala sam. Trebalo mi je biti blesavo govoriti tako s tla i ispod Rhysa koji se nadvio nada mnom na sve četiri, ali nije. Htjela sam da nešto, da netko bude između mene i šuškanja trnja. "Vjerujem, mislim da žele popiti malo kraljevske krvi", reče Doyle.

"Kako to misliš, malo?" upita Galen prije nego što sam ja dospjela.

Sjeo je ponovo na pod, pomaknuvši se tako da sam vidjela većinu gornjeg dijela njegovog tijela. Krv se osušila u točkicama i tankim linijama po njegovom torzu, ali ugrizi su gotovo nestali, ostavivši samo krv kao dokaz da je bio ranjen. Prednji dio hlača bio mu je natopljen krvlju, ali kretao se bolje, manje bolno. Sve je zacjeljivalo.

Ja ne bih zacijelila da mi se trnje zabode u kožu. Jednostavno bih umrla.

"Ruže su nekoć pile iz kraljice svaki put kad bi prolazila ovuda", reče Doyle.

"To je bilo stoljećima prije", reče Mraz, "prije nego što smo uopće sanjali o putovanju u zemlje na zapadu."

Poduprla sam se na laktove. "Prošla sam ispod tih ruža tisuću puta u životu, i nikad nisu reagirale na mene, čak ni kad su još imale nekoliko preostalih cvjetova."

"Došla si do svoje moći, Meredith. Zemlja je to prepoznala kad ti je noćas zaželjela dobrodošlicu", reče Doyle.

"Kako to misliš da joj je zemlja zaželjela dobrodošlicu?" upita Mraz. Doyle mu ispriča.

Rhys se nagne nad mene da mi se opet zagleda u lice onim nespretnim pokretom naopačke. "Fora", reče.

Na to sam se nasmiješila, ali sam svejedno gurnula njegovu glavu

dalje od svog lica. "Zemlja me sad prepoznaje kao silu."

"I ne samo zemlja", reče Doyle. Sjeo je s druge strane, nasuprot Galenu, rasprostrivši crni ogrtač oko tijela uvježbanom kretnjom, kao da često nosi ogrtače do gležnjeva. I nosio je.

Sad sam mu mogla vidjeti lice. Izgledao je zamišljeno, kao da kontemplira o nekoj teškoj filozofiji.

"Sve je to fascinantno", reče Rhys, "ali o tome je li Merry izabrana što-već možemo razgovarati i poslije. Sad je moramo izvući odavde prije nego što je ruže pokušaju pojesti."

Doyle pogleda u mene, mirnog lica. "Bez mačeva imamo vrlo male izgleda da dospijemo do bilo kojih vrata s Merry živom. Mi bismo preživjeli najgore pažnje ruža, ali ona ne bi. Kako je na prvom mjestu njezina sigurnost, a ne naša, moramo smisliti način da se izvučemo iz ovoga koji ne zahtijeva nasilje. Ponudite li ružama nasilje, uzvratit će na isti način." Zamahnuo je rukom prema gore, neodređeno uključivši viseće vitice. "Čini se da su prilično strpljive s nama, pa predlažem da iskoristimo njihovo strpljenje za razmišljanje."

"Zemlja nikad nije zaželjela dobrodošlicu Celu, a ni ruže nikad nisu posegle za njim", reče Mraz. Otpuzao je oko mene da sjedne pokraj Doylea. Nije se činilo da vjeruje strpljenju ruža kao Doyle. U tome sam se slagala s Mrazom. Još nikad nisam vidjela ruže da se kreću, nisam vidjela ni trzaja. Čula sam priče, ali nikad nisam mislila da ću i sama to stvarno vidjeti. Često sam poželjela vidjeti tu sobu prekrivenu ružama slatkog mirisa. Pazite što želite. Naravno, nije bilo cvjetova, samo trnja. To baš i nije bilo ono što sam poželjela.

"Ako staviš krunu na nečiju glavu, to ne znači da je ta osoba kadra vladati", reče Doyle. "U stara vremena magija je, zemlja, birala kraljicu ili kralja. Ako bi ih ta magija odbila, ako ih zemlja ne bi prihvatila, onda se, bio taj nastavljatelj loze ili ne, morao birati novi nasljednik." Odjednom sam postala vrlo svjesna toga da me svi oni gledaju. Pogledala sam ih jednog po jednog. Imali su gotovo identične izraze na licima i bilo me napola strah da znam što misle. Meta na mojim leđima je neprestano rasla. "Ja nisam zakonita nasljednica."

"Kraljica će te noćas učiniti takvom", reče Doyle.

Pogledala sam njegovo mračno lice i pokušala odgonetnuti te gavranski crne oči. "Što hoćeš od mene, Doyle?"

"Prvo daj da vidimo što se zbiva kad Rhys otvori put ružama. Ako

reagiraju nasilno, nećemo ići dalje. U nekom trenutku će nas drugi gardisti spasiti."

Rhys upita: "Hoćeš da se sada maknem?"

Doyle kimne glavom. "Molim te."

Omotala sam ruke oko obje Rhysove podlaktice, zadržavajući ga iznad sebe. "Što će se dogoditi ako ruže navale na mene i pokušaju me rastrgati na komade?"

"Onda ćemo se mi baciti na tebe i dopustiti trnju da prvo rastrga nas, prije nego što dodirne tvoju bijelu put." Doyleov glas je bio jednoličan, bez ikakvog značenja, ali ipak zainteresiran. Bio je to glas koji je koristio u javnosti na dvoru, kad nije htio da itko pogodi njegove motive. Glas izbrušen stoljećima odgovaranja kraljevskim osobama koje često nisu bile baš pri zdravoj pameti.

"Zašto ovo nije bilo vrlo utješno?" upitala sam.

Rhys opet nagne glavu naopačke da mi zaviri u lice. "A kako misliš da se ja osjećam? Žrtvovat ću ovo definirano i mišićavo tijelo baš kad sam pomislio da bi se mogao naći još netko tko bi ga cijenio."

To me natjeralo da se nasmiješim.

On se nasmiješio meni naopačke, kao Cerigradska mačka. "Ako mi pustiš ruke", rekao je, "obećavam da ću se baciti na tebe na prvi nagovještaj opasnosti." Njegov smiješak proširio se u smijuljenje. "Zapravo, uz tvoje dopuštenje, bacat ću se na tebe u svakoj prilici."

Bilo je gotovo nemoguće ne nasmiješiti mu se. Ako mi se spremalo da budem raskomadana, onda mogu otići nasmiješena kao i namrštena.

Pustila sam mu ruke. "Silazi s mene, Rhys."

Lagano me poljubio u čelo i ustao.

Ostala sam ležati na podu posve sama. Preokrenula sam se na bok i pogledala uvis. Svi muškarci su stali na noge. Stajali su iznad mene, ali samo je Rhys gledao u mene. Ostali su gledali u trnje.

Trnje se lagano zibalo iznad nas, kao da pleše na neku glazbu koju mi ne čujemo.

"Kao da ne čini baš ništa", rekla sam.

"Pokušaj ustati." Doyle ispruži ruku prema meni.

Pogledala sam tu savršeno crnu ruku s gotovo mliječnobijelim noktima. S ruke sam pogled skrenula na Rhysa. "Bacit ćeš se na mene na prvi nagovještaj opasnosti?"

"Brzo kao mali zeko", reče on.

Uhvatila sam Galena kako upućuje Rhysu pogled. To nije bio prijateljski pogled. "Čuo sam to o tebi", reče Galen. "Da si brz."

"Ako ti hoćeš na dno sljedeći put, samo izvoli", reče Rhys. "Što se mene tiče, bolje mi leži da sam gore." Njegovo zadirkivanje imalo je oštrinu, a ni on nije izgledao sretno.

"Djeco", reče Doyle uz nježno upozorenje u glasu.

Uzdahnula sam. "Proglas još uopće nije službeno objavljen, a prepirke su već počele. A Rhys i Galen su dvojica od razumnijih."

Doyle se lagano nakloni, što je njegovu ruku dovelo na svega nekoliko centimetara iznad mene. "Predlažem da naše probleme rješavamo jedan po jedan, princezo. Pristupimo li im na bilo koji drugi način, zatratat će nas."

Zagledala sam se u njegove tamne oči i stavila ruku u njegovu. Njegov stisak je bio čvrst i nevjerovatno jak dok me dizao na noge gotovo brže nego što su me one mogle ponijeti. Izbacio me iz težišta i zateturala sam, pa sam morala čvrsto uhvatiti njegovu ruku da ne padnem. Njegova druga ruka je sunula naprijed da me uhvati za mišicu. Na trenutak smo bili vrlo blizu zagrljaja. Pogledala sam gore u njega. Na njegovu licu nije bilo naznake da je to učinio namjerno.

Trnje je bijesno siknulo iznad naših glava. Odjednom sam gledala uvis, s dlanovima na Doyleovim rukama, ali ne zbog oslonca – uplašila Hum se.

"Možda bi nam trebala dati one noževe koje nosiš prije nego što krenemo dalje?" reče on.

Pogledala sam ga. "Koliko dalje idemo?"

"Ruže žele popiti tvoje krvi. Moraju ti dodirnuti zapešće ili nešto drugo, ali obično je to zapešće", reče on.

Nije mi se sviđalo kako to zvuči. "Ne sjećam se da sam opet ponudila svoju krv."

"Prvo noževe, Meredith, molim te", zamoli me on.

Podigla sam pogled na drhtavo trnje. Jedna tanka vitica sad je izgledala kao da je niže od ostalih. Pustila sam Doylea i posegnula rukom u gornji dio haljine, da izvadim nož iz grudnjaka. Izvukla sam ga i otvorila. Mraz je izgledao iznenađeno i nesretno zbog toga. Rhys je izgledao iznenađeno, ali sretno.

"Nisam znao da možeš sakriti takvo oružje u tako malenom komadu odjeće", reče Mraz.

"Možda nećemo morati odraditi ni blizu onoliko šticeanja koliko sam mislio", reče Rhys.

Galen me poznavao dovoljno dobro da zna da sam na dvoru uvijek bila naoružana.

Pružila sam nož Doyleu i počela dizati suknju. Kad mi je došla do koljena, osjetila sam pozornost muškaraca poput težine na svojoj koži. Podigla sam pogled prema njima. Mraz je pogledao u stranu kao da mu je neugodno, ali ostali su gledali ili u moju nogu, ili u moje lice. Znala sam da su vidjeli i više kože od ovoga, i to na duljim nogama. "Ako me nastavite motriti tako pažljivo, zbunit ćete me."

"Ispričavam se", reče Doyle.

"Otkud ta iznenadna pažnja, gospodo? Vidjeli ste dvorske dame s mnogo manje odjeće od ovoga." Nastavila sam dizati suknju dok nisam pokazala podvezicu. Promatrali su svaku moju kretnju onako kako mačke gledaju ptice u kavezu.

"Ali dvorske dame su nam izvan dosega. Ti nisi", reče Doyle.

Ah. Izvadila sam nož iz podvezice držeći ga za balčak. Pustila sam da mi suknja padne natrag na mjesto i motrila kako njihove oči prate svaki pokret tkanine. Ja volim kad me muškarci primjećuju, ali ovako pomno proučavanje bilo je gotovo uznemiravajuće. Preživim li noć, morat ću s njima porazgovarati o tome. Ali, kao što je Doyle rekao, jedan po jedan problem, ili će vas zatrpati. "Kome ide nož?"

Tri blijede ruke posegnule su za njim. Pogledala sam Doylea. On je, najzad, bio kapetan Garde. Kimnuo je, kao da odobrava što sam pogledala u njega da izabere umjesto da izaberem sama. Znala sam koji mi je najdraži od te trojice, ali nisam bila sigurna koji je najbolji s noževima.

"Daj ga Mrazu", reče Doyle.

Pružila sam mu nož držeći ga za oštricu. Uzeo ga je uz lagani naklon. Prvi put sam opazila da na njegovoj zgodnoj košulji ima blijedih mrlja od krvi. Bila je prislonjena uz Galenove rane. Trebat će natopiti tu košulju, ili će se mrlje od krvi upiti.

"Jasno mi je da je Mraz zavrijedio pogled ili dva noćas, Meredith, ali ti buljiš", reče Doyle.

Kimnula sam. "Da, buljim." Podigla sam pogled prema trnju što se ljuljalo. Želudac mi je bio stisnut, ruke hladne. Bojala sam se. "Pruži zapešće vitici koja je najniža. Mi ćemo te štiti do zadnjeg daha u našim tijelima. Znaš to."

Kimnula sam. "Znam to." I doista, znala sam. Čak sam i vjerovala u to, ali ipak... promatrala sam trnje i pogled mi je kliznuo uvis, u mrak.

Grane debele kao moja noga migoljile su i previjale se jedna preko druge poput klupka morskih zmija. Ondje je bilo trnja velikog poput moje ruke, s kojeg se svjetlost odbijala tupim, crnim odsjajem. Vratila sam pogled na tanko, sitno trnje na vitici tik iznad moje glave. Trnje je bilo maleno ali ga je bilo mnogo, poput nakostriješenog oklopa od pribadača.

Duboko sam udahnula i izdahnula. Počela sam polako dizati ruku, čvrsto stisnute šake. Tek što mi se ruka našla u visini čela, vitica se obrušila na nju kao zmija u rupu. Ta smeđa stvar se omotala oko mog zapešća, a trnje se zabolo u moju kožu kao udice u riblja usta. Bol je bio oštar i trenutačan, naišao je sekundu prije nego što je prvi potočić krvi kliznuo niz moje zapešće. Krv mi je zagolicala kožu kao da me miluju sićušni prsti. Tanki potočići grimizne kiše počeli su kliziti niz moje zapešće, gusti i spori.

Galen se nadnio nad mene, mašući rukama oko mene kao da me želi dotaknuti ali se boji. "Nije li ovo dosta?" upita.

"Čini se da nije", reče Doyle.

Pogledala sam onamo gdje je fiksirao pogled i otkrila drugu tanku viticu kako mi visi nad glavom. Zaustavila se, kao što je stala i prva – u iščekivanju. Čekala je moj poziv da priđe bliže.

Pogledala sam Doylea. "Ti se sigurno šališ."

"Prošlo je puno vremena otkad se hranila, Meredith."

"Pretrpjela si ti i goru bol od malo trnja", reče Rhys.

"Čak si uživala u njoj", reče Galen.

"Kontekst je bio drugačiji", rekoah ja.

"Sve je u kontekstu", nježno će on. Bilo je nečega u njegovu glasu, ali nisam imala vremena za odgonetanje.

"Ja bih dao svoje zapešće umjesto tvog, ali ja nisam nasljednik", reče Doyle.

"Ni ja nisam, još."

Vitica se spustila još niže, dodirujući mi kosu kao ljubavnik koji pokušava milovanjem probiti put u obećanu zemlju. Ponudila sam svoju drugu ruku, stisnute šake. Vitica se omotala oko mog zapešća pohlepnom brzinom. Trnje mi se zarilo u kožu. Vitica je snažno povukla. Od toga mi se oteo uzdah iz grla. Rhys je bio u pravu. Izdržala sam ja i veći bol, ali svaki bol je jedinstveno, neponovljivo mučenje. Vitice su se povukle i

napele, što mi je uzdiglo ruke okomito iznad glave. Bilo je toliko trnja da sam imala dojam da mi neka malena životinja pokušava progristi zapešća.

Krv mi je tekla niz ruke poput tankih, neprekinutih tragova kiše.

Isprva sam osjećala svaku pojedinu liniju krvi, no moja je koža otupjela od tolikih osjeta. Bol u zapešćima privlačila je svu moju pažnju. Vitice su me podigle na nožne prste, pa nisam pala samo zahvaljujući njihovom stisku. Oštra, probadajuća bol počela se pretvarati u žarenje. Nije to bio otrov. To je samo moje tijelo tako reagiralo na oštećenje.

Čula sam Galenov glas kao da dopire izdaleka. "Dosta je, Doyle."

Tek kad je progovorio, shvatila sam da sam bila zatvorila oči.

Zatvorila oči i predala se bolu, jer sam se jedino prigrlivši ga mogla izdignuti iznad njega, proći kroz njega, dospjeti do mjesta gdje nema boli, gdje sam plutala na moru crnila. Njegov glas me doveo natrag, zavitlao me u poljubac trnja i u prolijevanje moje krvi. Tijelo mi se trgnulo od te naprasnosti, a trnje je na taj pokret odgovorilo potegnuvši me uvis, dalje od tla.

Zavrištalala sam.

Netko me uhvatio za noge, poduprijevši moju težinu. Pogledala sam prema dolje i ugledala Galena kako me grli. "Dosta je, Doyle", reče. "Nikad nisu toliko dugo pile iz kraljice", reče Mraz. Primaknuo nam se s mojim nožem u rukama.

"Ako prerežemo vitice, napast će nas", reče Doyle.

"Moramo nešto učiniti", reče Rhys. Doyle kimne glavom.

Rukavi moje jakne bili su natopljeni krvlju. Kroz izmaglicu sam pomislila kako mi je žao što se nisam odjenula u crno. Na crnom se nije toliko vidjela krv. Od te misli sam se nacerila. Siva svjetlost kao da je plivala oko nas. Vrtjelo mi se, bila sam ošamućena. Htjela sam da gubljenje krvi prestane prije nego što mi pozli. Nema mučnine do mučnine uzrokovane gubitkom krvi. Osjećate se preslabo da biste se pokrenuli, a ipak želite istresti želudac na pod. Moj strah se pretvarao u lagani, gotovo svjetlucavi osjećaj, kao da svijet uokviruje magla. Bila sam pogibeljno blizu nesvjestici. Bilo mi je dosta trnja. Pokušala sam reći "dosta", ali nikakav zvuk nije izlazio. Koncentrirala sam se na usne i one su se pomaknule, oblikujući tu riječ, ali zvuka nije bilo. Tada se razlegao neki zvuk, ali ne moj glas. Vitice su siknule i zadrhtale iznad mene. Pogledala sam uvis, a glava mi je pala unatrag kao da nemam kosti. Vitice su se vrpoljile iznad mene poput crnog mora od užadi. Vitice oko mojih

zglobova povukle su se uvis, uz oštar siktaj. Samo su ih Galenove ruke oko mojih nogu spriječile da me ne podignu u trnovito gnijezdo. Vitice na mojim zapešćima su vukle, Galen me držao, a zapešća su krvarila.

Zavrištala sam. Zavrištala sam jednu riječ: "Dosta!"

Vitice su se stresle, zadrhtavši na mojoj koži. Soba je iznenada postala puna padajućeg lišća. Suhi smeđi snijeg ispunio je zrak. Osjetio se prodoran, oštar miris jesenskog lišća, a ispod toga, kao drugi val mirisa, nailazio je bogati miris svježe zemlje.

Trnje me spustilo na tlo. Galen me primio u naručje, prihvaćajući me na ruke kako su me vitice spuštale, polako. I Galenove ruke i vitice djelovale su neobično nježno, ako zubi mogu biti nježni dok vam pokušavaju odgristi ruku.

Tresak vrata o zid bio mi je prvi znak da su se vitice povukle s njih.

Galen me držao u naručju, a vitice su mi još dizale ruke iznad glave u trenutku kad smo se svi okrenuli prema provali svjetlosti kroz otvorena vrata.

Svjetlost je djelovala jarko, zasljepljujuće, s primjesom blage izmaglice. Znala sam da se svjetlost čini jarkom samo nakon tame, i pomislila sam da je uzrok tog nagovještaja izmaglice samo moj uništen vid – kad je iz te svjetlosti iskoračila žena, a dim je izlazio iz vrhova njezinih prstiju, kao da je svaki blijedožuti prst ugašena svijeća.

Fflur je ušla u sobu odjevena u posve crnu haljinu koja je njezinoj žutoj koži davala jarku boju narcisa. Njezina žuta kosa lepezasto se širila oko njezine haljine, poput sjajnog ogrtača što vijori na vjetru njezine moći.

Gardisti su se raštrkali na obje njezine strane. Nekolicina ih je nosila oružje; ostali su ušli u sobu goloruki. Bilo je dvadeset i sedam muškaraca u Kraljičinoj gardi i isti broj žena u Kraljevoj gardi koja je sada odgovarala Celu, jer kralja nije bilo. Pedeset i četiri ratnika, a manje od trideset ih je ušlo kroz ta vrata.

Čak i kroz malaksalost pokušala sam zapamtiti svako lice, pokušala urezati u pamćenje tko nam je priskočio u pomoć, a tko je ostao otraga, na sigurnom. Svaki gardist koji nije prošao kroz ta vrata izgubio je svaku priliku da dođe do mog tijela. Ali nisam se mogla usredotočiti na sva lica. Poplava novih oblika nahrupila je iza Garde, većinom nižih i mnogo manje ljudskih. Stigli su goblini.

Goblini nisu bili Celova stvorenja. Bila je to moja zadnja misao prije nego što se tama prelila preko mog vidnog polja i proždrla izmaglicu

pred mojim očima. Utonula sam u blaženu tamu poput kamena bačenog u duboku vodu, koji može samo padati i padati, jer dna nema.

Poglavlje 31

U tami je bila svjetlost. Bijeli vršak pribadače lebdio je prema meni, postajući sve veći i veći. I vidjela sam da to nije svjetlost nego bijela vatra. Lopta bijele vatre jurila je kroz tamu, jurila prema meni, a nisam joj mogla pobjeći jer nisam imala tijelo. Bila sam samo nešto što lebdi u hladnom mraku. Vatra se prelila preko mene i imala sam tijelo. Imala sam kosti i mišiće i kožu i glas. Vrućina je prešla preko moje kože i osjetila sam da mi mišići kuhaju, da pucaju od vrućine. Vatra mi je glodala kosti, ispunila mi žile rastaljenim metalom i počela me ljuštiti iznutra prema van.

Probudila sam se vrišteći.

Galen se nadvio nad mene. Njegovo lice bilo je jedino što me spasilo od totalne panike. Držao mi je glavu u naručju, a gornji dio tijela na bedrima milujući mi čelo, odmičući mi kosu s lica. "U redu je, Merry, u redu je." Oči su mu svjetlucale od neprolivenih suza, sjajeći poput zelena stakla.

Fflur se nagnula nad mene. "Bijedan pozdrav ti donosim, princezo Meredith, ali odgovarati našoj kraljici ja moram." U prijevodu, to je značilo da me ona prizvala iz tame, prisilila me da se probudim, i to na kraljičin zahtjev. Fflur je bila jedna od onih koji su se jako trudili živjeti kao da se godine nikad nisu počele pisati s četiri znamenke. Njezine tapiserije bile su izložene u Muzeju umjetnosti St. Louisa. Slikali su ih i pisali o njima u najmanje dva bitna časopisa. Fflur je odbila pogledati članke, te se ni pod kakvim okolnostima nije dala nagovoriti da ode u

muzej. Odbila je intervjuje za televiziju, novine i spomenute časopise. Tek nakon dva pokušaja uspjela sam postići da moj glas proradi na način koji ne bi bio vrištanje. "Jesi li ti oslobodila vrata od ruža?"

"Jesam", reče ona.

Pokušala sam joj se nasmiješiti, ali nisam baš uspjela. "Mnogo si riskirala da mi pomogneš, Fflur. Ne trebaš mi se ispričavati." Brzim je pogledom preletjela sve veću gomilu lica. Položila je vrh prsta na moje čelo i pomislila jednu riječ: "Kasnije." Htjela je razgovarati sa mnom kasnije, ali nije htjela da itko sazna za to. Mogla je iscjeljivati, između svojih drugih talenata. Istom je kretnjom mogla provjeriti moje zdravlje, tako da nitko nije posumnjao.

Nisam se usudila riskirati čak ni kimanje glavom. Najbolje što sam mogla bilo je zagledati se u njezine crne oči u neobičnom kontrastu sa svom tom žutom bojom, tako da su izgledale poput očiju lutke. Pogledala sam je u oči i pokušala joj tim pogledom reći da razumijem. Još nisam ni vidjela dvoranu s prijestoljem, a već sam bila do grla u dvorskim intrigama. Tipično.

Moja teta je kleknula pokraj mene u oblaku kože i vinila. Primila je moju desnu ruku u svoje, tapšajući je, razmazujući krv posvuda po svojim kožnim rukavicama. "Doyle mi kaže da si nabola prst na trn i da su ruže naglo oživjele."

Pogledala sam u nju i pokušala pročitati njezino lice, ali nisam uspjela. Zapešća su me boljela uz oštro žarenje koje kao da je dopiralo sve do kosti. Njezini prsti su se uporno igrali po svježim ranama, a svaki put kad bi koža rukavica prešla preko njih, ja bih se lecnula. "Nabola sam prst, da. Zašto su ruže oživjele, to nitko ne zna."

Položila je moju ruku na obje svoje, odjednom nježna, promatrajući rane s izrazom... čuđenja na licu. "Bila sam izgubila nadu za naše ruže. Još jedan gubitak u moru gubitaka." Nasmiješila se i djelovala je iskreno, ali viđala sam je kako s tim istim osmijehom muči ljude u svojoj spavaonici. To što je osmijeh bio stvaran, nije značilo da mu možete vjerovati.

"Drago mi je što si zadovoljna", rekla sam što sam mogla bezizražajnijim glasom.

Na to se nasmijala, pritisnuvši oba dlana jedan o drugi preko mojih rana. Odjednom sam postala vrlo svjesna svakog šava na kožnim rukavicama dok su mi se utiskivali u meso. Pojačavala je pritisak polako,

čvrsto, sve dok mi se nije oteo tihi bolni jecaj. To kao da ju je usrećilo, pa me pustila. Uspravila se uz šušanj svojih suknji.

"Kad ti Fflur poveže rane, možeš nam se pridružiti u dvorani s prijestoljem. Nestrpljivo očekujem tvoju nazočnost pokraj sebe." Okrenula se i gomila se razdvojila ispred nje, stvorivši tunel svjetlosti koji je vodio u dvoranu s prijestoljem. Eamon se izdvojio iz gomile kao sjena od crne kože i primio njezinu ruku.

Jedan mali goblin s vijencem očiju nalik ogrlici preko čela, kleknuo je pokraj mene gurajući se uz rub Fflurine crne suknje. Goblinove oči brzo su pogledale mene, pogledale nju, pa mene, pa nju, ali ono u što je doista gledao bila je krv. Bio je to mali goblin, visok jedva šezdeset centimetara. Vijenac očiju ga je činio privlačnim među goblinima. Oni su takvo obilježje doslovno zvali "ogrlicom od očiju" i izgovarali su to tonovima glasa koje ljudi čuvaju za velike grudi ili čvrstu guzu. Kraljica je mogla misliti što je god htjela o ružama. Ja nisam vjerovala da je jedna kap moje krvi nadahnula umiruće ruže. Vjerovala sam da me moja kraljevska krv spasila, ali početni napad... sumnjala sam u još jednu čaroliju skrivenu negdje u trnju. To bi bilo izvedivo nekome tko je dovoljno moćan.

Neprijatelj sam imala. Ono što sam trebala, bili su prijatelji – saveznici.

Pustila sam ruku da mi klone niz bok, kao da mi je slabo. Svježa rana bila je samo nekoliko centimetara od usta maloga goblina. Bacio se naprijed i počeo lizati ranu, jezikom hrapavim kao u mačke. To mi je otelo tihi uzdah iz grla, a on se skutrio.

Galen zamahne prema njemu kao što biste potjerali neželjenog psa, ali Fflur je zgrabila goblina za nabore kože na šiji. "Pohlepni proždrljivče, što mniješ ti s tom drskošću?" Zamahnula je da ga odbaci dalje od nas.

Zaustavila sam je. "Ne, već je kušao moju krv nepozvan. Zahtijevam odštetu za takvo oskvrnuće."

"Odštetu?" upitnim je tonom rekao Galen.

Fflur je zadržala goblina u stisku. Njegov niz očiju zvjerao je naprijed-natrag. "Nisam ništa mislio s tim. Žao mi je, tako mi je žao." Imao je dvije glavne ruke i još dvije sitne, beskorisnog izgleda. Sve četiri ruke migoljile su se, sklapajući i šireći sićušne prste s pandžama.

Mraz je preuzeo goblina od Fflur, podignuvši malenu spodobu s obje ruke uvis. U njegovim rukama nije bilo mog noža. Ne smijem

zaboraviti reći mu da mi ga vrati, ali trenutačno sam imala drugog posla. "Moram ti poviti rane", reče Fflur, "da ne izgubiš još više krvi.

Dala sam ti malo svoje snage, ali nije ti se sviđjela, a sljedeći put bi ti se sviđjela još manje."

Odmahnula sam glavom. "Ne još."

"Merry", reče Galen, "daj joj da ti sredi rane."

Pogledala sam njegovo lice prepuno brige. Bio je odgojen na dvoru, baš kao i ja. Trebao je već naučiti da sad nije vrijeme za viđanje rana.

Sad je vrijeme za akciju. Pogledala sam njegovo lice. Ne njegovo zgodno, otvoreno lice, ni njegove blijedozelene uvojke, ni to kako mu od smijeha cijelo lice sjaji – gledala sam ga onako kako ga je zacijelo gledao moj otac, onda kad me odlučio dati nekome drugome. Nisam imala vremena tumačiti stvari o kojima je Galen već trebao i sam razmišljati. Pretražila sam pogledom gomilu koja je radoznalo zurila u mene kao što prolaznici bulje u automobilsku nesreću, samo bolje odjevenu i egzotičniju. "Gdje je Doyle?"

Nešto se pokrene u gomili s moje desne strane. Istupi Doyle. S mjesta gdje sam ležala na podu činio se je vrlo visok. Stup u crnom ogrtaču što se nadvio nad mene. Samo su naušnice s paunovim perima što su mu uramljivala lice smekšavale njegovu nerazblaženo zastrašujuću pojavu. Izraz njegova lica, držanje njegovih ramena ispod ogrtača, sve je to bilo baš kao stari Doyle. Kraljičin Mrak je stajao pokraj mene, a šarena pera djelovala su neumjesno. Bio je odjeven za zabavu, a našao se usred bitke. Njegov izraz nije odavao ništa, ali već je i sam nedostatak izraza odavao da nije baš sretan.

Odjednom sam se osjećala kao da mi je opet šest godina i da se pomalo bojim tog visokog, tamnog čovjeka koji je stajao pokraj moje tete. Ali sad nije stajao pokraj nje, stajao je pokraj mene. Ponovo sam se smjestila u Galenovo krilo i pronašla utjehu u njegovu dodiru, ali za pomoć sam se obratila Doyleu.

"Dovedi mi Kuraga ako želi otkupiti ovog lopova", rekoh.

Doyle izvije crtu crne obrve. "Lopova?"

"Pio je moju krv bez poziva. Jedina veća krađa među goblinima je krađa mesa."

Rhys klekne s moje druge strane. "Čuo sam da goblini gube mnogo mesa za vrijeme seksa."

"Samo ako se tako dogovore unaprijed", rekla sam.

Galen se nagnuo nad mene, i prislonivši usta o moju kožu prošaptao:

"Ako si toliko slaba od gubitka krvi da ne možeš ni sa kim u krevet noćas..." Usnama mi je dotaknuo lice. "Mislim da ne bih mogao izdržati gledati te u jednoj od njezinih seksi predstava. Moraš biti dovoljno zdrava da noćas odeš s nekim u krevet, Merry. Daj da ti Fflur previje rane."

Obris njegovog lica bio je kao blijeda mrlja u kutu mog vidnog polja, a njegove usne poput ružičastog oblaka pokraj mog obraza. Imao je pravo. Samo nije razmišljao dovoljno daleko unaprijed. "Upotrijebit ću svoju krv na bolji način nego da njome natopim zavoje."

"O čemu to govoriš?" upita Galen.

Doyle mu je odgovorio: "Goblini smatraju sve što dolazi iz tijela vrjednijim Od dragulja i oružja."

Galen ga pogleda. Posegne dolje prema mom zapešću. Osjetila sam pokret njegovih prsa priljubljenih uz moju glavu kad je uzdahnuo.

"A kakve to veze ima s Merry?" No nešto u njegovu glasu odavalo je da već zna odgovor.

Pogled Doyleovih tamnih očiju prešao je s mene na Galena. Zagledao se u mlađeg gardista. "Ti si premlad da bi se sjećao goblinskih ratova."

"Kao i Merry", reče Galen.

Pogled crnih očiju vratio se na mene. "Mlada je, ali zna povijest." Pogledom ponovo prostrijeli Galena. "Znaš li ti svoju povijest, mladi Gavrane?"

Galen kimne glavom. Povuču me malo prema gore u svom krilu, dalje od Fflur, dalje od svih. Držao me uz sebe, držao je moje ruke tako blizu da mu je moja krv umrljala kožu. "Sjećam se povijesti. Samo što je ne volim."

"Bit ću dobro, Galen."

Zagledao se u mene kimnuvši, ali ne kao da mi je povjerovao.

"Dovedi mi Kuraga", rekla sam Doyleu.

Pogledao je gomilu koja je čekala; "Sithney, Nieca, dovedite kralja goblina."

Sithney se okrenuo uz zamah duge smeđe kose. Nisam vidjela Niccovu tamnoljubičastu kosu; blijedi odsjaj njegove lila kože bio bi uočljiv među bijelim i crnim kožama dvorjana. Ali ako ga je Doyle zazio, bio je tu.

Gomila se razdvojila i Kurag nam je prišao, sa svojom kraljicom pokraj sebe. Goblini su, kao i sidhe, smatrali kraljevskog družbenika drugom po oružju, a ne nekime koga treba skrivati na sigurnom. Imala je toliko očiju raštrkanih po licu da je izgledala kao povećani pauk.

Široka usta bez usnica sadržavala su očnjake dovoljno velike da bi se njima ponosio svaki pauk. Neki goblini su u svojim tijelima imali otrov. Kladila sam se da je Kuragova nova kraljica jedna od takvih. Zbog očiju, otrova i gnijezda ruku oko tijela nalik zbirci zmija, bila je savršenstvo goblinske ljepote, premda se mogla pohvaliti samo jednim parom snažnih, zakrivljenih nogu. Dodatne noge bile su jedna od najrjeđih krasota među goblinima. Keelin nije znala cijeniti svoju sreću.

Ozračje zadovoljstva oko goblinske kraljice odavalo je dojam žene koja dobro shvaća svoju vrijednost i upotrebljava je u svoju korist. Gnijezdo ruku držalo se za Kuragovo tijelo, milujući ga i mazeći.

Jedan par ruku kliznuo je među njegove noge, milujući mu palicu i jaja preko tankih hlača. Činjenica da je osjećala potrebu raditi nešto toliko otvoreno seksualno dok se upoznava sa mnom, značila je da me smatra suparnicom.

Moj otac je smatrao važnim da budem dobro upoznata s goblinskim dvorom. Posjetili smo njihov dvor mnogo puta, baš kao što su oni posjetili naš dom. Govorio je: "Goblini odrade većinu borbi u našim ratovima.

Oni su kraljeznica naših vojski, a ne sidhe." To je bila istina od zadnjeg rata s goblinima, kad smo sklopili trajno primirje; s njima. Kurag se osjećao toliko ugodno u društvu mog oca da ga je zaprosio moju ruku, htijući me za družbenicu. Ostali sidhe su se na to smrtno uvrijedili. Neki su govorili o objavi rata zbog te uvrede. Goblini su smatrali da je njegova želja za nevjestom toliko ljudskog izgleda nenadmašiva perverzija, te su iza njegovih leđa razgovarali o pronalaženju novog kralja, ali drugi goblini su uviđali prednosti sidhe krvi u kraljici. Bila je potrebna vrlo ozbiljna diplomacija da nas izvuče kako iz rata, tako i iz moje udaje za goblina. Ubrzo nakon toga, bile su proglašene moje zaruke za Griffina.

Kurag se nadvio nad mene. Njegova koža je bila, žuta, nijanse slične Fflurinoj koži. Ali dok je njezina bila savršeno glatka, poput ostarjele slonovače, Kuragova koža je bila prekrivena bradavicama i kvrgama. Svaka nesavršenost njegove kože bila je znamen ljepote. Na velikoj kvrgi na njegovu desnom ramenu niklo je jedno oko. Zalutalo oko, tako su to goblini zvali, jer je zalutalo daleko od lica. Svidalo mi se to oko

kad sam bila mala. Sviđalo mi se kako se kreće nezavisno od njegova lica, od tri oka koja su krasila njegove široke, snažne crte. Oko na njegovu ramenu bilo je boje ljubičica, s dugačkim, crnim trepavicama. Tik ispod njegove desne bradavice nalazila su se jedna usta s punim, crvenim usnicama te sićušnim bijelim zubima. Tanki ružičasti jezik katkad bi liznuo te usnice, a iz usta je strujao zrak. Kad biste stavili pero ispred tih drugih usta, ona bi ga otpuhala uvis, opet, i opet. Dok bi moj otac i Kurag razgovarali, ja sam se zabavljala gledajući to oko i ta usta, i dvije tanke ruke što su nespretno virile iz Kuragova desnog boka, s obje strane njegovih rebara. Kartali smo, to oko, ta usta, te ruke i ja. Mislila sam da je Kurag jako pametan kad se može usredotočiti na toliko različitih stvari istovremeno.

Ono što nisam saznala dok nisam postala tinejdžerka bilo je da ispod Kuragova pojasa, s njegove desne strane, postoje i dvije tanke noge, u kompletu s malim, ali posve funkcionalnim penisom. Goblinsko shvaćanje udvaranja je sirovo. Seksualna moć njima jako mnogo znači. Kako nisam djelovala oduševljeno Kuragovom prosidbom, spustio je hlače i pokazao mi svoju opremu, a i opremu svog parazitskog blizanca. Imala sam šesnaest godina i još se sjećam užasa spoznaje da se u Kuragovu tijelu, zarobljeno, nalazilo još jedno biće. Još jedno biće s dovoljno mozga da se karta s djetetom dok Kurag na to ne obraća pažnju. Unutra je bila zarobljena cijela jedna osoba. Cijela osoba koja je, da je genetika bila ljubaznija, mogla pristajati tom prekrasnom oku boje lavande.

Nakon toga se više nikad nisam osjećala ugodno u Kuragovoj blizini. Nije to bilo zbog prosidbe, ni zbog prizora njegove prilično impresivne muškosti u podrhtavajućem stavu mirno. Nego zbog prizora onog drugog penisa, velikog i nabreklog, nezavisnog od Kuraga i željnog mene. Kad sam ih odbila, jer radilo se o dvojici, ono jedno oko boje lavande ispustilo je jednu, jedinu suzu.

Imala sam noćne more tjednima. Dodatni udovi su bili fora, ali čitavi dodatni ljudi u dijelovima, zarobljeni unutar nekog drugog... nisu postojale riječi za tu vrstu užasa. Druga usta su disala, tako da su očito imala pristup plućima, ali nisu imala glasnice. Nisam bila sigurna je li to bio blagoslov ili još jedno, posljednje prokletstvo.

"Kuraže, goblinski kralju, pozdravljam te. Kuragov blizance, meso goblinskog kralja, pozdravljam i tebe." Tanke ruke sa strane kraljevih

golih prsa su mi mahnule. Pozdravljala sam ih obojicu od one noći kad sam shvatila da osoba s kojom sam kartala i igrala glupe igrice poput otpuhivanja pera, zapravo uopće nije Kurag. Koliko znam, ja sam bila jedina koja ih je ikad pozdravila obojicu.

"Meredith, princezo sidha, pozdravljamo te obojica." Njegove narančaste oči piljile su u mene, a najveće se nalazilo, poput Kiklopova oka, malo iznad i u sredini između druga dva. Pogled koji mi je uputio bio je pogled koji bi svaki muškarac uputio ženi koju želi. Pogled toliko neskriven, toliko očit, da sam osjetila kako se Galenovo tijelo ukočilo. Rhys se osovio na noge i stao pokraj Doylea.

"Činiš mi čast svojom pažnjom, kralju Kuraže", rekoh. Među goblinima je bila uvreda ako vam muškarci ne mjerkaju ženu. To bi impliciralo da je ružna i neplodna, nevrjedna požude.

Kraljica je zadržala svoje ruke na Kuragu, ali jednu je ruku pomaknula na njegov bok, ondje gdje sam znala da visi drugi set genitalija.

Labirint njezinih očiju piljio je u mene dok su se njezine ruke bavile njima. Kuragov dah je naglo izašao iz obaju usta.

Da nismo požurili, bili bismo prisutni kad bi kraljica dovela njega, njih, do vrhunca. Goblini nisu vidjeli ništa loše u javnom seksu. Svršiti mnogo puta na jednom banketu među njihovim je muškarcima bio znak seksualne moći, a žena koja bi to uspjela izvesti bila je cijenjena. Naravno, i goblinski mužjak koji bi mogao izdržati žensku pažnju dugo vremena bio je cijenjen među ženkama. Ako bi neki goblin imao seksualnih problema, poput preuranjene ejakulacije, impotencije, ili, kod ženki, frigidnosti, svi su onda to znali. Ništa se nije tajilo.

Kuragov pogled je skrenuo na Mraza i maloga goblina u gardistovom stisku. Što se kraljeve pozornosti ticalo, njegova kraljica je isto tako mogla biti u drugoj prostoriji.

"Zašto držiš jednog od mojih ljudi?"

"Ovo nije bojno polje, a ja nisam strvina", rekoh.

Kurag trepne. Oko na njegovu ramenu trepnulo je sekundu ili dvije nakon tri glavna oka. Okrenuo se prema malom goblinu. "Što si učinio?"

Mali goblin ispalio: "Ništa, ništa."

Kurag se ponovo okrene prema meni. "Reci mi, Merry. Ovaj laže kako diše."

"Pio je moju krv bez dozvole."

Oči su opet trepnule. "To je ozbiljna optužba."

"Tražim odštetu za ukradenu krv."

Kurag izvuče veliki nož iz pojasa. "Hoćeš njegovu krv?"

"On je pio iz kraljevske princeze visokog dvora sidha. Misliš li doista da je njegova priprosta krv poštena naknada za to?"

Kurag spusti pogled prema meni. "Što bi bila poštena naknada?" Zvučao je sumnjičavo.

"Tvoja krv za moju", rekoh.

Kurag odgurne ruke svoje kraljice dalje od svog tijela. Ona je tiho zaječala, pa ju je morao odgurnuti toliko snažno da je pala na dupe. Uopće nije pogledao da vidi kako je pala, ni je li dobro.

"Razmjena krvi goblinima nešto znači, princezo."

"Ja znam što to znači", rekoh.

Kurag je piljio u mene žutim očima. "Mogao bih jednostavno čekati da izgubiš dovoljno krvi da postaneš strvina", reče.

Njegova kraljica se nagura uz njega. "Ja bih mogla ubrzati taj proces." Izvadila je nož dulji od moje podlaktice. Oštrica je mutno zasjala na svjetlu.

Kurag se okrene prema njoj i zareži: "Ovo nije tvoja stvar!"

"Ti bi razmijenio krv s njom, koja nije kraljica. To jest moja stvar!"

Ona zamahne nožem ravno uvis prema njegovu tijelu. Nož se pretvori u srebrnu mrlju, pokret je bio gotovo prebrz da bi ga oko moglo pratiti. Kurag je dospio samo zamahnuti rukom u pokušaju da zadrži nož dalje od svog tijela. Oštrica mu je rasporila ruku uz grimizni pljusak. Njegova druga ruka ju je udarila posred lica. Začuo se oštar prasak slomljene kosti i opet je, po drugi put, sjela na dupe. Nos joj se rasprsnuo poput zrele rajčice. Dva zuba između njezinih očnjaka su se slomila. Ako joj je iz usta tekla krv, izgubila se u krvi što joj je liptala iz nosa. Oko najbliže nosu iscurilo je iz nagnečene duplje i ležalo je na njezinu licu poput balona na uzici.

Kurag zarobi njezin nož pod svojim stopalom. Opet je udari, a ovaj put je pala na bok i ostala mirno ležati. Bilo je više od jednog razloga zašto se nisam htjela udati za Kuraga.

Sagne se nad palu kraljicu. Debelim prstima provjeri diše li još, udara li joj srce i dalje. Kimne samome sebi i pokupi je u naručje. Držao ju je blago, nježno. Ispali neku zapovijed i iz gomile se progura jedan golemi goblin.

"Odnesi je natrag u naš brežuljak. Pobrini se da joj srede rane. Ako umre, glava će ti završiti na kolcu."

Goblinove oči sijevnuše uvis prema kraljevu licu, pa opet dolje. No na trenutak je na goblinovu licu bio čisti strah. Kralj je prebio kraljicu, gotovo ju je ubio, ali ako umre, bit će to greška goblinskog stražara.

Na taj način kralja nitko neće moći okriviti, pa će utoliko brže uspjeti pronaći novu kraljicu. Da ju je ubio na mjestu pred toliko kraljevskih svjedoka, mogao bi biti prisiljen odreći se ili prijestolja, ili života. Ali bila je prilično živa kad ju je nježno podigao i predao u ruke crvenkapa.

Ako sada umre, kraljeve ruke su bile metaforički čiste.

Doduše, nije uopće bilo sigurno da će kraljica umrijeti. Goblini su žilava čeljad.

Drugi goblinski stražar, niži i nabijeniji od prvog, uzme kraljičin nož od Kuraga i krene za prvim goblinskim stražarom natrag kroz gomilu. Kurag bi ih imao pravo ubiti obojicu kad bi kraljica umrla. Jedna od stvari koju većina kraljeva brzo nauči, jest kako prebaciti krivnju. Prebaciti krivnju i sačuvati glavu. Bilo je to nalik složenoj igri s Crvenom kraljicom u Alisi u zemlji čuda. Recite nešto krivo, ne recite ono što trebate, i ode vam glava. Metaforički rečeno, ili ne baš tako metaforički rečeno.

Kurag se okrene prema meni. "Moja kraljica nam je uštedjela trud oko otvaranja moje vene."

"Daj da onda nastavimo. Ja gubim krv", rekla sam.

Galen je i dalje držao ruke na mojim zapešćima i shvatila sam da mi pritišće rane.

Podigla sam pogled prema njemu. "Galen, u redu je." I dalje je držao ruke stisnute oko mojih zapešća. "Galen, molim te, pusti me."

On se zagleda u mene, zausti da će nešto reći, no onda zatvori usta i polako podigne ruke s mojih zapešća. Ruke su mu se odvojile umrljane mojom krvlju. Ali njegov pritisak je usporio krvarenje, ili je možda to učinio jednostavno Galenov dodir. Možda nije samo moja mašta ono zbog čega sam njegove ruke doživljavala kao umirujuću, utješnu prisutnost.

Pomogao mi je da se osovim na noge. Morala sam odgurnuti njegove ruke da bih stala sama. Raširila sam noge da dobijem što bolju ravnotežu na petama i suočila se s Kuragom.

Stojeći, dopirala sam mu gotovo do prsne kosti. Njegova ramena

bila su široka skoro onoliko koliko sam ja bila visoka. Većina sidha su visoki, ali veći goblini su stvarno glomazni.

Fflur, koja je stajala meni s boka, pomaknula se da se pridruži Galenu, Doyleu i Rhysu iza mojih leđa. Mraz je stajao sa strane, a mali goblin mu je visio iz ruku. Svuda oko nas gurala su se tijela: sidhe, goblini i drugi, ali ja sam gledala samo goblinskog kralja.

"Premda ti nudim svoje isprike zbog neodgojenosti mog čovjeka", reče Kurag, "ne mogu ti ponuditi svoju krv ako ne dobijem nešto zauzvat."

Ispružila sam desnu ruku prema njemu, a lijevu prema crvenim ustima na njegovim prsima. "Tada pij, Kuraže, goblinski kralju." Podigla sam desno zapešće onoliko blizu njegovim glavnim ustima koliko sam mogla. Dizanje ruke toliko iznad glave malo me ošamutilo. Pritisnula sam lijevo zapešće na otvorena usta na njegovim prsima, i te su se usne prve sklopile oko mog zapešća, taj je jezik počeo svrdlati po rani da bi iz nje opet potekla svježa krv. Jezik u tim ustima bio je mekan i ljudski, nimalo nalik hrapavom, mačjem jeziku malenoga goblina Kurag sagne glavu iznad mog zapešća, pazeći da ne upotrijebi ruke kako bi privukao rane bliže sebi. Upotreba ruku bila bi neprirodna i shvaćena kao seksualna predigra. Njegov jezik je bio hrapav kao brusni papir, grublji čak i od jezika malenoga goblina. Strugao je po rani, zbog čega mi se oteo tihi, nagli udah iz grla. Usta na njegovim prsima su se već priljubila uz rane, sišući ih kao beba bočicu. Kuragov jezik je prelazio preko rana dok nije obilno potekla svježa krv. Kad je prislonio usne na rane, njegova usta su obavila gotovo cijelo moje zapešće. Njegovi zubi su se bolno utisnuli u moje meso dok je sve jače sisao. Manja usta na njegovim prsima bila su mnogo ljubaznija.

Kuragova usta radila su oko mog zapešća čvrsto priljubljenih usana.

Baš kad sam se navikla na njegovo sisanje, njegovi zubi su gricnuli ranu, a jezik je zapalucuo oštirim, bolnim pokretom. Ostao je na rani dugo vremena. Bilo je to poput natjecanja u ispijanju piva: pili ste odjednom koliko ste god mogli a da ne povratite.

No najzad, najzad je Kurag podigao glavu s mog zapešća. Povukla sam lijevu ruku s njegovih prsa. Usnice su položile lagani poljubac na moje zapešće prije nego što sam ga odmaknula.

Kurag je razvukao svoje tanke usne u osmijeh, pokazavši mi žute zube umrljane krvlju. "Učini ti bolje ako možeš, princezo, premda su se

meni sidhe uvijek činili malo previše tetkasti za dobar rad jezikom."

"Zacijelo se družiš s krivim sidhima, Kuraže. Meni su se svi činili..."

Spustila sam glas do promuklog šapta i pogledala ga odgovarajućim pogledom. "... Oralno talentirani."

Kurag zahihoće, duboko i zlo, ali s razumijevanjem.

Lagano sam se njihala, ali ostala sam na nogama, a to je bilo sve što je bilo potrebno. Ali uskoro ću trebati sjesti, kako ne bih pala. "Na meni je red", rekla sam.

Kuragov osmijeh se proširio. "Siši me, slatka Merry, siši me snažno."

Odmahnula bih glavom da nisam bila sigurna da će mi od toga biti još mučnije. "Ti se nikad ne mijenjaš, Kuraže", rekla sam.

"Zašto bih trebao?" reče on. "Nijedna ženka koju sam odveo u krevet u više od osamsto godina nikad nije otišla nezadovoljena."

"Samo raskravljen", rekoš.

On trepne, pa se opet nasmije. "Ako nema krvi, u čemu je poanta?"

Pokušala sam se ne osmjehnuti i nisam uspjela. "Velike riječi za goblina koji još nije ponudio svoju krv."

On ispruži ruku prema meni. Iz nje je tekla krv u gustom, crvenom mlazu. Rana koju mi je prinio pred lice bila je dublja nego što je izgledala, crveni razjapljeni prorez, nalik trećim ustima.

"Tvoja te kraljica htjela ubiti", rekoš.

On spusti pogled na ranu, još uvijek se cereći. "Da, htjela je."

"Zvučiš zadovoljno", rekoš ja.

"A ti, princezo, zvučiš kao da odgađaš trenutak kad ćeš morati staviti ta svoja čista bijela usta na moje tijelo."

"Krv sidha može biti slatka", reče Galen, "ali krv goblina je gorka." Bila je to naša stara izreka. Uz to je bila i neistinita.

"Sve dok je krv crvena, okus joj je uglavnom isti", rekla sam.

Prinijela sam usta otvorenoj rani. Nisam mogla ni izbliza obaviti ustima Kuragovu ruku kao on moju, ali uzimanje njegove krvi moralo je biti više od pukog poljupca mojih usana. Ponijeti se prema uzimanju krvi kao prema nečemu manje važnom od strastvenog dijeljenja koje je ono trebalo biti, od časti koja je ono trebalo biti, bila je uvreda.

Umijeće je sisati krv iz toliko duboke rane koja krvari. Morate početi polako, a zatim prionuti. Polizala sam kožu pokraj najplićeg dijela

rane dugačkim, sigurnim lizovima. Jedan od trikova za ispijanje mnogo krvi jest gutati često. Drugi trik je koncentrirati se na svaki zadatak zasebno. Ja sam se koncentrirala na grubu Kuragovu kožu, na veliku, hrpavu kvrgu uz rub rane nalik čvoru na koži. Usmjerala sam pažnju na taj čvor, poigravši se njime u ustima na sekundu, što je bilo više nego što sam morala učiniti, ali skupljala sam hrabrost za ranu. Ja volim malo krvi, malo bola, ali ova rana je bila duboka i svježa, a ni s dobrim ne valja pretjerivati.

Još dvaput sam brzo liznula plitki kraj rane, a onda sam sklopila usne oko nje. Krv je potekla prebrzo i prisilila me da grčevito gutam dišući kroz nos, pa ipak je još bilo previše tekućine slatkastog, metalnog okusa. Previše da bih mogla disati preko nje, previše da bih progutala.

Othvala sam se porivu na povraćanje i pokušala se koncentrirati na nešto drugo, bilo što drugo. Rubovi rane bili su jako čisti i glatki. Samo po tome sam znala koliko je oštar bio nož. Pomoglo bi mi da sam ga smjela dotaknuti rukama, da sam imala još neki osjetilni podražaj. Bila sam svjesna toga da mi ruke mlate po zraku kao da pokušavaju naći nešto za što će se primiti, ali nisam si mogla pomoći. Morala sam još nešto raditi.

Neka ruka je okrznula vrhove mojih prstiju, a ja sam je čvrsto uhvatila u svoju, stisnuvši je. Moja druga ruka je mahala zrakom dok i ona, također, nije bila primljena. Mislila sam da je to Galen zbog glatke savršenosti njegovih nadlanica, ali dlan i prsti bili su našuljani od mača i štita i previše grubi za Galena. Ovo su bile ruke koje su baratale oružjem dulje nego što je Galen živ. Te su ruke držale moje, odgovarale na moj pritisak, stisnule su moje kad sam se grčevito uhvatila za njih.

Moja usta su ostala na Kuragovoj ruci, ali moja pažnja je bila na mojim rukama i na snazi koja ih je držala. Osjetila sam zamah njegovih ruku kad je potegnuo moje iza mojih leđa i malo ih podigao, tik do ruba ove strane bola. Bilo je to savršeno skretanje pažnje i točno ono što sam trebala.

Odvojila sam se od rane uz nagli udah, najzad u mogućnosti dobro udahnuti. Počelo mi se povraćati, ali ruke su trgnule moje ruke uvis, pa sam umjesto toga opet naglo udahnula. Trenutak je prošao i bila sam dobro. Neću se blamirati povraćajući svu tu dobru krv.

Ruke su popustile stisak na mojim rukama toliko da me više nije boljelo; sad su bile samo nešto za što sam se mogla držati.

"Hmm", reče Kurag, "ovo je bilo dobro, Merry. Ti si Stvarno kćer svoga oca."

"Doista visoka hvala kad je od tebe, Kuraže." Ustuknula sam jedan korak, dalje od njega, i posrnula. Ruke su me smirile, dopustivši mi da se naslonim na prsa koja su išla uz njih. Znala sam tko je to i prije nego što sam okrenula glavu da vidim. Doyle je gledao u mene dok sam se naslanjala na njegovo tijelo, i dalje se držeći za njega rukama.

Usnama sam oblikovala riječi: "Hvala" u njegovu smjeru.

Lagano je kimnuo glavom. Nije napravio nikakav pokret kojim bi pokazao da me želi pustiti, a ni ja se nisam pomaknula da se odvojim od oslonca njegova tijela. Strašno sam se bojala da ću, ako se udaljim od njega ili pustim njegove ruke, pasti. Ali u tom sam se trenutku također osjetila sigurnom. Znala sam da će me on uhvatiti ako padnem.

"Moja krv je u tvom tijelu, a tvoja u mom, Kuraže", rekla sam. "Krvni smo rod do sljedećeg mjeseca."

Kurag kimne glavom. "Tvoji neprijatelji su moji neprijatelji. Tvoji voljeni su moji voljeni." Prišao mi je korak bliže, nagnuvši se nad mene, čak i nad Doylea. "Krvni smo saveznici mjesec dana, ako..."

Oštro sam ga pogledala. "Kako to misliš ako? Ritual je dovršen."

Kurag podigne svoja tri oka i zagleda se u Doylea. "Tvoj Mrak zna kako mislim."

"On je još kraljičin Mrak", rekoh.

Kuragove oči bace pogled na mene, pa se vrte na Doylea. "Trenutačno ne drži kraljičine ruke."

Počela sam se odmicati od Doylea, ali je on pojačao stisak na mojim rukama. Prisilila sam se da se opustim uz njegovo tijelo, "Nije uopće tvoja stvar što Doyle meni drži, Kuraže."

Kuragove oči se suziše. "Je li on tvoj novi družbenik? Čuo sam glasine da je to razlog zašto se vraćaš na dvor, da izabereš novog družbenika."

Omotala sam Doyleove ruke oko svog struka. "Nemam družbenika." Još čvršće sam se naslonila u Doyleovom naručju. On se na sekundu ukočio, a onda sam osjetila njegovo tijelo kako se opušta, mišić po mišić, dok nije ostao posve opušten, poput teške topline obavijene oko mene. "Ali moglo bi se reći da razgledavam što se nudi."

"Fino, fino", reče Kurag.

Osjetila sam kako se Doyle napeo, mada sumnjam da bi itko tko je

gledao mogao primijetiti razliku. Događalo se nešto o čemu ja nisam imala pojma. Ali što?

"To što nemaš druženika znači da ja mogu tražiti još jednu stvar, ili je savez raskinut."

"Ne čini to, Kuraže", reče Doyle.

"Prizivam pravo mesa", reče Kurag.

"Uzeo je tvoju krv pod lažnim izgovorom", reče Mraz. "On zna tko su tvoji neprijatelji, i goblinski kralj ih se boji."

"Ti to nazivaš Kuraga, goblinskog kralja, kukavicom?" upita Kurag.

Mraz zatakne malenoga goblina kojeg je držao u ruci ispod pazuha, oslobodivši drugu ruku, ali i dalje je bio goloruk. "Da, nazivam te kukavicom, ako se sakrivaš iza mesa."

"Što je pravo mesa?" upitala sam. Pokrenula sam se da se odvojim od Doylea, ali njegove ruke su se jače stisnule oko mojih. Podigla sam pogled prema njemu. "Što se zbiva, Doyle?"

"Kurag pokušava sakriti svoj kukavičluk iza jako starog rituala." Kurag im se obojici naceri. Nazovite bilo koga kukavicom na bilo kojem dvoru i završit ćete ispravljajući tu nepravdu u dvoboju. Kurag je bio previše razuman za to. "Ne bojim se nijednog sidha", reče. "Prizivam meso ne zato da izbjegnem njezine neprijatelje, gardiste, nego zato da stvarno spojim svoje meso s njezinim."

"Ti si već oženjen", reče Mraz. "Preljub je zločin među sidhima."

"Ali ne i među goblinima", reče Kurag. "Tako da moj bračni status ovdje ne čini razliku, već samo njezin."

Odgurnula sam se od Doylea. Pokret je bio previše nagao. Zateturala Nam, a Fflurina ruka oko mog lakta spasila me od pada. "Sad ću ti povezati zapešća", rekla je.

Nisam baš mogla raspravljati o tome. "Hvala ti", rekla sam joj. Kad mi je počela omatati zapešća, ponovo sam se okrenula natrag prema muškarcima. "Molim vas, neka mi netko objasni o čemu on priča."

"Sa zadovoljstvom", reče Kurag. "Ako je tvoj neprijatelj i moj, i ako ti moram pomoći da se obraniš od moćnih sila, onda moje voljeno mora doista biti i tvoje voljeno. Podijelit ćemo meso kao što smo podijelili krv."

"Misliš, seks?" upita Galen.

Kurag kimne glavom. "Da, seks."

Rekla sam: "Ne."

Galen je rekao: "O, ne."

"Bez dijeljenja mesa, nema saveza", reče Kurag.

"Među sidhima", reče Doyle, "tvoji bračni zavjeti su također sveti.

Meredith ti ništa više ne može pomoći da prevariš svoju ženu nego što bi ona mogla prevariti vlastitog muža. Pravilo mesa je primjenjivo samo ako su obje strane nevezane."

Kurag se namršti. "Ti ne bi bezočno lagao. K vragu." On me pogleda.

"Uvijek mi umakneš, Merry."

"Samo zato što se ti uvijek služiš varkama da bi mi pokušao ući u gaćice."

Pristigao je sluga sa zdjelom čiste vode i držao je pokraj Fflur dok mi je ispirala rane. Otvorila je bočicu antiseptika i natopila njome oba moja zapešća. Crvenkasta tekućina pala je u vodu, plutajući na njezinoj površini poput kapljica svježe krvi.

"Jednom sam ti dao valjanu bračnu ponudu", reče Kurag.

"Imala sam šesnaest godina", rekla sam. "I nasmrt si me prepao."

Fflur je tapkanjem osušila moja zapešća. "Ja sam previše za tebe, zar ne?"

"Vas dvojica zajedno ste previše za mene, Kuraže, u pravu si", rekla sam.

Ruka mu se pomakne na kuk, ondje gdje su ležale dodatne genitalije. Jedan grubi dodir i pod hlačama je nastala kvrga, na mjestu gdje većina muškaraca nije morala brinuti o njoj.

"Meso je prizvano", reče Kurag, i dalje gladeći svoj kuk. "To je neopozivo, sve dok ne stigne odgovor."

Pogledala sam u Doylea. "Kako to misli?"

Doyle odmahne glavom. "Nisam siguran."

Drugi sluga je donio poslužavnik s medicinskim potrepštinama i držao ga dok je Fflur omatala čistu bijelu gazu oko mojih zapešća. Sluga se ponašao kao neka vrsta medicinske sestre, dodajući joj škaru i ljepljivu traku kad ih je trebala.

"Ja znam što Kurag radi", reče Mraz. "Još pokušava pobjeći od tvojih neprijatelja."

Kurag se okrene prema Mrazu poput velike, široke oluje. "Merry treba sve snažne ruke koje može okupiti da joj čuvaju leđa. To je tvoja sreća, Ubojiti Mraze."

"Hoćeš li onda poštovati svoj savez i biti jedna od snažnih ruku iza njezinih leđa?" upita Mraz.

"Istina", reče Kurag. "Ako ne mogu spavati s našom Merry, onda radije ne bih poštovao savez." Njegovo iskrivljeno lice s viškom očiju odjednom je izgledalo ozbiljno, čak inteligentno. Prvi put sam shvatila da Kurag nije ni toliko glup kao što se ponašao, ni toliko u vlasti svojih žlijezda kao što se pravio. Na trenutak se u ta tri žuta oka vidjela apsolutna pronicavost. Izraz toliko usredotočen, toliko različit od onoga prije nekoliko trenutaka te me nagnao da se udaljim za jedan korak, kao da me pokušao udariti. Jer, ispod tog toliko ozbiljnog izraza bilo je još nešto – strah.

Sto se to događa na dvorovima da je Kuraga, goblinskog kralja, bilo strah?

"Ne budeš li poštovao savez", reče Mraz, "cijeli će dvor saznati da si kukavica bez časti. Tvojoj riječi se više nikad neće vjerovati." Kurag pogleda uokolo po gomili. Neki su otišli s kraljicom kao vlakić jarko šarenih ulizica, ali mnogi su ostali. Gledati. Slušati. Špijunirati?

Goblinski kralj je polako kružio pogledom po licima koja su čekala, pa se vratio na mene. "Ja sam prizvao meso. Podijeli meso s jednim od mojih goblina, s jednim od mojih neoženjenih goblina, i ja ću poštovati ovaj krvni savez."

Galen stane pokraj mene. "Merry je princeza sidha, druga u redu za ovo prijestolje. Sidhe princeze ne spavaju s goblinima." U njegovom glasu bilo je snage, žara. Srdžbe.

Dodirnula sam njegovo rame. "U redu je, Galen."

Okrenuo se prema meni. "Ne, nije. Kako se usuđuje postaviti takav zahtjev?"

Duboko, ljutito mrmljanje prohuja među sidhima u prostoriji. Mala grupa goblina koju mu je bilo dopušteno uvesti u naš brežuljak zatvori se iza njegovih leđa.

Doyle mi pride iza leđa. Prošapće: "Ovo bi moglo krenuti po zlu."

Pogledala sam ga. "Što očekuješ da učinim?"

"Budi princeza i buduća kraljica", reče on.

Galen je načuo dio ovoga. Okrenuo se prema Doyleu. "Što si joj rekao da učini?"

"Istu stvar koju radi s nama na zahtjev kraljice Andais", reče Doyle. Zagledao se u mene. "Ne bih to tražio kad ta žrtva ne bi bila vrijedna

cilja."

"Ne!" reče Galen.

Doyle se tada zagleda u Galena. "Što ti je vrjednije, njezina krepost ili njezin život?"

Galen je zurio u njega, a napetost je tekla njegovim tijelom poput gotovo vidljive struje bijesa. Naposljetku je rekao: "Njezin život", no to je ispljunuo kao da je nešto gorko.

Kad bih imala goblina kao saveznike, onda bi Cel, ako bi me uspio ubiti, imao za vratom krvnu osvetu Kuraga i njegova dvora. To bi Cela, i svakog drugog, navelo na oklijevanje. Trebao mi je taj savez. "Meso jednog od tvojih goblina u mom tijelu, prihvaćam", rekla sam.

Kurag se nasmiješi. "Njegovo meso u tvom slatkome tijelu. Neka tvoje meso i njegovo postanu jedno, i cijela nacija goblina bit će tvoj saveznik."

"Čije meso ću dijeliti?" upitah.

Kurag se zamisli. Oko na njegovu ramenu se širom otvori, a dvije tanke ruke na njegovu boku se divlje razmašu, pokazujući na nekoga. Kurag se okrene prema krugu goblina i počne se probijati kroz njih, slijedeći malene ruke svog blizanca. Nisam mogla vidjeti kod koga se na kraju zaustavio. Došao je natrag iz čvrsto stisnute hrpe goblina, ali malenoga goblina nisam uopće vidjela sve dok nije istupio iza njegovih leđa.

Bio je visok samo sto dvadesetak centimetara, s kožom blijedom poput sjajnog sedefa. Prepoznajem sidhe kožu kad je vidim. Kosa mu se kovčerala oko vrata, crna i gusta, ali odrezana tik iznad ramena. Lice mu je bilo neobično trokutasto, s golemim očima u obliku badema, snažne safirno plave boje, s trakom crne zjenice poput pruge usred sveg tog plavetnila. Nije nosio ništa osim srebrno porubljene krpe oko bokova, što je kod goblina značilo da postoji neka tjelesna mana na ogoljenim mjestima. Oni nisu skrivali svoje deformitete, već su ih smatrali časnim znamenjem.

Uputio se prema meni preko kamenog poda, nalik sitnoj, savršenoj muškoj lutki. Ako je negdje imao nešto deformirano, ja to nisam vidjela. Osim po svojoj visini i očima, mogao je pripadati dvoru.

"Ovo je Kitto", reče Kurag. "Majka mu je bila sidhe dama koju su silovali u zadnjem goblinskom ratu." Što je Kitta činilo starim gotovo dvije tisuće godina. Uopće mu se ne bi reklo.

"Pozdravljam te, Kitto", rekla sam.

"Pozdravljam te, princezo." Glas mu je bio neobično piskav, kao da se muči tvoriti riječi. Njegove usne su bile pune, ružičaste i oblikovane poput savršenog kupidova luka, ali te lijepe usne su se jedva micale kad bi govorio, kao da u ustima ima nešto što ne želi da vidim.

"Prije nego što se složiš", reče Kurag, "pogledaj cijelu predstavu."

Kitto mi okrene leđa i pokaže mi zašto je nosio krpu oko bokova.

Pruga svjetlucavih ljuski što su se prelijevale u duginim bojama pružala se od ruba njegove kose, i spuštala mu se niz leđa do kraja kralježnice. Guza mu je bila mala, čvrsta i savršena, ali svjetlucave ljuske su mi odale zašto su njegove oči imale eliptične zjenice i zašto se mučio s glasom "sss".

"Zmijski goblin", rekoše.

Kitto se opet okrenuo licem prema meni. Kimnuo je. "Otvori usta, Kitto. Daj da vidim sve", rekla sam.

Na trenutak je pogledao u pod, a onda je podigao svoje neobične oči prema meni. Otvorio je usta širom, zabljesnuvši me sitnim očnjacima. Jezik mu je zapalucalo prema van, poput crvene vrpce s crnom točkom na oba vrha. "Ssaddockljna?" upita.

Kimnula sam. "Da."

"Ne možeš", reče Rhys. Bio je tako tih da sam skoro zaboravila da je s nama.

"To je moj izbor", rekla sam.

Rhys mi dodirne rame i okrene me na stranu. "Dobro pogledaj ožiljak na mom licu. Znam da sam ti ispričao tisuću junačkih priča o tome kako sam to zaradio, ali istina je da me kraljica kaznila. Dala me goblinima na jednu noć rekreacije. Mislio sam, zašto ne, besplatan seks, makar i s goblinima." Trepnuo je onim zdravim okom. "Goblinski seks je nasilniji nego što možeš zamisliti, Merry." Prešao je vrhom prsta cijelom dužinom ožiljka, a izraz u njegovu oku bio je dalek, pun sjećanja. Dotaknula sam mu ožiljak na mjestu gdje je završavao na njegovu obrazu, primivši njegovu ruku u svoju. "Goblin ti je to napravio tijekom seksa?" Kimnuo je.

"O, Rhys", rekla sam nježno.

Potapšao me po ruci i odmahnuo glavom. "Ne sažalijevaj me. Samo hoću da shvatiš na što pristaješ."

"Shvaćam, Rhys. Hvala što si mi rekao." Potapšala sam ga po

obrazu, stisnula mu ruku i prošla pokraj njega natrag do goblina koji su čekali.

Hodala sam ravno i uspravno, ali zbog slabašnog okretanja u mojoj glavi, jako sam se htjela pridržati za nešto. Međutim, kad pregovarate o ratnom sporazumu, trebate izgledati snažno, ili barem ne kao da se tog trenutka spremate onesvijestiti i izdahnuti.

"Kittovo meso u mom tijelu, je li?" upitala sam.

Kurag je kimnuo, izgledajući samouvjereno i zadovoljno, kao da zna da je već pobijedio.

"Pristajem uzeti Kittovo meso u svoje tijelo."

"Pristaješ?" reče Kurag, a iz glasa mu je dopiralo iznenađenje. "Ti bi pristala podijeliti meso s goblinom?"

Kimnula sam. "Pristajem, pod jednim uvjetom."

Oči mu se suziše. "Kakvim uvjetom?"

"Da naš savez traje jednu sezonu", rekoh.

Osjetila sam kako mi je Doyle prišao korak bliže. Val iznenađenja proširio se sobom u šapatima i malim pokretima.

"Jednu sezonu", reče Kurag.

"Ne, predugo je."

"Jedanaest mjeseci od sada", rekoh.

On odmahne glavom. "Dva mjeseca."

"Deset", rekoh.

"Tri."

"Budi razuman", rekoh.

"Pet", reče on.

"Osam", uzvratila sam.

On se naceri. "Šest."

"Može", rekla sam.

Kurag je zurio u mene jedan trenutak ili dva. "Može." Reкао je to tiho, kao da je već u trenutku kad je to reкао bio siguran da griješi.

Podigla sam glas tako da ga se čuje u cijeloj prostoriji, stojeći tako ukopana, široko raširenih nogu. To je zacijelo izgledalo kao agresivan položaj, ali nisam pokušavala biti agresivna. Pokušavala sam spriječiti svoje tijelo da se zaljulja u skladu s vrtnjom u mojoj glavi. "Savez je sklopljen."

Kurag također podigne glas. "Sklopljen je tek nakon što podijeliš meso s mojim goblinom."

Ispružila sam ruku prema Kittu. On je položio svoju ruku na moju, laganim dodirrom glatke kože. Podigla sam njegovu ruku do svog lica. Pokušala sam se sagnuti i poljubiti mu nadlanicu, ali soba je zaplivala. Morala sam se uspraviti i podići njegovu ruku s obje svoje, raširivši mu male, savršene prste. Nikad nisam držala ruku muškarca koja je bila manja od moje. Sisanje prsta bila bi najseksualnija stvar koju sam mogla učiniti, ali već sam posisala zadnji komad mesa koji sam noćas namjeravala. Spustila sam nježan, ali pravi poljubac na njegov otvoreni dlan. Nisam ostavila otisak ruža za sobom, što je značilo da sam ga cijelog potrošila sišući Kuragovu ruku.

Kittove čudne oči su se raširile.

Dizala sam usta s njegova dlana, polako, uperivši oči u Kuraga kad su došle iznad goblinove ruke, kao da je to lepeza. "Doći ćemo do dijeljenja mesa, Kuraže, ne brini. Sad pođi za mnom, Kitto. Kraljica očekuje mene i sve moje muškarce."

Kitto baci brz pogled prema Kuragu, pa ga vrati na mene. "Čast mi je."

Pogledala sam visokog kralja. "Zapamti ovo, Kuraže, dok ja dijelim meso s Kittom u noćima koje dolaze: da mi ga je dala tvoja vlastita požuda i kukavičluk, kao i mene njemu."

Kuragovo lice se promijenilo iz žute u tamnonarančastu. Njegove velike šake su se stisnule u pesti. "Kujo", reče on.

"Provela sam mnoge noći na tvom dvoru, Kuraže. Znam da tebi ništa ne znači kad podijelim sebe s drugim sidhom. Jer za tebe je samo dijeljenje mesa s goblinom pravi seks. Sve drugo je samo predigra.

A predao si me u ruke drugoga goblina, Kuraže. Sljedeći put kad me pokušaš na prijevaru dovesti u svoj krevet, pomisli gdje su tvoje prijekave dovele tebe i mene."

Osjetila sam kako mi snaga opada dok sam završavala govor. Posrnula sam, samo jedan korak. Snažne ruke su me uhvatile za obje mišice – Doyle s jedne strane, Galen s druge. Pogledala sam jednog pa drugog i uspjela prošaptati: "Moram sjesti, ubrzo."

Doyle kimne. Galen je zadržao svoju ruku na mom laktu, a drugu ruku prebacio mi je oko struka. Doyleov stisak ostao je na mojoj ruci, ali je postao čvrst kao kamen. Opustila sam gornji dio tijela, prepuštajući im da ponesu veći dio moje težine, dok je izvana to izgledalo kao da stojim sasvim dobro. Usavršavala sam tu posebnu tehniku mnogo puta kad me

Garda vukla pred tetku, jer bi ona zahtijevala da stojim, a ja to sama nisam mogla. Neki gardisti bi vam pomogli da izvedete taj trik.

Neki ne bi. Hodanje će biti zanimljivo.

Doyle i Galen su me okrenuli prema otvorenim vratima. Jedna visoka peta glasno je strugnula na kamen. Morala sam se više potruditi. Usredotočila sam se na podizanje noge taman toliko da hodam, ali Galen i Doyle su me držali u zraku. Od cijelog svijeta ostala sam samo ja kako pokušavam stavljati nogu pred nogu. Bogovi, kako sam htjela kući, ali kraljica je čekala, a strpljivost nije bila jedna od njezinih vrlina.

Na trenutak sam ugledala Kitta koji se kretao tik iza nas i malo sa strane. Prema goblinskoj etiketi, on je bio moj družbenik, moja muška igračka. Da, mogao me ozlijediti za vrijeme seksa, ali samo kad bih bila toliko glupa da odem u krevet s njim bez prethodnog pregovaranja i ugovaranja što jest, a što nije prihvatljivo. Rhys je mogao biti pošteđen svojih ozljeda da je samo poznao goblina, ali većina sidha njih jednostavno smatra barbarima, divljacima. Većina ih ne proučava zakone divljaka, ali moj otac je to činio.

Jasno, nisam se planirala upuštati u seks bilo koje vrste s tim goblinom. Planirala sam podijeliti meso s njim – doslovno. Goblini su voljeli meso više od krvi ili seksa. Podijeliti meso značilo je i seks, i još veći dar dopuštenog ugriza, od kojeg bi vašem ljubavniku ostao ožiljak do smrti. Bio je to način označavanja vašeg ljubavnika, koji pokazuje da je bio s goblinom. Mnogi goblini imali su osobite uzorke ožiljaka koje su koristili za sve svoje ljubavnike zato da bi ljudi mogli vidjeti sva njihova osvajanja na prvi pogled.

Ali što god morala učiniti da zabetoniram pogodbu, imala sam goblina kao saveznike sljedećih šest mjeseci. Bili su moji saveznici, ne Celovi, čak ni kraljičini. Kad bi izbio rat, od sada do šest mjeseci poslije, kraljica bi morala pregovarati sa mnom ako bi htjela da se goblini bore u njezino ime. To je vrijedilo malo krvi, a možda čak i pola kilograma mesa, ako ne moram sve to izgubiti odjednom.

Poglavlje 32

Udubina se nalazila u kamenu tik do vrata. Mjesto gdje su se stopala okretala tisućama godina, okrećući se na peti da bi se popela na niske podije s obje strane prostorije. Mogla sam prijeći preko tog poda u mrklom mraku, ali noćas sam se spotaknula na tu malu udubinu u podu. U sendviču između dva gardista trebala sam biti čvrsta kao da sam zazidana, ali gležanj mi se iskrenuo i odbacio me tako snažno na Doylea da je to povuklo i Galena za mnom. Doyle nas je na trenutak uhvatio, a onda smo se svi složili u hrpu na podu.

Kitto je prišao prvi, ponudivši ruku Galenu. Vidjela sam izraz na Galenovu licu dok je gledao u tu malenu ruku, ali primio ju je. Dopustio je goblinu da mu pomogne uspraviti se. Bilo je gardista koji bi pljunuli na tu ruku umjesto da je prihvate.

Mraz je, s mojim nožem u jednoj ruci, bio taj koji je uhvatio moju ruku i podigao me na noge. Nije gledao u mene. Gledao je ima li još opasnosti u blizini. Ovo je bilo suptilno. Da je čarolija bila malo manje žestoka, mogla sam je pripisati svojoj nespretnosti uzrokovanoj gubitkom krvi, ali čarolija je bila prevelika, preglomazna. Niste mogli srušiti dva kraljevska gardista u neuglednu hrpu jer se žena u sredini spotaknula.

Mrazove ruke su me prisilile da ponesem svoju punu težinu na vlastitim stopalima, a jedno od mojih stopala nije bilo sposobno za to. Bol je sijevnuo kroz moj lijevi gležanj. Naglo sam udahnula i stala samo na drugu nogu. Mraz me morao primiti oko struka, podignuti me potpuno s tla, privijenu uz njegovo tijelo, obavijenu njegovom rukom. Još je gledao otkud će doći napad – napad koji nije stizao, ne ovdje, ne sada.

Rhys se kretao po podu, provjeravajući ima li još nekih zamki. Nitko od nas nije se puno micao dok on nije kimnuo, i dalje zguren na podu.

Doyle je bio na nogama. Nije izvadio drugi nož. Pogledao me u oči. "Koliko jako si ozlijeđena, princezo?"

"Izvrnuti gležanj, a možda i koljeno. Mraz me oborio s nogu prije nego što sam dospjela procijeniti."

Mraz me zbog ovoga pogledao. "Mogu te ja spustiti, princezo."

"Radije bih da me odneseš do nekog naslonjača."

On pogleda Doylea. "Ovdje neće trebati noževi, zar ne?" Zvučao je gotovo sjetno.

"Neće", reče Doyle.

Mraz sklopi oštricu jednom rukom. Koliko sam ja znala, još nikad nije baratao nikakvim sklopivim nožem, pa ipak je njegov pokret izgledao elegantno i iskusno. Zataknuo je nož za leđa ispod pojasa i podigao me u naručje.

"Koji ti naslonjač najviše odgovara?" upita.

"Ovaj", reče kraljica. Stajala je ispred svog prijestolja na najdaljem izdignutom podiju. Njezino prijestolje nadvisivalo je sva druga, kao što i priliči njezinu položaju, ali na podiju, tik ispod njezina, bila su još dva manja prijestolja, obično namijenjena družbeniku i nasljedniku. Noćas je Eamon stajao pokraj nje, a njegov stolac je bio prazan.

Cel je sjedio na drugom malom prijestolju. Siobhan mu je bila iza leđa. Keelin je bila do njegovih nogu, na malom, tapeciranom tronošću, poput razmaženog psa. Cel je gledao u svoju majku, a na licu mu je bilo nešto vrlo blisko panici.

Rozenwyn je prišla Siobhan. Ona je bila Celov dozapovjednik, Mrazov ekvivalent. Njezina kosa nalik šećernoj vuni, bila je naslagana u krunu od pletenica na glavi, kao zdjela satkana od ružičaste uskršnje trave. Koža joj je bila boje proljetnih jorgovana, a oči kao rastopljeno zlato. Kad sam bila mala, mislila sam da je divna, sve dok mi nije jasno dala do znanja da sam manje vrijedna od nje. Ožiljak u obliku dlana preko mojih rebara poticao je od Rozenwyn, ona je bila ta koja mi je umalo zdrobila srce.

Cel je ustao tako naglo da je Keelin zbog toga kliznula niz stepenice, a uzica među njima se napela. Nije ju ni pogledao dok se uspravljala na noge. "Majko, ne možeš to učiniti."

Ona ga pogleda, dok nas je pokretom ruke još vodila prema Eamonovom praznom stolcu. "O, ali mogu, sine. Ili si zaboravio da sam ja još kraljica ovdje?" U njezinu je glasu bila takva oštrina da bi se bilo

tko drugi osim Cela bacio na pod u poniznom naklonu, iščekujući udarac. Ali, to je bio Cel, a ona je uvijek bila blaga prema njemu.

"Znam tko ovdje vlada sada", reče Cel. "Ono što me brine jest tko će vladati kasnije."

"To je također moja stvar", reče ona, i dalje tim tako mirnim, tako opasnim glasom. "Pitam se tko je mogao postaviti tako moćnu čaroliju tik do ulaza u dvoranu s prijestoljem, a da to nitko drugi ne primijeti."

Pogledom je kružila po golemoj prostoriji, zagledajući se u svako lice na njihovim malim prijestoljima. Bilo je šesnaest naslonjača na izdignutim podijima na obje strane sobe. Oko njih su bili manji stolci, a glavni naslonjači bili su za glavešine svake pojedine kraljevske obitelji. Motrila je njih, osobito one najbliže vratima. "Ne razumijem kako bi itko mogao prizvati takvu čaroliju a da to nitko ne primijeti."

Pogledala sam u sidhe najbliže vratima, a oni mi nisu htjeli uzvratiti pogled. Znali su. Vidjeli su. I nisu ništa učinili.

"Tako snažna čarolija", nastavila je Andais. "Da moju nećakinju nisu držala dva gardista, mogla je pasti i slomiti vrat." Mraz me i dalje držao u naručju, no nije načinio ni pokreta da bi joj prišao bliže. "Donesi je, Mraz. Neka sjedne pokraj mene, kako i dolikuje", reče Andais.

Mraz me ponese naprijed. Doyle i Galen su mu hodali sa strane, jedan zdesna, drugi slijeva. Rhys i Kitto su nas pratili kao pozadinska straža.

Mraz klekne na oba koljena na najnižoj stepenici koja je vodila do prijestolja. Kleknuo je sa mnom u naručju kao da mu to uopće ne predstavlja napor, kao da bi mogao ostati tako cijele noći a da mu uopće ne zadrhte ruke. Nakratko sam se upitala trnu li mu koljena kad je prisiljen predugo klečati.

Ostali su se spustili na koljena, malo iza nas i s obje strane. Kitto nije stao na koljenima, ispružio se na pod, licem nadolje, raširenih nogu i ruku, kao neka vrsta vjerskog pokajnika. Do tada nisam u potpunosti odvagala njegov problem. Postojali su vrlo određeni tipovi naklona i klanjanja, koje biste koristili ovisno o vašem rangu i o rangu osobe s kojom se susrećete. Kitto nije bio kraljevskog roda čak ni među goblinima. Da je bio, Kurag bi to spomenuo. Bila je to dvostruka uvreda, dati mi goblina koji je uz to bio obična roda. Kitto nije smio ni dotaknuti ove stepenice, osim na izričit poziv. Samo su članovi drugih kraljevskih sidhe kuća smjeli kleknuti na koljena u dvorani s prijestoljem, ne naklonivši se

tijelom.

Kitto nije znao kakav je protokol, pa se odlučio za apsolutno najponizniji put. U tom trenutku sam shvatila da će surađivati i prihvatiti meso umjesto seksa. Više mu je bilo stalo do toga da ostane živ, nego bilo kakav osjećaj lažnog ponosa.

"Dođi, sjedni, Meredith. Da objavimo taj proglas prije nego što se aktivira još neka stupica." Ošinula je pogledom Cela dok je izgovarala ovo zadnje. Ja sam se također mogla kladiti da je čarolija bila njegovo djelo, ali samo zato što je on uvijek bio jedan od prvih koji bi mi pali na pamet kad bi mi se nešto gadno dogodilo na dvoru. Andais je uvijek do sad gledala na drugu stranu, za Celovo dobro. Nešto se dogodilo između njih, nešto što je promijenilo Andaisin stav prema sinu jedincu.

Što je to učinio da je okrene od sebe?

Mraz je ustao lakim pokretom i ponio me uza stepenice. Osjećala sam njegove noge kako nas guraju prema gore dok me nosio. Nježno me položio na naslonjač izvukavši ruke ispod mog tijela. Spustio se na jedno koljeno preda mnom i položio moje lijevo stopalo u svoje krilo. Pogledala sam po dvorani. Još nikad nisam smjela doći na taj podij.

Nikad nisam vidjela pogled odavde. Nije bilo toliko visoko, ni toliko grandiozno, ali ipak se doimalo ispravnim.

"Donesi podnožak za Merry, da na njega osloni gležanj. Kad završim sa svojim proglasima, Fflur se može pobrinuti za nju." Izgledalo je kao da se ne obraća nikome posebno, ali mali tapecirani podnožak je počeo lebdjeti prema nama. Pogledala sam ga postrance, namjerno ne gledajući izravno u leteći podnožak. Vidio se blijedi trag oblika, poput bijele sjene što drži mali podnožak u vitkim, sablasnim rukama. Bijela gospa je postavila podnožak pokraj Mrazove noge. Osjetila sam taj pritisak kao da je težina groma ispunila mjehurić zraka. To je bio osjećaj duha koji vam stoji silno preblizu. Nisam je morala vidjeti da bih znala da je sad tu. Onda je pritisak oslabio, pa sam shvatila da je odletjela.

Mraz je spustio moju nogu na mnogo niži podnožak. Progutala sam nagli udah zbog tog pokreta, ali bol mi je pomogao da razbistrim glavu. Više se nisam osjećala slabom. Bio je to treći pokušaj mog ubojstva u jednoj jedinjoj noći. Netko je bio vrlo uporan.

Mraz je stao iza mog stolca, kao što je Siobhan štitila Cela, kao što se Eamon pomaknuo unatrag da bi stao iza kraljice.

Andais je pogledala u daljinu, preko okupljenog plemstva. Goblini i

niži narod, oni koji su uopće bili pozvani, vratili su se unutra i popunili duge, ukrašene stolove s obje strane prostorije. No čak ni Kurag nije imao prijestolje na kojem bi mogao sjediti u ovoj prostoriji. On je ovdje bio samo dio rulje.

"Neka se zna da je princeza Meredith NicEssus, kćer mog brata, od sada moja nasljednica."

Uzdah se proširio prostorijom od usta do usta poput vjetra, dok nije ostalo ništa osim tišine. Tišina toliko teška da su bijele gospe uzletjele u zrak kao poluvidljivi oblaci i počele plesati na napetosti.

Cel je ustao. "Majko."

"Meredith je konačno došla do svoje moći. Ima ruku mesa, kao i njezin otac prije nje."

Cel je i dalje stajao. "Moja sestrična je morala upotrijebiti tu ruku u smrtnoj borbi i okrvaviti se pred barem dva sidhe svjedoka." Sjeo je, pritom opet izgledajući samopouzđano.

Kraljica mu je uputila toliko hladan pogled da mu je samopouzđanje izbljedjela s lica, ostavivši ga nesigurnog. "Govoriš kao da ja ne poznajem zakone vlastitog kraljevstva, sine moj. Sve je bilo učinjeno u skladu s našim tradicijama. Sholto!" zazvala je.

Sholto je ustao sa svog velikog stolca u blizini vrata. Crna Agnes mu je bila s jedne strane, Zlatna Segna s druge. Noćni letači su visjeli sa stropa poput velikih šišmiša. Druga sluaška stvorenja ispunjavala su prostor oko njega. Gethin mi je mahnuo.

"Da, kraljice Andais", reče Sholto. Njegova kosa je bila zavezana i odmaknuta s lica koje je bilo jednako lijepo i jednako arogantno kao i svako drugo u toj prostoriji.

"Ispričaj dvoru što si ispričao meni."

Sholto je ispričao kako me Nerys napala, mada ne i zašto je to učinila. Pričao je preuređenu verziju događaja, ali i ona je bila dovoljna. Doduše, nije spomenuo Doylea, a meni se učinilo neobičnim što ga je izostavio.

Kraljica ustane. "Meredith je jednaka Celu, mom vlastitom sinu, u svakom pogledu, ali kako ja imam samo jedno prijestolje koje oni mogu naslijediti, pripast će onome tko prvi stvori dijete. Ako Cel napravi dijete nekoj od dvorskih žena unutar tri godine, onda će on biti vaš kralj. Ako Meredith zatrudni prva, ona će vam biti kraljica. Da osiguram izbor dvorskih muškaraca za Meredith, poništila sam pravilo 0 celibatu Garde

za nju, i samo za nju."

Duhovi su se uskomešali u zraku poput sretnih oblaka, a tišina se produbila, kao da svi sjedimo na dnu nekog dubokog, svjetlucavog bunara. Izrazi na licima muškaraca kretali su se od iznenađenja preko prezira do nevjerice, a kod nekih su prešli ravno na požudu, ali na kraju se gotovo svako muško lice okrenulo prema meni.

"Slobodno može izabrati bilo koga od vas." Andais je sjela na svoje prijestolje, raširivši suknje oko sebe. "Zapravo, mislim da je već počela birati." Okrenula je one blijedosive oči prema meni. "Zar ne, nećakinjo?"

Kimnula sam.

"Onda ih izvedi, neka sjednu pokraj tebe."

"Ne", reče Cel, "morala je imati dva sidhe svjedoka. Sholto je samo jedan."

Doyle progovori, i dalje klečeći. "Ja sam drugi."

Cel polako sjedne natrag na svoje prijestolje. Čak ni on nije bio toliko drzak da preispituje Doyleovu riječ. Cel se zapilji u mene, a mržnja u njegovim očima bila je dovoljno vruća da mi progori kožu.

Okrenula sam se od njegove mržnje i pogledala muškarce koji su još klečali u podnožju podija. Ispružila sam ruke prema njima. Galen, Doyle i Rhys ustali su i pošli stepenicama prema meni. Doyle mi je poljubio ruku i zauzeo svoje mjesto pokraj Mraza, iza mojih leđa. Galen i Rhys su sjeli do mojih nogu, onako kako je Keelin sjedila pokraj Cela. To je bilo malo previše servilno za moj ukus, ali nisam bila sigurna što drugo učiniti. Kitto je ostao priljubljen za pod i nepokretan.

Okrenula sam se prema tetki. "Kraljice Andais, ovo je Kitto, goblin. On je dio moje pogodbe s Kuragom, goblinskim kraljem, o savezu između goblinskog kraljevstva i mene tijekom šest mjeseci."

Andaisine oči se podignu. "Bila si jako vrijedna djevojčica noćas, Meredith."

"Osjećala sam potrebu za moćnim saveznicima, kraljice moja", rekla sam. Oči su mi odlutale do Cela, premda sam ga pokušala ne pogledati.

"Poslije mi moraš ispričati kako si uspjela izvući šest mjeseci iz Kuraga, ali zasad, pozovi svoga goblina."

"Kitto", rekla sam ispruživši ruku, "ustani i dođi do moje ruke."

On podigne lice ne pomaknuvši tijelo. Taj pokret je bio toliko nespretno da je izgledao gotovo bolno. Bacio je kratak pogled prema

kraljici, pa ponovo na mene. Kimnula sam. "U redu je, Kitto."

On opet pogleda kraljicu. Ona odmahne glavom. "Diži se s poda dečko, da se doktor može pobrinuti za rane tvoje gospodarice." Kitto se pridigne na sve četiri. Kako nitko nije povikao na njega, osovio se na koljena, pa na jedno koljeno, a onda, vrlo oprezno, na noge. Uspeo se stepenicama previše brzo, gotovo trkom, te sjeo do mojih nogu s nečim nalik olakšanju na licu.

"Fflur, pobrini se za princezu", reče Andais.

Fflur se popne stepenicama uz dvije bijele gospe sa svake strane.

Ona koja je držala poslužavnik sa zavojima bila je solidnija od njih dvije. Izgledala je gotovo živo, na bijeli, prozirni način. Druga sablast je bila posve nevidljiva, a držala je malu, zatvorenu kutiju u zraku, kao da je potpomognuta nekom browniejskom magijom, ali nikakvi brownieji se ovdje nisu bavili magijom. Ništa toliko zemaljsko nije opsjedalo Tamni dvor.

Fflur mi je skinula cipelu i počela mi okretati stopalo, zbog čega sam se počela izvijati po stolcu. Uspjela sam ne povikati "au, au, au", ali htjela sam. Srećom, bio je to samo gležanj. Sve drugo je radilo. "Moraš skinuti čarapu da ti povežem gležanj", rekla je.

Počela sam dizati suknju i tražiti traku samostojećih čarapa, ali Galen je položio dlanove preko mojih ruku i zaustavio me. "Dopusti", rekao je. Nije mogao u moj krevet noćas, ali izraz u njegovim očima, promuklost u njegovu glasu, težina njegovih ruku na mojima na mom bedru, bili su obećanje za budućnost.

Rhys položi ruku na moje drugo koljeno. "Zašto baš ti skidaš njezinu čarapu?"

Galen ga pogleda. "Jer sam se ja prvi sjetio."

Rhys se nasmiješi i odmahne glavom. "Dobar odgovor."

Galen mu uzvratil smiješak. Onim osmijehom od kojeg bi mu zasvijetlilo cijelo lice, kao da je netko upalio svijeću iza njegove kože. Okrenuo je to blistavo lice prema meni i humor u njegovim očima je nestao, promijenivši se u nešto mračnije i ozbiljnije.

Klečao je ispred mene, pokraj moje ozlijeđene noge, dok je Rhys bio pokraj druge noge. Njegove ruke su zaustavile moje na mom bedru.

Podigao je moje ruke u svoje i nježno mi poljubio obje nadlanice dok ih je polagao na oslonac za ruke na prijestolju. Pritisnuo je moje prste o drvo, kao da mi tiho govori da ne pomičem ruke.

Kako je moja noga bila podignuta na podnožak, Galen je klečao malo postrance, što je većini prisutnih u prostoriji pružalo neometan pogled. Gurnuo je dugu suknju prema gore, ogolivši mi nogu i podvezicu.

Povukao je podvezicu niz nogu i prebacio je preko ruke. Vrhovima prstiju dodirnuo je čarapu tik iznad koljena, prelazeći po glatkoj tkanini sve dok mu se obje ruke nisu pritisnule o moju nogu zaustavivši se na sredini bedra, poput vrućih utega na mojoj koži. Pogledao me u oči, a od izraza na njegovu licu srce mi je brže zakucalo.

On obori oči da pogleda svoje ruke kako polagano klize uz moju nogu. Prsti su mu zamakli pod rub suknje, zatim su mu i ruke nestale s vidika, gotovo do zapešća, a njegovi prsti su pronašli vrh čarape. Šake su mu djelovale veće nego što su bile, pritisnute na moje noge ispod suknje. Kad su vrhovi njegovih prstiju prešli s elastične trake na голу kožu, nehotice sam se trgnula.

Njegove oči su se vratile na moje lice, kao da me pitaju želim li da prestane. Odgovor je bio i ne i da. Osjet njegovih ruku na mom tijelu, spoznaja da ne moramo prestati, bili su omamljujući, osnažujući; da smo bili sami, i da je on posve zacijelio, bacila bih i oprez i svu svoju odjeću u vjetar, ali oko nas je bilo skoro stotinu ljudi, a to je bilo malo previše publike za mene.

Morala sam zatvoriti oči prije nego što sam uspjela odmahnuti glavom.

Njegovi prsti su se neznatno pomakli prema naprijed, a jedan vrh prsta pomilovao me duž najviše udubine s unutrašnje strane bedra. Oteo mi se brz, uzdrhtali uzdah.

Otvorila sam oči i pogledala ga. Ovaj put sam imala izraz lica koji je išao uz odmahivanje glavom. Ne ovdje. Ne sada.

Galen se nasmiješio, ali to je bio privatni smiješak. Ona vrsta smiješka koju vam muškarac pokazuje kad je siguran u vas i kad zna da samo malo privatnosti stoji između njega i vašeg tijela.

Sklopio je prste oko ruba elastične trake i počeo svlačiti čarapu niz moju nogu oprezno, polako.

Iza nas se začuje neki glas: "Čini se da je Princeza već odabrala."

Bio je to Conri, nikad jedan od mojih omiljenih ljudi. Stajao je visok, taman, zgodan, s očima poput rastopljena trobojna zlata. "Uza sve dužno poštovanje, Vaša Visosti, date nam obećanje puti, a onda moramo sjediti i gledati kako netko drugi dobiva tu nagradu."

"Doista se čini da je Meredith bila vrijedna pčelica među vama, prekrasnim cvjetovima", reče Andais. Nasmijala se, a taj zvuk je bio posprdan, radostan, okrutan i nekako intiman. Od njega mi je crvenilo oblilo lice dok mi je Galen svlačio čarapu s noge i sa stopala.

On se pomakne na stranu, dopustivši Fflur da klekne nad moj gležanj. Podigao je čarapu do lica, prelazeći finom crnom tkaninom preko usta, gledajući u Conrija.

Conri nikad nije bio moj prijatelj. On je bio jedan od Celovih prijatelja iz djetinjstva, odani pristaša jedinog pravog nasljednika.

Promatrala sam bijes u njegovim zlatnim očima, ljubomoru, ne na mene kao osobu, već na mene kao jedinu ženku kojoj su smjeli pristupiti. Moglo se osjetiti kako napetost u sobi raste, kako se nadima, poput pritiska prije oluje. Bijele gospe kao da su uvijek reagirale na veliku napetost, ili na veliku promjenu na dvoru. Duhovi su se uskovitlali uz rubove prostorije, gibajući se u sablasnom plesu iznad poda. Što su gospe bile uzbuđenije, nemirnije – veći bi bili događaji što će se odigrati. One su bile poput proročica koje predviđaju tek nekoliko sekundi unaprijed.

Što možete učiniti s upozorenjem od nekoliko sekundi? Ponekad mnogo. Ponekad ništa. Kvaka je bila u tome da morate vidjeti opasnost kako dolazi da biste je zaustavili. Nekoliko sekundi da je ugledate i zaustavite, a ja sam bila prespora, zakasnila sam, opet.

Conrijevi glas je zaurloao: "Izazivam Galena na smrt."

Galen se počeo uspravljati, no uhvatila sam ga za ruku. "Što se nadaš dobiti njegovom smrću, Conri?"

"Zauzet ću njegovo mjesto pokraj tebe."

Nasmijala sam se. Nisam si mogla pomoći. Izraz mračnog bijesa na Conrijevu licu nakon mog smijeha me sledio. Povukla sam Galena natrag, da klekne pokraj mene. Fflur je odabrala baš taj trenutak da stegne zavoje, pa sam morala izdahnuti prije nego što sam progovorila. "Znači li to da je Galen Zelenokosi kukavica?" narugao se Conri.

Premjestio se sa svog stolca i sišao s podija na pod.

Potapšala sam Galenovu ruku, zadržavajući ga pokraj sebe. "Nikad nisi imao smisla za humor, Conri", rekla sam.

Njegove oči se suziše. "O čemu govoriš?"

"Pitaj me zašto sam se smijala."

Buljio je u mene trenutak ili dva, a onda je kimnuo. "Dobro, zašto si se smijala?"

"Jer ti i ja nismo prijatelji. Mi smo vrlo blizu neprijateljima. Ja ne spavam s ljudima koji mi se ne sviđaju, a ti mi se ne sviđaš." Izgledao je zbunjeno.

Uzdahnula sam. "Želim reći, ako ubiješ Galena, to ti neće donijeti mjesto u mom krevetu. Ne volim te, Conri. Ti ne voliš mene. Ne bih spavala s tobom ni pod kakvim okolnostima. Zato sjedni, zaveži i daj da govori netko tko ima ikakve proklete izgleda da uđe u moj krevet." Conri je ostao stajati otvorenih usta, ne znajući što da učini. On je bio jedan od gardista najvičnijih udvornosti. Stručno se uvlačio Celu.

Laskao je kraljici tik do granice pristojnosti. Znao je prema kojim se plemićima treba ponašati dobro, a koje može ignorirati, ili ih čak loše tretirati. Ja sam spadala u tu zadnju kategoriju, jer niste mogli biti Celov prijatelj i moj. Cel to ne bi dopustio. Promatrala sam Conrijevo lice dok je shvaćao da nije bio baš toliko promućuran koliko je mislio da jest. Uživala sam u njegovoj nelagodi.

Međutim, pribrao se. "Moj izazov stoji. Ako ja ne mogu ući u tvoj krevet, onda neću ni da te Galen ima."

Moja se ruka stisnula oko Galenove. "Zašto se boriti ako znaš da nećeš dobiti nagradu?" upitala sam.

Conri se nasmiješio, i to ne ugodno. "Jer će njegova smrt tebe boljeti, a to će biti gotovo jednak užitak kao i tvoje tijelo pokraj mog."

Galen je ustao, izvukavši ruku iz mog stiska. Krenuo je niz stepenice, a ja sam se bojala za njega. Conri je bio okrutan, ulizivački gad, ali je također bio jedan od najboljih mačevalaca na dvoru.

Ustala sam, poskakujući, jer se nisam mogla osloniti na lijevu nogu.

Rhys me uhvatio, inače bih možda pala. "Ipak sam ja razlog tog dvoboja, Conri."

Conri kimne, promatrajući Galena kako hoda prema njemu. "Doista jesi, princezo. Znaj, kad ga ubijem, da sam to učinio iz prkosa prema tebi."

Tada sam doživjela jedan od onih trenutaka očajnog nadahnuća, briljantnu zamisao rođenu u panici.

"Ne možeš izazvati kraljevskog družbenika na dvoboj do smrti, Conri", rekla sam.

"On nije kraljevski družbenik dok ti ne zatrudniš", reče Conri. "Ali ako ja aktivno pokušavam imati dijete s njim, onda on jest moj kraljevski družbenik, jer nikako ne možemo znati jesam li ovog trenutka trudna."

Conri se okrene prema meni, šokiran. "Vi niste... mislim..."

Kraljica se opet nasmije. "O, Meredith, pa ti si stvarno bila vrijedna, vrijedna pčelica." Ustane. "Postoji li makar i najmanja mogućnost da je Galen postao ocem djeteta moje nećakinje, onda on doista jest kraljevski družbenik, sve dok se ne dokaže suprotno. Kad bi ga ubio, a pokaže se da je ona trudna, i tako lišio ovaj dvor plodnog kraljevskog para, ja bih gledala tvoju glavu kako trune u staklenci na polici u mojoj sobi."

"Ne vjerujem ja u to", reče Cel. "Nisu noćas spavali zajedno."

Andais se okrene prema njemu. "A nije li bila neka čarolija požude u autu kad su bili sami odostraga?"

Krv odjednom nestane iz Conrijeva lica, te je učas poprimio blijed i bolestan izgled. Izraz njegova lica bio je dovoljan. Čarolija požude je bila njegovo djelo. Premda bi malo sidha u ovoj prostoriji dvojilo oko toga tko mu je rekao da to učini.

"Meredith nije jedina koja je bila vrlo marljiva pčelica noćas."

Njezin glas je bio ugrijan od prvih nagovještaja stvarno dobrog bijesa.

Cel je sjedio vrlo uspravno, no ipak je uspio utonuti u stolac.

Siobhan je napustila položaj iza njegova stolca i stala pokraj njega, smjestivši se ne baš točno između princa i kraljice. Međutim, ta je gesta izgledala upravo onako kakva je i bila. Siobhan je jasno obznanila svoju odanost pred cijelim dvorom. Andais to neće zaboraviti, ni oprostiti.

Rozenwyn je oklijevala, ne uvažavajući baš uputu svoje zapovjednice.

Naposljedku se premjestila do Siobhan, ali oklijevanje zbog toga što mora birati između kraljice i princa vidjela se. Rozenwynina je odanost uglavnom bila samo sebi.

Eamon se premjestio pokraj kraljice, a Doyle se pomaknuo za jedan korak bliže kraljici, kao da nije siguran gdje treba stati. Nikad ga prije nisam vidjela nesigurnog u to što je dužan činiti. Vidjela sam kako mu kraljica promatra lice i mislim da ju je njegovo oklijevanje povrijedilo.

On je bio njezin tjelesni čuvar tisuću godina, njezina desna ruka, njezin Mrak. Sad je stajao nesiguran u to bi li trebao ostaviti mene i otići njoj.

"Dosta s tim", reče Andais. Bijes je probijao iz tih jednostavnih riječi. "Vidim da si odnijela još jednu pobjedu, Meredith. Moj Mrak nije oklijevao u tisuću godina službe, ali evo ga kako stoji tu, gotovo da pleše s noge na nogu, pitajući se koga bi trebao štititi ako sve krene po zlu."

Pogled koji mi je uputila natjerao me da čvrsto stisnem Rhysovu ruku.

"Budi sretna što si krv moje krvi, Meredith. Jer da bilo tko drugi podijeli odanost onoga kome najviše vjerujem, kazna bi bila smrt." Gotovo se činilo da je bila ljubomorna, no tijekom svih ovih godina otkad sam dovoljno odrasla da bih to primjećivala, ona nikad nije tretirala Doylea kao bilo što drugo osim sluge, čuvara. Nikad ga nije tretirala kao muškarca. On nikad, u više od tisuću godina, nije bio jedan od njezinih odabranih ljubavnika, ali, sad je bila ljubomorna.

Izraz na Doyleovu licu bio je nježan, zbunjen, pun čuđenja. U tom trenutku sam shvatila da ju je nekoć volio, ali ne više, te da to nije moje djelo. Andais ga je odbila jednostavno time što mu nije poklanjala nikakvu pažnju. Taj je trenutak bio previše intiman za takvo javno pokazivanje.

Među ljudima, neki od nas bi skrenuli pogled, dali im iluziju privatnosti, ali to nije bio običaj kod sidha. Mi smo zurili, motrili smo svaku nijansu koja im prelazi licima, a naposljetku, nakon svega nekoliko trenutaka, Doyle je učinio korak unatrag i stao pokraj mene, s jednom rukom na mom ramenu. Nije to bila naročito intimna gesta, osobito ne nakon predstave koju je izveo Galen, ali za Doylea, u takvom trenutku, bila je intimna. I on je, kao i Siobhan, pokazao svoju odanost, spalio svoje mostove.

Prije sam znala da će me Doyle održati na životu čak i po cijenu svog života, jer je kraljica tako naredila. Sad sam znala da će me održati na životu, jer da sad umrem, kraljica mu nikad više ne bi vjerovala. On nikad više ne bi opet bio njezin Mrak. Bio je moj, u dobru i u zlu. To je davalo cijelo jedno novo značenje onome "dok nas smrt ne rastavi".

Moja smrt bi sad gotovo sigurno značila i njegovu.

Zadržala sam pogled na svojoj teti, ali sam podigla glas da me čuje cijela soba. "Oni su svi moji kraljevski družbenici."

Pobuna se proširi sobom, muški glasovi se uzdignu. "Nisi mogla spavati sa svima njima!" I: "Kurvo!" Mislim da je to bila neka žena. Podigla sam ruku u gesti koju sam toliko puta gledala kod svoje tete. Soba se nije posve umirila, no ipak dovoljno da bih mogla nastaviti. "Moja teta je u svojoj mudrosti predvidjela dvoboje do kojih bi moglo doći. Mahanje bilo kojom ženom pred Gardom moglo bi dovesti do velikog krvoprolića. Mogli bismo izgubiti najbolje i najslavnije ljude." Neki ženski glas poviče: "Kao da si ti takva premija!

Nasmijala sam se, rukom se ukopavši u Rhysovo rame radi oslonca, kao da je on štap za hodanje. Kitto mi se primaknuo i ponudio svoju ruku mojoj slobodnoj ruci. Zahvalno sam primila dodatni oslonac.

Gležanj me počeo boljeti, viseći tako sa strane.

"Prepoznala sam te, Dilys. Ne, nisam ja takva premija, ali sam žensko, i na raspolaganju sam im, a nitko drugi nije. To me čini premijom, svidalo se to ikome od nas ili ne. No, moja teta je predvidjela problem."

"Da", reče Andais. "Naredila sam Meredith da ne izabere jednog od vas, ni četiri, niti pet, nego puno. Ona sve vas mora tretirati kao svoj vlastiti... harem."

"Smijemo li je mi odbiti ako nas izabere?" Pogledala sam u gomilu, ali nisam uspjela vidjeti tko je to pitao.

"Možete odbiti", reče Andais. "Ali koji bi među vama odbio priliku da postane sljedeći kralj? Zatrudni li ona s vama, više neće biti riječ o kraljevskom družbeniku, već o monarhu."

Galen i Conri su još stajali udaljeni otprilike tri metra, zureći jedan u drugog.

"Svi mi znamo koga ona želi za svoga kralja. Noćas se o tome rječito izjasnila", reče Conri.

"Sve o čemu sam se ja izjasnila", reko, "jest da neću spavati s tobom, Conri. Sve ostalo je, kao što kažu, navali, narode."

"Nećeš od Galena učiniti svog kraljevskog družbenika", reče Cel, a u glasu mu se čulo zadovoljstvo. "Ako si trudna s njim, to mu je bilo zadnje."

Pogledala sam ga, pokušavši shvatiti tu razinu mržnje, ali uzalud. "Nagodila sam se s kraljicom Niceven prije nego što je šteta postala prevelika."

"Što si ti mogla ponuditi Niceven?"

Sićušna se kraljica uzdigla nad gomilu, ondje gdje je njezino minijaturno prijestolje stajalo na polici poput kuće za lutke, a njezini dvorjani su je okruživali. "Krv, prinče Cel. Ne krv običnog lorda, već krv princeze."

"Svi mi nosimo valutu Tamnog dvora u venama, rođače", rekla sam.

Siobhan je uskočila da ga pokuša spasiti, zaštititi ga riječima, kao što bi ga štitila svojim mačem. "A što ako joj goblin napravi dijete?" To je upitala Siobhan.

Kraljica se okrene prema njoj. "Onda je goblin taj koji će biti kralj."

Dvoranom prođe val šoka. Mrmljanje, kletve, usklici užasa. "Nikad se nećemo pokoriti goblinskom kralju", reče Conri. Ostali su bili njegova jeka.

"Odbiti onoga koga odabere kraljica je izdaja", reče Andais. "Javi se u Dvoranu smrtnosti, Conri. Mislim da si već odavno trebao dobiti lekciju o tome što se dobiva neposluhom."

Ostao je stajati i zuriti u nju, a onda je dobio pogled Celu, i to je bila pogreška.

Andais udari nogom o pod. "Ja sam ovdje kraljica! Ne gledaj mog sina. Idi u Ezekialove nježne ruke, Conri. Kreni sad ili se suoči s nečim još gorim."

Conri se duboko pokloni i zadrži taj naklon cijelim putem na izlasku iz dvorane kroz još uvijek otvorena vrata. Bilo je to jedino što je mogao učiniti. Da se nastavio prepirati, mogao je završiti odrubljene glave. Sholtov glas se prolomio kroz napetu tišinu. "Pitajte Conrija tko mu je naredio da stavi čaroliju požude u Crnu kočiju."

Andais se okrene prema Sholtu poput oluje koja se sprema obrušiti na obalu. Sjedeći pokraj nje, osjećala sam njezinu magiju kako se okuplja, bockajući me po koži. Galenova gola leđa su se naježila.

"Kaznit ću Conrija, ne boj se", reče ona.

"Ali ne i Conrijeva gospodara", reče Sholto.

Dvor je kolektivno zadržao dah, jer je Sholto najzad izrekao ono za što su svi znali da je istina. Godinama je Cel naređivao da se rade razne stvari; njegove bi ulizice nastradale kad bi ih se ulovilo, ali on nikada.

"To je moja stvar", reče Andais, ali u glasu joj je bio najtiši nagovještaj panike.

"Tko mi je rekao da Vaše Veličanstvo želi da slugh otputuje u zapadne zemlje i ubije princezu Meredith?" upita Sholto.

"Nemoj", reče kraljica, ali glas joj je bio tih, kao da sanja i pokušava uvjeriti samu sebe da noćna mora nije stvarna. "Nemoj što, Vaše Veličanstvo?" upita Sholto.

Doyle prozbori sljedeći. "Tko je imao pristup Branwynovim suzama i omogućio smrtnicima da ih koriste protiv drugih vilinskih bića?" Teški tajac je bio pun rasplesanih duhova koji su se vrtjeli sve brže i brže. Lica su bila okrenuta prema podiju, neka blijeda, neka ljutita, ali sva u iščekivanju. U iščekivanju onoga što će kraljica na kraju učiniti. Ali Cel je bio taj koji je progovorio sljedeći. Nagnuo se na stranu i siknuo prema

meni: "Nije li sad tvoj red, sestrično?" Glas mu je sadržavao toliku mržnju.

Shvatila sam kako misli kako sam ga vidjela u Los Angelesu, ali da, kao i Sholto, samo čekam savršeni trenutak da ga razotkrijem. Udahnula sam, no Andais me šćepala za ruku. Nagnula se prema meni, šćapćući: "Ne govori o njegovim šćtovateljima."

Znala je. Znala je da je Cel dopustio da ga ljudi obožavaju. To me ostavilo bez rijeći. Neizrećena između nas dvije bila je spoznaja da je, radi zaštite svog sina, sve nas dovela u opasnost. Jer kad bi se na ljudskim sudovima moglo dokazati da je bilo koji sidhe sebi dopustio da ga obožavaju na amerićkom tlu, svi bismo bili prognani. Ne samo sidhe, već sva vilinska bića.

Zagledala sam se u te trostruko sive oći i nisam vidjela zastrašujuću Kraljicu zraka i tame, već majku u strahu za svoje jedino dijete. Uvijek je previše voljela Cela.

Uzvratila sam joj šćapatom. "Obožavanje mora prestati."

"Prestalo je, imaš moju rijeć."

"On mora biti kašnjen" rekla sam. "Ali ne za to", prošćapta ona.

Razmislila sam o tome na sekundu ili dvije, dok je njezina ruka stiskala krvlju natopljenu tkaninu mog rukava. "Onda mora biti kašnjen zato što je dao Suze smrtniku."

Njezina ruka je toliko snažno stisnula moju da me zaboljelo. Da joj se u oćima nije vidio toliki strah, pomislila bih da mi prijeti. "Kaznit ću ga jer te pokušao ubiti."

Odmahnula sam glavom. "Ne, hoću da trpi kaznu za davanje Branwynovih suza smrtniku."

"To je smrtna kazna", reće ona.

"Dvije su kazne moguće, moja kraljice. Složit ću se da ostane na životu, ali hoću da se odredi puna kazna mućenjem."

Odmaknula se od mene, blijeda, oćiju iznenada umornih. Mućenje za taj zloćin bilo je vrlo osobito. Skinuli bi vas do gola i okovali bi vas lancima u mraćnoj sobi, a zatim prelili Suzama. Tijelo bi vam bilo puno goruće Ńudnje, magićne poŃude, ali ostalo bi nedirnuto, nesvršeno, nerasterećeno. Govori se da sidhe od toga mogu poludjeti, ali to je bilo najbolje, ili najgore, što sam mogla.

"Šćest mjeseci je predugo", rekla je. "Njegov um to ne bi preŃivio."

Bio je to prvi put da sam od nje ćula priznanje da je Cel slab, ili barem da nije jak.

Cjenkale smo se kao Kurag i ja nešto prije, te završile na tri mjeseca.

"Tri mjeseca, moja kraljice, ali ako meni ili mojim ljudima netko naudi na bilo koji način za to vrijeme, Cel gubi život."

Okrenula se i zagledala u svog sina koji nas je pažljivo promatrao, pitajući se što govorimo. Najzad se ponovo okrenula prema meni. "Dogovoreno."

Andais se osovila na noge, polako, gotovo kao da osjeća svoje godine. Ona nikad neće imati staro tijelo, ali godine su iznutra ipak prolazile.

Obznanila je jasnim, hladnim glasom Celov zločin, i njegovu kaznu. On ustane. "Ja se neću podvrći tome."

Okomila se na njega zamahnuvši svojom magijom, odgurnuvši ga u Molac i pritisnuvši mu prsa nevidljivim rukama moći, toliko snažno da nije mogao uvući dah da progovori.

Siobhan načini neki mali pokret: Doyle i Mraz se pomaknu između nje i kraljice.

"Ti si budala, Cel", reče Andais. "Noćas sam ti spasila život. Nemoj da požalim što sam to učinila." Odjednom ga je pustila, a on je kliznuo na pod, blizu mjesta gdje je Keelin i dalje čučala.

Andais se okrene natrag prema dvoru. "Meredith će noćas povesti koga god želi sa sobom u svoj hotel. Ona je moja nasljednica. Zemlja joj je zaželjela dobrodošlicu kad se noćas vratila. Prsten na njezinu prstu je živ i opet je pun magije. Vidjeli ste ruže, vidjeli ste kako su oživjele prvi put u više desetljeća. Sva ta čuda, a vi još preispitujete moj izbor. Pazite da se ne preispitate do smrti."

Na to je sjela i pokazala svima da sjednu. Svi smo sjeli.

Bijele gospe počele su donositi male pojedinačne stolove pred prijestolja. Jela su počela lebdjeti na sablasnim rukama.

Galen nam se opet pridružio sa strane podija. Conri je već trpio kaznu i propuštao banquet, ali ne i Cel. On i njegovi će smjeti uživati u banketu prije nego što se izvrši njegova kazna. To je etiketa tamnog dvora ako ste princ.

Kraljica je počela jesti. Mi ostali smo jeli. Kraljica je otpila prvi gutljaj vina. Mi smo pili.

Zastala je u srkanju svoje juhe i pogledala me. To nije bio ljutit pogled, više zbunjen, no svakako nije bio sretan. Nagnula se vrlo blizu

meni, dovoljno blizu da me usnama očešala po uhu. "Pojebi jednog od njih noćas, Meredith, ili ćeš se pridružiti Celu."

Odmaknula sam se da joj vidim lice. Cijelo vrijeme je znala da Galen i ja nismo vodili ljubav. Ali, pomogla mi je da ga spasim od Conrijeva izazova, i na tome sam joj bila zahvalna. Pa ipak, Andais nikad ništa nije radila bez motiva, pa sam se morala upitati čemu taj čin milosti? Bila bih je voljela pitati, ali kraljičina je milost krhka poput balona od sapunice što leti zrakom. Ako ga budete previše pipali jednostavno će se rasprsnuti, prestati postojati. Ja neću preispitivati taj čin ljubaznosti. Jednostavno ću ga prihvatiti.

Poglavlje 33

Našli smo se u Crnoj kočiji dok je tama još pritiskala nebo, ali u zraku se osjećala zora, skoro kao okus soli u zraku pokraj mora. Niste je mogli vidjeti, ali ste ipak znali da je tu. Zora je stizala, i ako nikome drugome, meni je bilo drago. Bilo je stvari na Tamnom dvoru koje nisu mogle izaći na svjetlost dana, stvari koje bi Cel mogao poslati za mnom, premda je Doyle dvojio da će princ pokušati još nešto noćas, ali tehnički, Celova kazna neće početi do sutra navečer, tako da ona tri mjeseca nisu još počela. Što je značilo da su muškarci, kad su se otišli spakirati, uzeli sve svoje oružje. Mraz je praktički zveckao hodajući.

Ostali su bili malo suptilniji, ali ne mnogo.

Mrazov veliki mač, Geamhradh Po'g – Poljubac zime – stajao je između njega i vrata automobila. Čak i kad bi ga pričvrstio za leđa, taj mač je bio predug da bi ga nosio sjedeći u autu. To nije bilo ubojito oružje poput Smrtnog straha, ali moglo je ukrasti strast vilinskog bića, ostaviti ga

hladnog i jalovog poput zimskog snijega. U stara vremena je biti bestrastan, bez svoje iskre, plašilo vilinska bića više od smrti. Doyle je vozio, a Rhys je sjedio naprijed s njim. Doyle je bio naredio Rhysu da se vozi odostraga s nama ostalima, ali Mraz je inzistirao da se njega pusti odostraga. To je bilo... čudno.

Sad je sjedio u udaljenom kutu sjedala, stisnut uz vrata, krute kralježnice, sa svom tom srebrnom kosom što je svjetlucala u tami. Galen je sjedio na drugoj strani. Njegove rane su većinom zacijelile, a one koje nisu, bile su skrivene ispod svježeg para traperica. Odjenuo je bijelu potkošulju ispod blijedozelene košulje. Košulja je bila zatakuta u traperice, ali nije bila zakopčana, pa se vidio teški rebrasti materijal potkošulje. Jedina stvar što mu je preostala s dvora bile su čizme do koljena od mekane, mekane kože, obojene u tamno zeleno. Gornji dio čizama krasila je pletenica koja je visjela u dvije trake s perlicama, što im je davalo vrlo indijanski izgled. Smeđa kožna jakna koju je imao već godinama bila je presavijena preko njegovih koljena.

Na sjedalu je bilo mjesta za Kitta, ali on se skutio u kut na podu, prigrlivši koljena snažno uz prsa. Galen mu je posudio košulju dugih rukava da prekrije tangu metalne boje koju je nosio. Košulja je na njemu bila golema, bijeli rukavi su mu visjeli s ruku. Sve što sam mogla vidjeti bila su njegova mala gola stopala koja su virila ispod tkanine. Izgledao je kao osmogodišnjak, šćućuren ondje u tami.

Na pitanja poput "Jesi li dobro? Jesi li siguran?" odgovarao bi s "Da, gospodarice". Činilo se da je to njegov odgovor na sve, no bilo je očigledno da je zbog nekog razloga nesretan. Odustala sam od pokušaja izvlačenja informacija iz njega. Bila sam umorna i bolio me gležanj.

Ne, stopalo i noga su me boljeli sve do koljena. Rhys i Galen su se izmjenjivali u držanju leda na mom gležnju za vrijeme zabave nakon večere. Ples, čiji je smisao bio da mi pomogne izabrati muškarce, bio je promašen, jer nisam mogla plesati. Čak i bez gležnja osjećala sam se loše i umorno do bola.

Naslonila sam se na Galenovo rame, napola drijemajući. On podigne ruku da je stavi preko mojih ramena, ali zastane usred pokreta. "Au", reče.

"Ugrizi te još bole?" upitala sam.

Kimnuo je i polako spustio ruku. "Da."

"Ja nisam ranjen." Mrazov glas nas je okrenuo prema njemu.

"Molim?" upitah.

"Ja nisam ranjen", reče on.

Zagledala sam se u njega. Lice mu je izgledalo uobičajeno, arogantno savršeno, od nemoguće visokih jagodičnih kostiju, do snažne čeljusti s naznakom rupice na bradi. Bilo je to lice koje je trebalo ići uz ravnu, tanku liniju usnica. Umjesto toga, usnice su bile pune, senzualne. Rupica i usnice spašavale su njegovo lice od potpune strogosti. U tom trenutku, crte lica su mu bile isto onoliko krute kako sam ih uvijek vidjela, leđa su mu bila vrlo ravna, a jednom šakom je stiskao kvaku na vratima tako snažno da ste mogli vidjeti napetost njegove ruke. Pogledao je u mene kad mi je dao ponudu, ali se zatim okrenuo, izlažući mi samo profil. Gledala sam ga kako tako sjedi i shvatila da je Ubojiti Mraz nervozan. Nervozan zbog mene. Krhkosti u njegovu držanju, kao da ga skupo košta to što mi nudi da se naslonim na njegovo rame.

Osvrnula sam se ponovo prema Galenu. On je podigao obrve, pokušao slegnuti ramenima i zastao usred pokreta. Zadovoljio se odmahivanjem glave. Bilo je lijepo znati da ni Galen nije znao što se događa.

Nisam se osjećala dovoljno ugodno s Mrazom da bih naslonila glavu na njegovo rame, ali... ali mogao je izaći kroz vrata, spasiti se kad je trnje napadalo, ali nije. Ostao je s nama, sa mnom. Nisam se zavaravala da je Mraz skrivao neku duboku ljubav prema meni svih tih godina. To jednostavno nije bila istina, ali zabrana je ukinuta, i kad bih ja rekla da, seks bi Mrazu postao moguć prvi put u jako mnogo vremena. Inzistirao je da se vozi odostraga sa mnom, a sad mi je nudio rame da se naslonim na njega. Mraz mi se na svoj način pokušavao udvarati.

Na neki način, to je bilo nespretno dražesno, ali Mraz nije bio dražestan. Bio je arogantan i pun ponosa. Zacijelo ga je skupo koštao čak i tako slabašan pokušaj približavanja. Kad bih odbila njegovu ponudu, bi li ikad ponovo riskirao? Bi li mi se ikad opet ponudio, čak i na tako slabašan način?

Nisam ga mogla tako zgaziti, a čim sam to pomislila, shvatila sam koliko bi Mraz mrzio pomisao da ono što me potaklo da se pomaknem na sjedalu automobila nije bila požuda ili njegova tjelesna ljepota, već nešto vrlo blisko sažaljenju.

Kliznula sam preko sjedala, a on je podigao ruku, pa sam se smjestila ispod nje. Bio je malo viši od Galena, tako da glavu zapravo

nisam oslonila pod njegovo pazuhu, već na gornji dio njegovih prsa.

Tanki materijal njegove košulje grebao me po obrazu i nikako se nisam mogla opustiti. Još nikad nisam bila toliko blizu Mrazu, i bilo je... nespretno. Kao da nismo uspijevali postići da nam bude ugodno zajedno. I on je to osjećao, jer smo se oboje neprestano malo pomicali da se bolje namjestimo. On je premjestio ruku s mojih leđa na moj struk. Ja sam pokušala staviti glavu više na njegova prsa, pa niže na njegova prsa. Pokušala sam se ugnijezditi bliže njemu, pa dalje od njega. Ništa nije upalilo.

Naposljetku sam se nasmijala. On se ukočio, ruka mu se napela na mojim leđima. Čula sam kako je progutao slinu. Božice, kako je bio nervozan.

Počela sam se penjati na koljena pokraj njega, ali sjetila sam se gležnja, pa sam uspjela podviti samo jedno stopalo ispod sebe, pazeći da visokom petom ne zakačim bilo preostalu samostojeću čarapu, bilo gaćice od satena.

Mraz mi je opet izlagao samo svoj profil. Dodirnula sam mu bradu i okrenula mu lice prema sebi. S udaljenosti od nekoliko centimetara, čak i u mraku, vidjela sam bol u njegovim očima. Netko ga je, negdje, povrijedio. To se vidjelo, ogoljeno i još krvavo, u njegovim očima. Osjetila sam kako mi lice postaje nježnije, a smijeh je nestao. "Razlog zašto sam se nasmijala", rekla sam, "jest to što..."

"Znam zašto si se nasmijala", reče on i odmakne se od mene. Priljubio se uz vrata automobila, premda je ostao uspravan i krut. To me podsjetilo na Kitta koji se šćućurio na podu.

Nježno sam mu dodirnula rame. Onaj tanki veo kose je pao preko njegovih ramena. Bilo je kao da dodirujem svilu. Boja njegove kose je bila tako metalna da nisam očekivala da će biti toliko nježna. Bila je mekša od Galenovih uvojaka. Posve drugačije teksture.

On me gledao kako mu milujem kosu.

Podigla sam oči prema njemu. "Stvar je samo u tome što smo u onoj nespretnoj fazi prvog spoja. Nikad se nismo držali za ruke, grlili ni ljubili, pa još ne znamo kako da nam bude ugodno zajedno. Galen i ja smo obavili sve te male predradnje prije mnogo godina."

Okrenuo se od mene izvukavši kosu iz mojih ruku, no mislim da to nije htio. Nepomično se zagledao kroz prozor, premda je prozor djelovao kao crno zrcalo, pokazujući mi njegovo lice nalik licima nekih od bijelih

gospa na dvoru. "Kako se prevlada ta nesprenost?"

"Sigurno si nekad s nekim hodao", rekla sam.

On odmahne glavom. "Meni je to bilo prije više od osam stotina godina, Meredith."

"Osam stotina", rekla sam. "Mislila sam da je prošlo tisuću otkad je postavljena zabrana."

Kimnuo je ne okrenuvši se, zureći u svoj odraz u prozoru. "Ja sam bio njezin izabrani družbenik prije osam stotina godina. Služio sam je svojih tri puta devet godina, a onda je izabrala nekog drugog." U njegovu glasu se čulo slabašno oklijevanje kad je izrekao ovo zadnje.

"Nisam to znala", rekla sam.

"Ni ja", reče Galen.

Mraz je samo zurio kroz prozor, kao da ga fascinira odraz njegovih sivih očiju. "Ja sam bio kao Galen prvih dvjesto godina, zadirkivao sam dvorske dame. Onda me odabrala, a kad me odbacila, bilo mi je utoliko teže apstinirati. Sjećanje na njezino tijelo, na to što smo..." Glas mu se izgubio. "Zato ne činim ništa. Ne dodirujem nikoga. Nisam dotaknuo nikoga više od osamsto godina. Nikoga nisam poljubio. Nikoga držao za ruku." Pritisnuo je čelo o staklo. "Ne znam kako prestati."

Podigla sam se na jedno koljeno, tako da mi je lice lebdjelo pokraj njegova u prozoru. Oslonila sam bradu na njegovo rame i položila dlanove na njegove nadlaktice. "Misliš, ne znaš kako početi", rekla sam.

On podigne glavu i pogleda moj odraz pokraj svog. "Da", prošapće. Prešla sam dlanovima po njegovim ramenima, zagrlila ga da ga osjetim uz svoje tijelo. Htjela sam reći da mi je žao što mu je to učinila. Htjela sam dati glas svom sažaljenju, ali znala sam da bi, kad bi nanjušio sažaljenje, sve bilo gotovo. Možda mi se više nikad ne bi otvorio. Protrljala sam obraz o nevjerovatnu mekoću njegove kose. "U redu je, Mraz. Sve će biti u redu."

Naslonio je glavu na moj obraz i osjetila sam kako mu se ramena opuštaju u zagrljaju mojih ruku. Prebacila sam ruke preko njegovih prsa, jednom rukom primivši svoje drugo zapešće. Polako, oklijevajući, on je svojim rukama prekrpio moje, a kad se nisam pomaknula ni napela, primio mi je ruke i pritisnuo ih na prsa.

Dlanovi su mu se znojili, jedva primjetno. Srce mu je udaralo tako snažno da sam osjećala njegov puls na svojim dlanovima. Dodirnula sam mu usnicama obraz, gotovo preblago da bi se to moglo nazvati poljupcem.

Dah mu je izašao u dugačkom izdisaju od kojeg su mu se prsa podigla i spustila pod mojim rukama. Okrenuo je glavu, i taj mali pokret je naša lica doveo blizu, tako blizu. Pogledala sam ga u oči i pomilovala mu lice pogledom, kao da ga želim utisnuti u pamćenje, i na neki način, upravo to sam i činila. To je bilo prvo milovanje, prvi poljubac. To se nikad neće vratiti, nikad više neće biti toliko novo.

Mraz je mogao usnicama prijeći taj mali razmak između nas, ali nije.

Njegove oči su proučavale moje lice dok sam ja proučavala njegovo, ali nije načinio ni pokret da to dovrši. Ja sam bila ta koja se nagnula prema njemu, prešla udaljenost između naših usta. Poljubila sam ga, nježno. Njegove usnice su uz moje bile posve mirne; samo su mi njegova poluotvorena usta i mahnito lupanje srca davali do znanja da on to želi. Počela sam se odmicati, no njegova ruka je kliznula gore po mojoj, te mi je na kraju dlanom obuhvatio glavu. Skupio je šaku u mojoj kosi, stisnuo je, dirajući moju gustu kosu, kao što sam ja ranije dirala njegovu svilenkastu. Oči su mu bile samo malo raširene i bljeskale su bjeloočnicama. Spustio je moje lice natrag na svoja usta. Poljubili smo se, a ovaj put mi je uzvratio poljubac. Njegove usnice su se pritisnule o moje. Okrenuo se ramenom prema meni, tako da sam se gotovo prelila preko jednog širokog ramena.

Otvorila sam usta pod pritiskom njegovih usnica i migoljeći jezikom napravila slabašan, vlažan pokret. Njegova usta su se otvorila meni i poljubac se razvio. Ruka mu je ostala u mojoj kosi, ali druga ruka je posegnula oko mog struka i povukla me u njegovo krilo. Ljubio me kao da će me pojesti od usta nadalje. Osjećala sam mišiće njegova vrata kako se naprežu pod mojim dlanovima dok me ljubio usnicama i jezikom, kao da njegova usta imaju dijelove kakve nikad prije nisam osjetila. Okrenula sam se u njegovu naručju i sjela mu čvršće u krilo. To mu je otelo duboki zvuk iz grla, te me rukama obuhvatio oko struka i podigao, tako da su mi noge na trenutak visjele s obje strane njegovih, a zatim sam odjednom klečala opkoračivši ga, dok je poljubac bio neprekinuta, vlažna nit. Moj bolni gležanj je okrznuo sjedalo i morala sam se odmaknuti da udahnem zrak.

Mraz je pritisnuo lice iznad mojih grudi. Do daha je dolazio u isprekidanim udisajima. Zadržala sam njegovo lice uz sebe, zagrlivši ga oko ramena. Treptala sam kao da sam spavala.

Galen je imao skoro potpuno otvorena usta. Plašila sam se da će biti ljubomoran, ali bio je previše zabezeknut da bi bio ljubomoran. Tako da nas je bilo dvoje zabezeknutih. Jedva sam mogla vjerovati da je Mraz taj kojeg držim u naručju, da je Mraz taj čija usta kao da su ostavila uspomenu nalik opekotini na mojim usnicama.

Kitto me gledao svojim golemim plavim očima, a izraz na njegovu licu nije bio zabezeknut. Bio je napaljen. Sjetila sam se da on nije znao da noćas neće dobiti pravi seks.

Galen se prvi pribrao. Zapljeskao je i rekao, s prizvukom nervoznog smijeha u glasu: "Na ljestvici od jedan do deset, ja dajem dvanaest, a samo sam gledao."

Mraz me stisnuo uz sebe, još dišući kao da je dugo trčao. Progovorio je pomalo zadihano, kao da se nije posve oporavio. "Mislio sam da sam zaboravio kako se to radi."

Nasmijala sam se dubokim, bogatim zvukom, onom vrstom smijeha koja će zavrtjeti muškarcu glavu u kafiću, ali ovo nije bila gluma. Tijelo mi je još pulsiralo od previše krvi, previše žara. Držala sam Mraza privijenog uz svoje tijelo. Težina njegova lica na mojim grudima, njegova usta usmjerena nadolje, tako da je njegov vrući dah gotovo palio tanku tkaninu moje košulje, i ja sam više nego pomalo željela da njegova usta krenu niže, da mi ljube grudi.

Napokon sam progovorila. "Vjeruj mi, Mraz, nisi ništa zaboravio."

Opet sam se nasmijala. "A ako si se ikada i ljubio bolje od ovoga, nisam sigurna da bih preživjela."

"Ja bih htio biti ljubomoran", reče Galen. "Baš sam naumio biti ljubomoran, ali dovraga, Mraz, možeš i mene naučiti kako se to radi?" Mraz je digao glavu da bi mi mogao vidjeti lice, a izraz njegova lica bio je pun blistavog zadovoljstva, s primjesom nečeg mračnog i zadovoljnog u očima. To mu je promijenilo lice u nešto... ljudskije, ali ništa manje savršeno.

Glas mu je bio nježan, dubok, intiman, kad je rekao: "A to je bio samo dodir moje kože. Bez moći, bez magije."

Zagledala sam se u njegove oči i progutala slinu. Odjednom sam ja bila nervozna. "Bilo je čarobno, Mraz, već i samo za sebe." Glas mi je bio zadihan.

Pocrvenio je, blijedoružičasta boja mu se prelila od grla do čela.

Bio je savršen. Poljubila sam ga u čelo i dopustila mu da mi

pomogne ponovo prebaciti ozlijeđeni gležanj preko njegova krila. Sjela sam natrag na sjedalo s Mrazovom rukom preko ramena. Moje tijelo je utonulo u zagrljaj njegove ruke kao da je oduvijek bilo ondje.

"Vidiš, sad paše", rekla sam.

"Da", reče on, a čak je i ta jedna riječ imala toplinu od koje su mi se stisnuli želudac i stvari dolje niže.

"Trebaš podići to stopalo", reče Galen. "Dobrovoljno nudim svoje krilo." Potapšao si je nogu.

Ispružila sam noge, a on je stavio moje stopalo na svoja bedra. Ali, lo je bilo nespretno dok sam sjedila naslonjena na Mraza. "Moja leđa se ne savijaju u tom smjeru", rekla sam.

"Ako ne podigneš gležanj, nateći će", reče Galen. "Drži nogu u mom krilu i leži dolje. Siguran sam da Mrazu neće smetati ako mu staviš glavu u krilo."

Ovo zadnje je izašlo s lijepim prizvukom sarkazma. "Ne", reče Mraz, "ne smeta mi." Ako je i shvatio sarkazam, nije to pokazao glasom.

Legla sam, držeći ruku na suknji da se ne podigne; s nogama podignutim i u Galenovu krilu, bilo mi je jako drago što imam dugačku suknju koja je sve to činila čednijim. Bila sam toliko umorna da mi je čednost bila odgovarajuća.

Položila sam glavu na Mrazovo bedro, oslonivši sljepoočnicu na njegov trbuh. On je dlanom prelazio preko mog trbuha dok mu prsti nisu dotaknuli moju ruku, a onda smo se držali za ruke dok sam ja promatrala njegovo lice. Pogled je bio gotovo previše intiman. Okrenula sam glavu na stranu, potpuno naslonivši obraz na njegovo bedro. Njegova slobodna ruka igrala se kosom sa strane mog lica, nježno je povlačeći prstima.

"Mogu li ti skinuti drugu cipelu?" upita Galen. Pogledala sam ga niz svoje tijelo. "Zašto?"

Lagano je podigao kukove i osjetila sam da se šiljata potpetica pritišće u meso koje je bilo previše mekano da bi bilo bedro. Ostao je pritisnut uz oštru potpeticu, s pogledom kao utegom na mom licu. "Peta je malo oštra", reče.

"Onda se prestani pritiskati uz nju", rekoah ja.

"Još me boli kad se krećem, Merry", reče on. "Žao mi je, Galen, možeš skinuti cipelu."

Njegov osmijeh zabljesne. Izuo mi je cipelu sa stopala i zadržao je u zraku, odmahujući glavom. "Sviđa mi se kako izgledaš u petama, ali

cipele bez peta su ti mogle spasiti gležanj."

"Ima sreće da je uganula samo to", reče Mraz. "To je bila snažna čarolija, premda loše postavljena."

Kimnula sam, protrljavši glavu o pregib njegove noge. "Da, to je bilo kao pucanje na vjeverice krupnom sačmom. Ubit će ih, ali ih neće ostati baš dovoljno za jelo."

"Cel ima moć, ali vrlo malo kontrole", reče Mraz.

"Jesmo li sigurni da je to bio Cel?" upita Galen.

Oboje ga pogledasmo. "Ti nisi?" upitah.

"Samo kažem da ne bismo sve trebali trpati pred Celova vrata. On ti je neprijatelj, ali možda nije jedini. Ne želim da gledamo samo prema Celu, pa da nam promakne još nešto važno."

"Dobro rečeno", reče Mraz.

"O, Galen, pa to je bilo skoro čak i pametno", rekoah ja.

Galen me lagano lupne po svodu stopala. "Komplimenti kao taj neće te dovesti nimalo blizu mog tijela."

Nakratko sam pomislila bih li uprla stopalom o njegove prepone i malo ga zgnječila da dokažem da već jesam blizu njegova tijela, ali nisam to učinila. Bio je ranjen i to bi ga samo bezrazložno zaboljelo.

Kitto je sve nas gledao napetim, plavim pogledom. Bilo je nečega na njegovu licu, u načinu na koji se toliko pozorno držao da sam se kladila da će moći ponoviti sve što smo učinili, sve što smo rekli. Hoće li reći Kuragu? Koliko je bio "moj"?

Uhvatio me kako ga gledam i njegove oči su se zagledale u moje. Izraz mu nije bio zastrašen. Bio je odvažan, pun očekivanja. Bio je opušteniji otkad sam poljubila Mraza, premda nisam bila sigurna zašto.

Moj pogled kao da je Kitta učinio još odvažnijim. Dopuzao je naprijed, prema meni. Bacio je pogled na Galena pa na Mraza, ali klečao je na podu, nogama zajahavši grbu u sredini.

Progovorio je vrlo oprezno, držeći usta što je više mogao zatvorenima kako bi sakrio očnjake i račvasti jezik. "Noćas si pojebala zelenokosog sidha."

Počela sam se buniti, ali Galen mi je dodirnuo nogu, blago je stisnuvši. Bio je u pravu. Nismo znali koliko možemo vjerovati goblinu.

"Poljubila si..." Slovo "s" u "si" bilo je prvo siktanje koje si je dopustio u govoru, što ga je pokolebalo. Počeo je ispočetka. "Noćas si poljubila sidha sa srebrnom kosom. Zamolio bih dopuštenje da obranim

čast goblina u tom pogledu. Dok ne podijelimo meso, ugovor između tebe i mog kralja nije dovršen."

"Jezik za zube, goblina", reče Mraz.

"Ne", rekla sam, "u redu je, Mraz. Kitto je zapravo vrlo ljubazan za jednog goblina. Njihova kultura je jako izravna kad se radi o seksu. Osim toga, u pravu je. Ako se bilo što dogodi Kittu prije nego što dospijemo podijeliti meso, goblina ugovor neće vezivati."

Kitto se nakloni toliko da mu je čelo dotaknulo sjedalo, a kosa okrnula Mrazovu ruku ondje gdje je i dalje držao moju. Protrljao je glavu o sjedalo, duž linije mog tijela, poput mačke.

Potapšala sam ga po glavi. "Ne zamišljaj si da ćemo to obaviti u autu. Nisam ja za grupni seks."

Polako se uspravio, zureći u mene onim plavim očima u kojima ste se mogli utopiti. "Kad dođemo u hotel?" Ton mu je bio upitan. "Ona je ranjena", reče Galen.

"Ja mislim da to može pričekati."

"Ne", rekla sam. "Trebamo goblina."

Osjetila sam kako se Galen napeo već i samo preko njegove ruke na mojoj nozi. "Ne sviđa mi se to."

"Ne mora ti se sviđati, Galen, ali barem priznaj da je praktično."

"Ni meni se ne sviđa pomisao na to da te goblin dodiruje", reče Mraz, "ali bilo bi vrlo jednostavno ubiti goblina. Njih je lakše ubiti od sidha, ako upotrijebiš magiju."

Pogledala sam Kittovo krhko tijelo. Znala sam da bi mogao razmijeniti udarce s gotovo bilo čime i odšepati dalje, ali magija... To nije bila jača strana goblina.

Bila sam umorna, tako umorna, ali naradila sam se za taj savez s goblinima. Nisam ga sad namjeravala izgubiti zbog preosjetljivosti. Pitanje je bilo u koji dio mog tijela ću mu dopustiti da ugura te svoje očnjake? Nisam namjeravala izgubiti pola kilograma mesa, nego mu dati samo jedan griz, koji je Kitto imao pravo uzeti. Gdje biste vi htjeli da vam netko uzme jedan griz?

Poglavlje 34

Nisam mogla hodati zbog gležnja. Doyle me unio u hotelsko predvorje. Kitto se držao vrlo blizu mene. Rhys je nešto gadno prokomentirao dok smo išli unutra. Ako Rhys nastavi mrziti sve goblino, učinit će stvari još težima nego što su već bile. Teže mi nije trebalo. Trebalo mi je da nešto bude lakše.

Ono što je čekalo u predvorju nije bilo lakše.

Griffin je sjedio u jednom od predebelo tapeciranih naslonjača ispruživši duge noge, tako da mu se glava odmarala na naslonu. Oči su mu bile zatvorene kad smo ušli, kao da spava. Njegova gusta, valovita kosa boje bakra dopirala mu je samo do ramena. Sjećala sam se kad mu je visjela do gležnjeva, i kako sam žalovala kad ju je odrezao. Noćas sam ga izbjegavala tražiti po gomili. Jedan pogled bio je dovoljan dokaz da ta kosa tamne, gotovo kestenjaste crvene boje, nije bila u prostoriji. Zašto je bio tu? Zašto nije bio na banketu?

Promatrala sam njega i crtu njegovih crnih trepavica spuštenih na blijedo lice. Razbacivao se glamurom da prođe kao ljudsko biće. Ali čak i prigušen vlastitom magijom, ipak je blještao. Nosio je traperice iz kojih su izvirivale kaubojske čizme, bijelu košulju, zakopčanu, i traper jaknu s kožnim detaljima na ramenima i po rukavima. Čekala sam da me stegne u grudima, da mi zastane dah, sad kad ga vidim. Jer nije spavao. Pozirao je, da bih dobila potpuni dojam, ali moje grudi su bile sasvim dobro. Moj dah nije zastao.

Doyle je stao sa mnom u naručju tik ispred imitacije orijentalnog saga mi kojem su postavljeni naslonjači. Gledala sam Griffina iz Doyleova naručja i bila sam prazna. Sedam godina mog života, a sad sam ga mogla gledati i ne osjećati ništa osim bolne praznine. Neke sjetne tuge zato što sam potrošila sve to vrijeme, svu tu energiju, na tog muškarca.

Bojala sam se ponovnog susreta s njim, bojala sam se da će se svi oni stari osjećaji vratiti poput poplave, ili da ću se razbjesniti na njega. Ali nije bilo ničega. Uvijek ću imati slatke uspomene na njegovo tijelo, i manje slatke uspomene na njegovu izdaju, ali taj muškarac koji je sjedio u tako pažljivo smišljenoj pozi, više nije bio moja ljubav. Ta spoznaja mi je donijela istovremeno duboko olakšanje i veliku tugu.

Otvorio je oči polako, a onaj osmijeh mu je izvio usnice. Od osmijeha me ipak zaboljelo u grudima, jer sam nekad vjerovala da je taj posebni osmijeh namijenjen samo meni. Izraz u njegovim medeno smeđim očima također mi je bio poznat. Previše poznat. Gledao me kao da nikad nisam otišla. Gledao me s istom onom sigurnošću koju je Galen imao nešto ranije. Njegove oči su se ispunile znanjem o mom tijelu i obećanjem da će ono uskoro biti njegovo.

To je ubilo svaku nježnost koju sam još mogla osjetiti prema njemu. Tajac je potrajao malo predugo, ali ja nisam osjećala potrebu da ga prekinem. Znala sam da će se, ako jednostavno ne budem ništa rekla, Griffin prvi slomiti. Uvijek je volio zvuk svoga glasa.

Ustao je elegantnim pokretom tek se malo pogrblivši, tako da nije djelovao kao da je visok metar i devedeset. Zabljesnuo me svojim punim osmijehom, onim od kojih bi dobio sitne bore oko očiju i naznaku rupice na jednom obrazu.

Gledala sam ga nepomičnog lica. Pomagalo je što sam bila toliko umorna da sam jedva mogla razmišljati, ali bilo je tu i nešto više. Osjećala sam se praznom iznutra i dopuštala sam da se to vidi na mom licu. Dala sam mu da vidi da mi ne znači ništa, premda, poznavajući Griffina, on to neće povjerovati.

Zakoračio je naprijed i ispružio jednu ruku, kao da će uhvatiti moju. Zurila sam u njega dok nije spustio ruku, i prvi put je izgledao kao da mu je neugodno.

Njegov pogled je prešao preko svih nas, a onda se vratio i zaustavio na meni. "Kraljica je inzistirala da ne budem tamo noćas. Mislila je da bi te to moglo uznemiriti." Sigurnost je nestajala iz njegovih očiju, ostavljajući ga tjeskobnog. "Što sam propustio noćas?"

"Što radiš ovdje, Griffine?" rekla sam. Moj glas je bio jednako prazan kao i moje srce.

Premjestio je težinu s jedne noge na drugu. Bilo je očito da se ovaj ponovni susret ne kreće smjerom koji je planirao. "Kraljica je rekla da je

Gardi poništila zabranu za tebe." Bacio je pogled prema Doyleu, pa prema ostalima. Namrštio se goblinu. Ovo mu se nimalo nije sviđalo. Nije mu se sviđalo što sam u tuđem naručju. Osjetila sam mali plamsaj zadovoljštine. Sitničavo, ali istinito.

"Na koji način to što je zabrana poništena za mene i samo za mene odgovara na moje pitanje, Griffine?"

Namrštio mi se.

"Zašto si ovdje?" upitala sam.

"Kraljica je tebi rekla da će ti poslati jednoga gardista po svom izboru." Opet se pokušao osmjehnuti, no smiješak je izbljedio dok sam zurila u njega.

"Pokušavaš li mi ti to reći da je kraljica poslala tebe kao svog špijuna?"

Lice mu se podiglo, a glatka brada izbočila. To je bio siguran znak da nije sretan. "Mislio sam da ćeš biti zadovoljna, Merry. S mnogim gardistima bi ti bilo gore podijeliti krevet."

Odmahnula sam glavom i naslonila lice na Doyleovo rame.

"Previše sam umorna za ovo."

"Što želiš da učinimo, Meredith?" upita Doyle.

Griffinove oči su otvrdnule i shvatila sam da je Doyle namjerno upotrijebio moje ime – ne titulu, samo ime.

Nasmiješila sam se na to. "Ondesi me gore u sobu i stupi u vezu s kraljicom. Neću da me sili da opet dijelim krevet s njim, ni zbog kojeg razloga."

Griffin zakorači prema nama, i pogladi mi kosu rukom. Doyle me odmakne iz njegova dosega okretom ramena.

"Ona je sedam godina bila moja družbenica", reče Griffin, a sad mu je u glasu bila srdžba.

"Onda si je trebao cijeniti kao dragocjeni dar koji ona jest."

"Odlazi, Griffine", rekla sam. "Reći ću kraljici da pošalje nekog drugog."

On se premjesti pred Doylea, zapriječivši nam put prema dizalima.

"Merry, Merry, zar ne..."

"Osjećaš ništa?" završila sam umjesto njega. "Osjećam da želim van iz ovog predvorja prije nego što privučemo gomilu."

On pogleda prema pultu; dežurna recepcionarka nam je poklanjala svoju punu pozornost. Neki muškarac joj se pridružio, kao da se boje da

će biti nevolje.

"Ja sam ovdje po kraljičinom naređenju. Samo mi ona može reći da odem, ne ti."

Zagledala sam se u njegove ljutite oči i nasmijala se. "Dobro, dobro, pođimo svi masovno gore u sobu i nazovimo je."

"Jesi li sigurna?" reče Doyle. "Ako hoćeš da on ostane u predvorju, možemo to srediti." U njegovim riječima bila je jedva čujna oštrica, pa sam shvatila da Doyle želi nauditi Griffinu, želi ispriku da ga kazni. Mislim da to nije bilo osobno zbog mene. Mislim da se više radilo o tome da je Griffin prije imao sve što su svi oni htjeli, pristup ženi koja ga obožava, i da je to odbacio dok su svi oni mogli samo gledati.

Mraz stane iza Doyleovih leđa. Kitto krene za njim. Rhys nam se primakne s druge strane, a Galen započne kružiti kako bi došao Griffinu s leđa.

Griffin je odjednom bio napet. Ruka mu je posegnula prema rubu pojasa i počela nestajati s vidika ispod jakne.

Doyle reče: "Ako tvoja ruka nestane s vidika, pretpostavit ću da nam kaniš nauditi. Ne želiš da to pretpostavim, Griffine."

Griffin ih je pokušavao sve držati na oku, ali već je dopustio da ga opkole. Ne možete gledati na sve strane kruga. Bilo je to užasno neoprezno, a Griffin je bio mnogo toga, ali ne i neoprezan. Prvi put sam se upitala je li doista osjećao bol zbog našeg prekida, dovoljno bola da postane neoprezan, dovoljno bola da ga to ozlijedi ili čak ubije.

Ta je zamisao bila zabavna na neki sociopatski način, ali nisam htjela da umre. Samo sam htjela da se makne od mene.

"Koliko god bi bilo zabavno gledati kako se vi međusobno cipelarite, hajde da to ne činimo i da se samo pravimo da jesmo."

"Koje su tvoje naredbe?" upita Doyle.

"Svi gore, kontaktirati kraljicu, malo se osvježiti, a onda ćemo vidjeti."

"Kako želiš, princezo", reče Doyle. Ponio me prema dizalima. Ostali su nas slijedili, tvoreći neku vrstu polukružne mreže kojom su kupili Griffina iza naših leđa. Rhys i Galen su bez posebne naredbe zauzeli mjesta bočno od Griffina dok smo ulazili u dizalo.

Doyle je stao s jedne strane, leđima prema zidu sa zrcalom, tako da je vidio i Griffina i zatvorena vrata. Mraz je isto to učinio s druge strane vrata. Kitto je neprestano blejao u Griffina, kao da ga nikad prije nije

vidio.

Griffin se naslonio ramenima na zid, prekrižio ruke preko prsa i prekrižio gležnjeve, tvoreći sliku i priliku opuštene udobnosti. Ali njegove oči nisu bile opuštene. U njegovim ramenima bilo je krutosti koju nije mogla sakriti nikakva količina pretvaranja.

Pogledala sam u njega između Galena i Rhysa. Bio je viši od ostalih za skoro osam centimetara, i još mnogo viši od Rhysa.

Vidio je da ga promatram i skinuo je glamur, polako, poput striptiza. Gledala sam ga kako to čini gol u previše navrata da bih im znala broj. Bilo je to kao gledanje svjetlosti koja mu se razlijeva ispod kože počevši uvijek od stopala, penjući se zatim mišićavim listovima prema snažnim bedrima, uvis, gore po njegovu tijelu, dok svaki centimetar njega ne bi zasjao poput ulaštenog alabastra u kojem gori svijeća, toliko jarko da je bliještanje njegove kože gotovo bacalo sjene.

Uspomena na njegovo golo i blještavo tijelo pekla me u glavi, a zatvaranje očiju nije pomagalo. To je predugo bila previše draga uspomena. Otvorila sam oči i ugledala njegovu bakreno crvenu kosu kako sjaji kao da kroz nju prolaze tanke metalne žice. Gusti, veliki uvojci njegove kose pucketali su i lepršali od njegove moći. Oči mu više nisu bile smeđe poput meda. Bile su trobojne: smeđe oko zjenice, pa boje tekućeg zlata, te ulaštenog bakra. Pogled na njega tako osvijetljenog ipak mi je zaustavio dah u grlu. Uvijek će biti tako lijep. Nikakva količina mržnje nije mu to mogla oduzeti.

Ali ljepota nije bila dovoljna, nije bila ni polovica.

Nitko nije rekao ni riječ dok dizalo nije stalo. Tada je Galen zgrabio Griffinovu ruku, a Rhys je provjerio hodnik prije nego što me Doyle iznio van.

"Čemu taj oprez?" upita Griffin. "Što se dogodilo noćas?"

Rhys je provjerio vrata, pa mi zatim uzeo magnetnu karticu i otvorio ih. Provjeravao je sobu dok smo svi mi čekali vani u hodniku. Ako su se Doyleove ruke i umorile od toga što me nosio uokolo kao prtljagu, nije to pokazao.

"Soba je sigurna", reče Rhys. Primio je Griffinovu drugu ruku, pa su ga uveli u sobu. Mi ostali pošli smo za njima.

Doyle me spustio na krevet, tako da sam sjela naslonjena na uzglavlje. Uzeo je jastuk ispod plavih prekrivača i podmetnuo ga pod moj gležanj. Skinuo je ogrtač i stavio ga na podnožje kreveta. Još je nosio

kožni oklop s metalnim zakovicama preko golih prsa; srebrne naušnice su još svjetlucale u njegovim zašiljenim ušima; paunovo perje mu je još milovalo ramena. Sinulo mi je, po prvi put, da nikad nisam vidjela Doylea u drugačijem izdanju. Dobro odjeća, ali nisam bila sigurna koristi li on glamur ili ne. Doyle nije pokušavao biti drugačiji od onoga što je bio. Pogledala sam u Griffina, još blještavog, još lijepog. Galen i Rhys su ga posjeli u naslonjač. Galen se naslonio na stolić pokraj naslonjača.

Rhys se naslonio na zid. Nijedan od njih nije svijetlio, a znala sam da se Galen, u najmanju ruku, ne trudi izgledati kao ljudsko biće.

Kitto se popeo na krevet i sklupčao pokraj mene, prebacivši jednu ruku preko mog struka, opasno blizu mog krila, ali nije pokušao iskoristiti to. Uronio je lice u moj bok i djelovao zadovoljno, kao da namjerava zaspati.

Mraz je sjeo na drugu stranu kreveta, s nogama još na podu, ali nije htio prepustiti cijeli krevet goblinu. Prekrižio je ruke na prsima, tik ispod krvavih mrlja. Sjedio je tamo, visok, uspravan i lijep da vam srce stane, ali nije svijetlio poput Griffina.

Iznenada mi je sinulo. Griffin nije skinuo glamur. Dodao ga je.

U svakoj od onih prilika kad sam mislila da odbacuje sve varke, on se zapravo umatao u najveću varku od svih. Većina sidha nije mogla koristiti glamur da bi izgledala ljepše drugim sidhima. Mogli ste pokušati, ali to bi bio uzaludan trud. Čak i sad, kad sam došla do svojih moći, on je svijetlio, ali sad sam vidjela što je to zapravo – laž.

Zatvorila sam oči, naslonivši glavu na zid. "Prekini s glamurom, Griffine. Samo sjedi, kao dobar dečko." Moj glas je čak i meni zazvučao umorno.

"Jako je dobar u tome", reče Doyle. "Možda čak najbolji od svih koje sam ikad vidio."

Otvorila sam oči i pogledala Doylea. "Drago mi je čuti da predstava nije samo za mene. Osjećala sam se prilično glupo."

Doyle pogleda ostale u sobi. "Gospodo?"

"Sjaji", reče Galen.

"Kao krijesnica u lipnju", reče Rhys.

Mraz kimne.

Dodirnula sam Kittovu kosu. "Vidiš li ga?" upitala sam.

Kitto je digao glavu, poluzatvorenih očiju. "Meni su svi sidhe lijepi." Ponovo je privio lice uz mene, no ovaj put mi se šćućurio malo

niže od kuka.

Pogledala sam Griffina, još blještavog i toliko lijepog da sam osjetila poriv da zaštitim oči, kao da gledam u sunce. Poželjela sam zavrištati na njega, zbog laži i prijevare, ali nisam. Srdžba bi ga samo uvjerila da još osjećam nešto prema njemu. A nisam – ili, bolje rečeno, nisam osjećala ono što je on htio da osjećam. Osjećala sam se prevareno, glupo i ljutito. "Kontaktiraj kraljicu, Doyle", rekla sam.

Nasuprot kreveta stajala je komoda s velikim zrcalom okrenutim prema meni. Doyle je stao točno ispred zrcala. Još sam vidjela sebe u staklu. Gledala sam se i pitala se zašto ne izgledam još drugačije. O, moja kosa je trebala češljanje, šminka je trebala popravak, ruž je posve nestao, ali moje lice je i dalje bilo isto. Moja nevinost je nestala prije mnogo godina i u meni je ostalo vrlo malo iznenađenja. Sve što sam uistinu osjećala bila je velika tupost.

Doyle je pritisnuo dlanove tik iznad stakla. Osjetila sam njegovu magiju kako se povlači po sobi, poput peckanja mrava koji mi marširaju kožom. Kitto je podigao glavu da vidi, naslonivši obraz o moje bedro.

Moć je nabujala do snažnog pritiska, kao da biste ga se mogli riješiti kad bi vam puklo u ušima, čime bi se izjednačio pritisak, no jedina stvar koja bi smanjila ovaj pritisak bila je upotreba. Doyle je pomilovao zrcalo i ono se namreškalo poput vode. Njegovi prsti bili su poput kamenja ubačenog u bazen, krugovi su se širili prema van. Učinio je malen pokret rukama savivši ih u zapešću i prstima, i zrcalo više nije bilo prozirno. Površina mu je bila mlječna, kao šalica magle.

Izmaglica se razbistrila i kraljica je sjedila na rubu svog kreveta gledajući nas kroz veliko zrcalo u svojim privatnim odajama. Bila je skinula rukavice, ali ostatak njezine oprave bio je nepromijenjen.

Očekivala je taj poziv. Mogla bih se na to kladiti u dio svog tijela. Liamonovo golo rame vidjelo se sjedne njezine strane. Bio je na boku, kao da spava. Plavokosi dječak klečao je pokraj nje, oslonjen na laktove. I on je bio gol, ali nije bio pod pokrivačima. Tijelo mu je bilo snažno ali mršavo, dječacko tijelo bez muške muskulature. Opet sam se upitala ima li stvarno osamnaest.

Doyle je bio stao na stranu, pa sam ja bila prva koju su kraljičine oči potražile. "Pozdravljam te, Meredith." Pogledom je obuhvatila prizor, polugolog goblina i Mraza na krevetu sa mnom. Nasmiješila se, a smiješak joj je bio zadovoljan. Shvatila sam da su dva prizora slična.

Ona je imala dva muškarca u svom krevetu, i ja sam imala dva u svom. Nadala sam se da se provodi bolje od mene. Ili možda nisam. "Pozdravljam te, teta Andais."

"Mislila sam da ćeš biti posve ušuškana u krevetu, s jednim ili više svojih dječaka. Razočarala si me." Dlanom je pomilovala gola mladićeva leđa, raširivši prste pri kraju ovala i prešavši mu vršcima prstiju preko guze. Bila je to dokona gesta, kao što biste pomilovali psa.

Glas mi je bio vrlo neutralan, oprezno bezizražajan. "Griffin je bio ovdje kad smo stigli. Kaže da si ga ti poslala."

"Jesam", rekla je. "Pristala si spavati s mojim špijunom."

"Nisam pristala spavati s Griffinom. Mislila sam da nakon našeg malog razgovora shvaćaš što osjećam prema njemu."

"Ne", reče Andais. "Ne, uopće to nisam shvatila. Zapravo, nisam bila sigurna ni u to da ti sama znaš što osjećam prema njemu."

"Ja ne osjećam ništa prema njemu", rekla sam. "Samo hoću da mi nestane s očiju, i sasvim sigurno nemam namjeru spavati s njim." Čim sam izgovorila ovo zadnje, sinulo mi je da bi ona mogla inzistirati na tome iz čiste perverzije. Brzo sam dodala: "Želim znati da je opet samac. Bio je oslobođen celibata prije deset godina zato da bi mogao spavati sa mnom, ali je iskoristio tu slobodu da pojebe sve koje su ga htjele.

Želim da zna da ja spavam s drugim gardistima, da oni dobivaju seks, a on ne. Da, osim ukoliko ja pristanem spavati s njim, možda više nikad neće doživjeti seks, cijelog svog, toliko neprirodnog života." Nasmiješila sam se dok sam govorila i shvatila da je to istina. Božice blagoslovi me, bilo je to osvetoljubivo, ali istinito.

Andais se opet nasmijala. "O, Meredith, ti možda imaš više moje krvi nego što sam se ikad usudila nadati. Kako želiš. Pošalji ga natrag u njegov usamljeni krevet."

"Čuo si je", rekla sam. "Izlazi."

"Ako to nisam ja", reče Griffin, "bit će netko drugi. Možda bi je trebala pitati koga će ti poslati u krevet umjesto mene." Pogledala sam tetu. "Koga ćeš poslati da zamijeni Griffina?" Ispružila je ruku i u vidokrug je ušao muškarac koji je, čini se, strpljivo čekao svoj trenutak. Koža mu je bila boje proljetnih jorgovana, a njegova kosa do koljena je bila ružičasta kao trava za uskršnja jaja. Oči su mu bile poput lokvica tekućeg zlata. Bio je to Pasco, Rozenwynin brat blizanac.

Zapiljila sam se u njega i on mi je uzvratilo piljenjem. Mi nikad

nismo bili prijatelji. Zapravo, jednom ili dvaput sam pomislila da smo neprijatelji.

Griffin se nasmijao. "Ma ti se šališ, Merry. Dala bi Pascu da te pojebe radije nego meni?"

Pogledala sam Griffina. Prestao je blještati i izgledao je gotovo obično stojeći tamo. Bio je ljut, toliko ljut da su mu se ruke lagano tresle dok je upirao prstom u zrcalo.

"Griffine, srećo", rekla sam, "Dala bih gomili muškaraca radije nego tebi."

Kraljica se nasmijala povlačeći Pasca dolje dok joj nije sjeo u krilo, poput djeteta u posjetu Djedu Mrazu u trgovačkom centru. Zagledala se u mene, provlačeći ruke kroz Pascovu kosu nalik šećernoj vuni.

"Pristaješ da Pasco bude moj špijun?"

"Pristajem."

Pascove oči su se na to samo malčice raširile, kao da je očekivao da se barem malo pobunim, ali noćas jednostavno više nisam imala snage za to.

Andais je dlanom pomilovala Pascova odjevena leđa. "Mislim da si ga iznenadila. Rekao mi je da ti nikad ne bi pristala podijeliti krevet s njim."

Slegnula sam ramenima. "To nije sudbina gora od smrti."

"Vrlo istinito, nećakinjo."

Pogledi su nam se sreli kroz ništavilo zrcala. Kimnula je i gurnula muškarca da ustane. Lupila ga je po guzi dok je izlazio iz vidokruga. "Stići će odmah."

"Divno", rekoh. "A sad izlazi, Griffine."

Griffin je oklijevao, a zatim ušao u vidokrug zrcala. Pogledao nas je jednog po jednog. Zaustio je kao da će nešto reći, pa onda zatvorio usta. To je vjerojatno bila najmudrija stvar koju je mogao učiniti.

Naklonio se: "Moja kraljice." Okrenuo se prema meni. "Vidjet ću te opet, Merry."

Odmahnula sam glavom. "Zašto?"

"Nekad si me voljela", reče on, a to je bilo gotovo pitanje, gotovo molba.

Mogla sam lagati – nisam bila pod utjecajem magije – ali nisam. "Da, Griffine, voljela sam te, nekad."

Pogledao me, prelazeći očima po krevetu i švedskom stolu

muškaraca. "Žao mi je, Merry." Zvučao je iskreno.

"Žao ti je što si me izgubio, žao ti je što si ubio moju ljubav prema tebi, ili ti je žao što me ne možeš više jebati?"

"Sve to", reče on. "Žao mi je zbog svega toga."

"Dobar dečko. Sad odlazi", rekla sam.

Nešto je prešlo njegovim licem, nešto blisko boli, i prvi put sam pomislila da možda, samo možda, razumije da je to što je učinio bilo pogrešno. Otključao je vrata i izašao, i kad su se vrata iza njega zatvorila, znala sam da je otišao, otišao na način drugačiji od toga da ga jednostavno nema u blizini. Više nije bio moj dragi, moja posebna osoba.

Uzdahnula sam i ponovo se naslonila na zid. Kitto se ugnijezdio uz mene, prelazeći jednom golom nogom gore-dolje po mojoj. Upitala sam se hoću li te noći dobiti ijednu prokletu priliku da budem malo sama.

Opet sam pogledala u zrcalo. "Znala si da neću prihvatiti Griffina kao tvog špijuna, ne ako bi to značilo seks s njim."

Kimnula je. "Morala sam saznati što doista osjećaš prema njemu, Meredith. Morala sam se uvjeriti da više nisi zaljubljena u njega."

"Zašto?" upitala sam.

"Zato što ljubav može smetati požudi. Sad sam sigurna da si u srcu slobodna od njega. Zadovoljna sam."

"Mašem repom od sreće što si ti zadovoljna", rekla sam.

"Pazi se, Meredith. Ne volim kad mi se sarkastično obraćaju."

"A ja ne želim da mi se iščupa srce da bi ti bila zadovoljna."

U trenutku kad sam to izgovorila, znala sam da sam pogriješila.

Oči su joj se suzile. "Kad ti budem čupala srce, Meredith, osjetit ćeš to." Zrcalo se zamaglilo, a nakon toga je odjednom opet odražavalo nas. Piljila sam u sebe u zrcalu dok mi je bilo tupo udaralo u grlu. "Da ti čupaju srce", reče Galen. "Loš, loš izbor riječi."

"Znam", rekla sam.

"Ubuduće", reče Doyle, "smiri živce. Andais ne treba pomoć u dolaženju do užasnih ideja."

Odgurnula sam Kitta u stranu. Podigla sam stopalo s kreveta, oprezno, oslonivši se na stolić pokraj kreveta da ustanem. "Što to radiš?" upita Doyle.

"Idem oprati malo te krvi i prljavštine sa sebe, pa u krevet." Pogledala sam muškarce okupljene u sobi. "Tko mi želi pomoći da napunim kadu?"

Tišina je odjednom postala vrlo napeta. Muškarci su gledali jedni druge kao da nisu sigurni što da učine ili kažu. Galen je istupio i pružio mi ruku da mi pomogne dok stojim. Prihvatila sam ruku, ali sam odmahнула glavom. "Ti ne možeš biti sa mnom noćas, Galen. To mora biti netko tko može dovršiti ono što ćemo započeti."

Zagledao se u pod na sekundu ili dvije, pa podigao pogled. "Oh." Pomogao mi je da se vratim na krevet i dopustila sam mu to, a onda je otišao do naslonjača preko kojeg je bio prebacio svoju kožnu jaknu.

"Idem pitati možemo li dobiti drugu sobu pokraj ove, a zatim idem u šetnju. Tko ide sa mnom?"

Opet su se svi međusobno pogledali: mali, brzi pogledi su frcali među njima. Nitko nije znao kako se nositi s ovom situacijom. "Kako kraljica bira između svih vas?" upitala sam.

"Ona jednostavno zatraži gardista, ili gardiste, koje želi imati te večeri", reče Doyle.

"Zar ti nemaš nekih preferencija?" upita Mraz, a u njegovom tonu je bilo nešto gotovo povrijeđeno.

"Kažeš to kao da ovdje postoji loš izbor. Nema lošeg izbora; svi ste divni."

"Ja sam već imao rasterećenje s Meredith", reče Doyle, "pa ću se za večeras nakloniti i izaći."

To je privuklo pažnju svih, pa je Doyle morao vrlo ukratko objasniti što je točno htio reći tom primjedbom. Mraz i Rhys su pogledali jedan drugoga i odjednom se u zraku stvorila napetost koje ranije nije bilo. "Što nije u redu?" upitala sam.

"Ti moraš izabrati, Meredith", reče Mraz.

"Zašto?" upitah.

Galen mi odgovori: "Ne možeš odluku prepustiti samo dvojici bez opasnosti od dvoboja."

"Nisu dvojica, trojica su", rekla sam.

Svi su prvo pogledali u mene, pa zatim polako u goblina koji je još uvijek bio na krevetu. On je djelovao jednako iznenađeno kao i oni. Uzvrćao nam je pogled golemim očima. Izgledao je gotovo prestrašeno. "Ja se nikad ne bih drznuo natjecati sa sidhima."

"Kitto ide u kupaonicu bez obzira na to tko će još ući", rekla sam. Svaki par očiju u sobi se okrenuo prema meni. "Što si rekla?" upita Doyle.

"Čuli ste me. Hoću zapečatiti savez s goblinima, što znači da

moram podijeliti meso s Kittom, i to je ono što kanim učiniti." Galen krene prema vratima. "Vraćam se kasnije."

"Čekaj mene", reče Rhys.

"Ti odlaziš?" upitala sam.

"Koliko god ja tebe želio, Merry, ne ševim goblina." Izašao je s Galenom; zatvorili su vrata iza sebe i Doyle ih je zaključao. "Znači li to da ti ostaješ?" upitala sam.

"Čuvat ću vrata izvana", reče Doyle.

"A što ako poželimo na krevet?" upita Mraz.

Doyle je izgledao zamišljeno, a onda je slegnuo ramenima. "Mogu čekati izvan sobe, ako osjetite potrebu za krevetom."

Usljedio je još malo pregovaranja. Mraz je htio da bude jasno da on ne mora dodirivati goblina. Ja sam se složila. Mraz me podigao i odnio u kupaonicu. Kitto je već bio ondje i puštao je vodu u kadu.

Pogledao nas je kad smo ušli. Bio je skinuo Galenovu košulju i opet je na sebi imao samo srebrne tange. Nije rekao ništa, samo nas je gledao ogromnim plavim očima, umačući jednu ruku u vodu koja se izlivala iz slavine.

Mraz je pogledom obuhvatio malu prostoriju. Naposljetku me posjeo na pult pokraj umivaonika. Stao je pred mene i odjednom je sve postalo nespretno. Poljubac u autu bio je divan, ali to je bio prvi put da smo Mraz i ja dodirnuli jedno drugo, a sad smo se odjednom trebali poševiti – pred publikom. "Neugodno je, zar ne?"

On kimne glavom. Od tog je pokreta tanki veo srebrne kose kliznuo po njegovom tijelu. Posegao je, polako, oklijevajući, prema jakni iznad moje haljine. Odgurnuo mi je baršun s ramena, polako, niz ruke. Počela sam mu pomagati s rukavima, ali je rekao: "Nemoj, ja ću."

Ponovo sam spustila ruke sa strane, a on je povukao rukav prvo s jedne ruke, pa s druge. Bacio je jaknu na pod. Jagodicama prstiju prešao je po goljoj koži mojih ramena. Naježila sam se do vrhova prstiju. "Raspusti kosu", rekla sam.

Izvadio je prvu kopču od kosti, pa drugu, i kosa se rasula oko njega u kićenom slapu srebrnih girlandi. Ispružila sam ruku i uhvatila je punu šaku. Izgledala je poput srebrne žice, ali bila je mekana kao saten, s teksturom predene svile.

Zakoračio je bliže meni, tako da su njegove noge okrznule moje.

Prešao je dlanovima preko mojih golih ruku. Njegovi dodiri bili su

toliko oprezni, kao da me se bojao pomilovati. "Kad bi se nagnula naprijed, otkopčao bih ti haljinu."

Učinila sam što me zamolio, naslonivši glavu na njegova prsa. Tanki materijal njegove košulje je grebao, ali njegove ruke, dok su otkopčavale haljinu, bile su spore, nježne. Gurnuo je vrhove prstiju u otvorenu haljinu, i pomilovao mi glatku kožu leđa kružnim pokretima.

Pokušala sam izvući košulju iz njegovih hlača, ali se nije htjela ni mrdnuti. "Ne mogu izvaditi košulju."

"Pričvršćena je da bi bila glatka i ravna", reče on.

"Pričvršćena?" Izgovorila sam riječ upitno.

"Morao bih skinuti hlače ako želim skinuti košulju." Pocrvenio je, prekrasnom bojom blijedocrvene ruže. "Što nije u redu, Mraz?"

Voda je prestala teći u kadu. Kitto je rekao: "Voda je spremna, gospodarice."

"Hvala ti, Kitto." Pogledala sam u Mraza. "Odgovori na pitanje, Mraz. Što nije u redu?"

Oborio je pogled, a sva ta svjetlacava kosa sakrila ga je poput zastora. Okrenuo se od mene, licem prema suprotnom zidu, pa mu čak ni goblin nije mogao vidjeti lice.

"Mraz, molim te, ne tjeraj me da skačem dolje s ovog pulta da bih te natjerala da me pogledaš. Ne treba mi da uganem i drugi gležanj." Progovorio je ne okrenuvši se. "Nemam povjerenja u sebe s tobom."

"Na koji način?"

"Na način muškarca sa ženom."

Još ga nisam razumjela. "Još ne razumijem, Mraz."

Odjednom se okrenuo prema meni, bijesnih očiju tamnosive, olujne boje. "Želim se obrušiti na tebe kao izglednjela zvijer. Ne želim biti nježan. Samo želim."

"Misliš, nemaš povjerenja u sebe da me nećeš..." tražila sam pravu riječ, ali morala sam se zadovoljiti sa: "... silovati?"

Kimnuo je.

Nasmijala sam se, nisam si mogla pomoći. Znala sam da mu se smijeh neće svidjeti, ali jednostavno si nisam mogla pomoći.

Lice mu je postalo arogantno, daleko, oči hladne, ali i dalje bijesne.

"Što hoćeš od mene, Meredith?"

"Mraz, oprosti, ali ne možeš silovati voljne."

Na to se namrštio, kao da nije razumio kako sam to sročila.

"Ja želim seks s tobom noćas. To je plan. Kako to može biti silovanje?"

On odmahne glavom, od čega se kosa oko njega pomaknula, zasvjetlucavši pod svjetlošću. "Ne razumiješ. Ne vjerujem da se mogu kontrolirati."

"Na koji način?"

"Na sve načine!" Opet se okrenuo od mene, zagrlivši samog sebe. Najzad sam počinjala shvaćati što je pokušavao reći. "Brine te da nećeš izdržati dovoljno dugo da bi me zadovoljio?"

"To, i..."

"Što, Mraz, što?"

"Hoće te pojebati", reče Kitto.

Oboje smo pogledali goblina koji je još klečao pokraj kade. "To znam", rekoh.

Kitto odmahne glavom. "Ne seks, samo jebanje. Bio je toliko dugo bez toga da hoće samo to."

Pogledala sam Mraza. On je izbjegavao moje oči. "Je li to ono što hoćeš?"

Pognuo je glavu, sakrivši se iza sve te kose. "Hoću ti skinuti gaćice, nasloniti te na taj pult i samo biti u tebi. Ne osjećam se nježno noćas, Meredith. Osjećam se napola izluđeno."

"Pa učini to onda", rekla sam.

Okrenuo se i pogledao me. "Što si rekla?"

"Učini to, baš onako kako hoćeš. Osam stotina godina, smiješ imati male fantazije."

Namrštio se. "Ali, ti nećeš uživati."

"Preпусти tu brigu meni. Zaboravljaš da sam ja potomak bogova plodnosti. Koliko god puta ti ušao u mene, mogu ti obnoviti želju običnim dodirrom ruke, sitnom upotrebom moći. To što počinjemo noć ovdje, ne znači da ćemo je ovdje i završiti."

"Ti bi mi dopustila da to učinim?"

Gledala sam ga kako stoji preda mnom, s tim širokim ramenima, s oblinama prsnih mišića što se naziru ispod sve te božanstvene kose, tankog struka, uskih bokova u tim tako uskim hlačama. Zamislila sam da skida te hlače, da ga gledam golog prvi put, da prodire u mene, žurno, toliko pun žudnje da ne želi ništa dirati, ništa raditi, samo se zabiti u mene. Morala sam izdahnuti prije nego što sam uspjela progovoriti.

"Da."

Prešao je prostoriju u dva velika koraka, podigao me s pulta i stavio na pod. Morala sam hvatati ravnotežu na bolnom gležnju, ali mi nije dao vremena da se pobunim. Prevukao mi je haljinu preko ruku jednim žestokim pokretom. Morala sam se primiti za rub pulta da ne padnem.

Strgnuo je haljinu s mene, puštajući da se skupi na podu oko mojih nogu. Zgrabio je crni saten gaćica, pa je i njih povukao dolje.

Ugledala sam Kitta u zamagljenom zrcalu. Sve je gledao požudnim očima, posve tih, kao da ne želi razbiti čaroliju.

Mraz je morao odvezati hlače, a to je potrajalo. Kad ih je odvezao i svukao, iz grla mu je počeo izlaziti tih, dubok zvuk. Košulja je bila zavezana preko njegovih prepona, no oderao je tkaninu sa sebe. Bio je dugačak i tvrd i više nego spreman. Vidjela sam ga na trenutak preko ramena, a onda su se njegove ruke našle na mom struku i okrenule me prema zamagljenom zrcalu.

Na trenutak sam osjetila kako prodire u mene, a onda je bio u meni. Upro je u moje napeto tijelo, nasilno se uguravši u mene. Dala sam mu dozvolu, željela sam ga, ali bez gotovo ikakve predigre ipak je to bio bol izmiješan s užitkom. Silovit, gotovo razdirući pritisak izbio mi je dah u izdisaju koji je istovremeno bio pun bola i žudnje. Kad se uvukao u mene što je dublje mogao, prošaptao je: "Uska si – nisi spremna za mene – ali si vlažna."

Glas mi je bio zadihan. "Znam."

Izvukao se van, djelomično, pa se opet ugurao unutra, a nakon toga više nije bilo ničega, osim njegova tijela u mom. Njegova žudnja je bila velika i žestoka, a i on je bio takav. Zabijao se u mene što je snažnije i brže mogao. Svaki nalet njegova tijela pratio je zvuk mesa što udara u meso. Krici su mi se silom izvlačili iz grla od puke snage udaraca i od osjeta njega kako se miče u meni, preko mene, kroz mene. Moje tijelo mu se otvorilo, više ne usko, već samo vlažno.

Rukama mi je silom pritisnuo tijelo dolje na pult, a onda me podigao, tako da mi se većina tijela našla na pultu. Noge mi više nisu dodirivale pod. Udarao je u mene kao da želi probiti put ne samo u moje tijelo, već i kroz njega, van na drugu stranu. Nisko u mom tijelu je počela rasti napetost, dah mi se ubrzao. Meso o meso, tako jako i brzo, s tolikom snagom, da sam plesala na onoj tankoj liniji između užitka i bola. Nепrestano sam očekivala da okonča sa svojom žudnjom u dugoj,

veličanstvenoj provali, ali nije. Zastao je i pomaknuo mi kukove na pultu velikim, snažnim rukama, malo ih podesivši, kao da traži točno onu pravu točku, a onda se opet zabio u mene dugim, tvrdim pokretom, i ja sam zaječala. Mraz je našao onu točku u mom tijelu i prelazio je preko nje, i preko nje, i preko nje, isto onako snažno i brzo kao prije, ali sad su iz mene izlazili tihi jecaji. Napetost je počela jačati, bujati, kao neka topla stvar što raste u meni. Postajala je sve veća i veća, tekla je iz moje kože kao da me miluju tisuće pera, ostavljajući me uzdrhtalu, zgrčenu, izvlačeći zvukove iz mojih usta što su bila lišena riječi, misli, oblika. Bila je to pjesma puti, ne ljubavi, čak ni želje, već nečega primitivnijeg, više iskonskog.

Pogledala sam u zrcalo i vidjela da mi koža svijetli, da su mi zaprepaštene oči pune zeleno-zlatne vatre. Vidjela sam i Mraza u zrcalu. Bio je isklesan od slonovače i alabastra, sjajna, svjetlucava igra bijele svjetlosti pulsirala mu je na koži, kao da će se moć u njemu rasprsnuti. Uhvatio me kako ga gledam u zrcalu i te blještavo sive oči, nalik oblacima pod mjesečinom, su se naljutile. Stavio mi je ruku na lice, okrenuo me tako da ga ne mogu vidjeti i zadržao ruku ondje, pričepivši me drugom rukom preko leđa, pritišćući me tijelom. Nisam se mogla micati, nisam mogla pobjeći, nisam ga mogla zaustaviti. Nisam ni htjela, ali sam shvatila. Bilo mu je važno da on to kontrolira, da on kaže kada i kako, a čak i moje gledanje bilo bi nametljivo. Ovo je bio njegov trenutak – ja sam bila samo meso u koje se utiskivao. Trebalo mu je da ne budem nitko i ništa osim nekoga tko će mu utažiti žudnju.

Čula sam kako mu se disanje ubrzava, dok su njegovi pokreti postajali žurniji, snažniji, brži, sve dok nisam povikala, no on svejedno nije stao.

Osjetila sam promjenu u ritmu njegova tijela, drhtaj je prošao kroz njega, a onda me više nije bilo. Ona nabujala toplina prelila se preko mene, kroz mene, pulsirajući duboko u mom tijelu, primoravajući ga da se grči, trza, nekontrolirano, samo su me njegove ruke na mom tijelu zadržale na mjestu, održale čitavom, ali ako se moje tijelo nije moglo micati, užitek je morao negdje izaći; izlio se iz mojih usta u kricima, dubokim, promuklim kricima, opet i ponovo, onoliko brzo koliko sam uspijevala udisati.

Mraz je viknuo iznad mene, poslavši svoje krike za mojima. Naslonio se na pult, s po jednom rukom s obje moje strane, pognute glave.

Kosa mu se rasula po mom tijelu poput tople svile. Ležala sam posve pasivno, još pričepljena pod njegovim tijelom, pokušavajući ponovo naučiti disati.

On je prvi progovorio, premda je to bio iskrzani šapat. "Hvala."

Da sam imala dovoljno daha, nasmijala bih se. Grlo mi je bilo toliko suho da mi je glas zazvučao kruto. "Vjeruj mi, Mraz, bilo mi je zadovoljstvo."

Nagnuo se i poljubio me u obraz. "Sljedeći put ću se više potruditi." Maknuo je ruke s mene dopustivši mi da se pomaknem, ali je ostao utisnut u mene, kao da me ne želi pustiti.

Pogledala sam ga, misleći da se šali, ali lice mu je bilo posve ozbiljno. "Može biti bolje od ovoga?" upitala sam.

On ozbiljno klimne glavom. "O, da."

"Kraljica je budala", nježno sam rekla.

Tada se nasmiješio. "To sam i ja uvijek mislio."

Poglavlje 35

Probudila sam se u rasutoj srebrnoj kosi, raširenoj preko mog lica poput svjetlucah niti paučine. Pomaknula sam samo glavu, dopuštajući kosi da mi se vuče po licu. Mraz je ležao na trbuhu, glave okrenute od mene. Plahte su se omotale oko njegova struka, dok mu je gornji dio tijela bio nag. Njegova kosa pala je na jednu stranu, poput drugog tijela što leži između nas i napola preko mene.

Jasno, u krevetu je bilo drugo tijelo, ili bolje rečeno treće. Kitto je ležao s moje druge strane. Sklupčao se na boku, okrenut od mene, uvučen u sebe, kao da se skriva od nečega u svojim snovima. Ili mu je možda

samo bilo hladno, jer je pokraj mene ležao gol. Tijelo mu je bilo blijedo, kao u savršene porculanske lutke. Nikad još nisam bila toliko blizu muškarcu zbog kojeg bi mi na um padale riječi poput *sitan*. Rame me boljelo ondje gdje je ostavio svoj trag: savršen otisak njegovih zuba u mesu mog ramena. Koža oko otiska bila je u prekrasnoj modrici, crvenkastoljubičastoj, gotovo vrućoj na dodir. Nije to bio otrov, već samo stvarno dubok ugriz. Ostavit će ožiljak, a to mu je i bila svrha.

Negdje oko trećeg ili četvrtog puta s Mrazom pozvala sam Kitta k nama. Čekala sam da me Mrazovo tijelo dovede do točke gdje se bol i užitak spajaju, te dopustila Kittu da sam izabere svoj komad mesa. Nije me zaboljelo kad je to učinio, što govori o tome koliko daleko sam otišla prošle noći. Cijelo tijelo me boljelo, dajući mi do znanja da sam ga sinoć zlostavljala, ili, bolje rečeno, dopustila Mrazu da ga zlostavlja.

Uživala sam u tim sitnim bolovima, rastežući se, istražujući što me točno boli. Boljelo je kao nakon stvarno dobrog treninga s utezima ili trčanja, samo što je upala mišića bila na drugačijim mjestima. Nisam se mogla prisjetiti kad sam se zadnji put probudila uz osjećaj seksa što mi prožima tijelo poput svilene modrice. Prošlo je previše vremena. Kitto je bio počašćen što sam mu dopustila da me označi tako da svi znaju da sam bila njegova ljubavnica. Ne znam je li shvaćao da nikad neće imati spolni odnos sa mnom, ali sinoć ga nije tražio. Zapravo, bio je posve pokoran, radio je samo ono što sam zamolila ili zatražila, nije se nimalo nametao. Bio je savršena publika, jer jednostavno nije bio prisutan dok nije bio pozvan, a nakon toga se držao uputa bolje od svakog muškarca s kojim sam ikad bila.

Sjela sam i Mrazova kosa se rasula s mog tijela kao da me očešalo nešto živo. Prošla sam prstima kroz svoju bijedno kratku kosu. Sad kad je izašla na vidjelo da sam ja princeza Meredith, mogla bih je ponovo pustiti. Zapešća su me boljela dok sam dodirivala kosu, no to nije imalo nikakve veze sa seksom. Zavoji na mojim rukama nisu preživjeli prošlu noć i trebali smo ponovo previti moje rane, ali jutros su tragovi trnja bili prekriveni krastama, gotovo zarasli, kao da su stari tjedan dana ili više, a ne nekoliko sati. Prešla sam prstom po ranama što su zarastale. Još nikad mi ozljede nisu toliko brzo zacijelile. Kitto me zacijelo ugrizao nakon četvrtog puta, ili bi i to više zacijelilo. Pod pretpostavkom da je seks ono što me iscijelilo. To još nismo znali zasigurno.

Imala sam mali kutak pokrivača, a ostatak je bio omotan oko Mraza.

Preteo je cijeli pokrivač. U sobi je bilo pro hladno. Povukla sam pokrivač, no trud mi je bio nagrađen samo tihim zvukom protestiranja. Pogledala sam glatko prostranstvo njegovih leđa i dobila ideju kako da mu otmem pokrivač.

Prešla sam jezikom po njegovim leđima, a on se oglasio tihim zvukom. Nagnula sam se nad njega, penjući se jezikom uz njegovu kralježnicu u sporoj, vlažnoj liniji.

Mraz je podigao glavu s jastuka, polako, kao čovjek izvučen iz dubokog, mračnog sna. Oči su mu bile malo zamučene, no kad me ugledao spor, zadovoljan osmijeh izvio mu je usnice. "Nije ti bilo dosta?"

Priljubila sam svoje golo tijelo uz njegovo, premda su nas pokrivači priječili da se dotaknemo ispod struka. "Nikad", rekla sam.

Nasmijao se dubokim, ugodnim hihotom i prevrnuo na bok, pa podigao na lakat da me pogleda. Također, oslobodio je pokrivače. Povukla sam ih na drugu stranu kreveta da pokrijem Kitta, koji je još izgledao kao da duboko spava.

Mrazova ruka mi je obuhvatila struk, povukavši me natrag na krevet. Zavalila sam se na jastuke, a on se nagnuo da mi nježno poljubi usnice. Moje ruke kliznule su po njegovim ramenima, leđima, privijajući ga uz mene.

Njegovo koljeno prešlo je preko mojih nogu, pa između njih, i načinio je onaj prvi pokret kukovima da se popne na mene, kad se odjednom ukočio, a izraz njegova lica potpuno se promijenio u nešto oprezno, gotovo uplašeno.

"Što je bilo, Mraz?"

"Tiho."

Poslušala sam ga. On je bio tjelesni čuvar. Jesu li došli Celovi ljudi? Ovo im je bio zadnji dan da me ubiju a da to Cela ne košta života. Mraz se otkotrljao s kreveta, zgrabio mač, Poljubac zime, s poda, te otišao do prozora pokretom nalik nejasnoj srebrnoj munji.

Izvukla sam pištolj ispod jastuka. Kitto je bio budan i divlje je zvjerao ukolo.

Mraz je potegnulo prozorske zastore u stranu i mač mu je već bio na pola pokreta prema staklu kad se smrznulo. S vanjske strane prozora bio je muškarac s fotoaparatom. Na trenutak sam vidjela kako podiže preneraženo lice, a onda je Mrazova šaka probila prozor i šćepala novinara za vrat.

"Mraz ne, nemoj ga ubiti!" Pretrčala sam sobu gola, s pištoljem u ruci. Vrata iza nas su se otvorila s freskom i okrenula sam se, s uperenim i otkočenim pištoljem prema njima.

Na dovratku je stajao Doyle s mačem u ruci. Na trenutak smo se pogledali u oči, kad je u mojoj ruci vidio pištolj. Uperila sam ga u pod, a on je nogom zalupio vrata iza sebe, te ušao u sobu krupnim koracima.

Nije vratio mač u korice, već ga je bacio na krevet uputivši se prema Mrazu.

Novinarovo lice poprimilo je onu jarku, ljubičastocrvenu boju koja je odavala da ne može disati. Mrazovo je bilo neprepoznatljivo, izobličeno bijesom, gnjevom.

"Mraz, ubit ćeš ga."

Doyle mu pride bliže. "Mraz, ako ubiješ ovog novinara, kraljica će te kazniti."

Činilo se da nas Mraz ne čuje, kao da je otišao negdje daleko, a ovdje ostavio samo svoju ruku na grlu tog čovjeka.

Doyle je stao iza njega i udario ga u križa dovoljno snažno da je Mraz pao na prozor, razbivši još stakla, no ispustio je novinara. Okrenuo se, niz ruku mu je tekla krv, a izraz u njegovim očima bio je divljiji.

Doyle je zauzeo borbeni stav, goloruk. Mraz je bacio svoj mač na pod i učinio isto. Kitto se šćućurio nasred kreveta i gledao sve to razrogačenim očima.

Ja sam prišla zastorima s namjerom da ih navučem i ugledala novinare kako trče prema nama poput čopora pasa. Neki su snimali fotografije u trku, a drugi su vrištali: "Princezo, princezo Meredith!"

Navukla sam zastore tako da nije bilo rupe kroz koju bi mogli viriti, no to nije moglo dugo trajati. Morali smo se dokopati susjedne sobe u kojoj su spavali Galen i ostali. Naciljala sam pištoljem na drveno uzglavlje kreveta, slijeva od dva gardista. Kitto me vidio i bacio se na pod s druge strane.

Opalila sam samo jednom i gromoglasni pucanj je odjeknuo sobom. Zbog toga su se oba muškarca okrenula na petama oko njihove osi, širom otvorenih i divljih očiju. Uperila sam pištolj prema stropu. "Vani je stotinjak novinara koji se spremaju obrušiti na nas. Moramo u drugu sobu, odmah!"

Nitko mi se nije usprotivio. Mraz, Kitto i ja smo zgrabili plahte i odjeću i dospjeli do druge sobe prije nego što su novinari počeli ulaziti

kroz razbijeni prozor. Doyle nam je čuvao odstupnicu oružjem. On, Galen i Rhys su se vratili po prtljagu. Nazvala sam policiju i prijavila da su nam novinari provalili u sobu.

Nas troje golih jedno po jedno smo se odjenuli u kupaoni, ne zbog čednosti, već zato što u kupani nije bilo prozora.

Kad sam izašla iz kupaone s rukama punima kozmetike, Doyle i Mraz su sjedili na jedina dva stolca u sobi. Nije bilo nikog drugog. Obojica su složili svoja tipična gardistička lica, nečitljiva, nedokučiva. Međutim, način na koji su se držali bio je nekako čudan.

"Što se dogodilo?" upitala sam. Hodala sam normalno – bila sam zaboravila da bi mi gležanj trebao biti uganut, sve dok to Galen nije bio primijetio naglas. Nijedan od njih nije progovorio, a to me uznemirilo.

Muškarci su brzo pogledali jedan drugoga. Doyle se naglo uspravio na noge. Danas je nosio crne traperice, navučene preko crnih čizama do gležnja. Gotovo da biste ih zamijenili za svečane cipele kad ne biste znali u što gledate. Košulja mu je bila crna i svečana, dugih rukava.

Bila je svileni i izgledala je tako, svjetlucajući na pozadini njegove kože. Crnilo njegove pazušne futrole za pištolj savršeno se slagalo sa svim ostalim. Čak je i pištolj bio crn. Beretta desetmilimetarskog kalibra, stariji model.

Njegova kosa stvarala je iluziju da je vrlo kratka i ošišana blizu kože glave. Bila je u njegovoj uobičajenoj čvrstoj pletenici što mu je vijugala niz leđa i gubila se na crnilu njegovih traperica. Njegove su visoke šiljate uši svjetlucale od iskričave raskoši srebrnih naušnica. Uz malu srebrnu kopču na pojasu, one su bile jedino što je razbijalo potpunu monokromiju njegova izgleda. Na jedno uho je dodao srebrni lančić s malim rubinom što se njihao.

"Imamo problem", rekao je.

"U smislu novinara koji kroz prozor slikaju Mraza i mene zajedno u krevetu. Da, i ja bih rekla da imamo problem."

"Ne radi se samo o jednom novinaru", reče Mraz.

"Vidjela sam ih, kao jato morskih pasa koji su namirisali krv". Počela sam slagati kozmetiku iz naručja u otvoreni kovčeg što je ležao na krevetu i čekao. "I prije sam bila predmet medijske pažnje, ali nikada ovako."

Mraz je prekrizio nogavice svojih svečanih sivih hlača otkrivši svijetlosive mokasine, ali ne i čarape. Mraz nikad ne bi nosio svečane

hlače toliko kratke da bi otkrivale čarape – to je tako otrcano. Po mjeri skrojeni sako je odgovarao hlačama, a iz jednog njegovog džepa virila je plava ukrasna maramica. Košulja je bila bijela i na mjestu ju je držala golublje siva kravata upotpunjena ukrasnom srebrnom iglom. Zategnuo je kosu unatrag u čvrst konjski rep koji je otkrivao njegove snažne, besprijeekorne crte lica. Bio je zasljepljujuće lijep bez kose koja bi odvlačila pogled.

Izgledao je smireno, savršeno, nimalo nalik muškarcu koji me gotovo zdrobio na pločicama u kupaonici prošle noći. Ali znala sam da se taj drugi Mraz nalazi ispod i čeka dopuštenje da izađe.

Ugurala sam i zadnje kozmetičke potrepštine u kovčeg, zatvorila ga i počela povlačiti zatvarač. Pogledala sam dva muškarca. "Vi dečki izgledate kao da se dogodilo nešto jako, jako loše. Nešto što ja još nisam saznala. Gdje su svi ostali?"

Mraz je odgovorio: "Čuvaju vrata i prozor. Pokušavaju zadržati medije na distanci, ali ta bitka je izgubljena Meredith."

Doyle se oslonio rukama na komodu, pognute glave. Debela pletenica kose motala mu se oko nogu kao nekakav ljubimac.

"Plašite me. Recite mi već jednom što se dogodilo."

Mraz je dodirnuo novine koje su ležale na stolu pokraj njega. Dokonim pokretom, ali...

"Je li to *St. Louis Post-Dispatch*' upitala sam.

Doyle prostrijeli Mraza pogledom, a ovaj podigne ruke, pokazujući da su prazne. "Mora saznati."

"Jest", Doyle reče napetim glasom.

"Jučer sam razgovarala s Barryjem Jenkinsom. Rekao je da će me razotkriti kao vilinsku princezu. Pretpostavljam da je ostvario svoju prijetnju."

Doyle se okrenuo, naslonio stražnjicom na komodu i prekrizio ruke, tako daje desnim dlanom milovao pištolj. Za njega je to bila nervozna gesta. Kad bi stajao iza kraljice i gladio svoj pištolj, to bi izgledalo poput prijetnje, a i moglo bi biti prijetnja, no također je bila i nervozna gesta.

Prišla sam stolu. "U čemu je stvar, dečki? Jenkins je šupčina, ali ne bi bezočno lagao, ne u Postu."

"Pročitaj, pa mi onda reci da se nemamo zbog čega brinuti", reče Doyle.

Slika Galena i mene na aerodromu bila je glavna slika na naslovnici.

Ali tekst ispod slike mi je privukao pažnju.

PRINCEZA MEREDITH VRAĆA SE KUĆI DA NAĐE MUŽA.

Manjim slovima ispod slike, pisalo je "Je li to on?"

Okrenula sam se prema Doyleu i Mrazu. "Jenkins bi mogao nagadati.

Galen i ja smo znali da na aerodromu ima novinara." Gledala sam malo jednog pa drugog, a oni su i dalje bili ozbiljni i zabrinuti. "Ma, što muči vas dvojicu? I prije smo znali biti u novinama."

"Ne ovako", reče Mraz.

"Poslije postaje bolje", reče Doyle, "ili gore. Pročitaj članak."

Počela sam prelijetati preko članka, ali me već prvi odlomak teksta zaustavio. "Griffin je dao Jenkinsu intervju." Glas mi je zazvučao zadihano i odjednom sam morala sjesti na rub kreveta. "Božice sačuvaj."

"Da", reče Doyle.

"Kraljica nam se već javila. Pobrinut će se da ga se kazni zato što je iznevjerio tvoje povjerenje. Najavila je konferenciju za tisak za večeras."

"Molim te, Meredith, pročitaj članak", reče Doyle.

Pročitala sam članak. Pročitala sam ga dvaput. Nije mi smetalo što je Griffin dao osobne pojedinosti, nego što je to učinio bez mog dopuštenja. Podijelio je moj privatni život sa svima. Sidhe imaju čudna pravila o privatnosti. Mi ne cijesimo intimne tajne kao ljudi, ali naši privatni životi se ne smiju špijunirati. Špijuniranje je nekad donosilo smrtnu kaznu. Griffinu bi još uvijek moglo. Kraljica će smatrati deplasiranim što se izbrbljao novinaru.

Na kraju sam samo sjedila na krevetu zureći u otisnuti tekst, ali ga zapravo ne videći. Pogledala sam dva muškarca. "Dao je pojedinosti o našoj vezi, prljave i prostačke nagovještaje. Još imam sreće što su to pristojne novine, a ne neki tabloid." Oni su se pogledali.

"O ne, molim vas, molim vas, recite mi da se šalite."

Mraz posegne iza leđa, kao da ga je čitao kad sam ja izlazila iz kupaone. Pružio mi ga je.

Pustila sam novine da padnu na pod u raskupusanu hrpu i uzela glatki šareni časopis od njega. Slika na naslovnici pokazivala je Griffina i mene zajedno u krevetu. Samo su njegovi dlanovi štitili moje grudi od potpune izloženosti. Ja sam se smijala. Oboje smo se smijali. Sjećala sam se tih slika. Sjećala sam se koliko je želio te slike. I ja sam još imala neke od tih slika, ali ne sve. Ne sve.

Začula sam svoj glas i zvučao je mirno, mada udaljeno. "Kako? Kako su tako brzo objavili taj članak? Mislila sam da časopisi ne izlaze tako brzo."

"Očito, to se može učiniti", reče Doyle.

Piljila sam u sliku. Popratni tekst je glasio RAZOTKRIVENE SEKSUALNE TAJNE PRINCEZE MEREDITH I NJEZINA SIDHE LJUBAVNIKA.

"Molim vas, recite mi da je to jedina slika."

"Tako mi je žao", reče Doyle.

Mraz je posegao za mojom rukom kao da je želi potapšati, no onda je pustio ruku da padne. "Ne mogu riječima opisati koliko mi je žao što ti je to učinio."

Pogledala sam u Mrazove sive oči. U njima sam vidjela suosjećanje, ali ono što nisam vidjela bila je srdžba, a u tom trenutku to je bilo ono što sam htjela.

"Zna li kraljica za ovo?"

"Zna", reče Doyle.

Držala sam ga u rukama, htjela sam ga otvoriti, htjela sam vidjeti kakve su još slike unutra, ali se nisam mogla prisiliti da ga otvorim.

Nisam se mogla natjerati da pogledam.

Gurnula sam časopis Mrazu u ruke. "Koliko je gadno?"

Podigao je pogled prema Doyleu, pa ga vratio na mene. Arogantna, distancirana maska malo se smekšala, a Mraz pokraj kojeg sam se probudila provirio mu je iz očiju. "Tabloid nije stavio nimalo frontalne golotinje. Usprkos tome, nije dobro."

Ukopala sam lice u dlanove, oslonivši laktove na koljena. "O, Bože, ako ih je Griffin prodao Jenkinsu, tabloidima, onda bi ih mogao prodati bilo kome." Uspravila sam se kao plivač koji izranja iz dubine. Odjednom mi je bilo teško doći do daha. "U Europi ima časopisa koji bi objavili sve slike. Nisam imala ništa protiv golih slika, ali one su bile privatne – samo za Griffina i mene. Da sam htjela objavljivati slike, rekla bih da Playboyu godinama prije. Gospode i Damo, kako je Griffin to mogao učiniti?" Sinula mi je užasna misao. Pogledala sam Mraza.

"Molim te, reci mi da si uzeo fotoaparat i film od novinara kojeg si pokušao zadaviti jutros?"

On mi uzvрати pogled, ali nerado. "Žao mi je, Meredith, fotoaparat mi je trebao biti prioritet, ali dopustio sam bijesu da mi pomuti um."

Učinio bih bilo što da ti se odužim."

"Mraz, objavit će slike, razumiješ li to? Slike tebe i mene, i dovraga, Kitta, svih zajedno u krevetu. Razvući će ih po svim tabloidima, a one s golotinjom ići će u Europu." Bila bih voljela opsovati ili zavrištati, ali se nisam mogla sjetiti ničega dovoljno oštrog od čega bih se osjećala bolje.

"Griffin vjerojatno zna što će mu kraljica učiniti zbog ovoga", reče Doyle. "Imat će sreće ako ga ne ubije."

Kimnula sam, pokušavajući steći nadzor nad disanjem, prisiljavajući se na to da se usredotočim na uzdizanje i spuštanje svojih prsa. Borila sam se za mir, ali on danas nije namjeravao nastupiti. Opet sam kimnula. "Učinit će što više štete bude mogao prije nego što ga uhvate." Triput sam brzo, isprekidano udahnula i glas mi je zazvučao napeto, ali je izdržao. "Pretpostavljam da je pobjegao iz ovih krajeva."

"Naći ćemo ga", reče Mraz. "Nije svijet tako velik."

To me nasmijalo, ali se smijeh pretvorio u suze. Skliznula sam sa stolca na pod, među razbacane listove *Post-Dispatcha*. Toliko sam snažno tresnula na pod da me zaboljelo. Boljelo me od seksa, od modrica. Bol mi je pomogao sjetiti se da stvari i nisu tako loše. Bile su užasne, ali još sam imala pristup dvorskim muškarcima. Još sam bila dobrodošla u vilinsku zemlju. Kraljica je dala svoju riječ – i svoju moć – da bi me zaštitila od zla. Stvari su mogle biti i gore. Ili je to barem ono u što sam se uporno pokušavala uvjeriti.

Vratila sam nadzor nad disanjem, ali ne i nad bijesom. "Nisam mu htjela učiniti ništa nažao sinoć, ali sada..." Otela sam Mrazu tabloid i natjerala se da pogledam unutra. Nije djelomična golotinja ono što me uistinu dotuklo. Nego sreća na našim licima, u našim tijelima. Voljeli smo se i to se vidjelo. Ali ako mi je on to mogao učiniti, onda me nikad nije uistinu volio. Žudio je za mnom, želio me, htio me posjedovati, možda, ali ljubav... ljubav nije radila ovakve stvari.

Bacila sam stranice uvis i promatrala ih kako polagano lelujaju natrag na tlo. "Želim da umre zbog ovoga. Nemojte to reći kraljici. Za nekoliko dana bih se mogla predomisлити, a ne želim da ona učini ništa dramatično." Glas mi je bio hladan od gnjeva, one vrste gnjeva što vam se smjesti u srce i nikad više ne ode. Vrući bijes prođe kroz vas i bliski je rođak vrućoj strasti, ali hladan bijes, on je blizak rođak mržnje. Zbog ovoga sam mrzila Griffina, ali ne dovoljno. "Ne želim da mi pošalje njegovu glavu ili srce u košari. Ne želim to."

"Možda ga ona ionako planira ubiti", reče Doyle.

"Da, ali ako to učini, onda je to na njezinu dušu, a ne na moju. Ja neću tražiti njegovu smrt. Neka se ona sama za to odluči."

Mraz je kleknuo pokraj mene i podigao olujno sive oči prema meni. Primio je moje ruke u svoje. Ruke su mu bile tople, što je značilo da su moje hladne. Možda sam bila uznemirenija nego što sam mislila, možda sam bila u šoku.

"Siguran sam da je naša kraljica već donijela odluku o njegovoj sudbini", reče Mraz.

"Ne", rekoh. Ustala sam, istrгнуvši se iz njegovih ruku, od njegovih očiju. Zagrlila sam samu sebe, jer sam znala da svojim rukama mogu vjerovati; počela sam dvojiti o rukama svih ostalih. "Ne, ako ga odmah uhvati, mogla bi ga ubiti, ali što dulje bude izbjegavao hvatanje, to će ona postajati kreativnija."

Mraz je ostao klečati na podu i gledati uvis u mene. "Da sam ja na njegovom mjestu, mislim da bih više volio da me uhvate uskoro, dok je brza smrt još moguća."

"On će bježati", rekla sam. "Bježat će što dalje i što brže bude mogao. Odgađat će i nadati se da će ga neko čudo spasiti."

"Tako ga dobro poznaješ?" upita Mraz.

Pogledala sam u njegovo lice i nasmijala se. Smijeh je imao primjesu nečeg divljeg. "Mislila sam da ga poznajem. Možda ga nikad uopće nisam poznavala. Možda su sve to bile samo laži." Zurila sam u Mraza. Bilo mi je drago što ga ne volim, drago što je on samo tijelo. U tom trenutku sam više vjerovala požudi nego ljubavi.

Doyle se uspravi i rukama nježno obuhvati moje podlaktice. "Nemoj dopustiti da te Griffin natjera da sumnjaš u samu sebe, Meredith. Nemoj mu dopustiti da te natjera da posumnjaš u nas."

Zagledala sam se u njegovo tamno lice. "Kako si znao da sam upravo o tome razmišljala?"

"Jer je to upravo ono o čemu bih ja razmišljao na tvom mjestu."

"Ne, nije, ti bi planirao kako ćeš ga ubiti."

Doyle me čvrsto zagrli, naslonivši se licem na moju kosu. Ostala sam napeta uz njega, ali se nisam odmaknula. "Reci da želiš njegovu smrt i bit će tako. Odaberi neki dio njegova tijela, koji god želiš, i ja ću ti ga donijeti."

"Mi ćemo ti ga donijeti", reče Mraz ustajući.

Dovoljno sam se opustila uz Doylea da ga jednom rukom obgrlim oko struka. Naslonila sam lice na svilu njegove košulje. Čula sam kako mu udara srce, snažno i dosta brzo.

S vrata se začulo kucanje. Doyle kimne i Mraz krene otvoriti. Doyle izvuče pištolj, pa me odmakne na stranu, još me grleći jednom rukom, tako da me njegovo tijelo djelomično zaklanjalo od pogleda.

"Galen je, otvorite."

Mraz provjeri kroz špijunku, s velikom, poniklanom 44-kom u jednoj ruci. "To su on i Rhys."

Doyle kimne spustivši pištolj, ali ga ne odloživši. Razina napetosti je bila visoka, jako visoka. Mislim da smo svi očekivali još jedan napad od Cela i društva. Znam da ja jesam, a ja sam bila paranoična samo zato što je to bilo nužno. Gardisti su bili paranoični po zanimanju.

Kitto je ušao iza dva gardista. Nosio je tamnoplave traperice, blijedožutu polo majicu s krokodilčićem na prednjoj strani i bijele tenisice.

Sve je izgledalo novo novcato, kruto i svježije raspakirano. Galen je bacio pogled na novine, pa na mene. "Tako mi je žao, Merry."

Doyle me pustio da se izvučem iz njegova zagrljaja da bih mogla prići Galenu. Ukopala sam lice u njegova prsa, omotala ruke oko njegova struka i ostala tako. S Doyleom sam osjećala sigurnost, s Mrazom strast, ali u Galenovom naručju osjećala sam se ugodno.

Htjela sam ga držati, zatvoriti oči i samo tako ostati. Ali u planu je bila konferencija za tisak, a kraljica je htjela da na dvor dođemo rano, tako da stignemo porazgovarati o verziji istine koju ćemo servirati medijima. Hodala sam po konferencijama za tisak otkako sam bila dijete i još nijednom nisam bila na nekoj gdje smo govorili istinu, cijelu istinu, tako nam Božica pomogla. Nije bilo načina da se počisti nered koji je Griffin napravio. Njega se moglo kazniti, ali priča i slike su već bile objavljene, i to više ništa ne bi moglo promijeniti. Još nisam imala pojma koja će pročišćena verzija istine objasniti slike Mraza, Kitta i mene golih zajedno. Ali ako itko može smisliti laž potrebnu da se to objasni, onda je to moja tetka. Andais, Kraljica zraka i tame, znala je preokrenuti svaki skandal tako da bi se medijima zavrtjelo u glavi.

Zasljepljeni njezinim šarmom, mediji bi napisali ono što bi im ona rekla da napišu, no dovođenje ovog konkretnog skandala do blještave čistoće rastegnuto će čak i njezine talente. Nekad sam se nadala da ću doživjeti da vidim neki gadan neuspjeh svoje tete. Sad sam se nadala

njezinu fantastičnom uspjehu. Jesam li zato bila licemjerna? Možda, a možda sam samo bila praktična.

Poglavlje 36

Do ponoći odlepršali su i zadnji preostali novinari puni starog vina, skupih predjela i tetinih sranja. Ali stvarno ga je poslužila sa stilom. Nosila je pripijeno crno poslovno odijelo, ali bez košulje, pa se procijep između njezinih grudi vidio ispod sakoa, u stilu droljastog šika. Bila je tako dirnuta što sam došla kući za praznike. Uzbudena što sam se najzad odlučila smiriti s nekim sidhom, srečkovićem. Tužna zbog Griffinove izdaje. Jedan novinar ju je pitao o navodnom vilinskom afrodisijaku koji je umalo doveo do orgija u jednoj losangeleskoj policijskoj stanici. Nije joj bilo poznato. Andais nije htjela nikome drugome dopustiti da odgovara na pitanja. Mislim da nije imala povjerenja u to što bih ja mogla reći. Muškarci su bili samo lutke u izlogu – nikad nisu dobivali priliku da govore.

Cel joj je sjedio s desne, a ja s lijeve strane. Smiješili smo se jedno drugome. Nas troje je poziralo za fotografije. On u monokromatskom, posve crnom dizajnerskom odijelu, ja u maloj crnoj dizajnerskoj haljini s kratkim sakoom ukrašenim stotinama pravih crnih bisera, a Andais u droljastom poslovnom odijelu. Izgledali smo kao da idemo na vrlo skup, vrlo šik pogreb. Postanem li ikad kraljicom, uvest ću novu shemu boja na dvor, bilo što, samo ne crno.

Dvor je noćas bio vrlo miran. Cela su odveli na pripreme za njegovu kaznu. Kraljica je pozvala Doylea i Mraza u svoje odaje da joj daju izvještaj. Galen je šepao kad smo završili konferenciju, pa ga je Fflur

odvela po neku pomadu koja će ubrzati njegovo iscjeljenje. Preostali su Rhys, Kitto i Pasco, da me čuvaju. Pasco je sinoć došao u hotel, ali je noć proveo u drugoj sobi. Njegova duga ružičasta kosa visjela mu je do koljena poput blijedog zastora. Crno nije bila njegova boja. Od nje mu je koža izgledala nekako ljubičasto, a kosa gotovo smeđe. U pravim bojama Pasco je blistao, ali ne noćas. Crno je bolje stajalo Rhysu, ali njegovoj odjeći je najviše doprinosila plava košulja, boje što je odgovarala njegovom oku, a koju mu je kraljica dopustila.

Rhys i Pasco su hodali iza mene kao dobri tjelesni čuvari. Kitto mi se držao sa strane, kao vjeran pas. Nije smio ući na konferenciju, da ga ne slikaju fotoaparatom. Predrasude protiv goblina su snažne na dvorovima. Kitto je bio jedini koji je smio zadržati svoje traperice i majicu kratkih rukava. Noćas ćemo ostati na dvoru, jer je to jedina zona bez novinara unutar sto kilometara. Nitko neće razbijati kraljičine prozore, niti škljocati fotoaparatom kroz zemljani brežuljak.

Pokušavala sam naći svoje stare odaje, ali nasred hodnika su bila neka vrata, velika, drveno – brončana vrata. Iza tih vrata se nalazio Ponor očaja. Kad sam zadnji put vidjela tu prostoriju, bila je u blizini Dvorane smrtnosti – čitaj, sobe za mučenje. Ponor je navodno bio bez dna, što bi bilo nemoguće da je bio sasvim fizički, ali nije bio sasvim fizički. Jedna od naših najgorih kazni bila je biti bačen u Ponor i padati zauvijek, bez starenja, bez umiranja, zarobljeni u slobodnom padu do kraja vječnosti.

Zastala sam nasred hodnika, da me Rhys i Pasco sustignu. Kitto se pomaknuo u stranu, izvan Rhysova dosega, instinktivno. Rhys ga nije ni dodirnuo, samo ga je pogledao. Što god Kitto ugledao u tom plavo-plavom oku, uplašilo je goblina.

"Što te muči?" upita Rhys.

"Što ovo radi ovdje?"

On promotri vrata, mršteći se. "To su vrata za Ponor."

"Upravo tako. Trebala bi biti ispod najmanje tri niza stepenica. Što rade na glavnom katu?"

"Kažeš to kao da sithen ima smisla", reče Pasco. "Brežuljak je odlučio pomaknuti Ponor gore na glavni kat. Ponekad izvede neko takvo veće preuređenje."

Pogledala sam Rhysa. On je kimnuo. "Ponekad, točno."

"Definiraj ponekad", rekla sam.

"Otprilike svakog milenija", reče Rhys.

"Obožavam imati posla s ljudima čiji je smisao za ponekad jednom u svakih tisuću godina", rekla sam.

Pasco je primio veliku brončanu kvaku na vratima, "Dopusti, princezo."

Vrata su se polako otvorila, nedvojbeno dokazujući da su vrlo teška. Pasco je bio kao i većina dvorjana u smislu da je mogao podići omanju kuću kad bi našao dobar način da je primi, pa ipak je ova vrata otvorao kao da su teška.

Prostorija iza njih je bila u mutnom sivilu, kao da svjetla što su radila u ostatku sithena nisu baš dobro radila ovdje. Zakoračila sam u polumrak s Kittom za petama, no ubrzo je šmugnuo tik ispred mene da se makne Rhysu s puta, kao pas koji se boji udarca nogom. Prostorija je bila upravo onakva kakvom sam je se sjećala. Velika, kružna, kamena prostorija s okruglom rupom nasred poda. Oko rupe je bila bijela ograda napravljena od kostiju, srebrne žice i magije. Ograda je svjetlucala vlastitom vrstom glamura. Neki su govorili da je ograda začarana da zadrži Ponor da se ne prelije preko poda i ne pojede svijet. Ograda je bila začarana da spriječi ljude da skaču preko nje, tako da nitko ne može počiniti samoubojstvo u ponoru, niti upasti nesretnim slučajem. Postojao je samo jedan način da netko prijeđe u ogradu, a taj je da ga se baci preko.

Zaobišla sam svjetlucajuću zbirku kostiju u širokom luku, a Kitto mi se držao za ruku poput malog djeteta koje se boji samo prijeći ulicu. Na drugoj strani prostorije bila su još jedna vrata. Krenuli smo prema njima, a moje visoke pete stvarale su lupkajuću jeku u golemoj prostoriji.

Vrata iza nas su se gromoglasno zalupila, od čega sam se trgnula. Kitto me povukao za ruku, tjerajući me da se brže krećem prema drugim vratima. Nije me trebalo tjerati, ali nisam htjela ni trčati u visokim petama. Iscijelila sam jedan uganutu gležanj ovaj tjedan – jedan je bio dovoljan.

Dvije stvari su se dogodile istovremeno. Krajičkom oka sam ugledala nešto sa strane Ponora nasuprot nama, nagovještaj pokreta ondje gdje nije bilo ničega. Druga stvar je bila tihi zvuk koji se začuo iza nas.

Okrenula sam se prema zvuku.

Rhys je bio na koljenima, ruke su mu mlohavo visjele niz bokove, a na licu je imao izraz zaprepaštenja. Pasco je stajao iznad njega s krvavim nožem u ruci. Rhys je polako padao prema naprijed, teško udarivši o tlo, ruku još uz bokove, a usta su mu se otvarala i zatvarala kao u ribe izvučene iz vode.

Krenula sam prema vratima, sa zidom iza leđa i s Kittom pokraj sebe. Ali znala sam – znala sam da je prekasno. Treptaj na drugom kraju prostorije se razdvojio poput nevidljivog zastora, te otkrio Rozenwyn i Siobhan. Dvije žene su podijelile sobu, jedna je pošla nalijevo, druga nadesno, primičući mi se da me opkole. Siobhan je bila sva blijeda i sablasna, kao neki užas iz Noći vještica, a Rozenwyn sva ružičasta i lila, poput lutke iz uskršnje košare. Jedna visoka, druga niska, toliko razlika, pa ipak, kretale su se kao dvije polovice iste cjeline.

Naslonila sam se leđima o zid, a Kitto se šćućurio pokraj mene, kao da se trudi postati manji i neprimjetniji. "Rhys nije mrtav. Čak ni ubod u srce ga neće ubiti", rekla sam.

"Ali izlet u Ponor hoće", reče Pasco.

"Pretpostavljam da je to i moja sudbina", rekla sam, iznenada užasno mirnoga glasa. Moj mozak je radio velikom brzinom, ali glas mi je bio miran.

"Tebe ćemo prvo ubiti", reče Siobhan, "a onda prebaciti preko."

"Mnogo vam hvala, kako ste samo pažljivi što ćete me prvo ubiti."

"Možemo te pustiti da umreš od žeđi dok padaš", reče Rozenwyn.

"Tvoj izbor."

"Postoji li i neka treća mogućnost?" upitala sam.

"Bojim se da ne postoji", reče Siobhan, a siktanje njezina glasa odjeknulo je prostorijom kao da mu je ovdje mjesto.

Obje su zaobišle rub ograde i prilazile mi svaka sa svoje strane. Pasco je stajao pokraj Rhysova zadihanog tijela. Ja sam imala dva preklopna noža, ali oni su imali mačeve. Bila sam slabije naoružana i zamalo opkoljena. "Zar me se toliko bojite da vas treba troje da me ubijete? Rozenwyn me skoro i sama ubila. Još nosim njezin trag na rebrima." Rozenwyn odmahne glavom. "Ne, Meredith, ne možeš nas pričom navesti na dvoboj jedan-na-jedan. Dobili smo vrlo strogo naređenje da te trebamo jednostavno ubiti, bez igara, koliko god bi bile zabavne." Kitto se priljubio za pod, zaštićen mojom nogom. "Što ćete učiniti s Kittom?"

"Goblin će se pridružiti Rhysu u ponoru", sikne Siobhan. Izvadila sam jedan preklopni nož, a oni su se nasmijali. Prizvala sam moć u drugu ruku, prizvala sam ruku mesa, namjerno, po prvi put. Čekala sam da me počne boljeti, ali nije. Moć se kretala kroz mene poput teške vode: mekana, živa, nadirala je kroz moje tijelo, moju ruku, kao nešto gotovo

dovoljno gusto da se može baciti.

Dvije žene su znale da sam prizvala neku magiju, jer su načas pogledale jedna drugu. Uslijedio je trenutak oklijevanja, a onda su opet krenule naprijed. Bile su samo tri metra od mene kad je Kitto iskočio iz čučnja poput leoparda i skočio na Siobhan. Probola ga je, oštrica je prošla ravno kroz njegovo tijelo, ali promašila je sve vitalne organe, pa ju je nastavio jahati, udarajući, grizući, boreći se kao neka mala, elegantna životinja.

Rozenwyn je navalila na mene podignutog mača, no ja sam to očekivala i bacila sam se na pod, osjetivši dašak zraka kad je mač prohujao pokraj mene. Ščepala sam njezinu nogu, dodirnula joj gležanj, i noga joj se urušila sama u sebe. Da bih učinila ono što sam učinila Nerys, trebala sam je udariti u sredinu tijela, ali Rozenwyn mi nikad ne bi dala priliku za takav udarac.

Pala je na tlo vrišteći, gledajući mežuranje svoje dugačke, lijepe noge, mljevenje kostiju i mesa u valovima. Zabola sam joj preklopni nož u grlo, ne da je ubijem, već da joj skrenem pažnju. Uzela sam joj mač iz ruke odjednom lišene živaca. Čula sam Pasca kako mi pritrčava s leđa. Pala sam na koljena, odolijevajući porivu da pogledam otraga, jer nije bilo vremena. Osjetila sam njegov nož kako se izdiže iznad moje glave i zabola Rozenwynin mač unatrag i prema gore, očajnički tražeći njegovo tijelo i nalazeći ga. Mač je ušao duboko u njegovo tijelo, a ja sam se na brzinu pomolila otkotrljavši se dalje od njega. Težina vlastitog tijela ga je povukla na pod i zabola mač u njega do balčaka, dok su mu duboko iz grla izlazili vlažni zvukovi. Tada se dogodilo nešto što nisam planirala. Pasco se prevalio na ozlijeđenu nogu svoje sestre, a mljeveno meso se prelilo preko njegova lica. Nije dospio ni zavrištati prije nego što je meso njegove sestre prekrilo njegovo, a njegovo se tijelo počelo stapati s njezinim. Rukama je tukao po podu kad mu se glava već stopila s grudom mesa koja je ostala od donjeg dijela tijela njegove sestre. Rozenwyn je izvadila moj nož iz grla. Rana je odmah zacijelila i počela je vrištati. Ispružila je jednu lila-ružičastu ruku prema meni.

"Meredith, princezo, ne čini to, preklinjem te!"

Udaljila sam se unatrag prema zidu gledajući, jer nisam to mogla zaustaviti. Nisam znala kako. To je bio nesretni slučaj. Bili su blizanci, nekoć su dijelili maternicu, pa je možda to bio uzrok. Čudovišni nesretni slučaj, kako god bilo. Da sam imala ikakvog pojma o tome otkud da

počnem, pokušala bih to zaustaviti. Ovo nitko ne zaslužuje.

Odljepila sam pogled s užasa sjedinjavanja Rozenwyn i njezina brata rastapanjem da pogledam Siobhan i Kitta. Siobhan je bila krvava, izgrebena i izgrizčna, ali nije bila ozbiljno ozlijeđena. Ipak, klečala je s mačem na podu pred sobom. Predavala mi je svoje oružje. Kitto je zadihano ležao pokraj nje, a rupa u njegovim prsima već se počela zatvarati. Mogla me ubiti dok sam gledala kako se Rozenwyn i Pasco tope, ali Siobhan, to stvorenje iz noćnih mora, gledala je s neskrivenim užasom kako ružičasto-ljubičasto meso proždire dva sidha. Bila je previše zastrašena da bi riskirala prići mi dovoljno blizu za smrtonosni udarac. Bojala se... mene.

Rozenwynino lice je otišlo zadnje, vrišteći, kao da pokušava održati glavu iznad živog pijeska, no progutalo ju je, i masa mesa i organa je pulsirala na kamenom podu. Čuli su se njihov krici, ovaj put dva glasa, dva zarobljena glasa. Puls mi je grmio u ušima sve dok jeza tog prizora nije postala sve što sam čula i osjećala. Nije Siobhan bila jedina koja se bojala.

Rhys je zateturao i uspravio se, s vlastitim mačem u rukama. Onda je pao na koljena pokraj mene, ne skidajući oči s te stvari na podu.

"Gospode i Damo, zaštitite nas."

Mogla sam samo kimnuti glavom, ali napokon sam progovorila, tihim, hrapavim glasom. "Razoružaj Siobhan, a onda ubij ovo."

"Kako?" upita on.

"Nasjeckaj na komadiće, Rhys, reži dok se ne prestane kretati."

Pogledala sam Rozenwynin mač. Bio je samo jedan takav, napravljen za njezinu ruku, s balčakom ukrašenim draguljima u uzorku proljetnog cvijeća.

Krenula sam prema obližnjim vratima s mačem bez korica u ruci. "Kamo ideš?" upita Rhys.

"Moram predati jednu poruku." Golema brončana vrata su se otvorila preda mnom kao da ih pomiče neka golema ruka. Prošla sam kroz njih i zatvorila ih za sobom. Sithen je pulsirao i šaputao oko mene. Pošla sam pronaći Cela.

Bio je gol, zavezan za pod tamne prostorije. Ezekial je bio tu, naš mučitelj, s kirurškim rukavicama na rukama i s bočicom Branwynovih suza. Mučenje još nije započelo, što je značilo da tri mjeseca još nisu počela, pa nisam mogla zahtijevati Celov život.

Kraljica me vidjela prva, a oči su joj prešle na mač u mojoj ruci. S njom su bili Doyle i Mraz, svjedoci sramote njezina sina. "Što se dogodilo?" upitala je.

Položila sam mač na Celova gola prsa. Prepoznao ga je – vidjela sam mu to u očima. "Bila bih ti donijela Rozenwynino i Pascovo uho, ali njih dvoje zajedno više nemaju nijedno."

"Što si im učinila?" prošaptao je.

Podigla sam lijevu ruku, tik iznad njegovog tijela. Kraljica je rekla: "Meredith, ne, ne možeš."

"Nekoć su dijelili maternicu, a sad dijele meso. Da ih bacim u Ponor, kako si ti namjeravao Rhysa i Kitta? Da ih pustim da zauvijek padaju, u obliku mesne lopte što pulsira?"

Zagledao se uvis u mene, strah je bio tu, ali ispod prepredenosti.

"Nisam znao da će to učiniti. Nisam ih ja poslao."

Uspravila sam se i pokretom dozvala Ezekiala. "Počni." Ezekial je pogledao kraljicu. Ona je kimnula, a on je kleknuo pokraj Celova tijela i počeo ga prekrivati uljem.

Okrenula sam se prema Andais. "Zbog ovoga hoću da bude ovdje ovako, sam, šest mjeseci. Hoću punu kaznu."

Andais se počela protiviti, ali Doyle je rekao: "Vaše Veličanstvo, morate ga početi tretirati onako kako zaslužuje." Kimnula je. "Šest mjeseci, dajem svoju riječ."

"Majko, ne, ne!"

"Kad završiš, Ezekial, zapečati sobu." I izašla je, dok je on još vrištao za njom.

Gledala sam Ezekiala kako ga oblijeva uljem, gledala sam kako njegovo tijelo oživljava na dodir ulja. Mraz i Doyle su mi stali svaki s jedne strane. Cel je gledao mene dok se to događalo, a na licu mu se jasno vidjelo da razmišlja o meni na vrlo nerođački način. "Namjeravao sam te samo ubiti, Meredith, ali više ne. Kad izađem odavde, jebat ću te, jebat ću te dok ne zatrudniš s mojim djetetom. Prijestolje je moje, pa makar ga morao dobiti preko tvog tijela bijelog poput ljiljana."

"Približiš li mi se opet, Cel, ubit ću te." Na to sam se okrenula i izašla. Doyle i Mraz su išli iza mene, svaki s jedne strane, kao dobri tjelesni čuvati. Celov glas nas je pratio hodnikom. Vrištao je moje ime:

"Merry, Merry!" svaki put sve mahnitije.

Još dugo nakon što više nisam mogla čuti njegove krike, odjekivali

su mi u ušima.

Poglavlje 37

Pascova smrt značila je da je kraljića trebala novog špijuna kojeg će poslati sa mnom u Los Angeles. Izgledala je nesigurno, uz Celove krike koji su još odjekivali hodnicima. Mogla sam je pritiskati sve dok se nismo složile oko gardista koji baš i nije bio jedan od njezinih ljubimaca. Nicca se užasno plašio moje tete pa će joj podnositi izvještaje, ali on nam je također pomogao kad me trnje pokušalo iskapiti. Doyle mu vjeruje, a ja vjerujem Doyleu. Kraljica kaže da Nicca nije nadahnuti ljubavnik, no ambalaža mu je lijepa. Njegov otac je bio neka poluvila, nešto s leptirskim krilima. Njegova majka je bila jedna od dvorskih dama, punokrvni sidhe. Kraljica mu je naredila da skine košulju preda mnom, da mi pokaže da su mu golema leptirova krila tetovirana preko ramena, ruku, niz leđa, te da nestaju u hlačama. Genetika mu je pokušala dati krila, premda je bio ljudskog rasta. Nijedan majstor tetovaže nikad nije napravio nešto toliko prekrasno kao ta krila na Niccovim leđima.

Kraljica bi mu bila naredila da se potpuno skine tako da ja vidim dokle doista seže taj krilati ukras, ali ja sam odabrala da malo iznenađenja ipak preostane. Nicca je izgledao uplašeno cijelo to vrijeme. Gledao je kraljicu Andais onako kako sakati vrabac gleda zmiju, samo se pitajući kad će prvi veliki ugriz utonuti u njegovo meso. Izvukla sam ga iz njezinih odaja čim je to bilo pristojno. Doyle me uvjerava da je Nicca sasvim u redu dok kraljice nema nigdje u blizini. Voljela bih znati što mu je učinila zbog čega je se toliko boji – a možda i ne bih. Sto sam starija, to više shvaćam da neznanje možda i nije blagoslov, ali da je ponekad

bolje od alternative.

Odletjeli smo natrag u Los Angeles čim smo uspjeli dobiti let. Morali smo pozvati policiju da nas čuva od novinara. Slike Mraza, Kitta i mene već su bile u tabloidima. Rekli su mi da su europski tabloidi objavili posve gole slike, bez zamućenih dijelova. Pitanje na koje su svi htjeli dobiti odgovor bilo je: je li novi zaručnik Mraz ili Kitto? Neprestano sam govorila ne, a jedan pametni novinar me pitao jesam li sklona poliandriji. Pokazala sam na sve lijepe muškarce koji su stajali oko mene i rekla: "Vi ne bi bili?" Novinari su se nasmijali, to im se sviđjelo. Kad već ne možemo učiniti ništa drugo, prihvaćamo igru. Princeza Meredith si bira novog muža, ili dva.

Jeremy je doveo Uthera na aerodrom da dočeka naš avion. Uther je upotrijebio svoj "pogled" da raščisti put kroz novinare. Kad ste visoki četiri metra, mišićavi i imate dvostruki red opakih kljova što vam strše iz lica, čak i novinari će vam osloboditi put. Jeremy je odgovarao na pitanja – da, princeza uistinu radi za detektivsku agenciju Grey. Mi smo već porazgovarali telefonom, jer je Jeremy više – manje očekivao da se neću vraćati na posao, ali od detektivskog posla sam se osjećala bolje nego što sam se ikad osjećala zbog toga što sam vilinska princeza. Osim toga, imala sam mnogo usta za nahraniti. Ringo je izašao iz bolnice i gotovo se posve oporavio od napada ogra u kombiju. Roane se vratio sa svojih praznika na moru. Dao mi je školjku, blijedu, bijelu, koja se svjetlucavo presijavala poput krhkije, ružičastije verzije petrovog uha.

Bila je prekrasna, i značila mi je više od bilo kojeg dragulja, jer je više značila Roaneu. On se naklonio i izašao iz mog ljubavnog života, a da mu nisam morala ništa reći, premda sam mu dala do znanja da je, ako je od našeg seksa postao zaluden sidhima, dobrodošao. Izgleda u redu; njegova nova tuljanska koža čini se kao lijek protiv zaludenosti za sidhima. Drago mi je zbog toga, jer iskreno, trenutačno imam sasvim dovoljno muškaraca u životu.

U svakom trenutku je sa mnom najmanje jedan tjelesni čuvar; Doyle više voli kad su dvojica. To je posao koji traje dvadeset i četiri sata dnevno, sedam dana tjedno, pa se zato mijenjaju tako da nijedan promatrač nikad ne može biti siguran tko će biti na dužnosti, a tko neće. Prepuštam Doyleu da se bavi pojedinostima – to je njegov posao. Kad ne čuvaju moje tijelo, pokušavaju se uklopiti u novi svijet u koji sam ih dovukla. Rhys je, naravno, htio raditi za detektivsku agenciju i postati

pravi pravcati detektiv. Jeremy se nije protivio tome da se punokrvni sidhe ratnik pridruži njegovom osoblju. Kad se to pročulo, činilo se da svaka poznata ličnost u tom kraju želi da joj tijelo čuva sidhe. Posao je išao toliko dobro, a uglavnom je bio toliko lak – mnogo stajanja uokolo i dekorativnog izgledanja, a bez stvarne opasnosti – da su se prijavili i Galen i Nicca. Doyle kaže da on ne čuva nikoga osim mene. Čini se da se Mraz slaže s tim. Kitto se samo hoće motati u mojoj blizini i proveo bi većinu svog vremena pod mojim stolom kad bih mu dopustila. On se ne prilagođava baš dobro svom prvom uvidu u dvadeseto stoljeće. Ubogi goblin još nikad nije vidio auto ni televiziju – a sad provodi dane u neboderu u jednom od najmodernijih gradova na svijetu. Ako mu ne krene nabolje, morat ću ga poslati natrag Kuragu, što će značiti da će kralj goblina poslati zamjenu. Nazovite to slutnjom: kladim se da sljedeći goblin neće biti ni blizu toliko sladak.

Štogod poluvile učinile Galenu, bilo je to više od obične ozljede, jer se na određenom mjestu ne oporavlja onako kako bi trebao. Pozvali smo liječnika i najboljeg čarobnjaka u gradu da ga pregledaju. Nijedan nije bio od neke velike pomoći. Ako nas i znanost i magija nastave izdavati, možda ću morati razgovarati s kraljicom Niceven osobno, da otkrijem kog vruga su mu to učinili. Mislim da je odlučio čuvati druge osobe jer mu je zadržavanje u mojoj blizini, a da me ipak ne može imati dok svi ostali mogu, jednostavno previše teško padalo. I meni je. Sva ta žudnja, sve te godine čekanja, a još čekamo.

Detektivska agencija Grey dobiva toliko bogatih i poznatih klijenata da Jeremy traži nove ljude i govori o selidbi u veći prostor. Bilo je nekih napetih trenutaka između Jeremyja i gardista, jer su oni Tamni, a Jeremy Tamnima i dalje zamjera. Galen i Rhys su ga izveli van da se napiju. Ne znam o čemu su pričali, ali sljedeći dan je razina napetosti bila niža. Muško zbližavanje na djelu.

Udovica Alistaira Nortona, Frances Norton, i Naomi Phelps, njegova bivša ljubavnica, su dobro. Počele su živjeti zajedno, a da su heteroseksualni par, rekla bih da bismo uskoro mogli dobiti pozivnice za vjenčanje. Izgledaju sretno i nijedna ne tuguje za Alistairom. Policija je ušla u trag nekima od Alistairovih kolega štovatelja sidha. Dvojica su umrla na misteriozan način neposredno prije nego što ih je policija pronašla. Ne uzdajem se baš u zdravlje bilo kojeg štovatelji sidha. Kraljičine ili Celove ulizice, ili i jedni i drugi, sakrivaju tragove. Kraljica

me uvjerila da iz njezine osobne zalihe nedostaje samo jedna bočica Branwynovih suza, tako da je opasnost za ljudsku javnost prošla. Zaklela mi se u to, a nijedan sidhe ne bi pregazio svoju riječ, čak ni Andais. Gotovo da i nema gore uvrede za sidha od toga da ga proglaše krivokletnikom. Nakon toga više nitko ne bi imao posla s vama. Nitko ne bi s vama išao u krevet, a kamoli zasnovao brak. Andais je već ionako na klimavom tlu sa sidhima – ne bi riskirala još i to. Šapuće se o revoluciji, a ja znam da Celovi dvorski pristaše stoje iza toga. Premda su neki dali naslutiti da iza toga stoji Barinthus, da me on namjerava učiniti kraljicom zatrudnjela ja ili ne. "Barinthus kraljicotvorac", govore mu iza leđa. Dobila sam njegovu riječ da ne čini ništa slično tome, ali i dalje odbija doći u Los Angeles, tvrdeći da trebamo barem jednog moćnog prijatelja da na dvoru govori o meni. Vjerojatno je u pravu, ali počinjem se pitati što on to točno govori na dvoru dok ja nisam u blizini, što bih mu ja mogla odobriti ili zabraniti.

Doyle je sa mnom podijelio krevet, ali ne i tijelo. Doslovno smo spavali zajedno, ali se nismo ševili. On kaže da će od iščekivanja biti još bolje. Ne znam što je isplanirao, ali dok gledam u njegove tamne oči znam da ima neki plan, neki cilj. Kad ga pitam kakav je to plan, on kaže: "Ja samo hoću da budeš na sigurnom i da te vidim kao kraljicu nakon tvoje tete." Ne vjerujem mu. O, vjerujem da hoće da budem na sigurnom, i vjerujem da želi da ja vladam nakon Andais, ali ima tu još nešto. Kad ga pritisnem, samo se nasmiješi i odmahne glavom. Trebala bih do sad već znati da kad kraljičin Mrak ima neku tajnu, nema načina da se ona iščupa iz njega sve dok on sam ne bude spreman iznijeti je na vidjelo. Sve dok ne budemo posve zajedno, dok ne saznam o čemu točno razmišlja, i dalje će biti kraljičin Mrak, a ne doista moj. Nije nedostatak seksa, nego obilje tajni ono što mi ne dopušta da potpuno posjedujem Doylea. Ako ga ne mogu posjedovati tijelom i srcem, kako mu mogu vjerovati? Odgovor je da, jednostavno, ne mogu.

Opet sam u Los Angelesu i radim kao detektivka, ali sad pod svojim pravim imenom. Imam na raspolaganju sidhe ljubavnike i mogu se vratiti u vilinsku zemlju kad god zaželim. Imam sve što sam ikad željela, ali tu je i neka napetost koja nikad posve ne nestaje. Jer znam da, kao što se kaže, postoji i druga strana medalje. Cel je još uvijek živ; njegovi pristaše se boje da ću ih uništiti domognem li se prijestolja. Revolucije su znale započeti i zbog manjih stvari. Mediji su uvijek tu, poput jata

morskih pasa koje na udaljenosti drže samo naredbe s dvora. Prikazuju sve sa stanovišta seksa i romantike – kad bi samo znali koliko još toga ima u toj priči. Griffin nije pronađen. Možda je mrtav, a meni nitko nije rekao. Premda, nekako, poznavajući moju tetu, mislim da bi ga vjerojatno strpala u kutiju i meni poslala nekoliko omiljenih dijelova. Trebala bih biti sretna, i jesam, ali nisam spokojna. Nalazimo se u zatišju prije oluje, a bit će to jedna paklena oluja. Čekat ću da oluja prođe u čamcu od krvi i mesa, od tijela svojih gardista, a sa svakim dodirirom, svakim pogledom, sve sam manje sklona tome da se odrekнем bilo kojeg od njih. Izgubila sam dovoljno ljudi u životu. Voljela bih pokušati, barem jednom, ne izgubiti više nikoga. U svojoj obitelji sam se uglavnom odrekla vjere, ali sam postavila oltar u sobi i opet se molim. Molim se što jače mogu, ali znam bolje od većine da, premda vam molitve uvijek budu uslišane, ne dobijete uvijek ono što želite. Ja ne želim prijestolje ako se do njega moram penjati preko tijela svojih prijatelja i ljubavnika. Ništa ne želim toliko jako – nikad ni nisam. Uvijek sam mislila da je ljubav važnija od moći, ali ponekad ne možete imati ljubav ako nemate moć da sačuvate njezinu sigurnost. Molim se za sigurnost onih do kojih mi je stalo. Možda je ono za što se doista molim moć, dovoljno moći da ih zaštitim. Pa, neka bude. Što god bilo potrebno da sačuvam njihovu sigurnost, čak i ako to znači postati kraljicom. Ne mogu biti kraljica dokle god je Cel živ, bez obzira na to što o tome mislila moja teta. Molim se za sigurnost onih do kojih mi je stalo, a ono što doista tražim je moć, prijestolje, i smrt mog bratića. Jer te tri stvari se moraju dogoditi da bismo svi mi bili sigurni. Kaže se, pazi što želiš. Pa, pazite još više za što se molite. Budite sigurni, jako sigurni, da je to ono što želite. Nikad ne znate kad bi vam neko božanstvo moglo dati točno ono što ste zatražili.

KRAJ